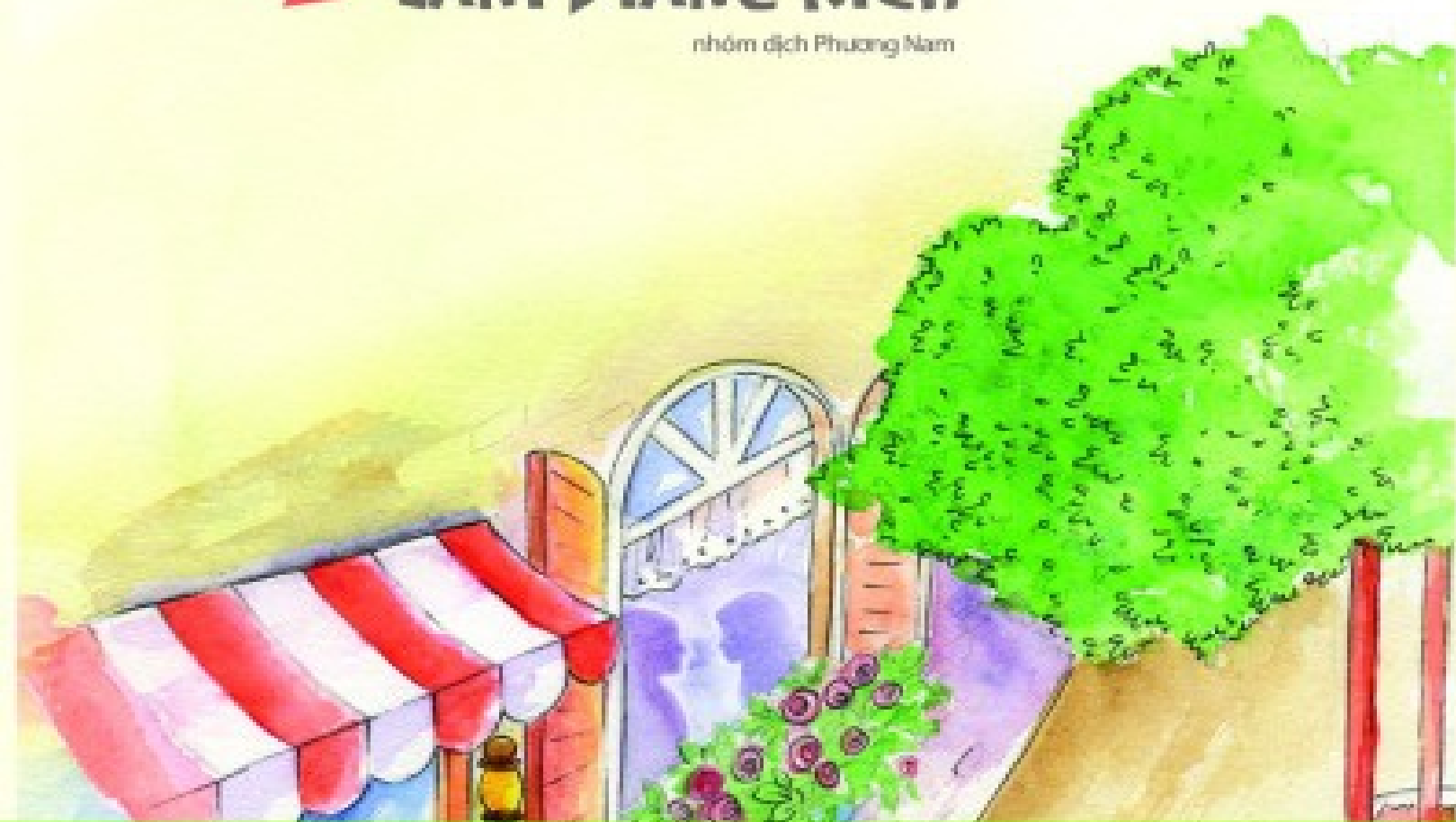

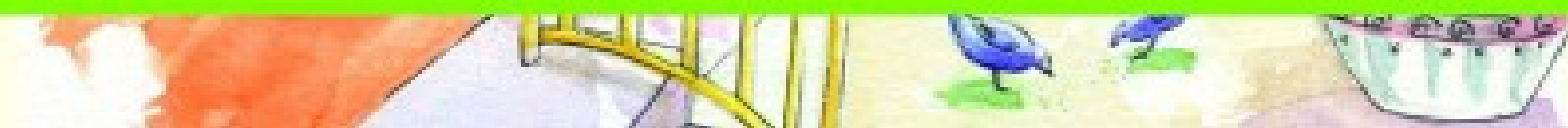
QUAY CUỒNG VÌ YÊU

LANI DIANE Rich

nhóm dịch Phương Nam

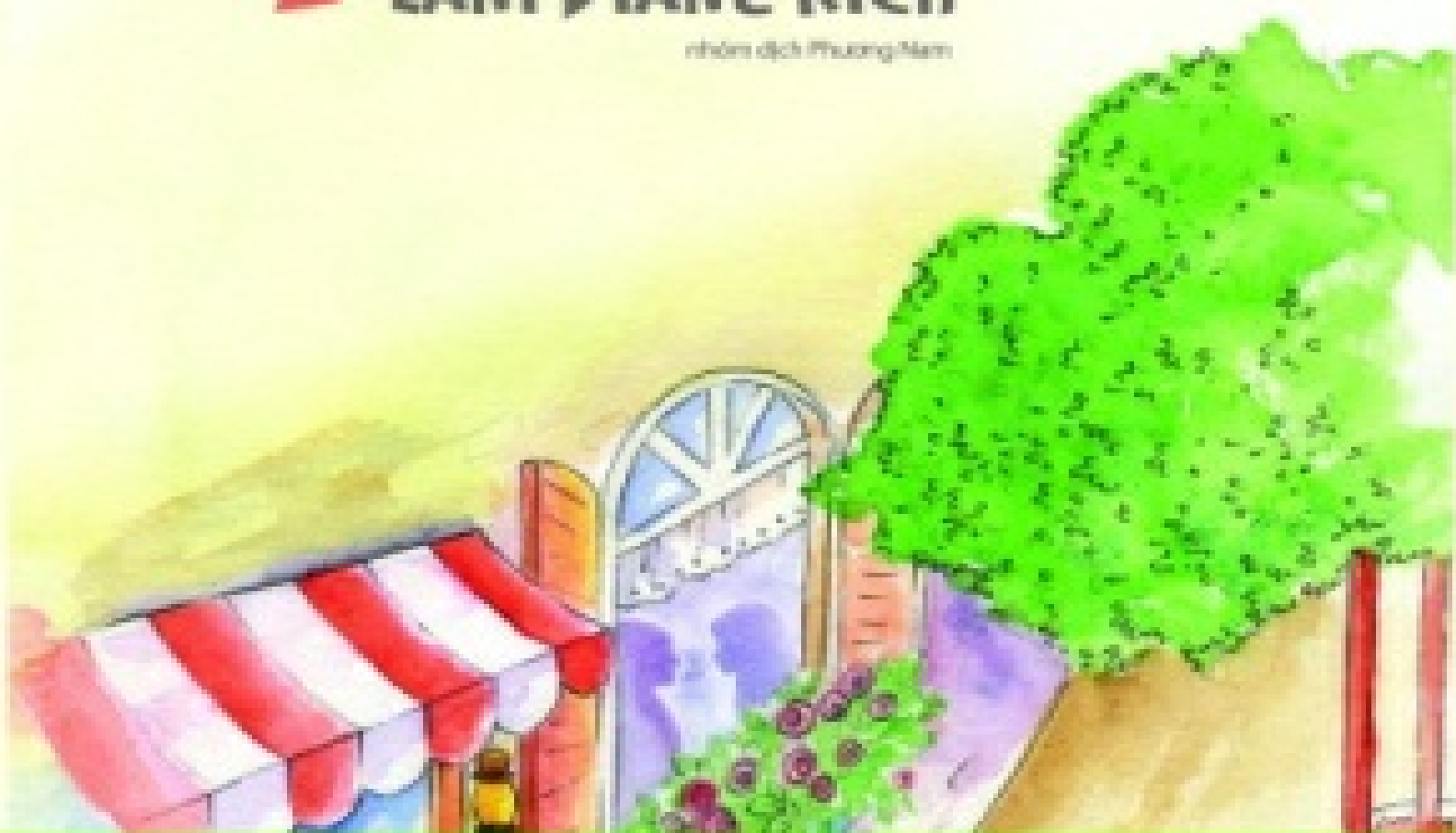
một chút giật gân
cho NGÀY VALENTINE!!!

QUAY CUỒNG VÌ YÊU

Lani Diane Rich

nhóm dịch Phương Nam

một chút giật gân
cho NGÀY VALENTINE!!!

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

The End

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Từ thành phố lớn, Flynn, cô gái nhà giàu “vô tích sự” về đây tiếp quản một khách sạn được thừa hưởng từ bà cô già mới chết.

Và thế là những cuộc “tranh giành” tình cảm diễn ra, nhưng không hoàn toàn lãng mạn, vì mỗi

người đến với nhau lại có mục đích riêng.

Và vì hôn mà bà cô già vẫn còn nhiều điều ảm ức chưa nói hết...

Pha trộn tình cảm lãng mạn với trinh thám ly kỳ, Quay cuồng vì yêu đưa người đọc dõi theo trò chơi cú bắt tình yêu của Flynn và Jake trên nền một câu chuyện bí ẩn với một bối cảnh hết sức lãng mạn là một thị trấn nhỏ miền xa. Những rung động của những người đến với nhau lần thứ...n trong đời cũng thú vị không kém những mối tình đầu, rồi những mưu mô đằng sau vỏ ngoài tình yêu, những toan tính ẩn sau những cái liếc mắt đưa tình càng khiến câu chuyện trở nên hấp dẫn.

Flynn Daly, 30 tuổi, ngụ tại Boston, tình trạng hiện tại: chưa chồng, mới bị bỏ đá, thất bại trong mọi công việc và bị coi là “vô tích sự” trong mắt ông bố triệu phú và cô chị gái sành điệu. Một ngày không đẹp trời, cô được “lệnh” của chị gái và bố đến tiếp quản một lễ quán cổ kính của bà cô già mới chết, tại một thị trấn hẻo lánh bang New York.

Tại đó, Flynn “đụng độ” với Jake Tucker, viên cảnh sát bị buộc thôi việc sau một xì-căng-đan tình ái được anh này cho là có kẻ gài bẫy để hại mình. Dù cố tỏ ra kiêu kỳ, Flynn cũng không thể tránh được những lúc con tim loạn nhịp vì quả thực Jake Tucker cũng khá hấp dẫn.

Rồi xuất hiện Gordon Chase, quý ông hào hoa, lịch lãm và có cả một chút... nguy hiểm. Cả hai người đàn ông đó đều là trung tâm khiến đám phụ nữ trong thị trấn “quay cuồng vì yêu”, họ cũng là hai kẻ đối đầu nhau trong một vụ án kỳ bí liên quan tới cái chết của bà Esther.

Chương 1

Ngay thất lưng Flynn Daly kêu o o.

Có vẻ không ổn rồi.

Con mắt trái của Flynn Daly cứ riu lại, nhưng rồi cô cũng mở được nó ra. Con mắt phải thì cứ cứng đầu hơn. Cũng chẳng quan trọng, bởi qua cái màn mờ hồ màu nâu nhạt được tạo bởi mái tóc của chính

mình, cô cũng chỉ nhìn thấy bức tường phòng ngủ màu trắng; đằng nào thì cũng chẳng có gì nhiều mà nhìn. Flynn bỏ cuộc, nhắm mắt lại thì cũng chẳng có gì nhiều mà nhìn. Flynn bỏ cuộc, nhắm mắt lại và nguyên rửa cơn đau đầu do rượu.

Lại o o ở thất lưng. Giời! cô buông mình nằm ngửa ra giường, một tay thò vào túi trước quần jeans trong khi tay kia đưa lên che mắt để tránh ánh nắng chiếu xuyên qua tấm rèm cửa như một gã Viking xâm lăng đáng nguyên rửa.

"Gi?" cô rên rỉ, chẳng buồn liếc mắt xem ai gọi. Vẫn còn quá sớm để các "cơ quan đoàn thể" trong người cô có thể phối hợp với nhau được đến mức đó.

"Xin chào," giọng của Freya truyền đến vội vã qua đôi môi còn đang bặm thuốc. Flynn chờ cho bà chị mình rít xong hơi thuốc và chuyển tiếp phần còn lại của lời chào. "Hay nếu cô muốn nghe chào cho đúng hơn thì : chào buổi chiều."

"Chiều á? Máy giờ rồi?" Flynn nheo mắt tránh ánh nắng, cố tập trung nhìn đồng hồ. Nếu cô chịu để ý mà chỉnh lại sau khi nó hết pin thì đã được việc. còn bây giờ, con số mười hai đang nhấp nháy như nhạo báng.

"Gần hai giờ rồi," Freya nói. "Cô có sao không thế?"

Flynn lại vật ra giường.

"Em không sao," cô nói, đứng ra cô đã để từ "không sao" đó ở cái quán bar thứ hai trong sáu cái bar mà cô đã lượn đêm qua. "Này, chị đã bao giờ thử rượu martini pha với chocolate chưa? Nghe thì có vẻ lạ lùng nhưng thật ra chỉ thấy kỳ kỳ. Đến ly thứ tư vẫn chẳng thấy khá hơn. Đúng là bổ láo."

"Này, em gái ạ, nếu nghe 'martini pha chocolate' mà cô vẫn chưa tỉnh hồn thì đúng là cô đã nhận được những gì đáng được nhận rồi."

"Chẳng lẽ các giới hạn của em bị... bị phá vỡ hết rồi sao?" Flynn nhấc một cánh tay lên, cảm giác chẳng khác nào một cái bao to chứa đầy cát khô. "Không thể nào."

"Em bị khử nước rồi." Kéo lê. Bốc hơi. "Một đêm dài với martini pha chocolate thì sẽ phải ra thế thôi. Dậy uống ít nước rồi ra mở cửa đi nào. Chị có tin muốn báo đây."

"Mở cửa?" Flynn sợ câu trả lời mà cô sẽ nhận được cho câu hỏi tiếp theo của mình. "Cửa nào?"

"Cửa nhà cô đây thừa cô, điên quá đi. Tôi đã đứng ngoài này gõ cả năm phút rồi đấy. tôi định đi rồi nhưng lại thấy một chiếc giày của cô trên thảm chùi chân, nên nghĩ nếu hôm nay cô có ra ngoài thì ắt đã phải trông thấy nó chứ."

"Một chiếc giày? Chỉ có một thôi hả?"

"Có đúng một chiếc giày cao gót quai nhũ bạc không nào?"

"Ô! Đúng rồi. Tôi qua em đi đôi đó." Flynn tì một tay nhòm dậy và nhìn lướt quanh sàn phòng ngủ. Chết tiệt. Chiếc còn lại đâu?

"Này, em gái, chị biết là em đang sống vô tư như một cô nữ sinh để vượt qua vụ chia tay với cái gã-nào-đó. Dễ thương lắm, thật đấy. Nhưng tập trung đi. Chúng ta có việc đây."

"Việc? Việc gì?" Flynn véo véo sống mũi cố làm dịu cơn đau đầu. cô đã sống cả đời mà không bị những cơn đau đầu do rượu thế này, và vừa khi nhìn thấy cái đáy của tuổi ba mươi, thì BÙM. Chúng đến. giống như Chúa gửi lại cho cô cái phần sa ngã của chính cô vậy.

Giọng Freya truyền đến dưới dạng một lời thì thào khó chịu. "Lão hàng xóm mắt điên nhà cô đang nhìn tôi như thể muốn lột da tôi ra đây này. Ra cho tôi vào nhà. Ngay!"

Flynn nhìn chăm chăm lên trần nhà, cố sức cầu xin các thần các thánh hay bất kể là ai có nhiệm vụ trên kia hãy làm một điều gì đó. cái gì cũng được, cô chẳng quan tâm. Họ có thể phóng hỏa, giáng sấm sét xuống đầu cô. Dâng lũ lụt, dịch châu chấu, mưa cóc nhái, gì cũng được. bất cứ thứ gì có thể giúp cô khỏi phải đối mặt với Freya lúc này. Cô cũng yêu chị gái mình lắm chứ, nhưng hai giờ chiều thì vẫn còn quá sớm để gặp chị ấy.

Hồi vũ trụ cao cả và bao la, cô thầm nghĩ, cơ hội của Người đây. Hãy mang cóc nhái tới thật nhiều.

Nhưng tất nhiên, chẳng có các nhái nào acr. Không thể trì hoãn thêm được nữa. Flynn biết là không thể được. trong một thế giới đầy những chiến tranh, nạn đói cùng những con buos bê ngớ ngẩn, các thần thánh và các thành phần có chức năng tương đương phải làm nhiều thứ vĩ đại hơn là giúp cô. Cô gượng buông chân ra khỏi giường, buột mồm chửi một câu khi nghe thấy tiếng "khục" vang lên ở đầu gối bên trái.

Ôi. Không xong rồi.

"Flynn? Có ra không đây?"

Flynn gập điện thoại lại, quăng về giường. xét theo tiếng nó đập vào gỗ cứng và bắn vào tường thì Flynn đoán mình đã ném trật. cô lê ra cửa trước, vừa đi vừa quần tóc lên cái lại bằng một chiếc bút chì nằm trên bàn ở ngoài sảnh trước khi với tay mở mấy cái chốt cửa đã xỉn màu.

Ừa vào phòng đầu tiên là một làn khói thuốc; tiếp đến là chiếc giày gót nhọn lủng lẳng trên ngón út của Freya; và cuối cùng mới là Freya, trong như thể một bà tiên đỡ đầu, với những lọn tóc vàng sáng bóng cùng lớp trang điểm hơi quá đà. Cả bộ đồ lụa của Freya cũng có màu lam nhạt, cái màu ưa thích của các bà tiên đỡ đầu trên khắp thế gian này.

Flynn cố ý ho sù sụ.

"Chị không được hút thuốc ở phòng trước," cô nói và dẫn đường vào bếp.

"Tôi không được phép hút thuốc ở bất cứ đâu, vì thế tôi sẽ hút ở khắp mọi nơi. Kệ đời thiên hạ" Freya bỏ điều thuốc lên giày của Flynn rồi để cả hai thứ ấy lên bàn ăn trong khi chính mình ngồi lên một cái ghế đầu. "Em gái ạ, trông em tởm thật đấy.""Em gái ạ, trông em tởm thật đấy."

"Chà, rất mừng là chị ghé qua, Fray ạ." Flynn rút phắt cái túi lọc trong máy pha cà phê ra. « Giờ chị nói đi. Chúng ta có thể có việc gì vào sáng chủ nhật đây ? »

Dường sau Flynn là cả một sự im lặng kéo dài chưa bao giờ thấy ở Freya. Freya thường nói luôn mồm, thậm chí cả trong giấc ngủ. Flynn đổ cả muống đầy cà phê vào cái lọc rồi thêm một muống nữa cho « chất » hơn, rồi quay lại và thấy Freya đang bấm điện thoại.

« Rồi, » Freya nói vào điện thoại. « Con vào rồi. »

Flynn tì cả phần thắt lưng vào tường. Sau gần ba chục năm là chị em với Freya, cô tin chắc mình sẽ cần một chỗ dựa ngay lúc này.

« Vâng, bố cứ gọi vào máy bàn của nó. » Freya vừa nói vừa gật đầu lia lịa rồi nhìn vào cái điện thoại không dây trên tường. « Nó vẫn chạy chứ ? »

Flynn nhìn điện thoại, quay lại nhìn chị gái, gật đầu.

« Freya, chị định... »

Chuông điện thoại reo cắt ngang lời Flynn. Freya cầm ống nghe chĩa thẳng về phía em gái. Flynn, rất cảnh giác, cầm lấy cái vật rất thân quen với cô mà như thể sắp nắm phải con rắn độc có thể ngóc đầu mổ cho một nhát bất cứ lúc nào.

« Alo... »

« Flynn. Bố đây ! » giọng ông Richard Daly vang lên to và rõ ràng.

Flynn chậm chậm đưa mắt nhìn Freya, người đang nở nụ cười khích lệ. Freya chưa bao giờ cười khích lệ cả.

Ồi chà ! Không hay rồi.

« Bố à, » Flynn hỏi. « Có chuyện gì thế ạ ? »

« Đây là một sự can thiệp, » tông nói. « Bố và chị gái con đều thấy lo về lối sống tiêu cực của con. Chúng ta cảm thấy phải có vài thay đổi căn bản, vì lợi ích của con mà thôi.. »

Flynn rất muốn phá lên cười trước cái chuyện vô lý ấy. chỉ có điều, như Flynn đã quá róc rỏ và chỉ mình rồi, thì cái chuyện ấy, nói cho đúng ra, phải là cái chuyện vô lý mà thật đáng buồn là chẳng còn gì lạ với cô nữa.

« Bố đang can thiệp đấy hả ? » Flynn hỏi. "Bằng điện thoại sao?"

"Bố rất bạn, Flynn," ông nói. "Con biết rồi đấy. Freya sẽ truyền đạt cho con tất cả những gì mà chúng ta muốn con phải biết, nhưng bố cảm thấy chính mình phải nói trước với con, và cũng để con biết là bố ủng hộ tuyệt đối cái việc mà Freya sắp nói với con."

Flynn nắm chặt ống nghe, thoáng qua trong đầu cô là những hình ảnh hồi sinh nhật cô mười sáu tuổi. khi đó bố cô đã thuê nguyên một đoàn hóa trang đến cho cô và đám bạn, rồi cử trợ lý tới trông coi mọi việc để ông rảnh rang bay đi họp hành ở Dallas.

"Ôi chào," Flynn nói, chẳng buồn giấu một nụ cười nhạt. cô đã học được, từ tuổi 16, rằng sẽ dễ dàng hơn nhiều cho mọi người nếu cô chỉ tìm điều khôi hài trong những việc như thế mà sống tiếp, chẳng buồn lo dằn vặt làm gì. "Một cuộc can thiệp qua điện thoại. bố không nghĩ e-mail thì có hiệu quả hơn sao? Không thì nhắn tin cũng được. rồi dùng mấy từ xì-tin tân thời cho hay." Flynn liếc nhìn Freya. "Vậy thì giờ hai người sẽ nói cho con biết đời con cáo sai sót gì phải không? Con hiểu thế đúng không ạ?"

Bố Flynn vẫn không trả lời bằng giọng khắc kỷ thường lệ của mình, "Freya sẽ giải thích cho con. Thắc mắc gì cứ gọi bố."

Cạch. Cuộc "can thiệp" đầu tiên đã xong. Flynn nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trong tay, ánh mắt cô tụ lại ở nút kết thúc cuộc gọi, nơi cô nhấn ngón tay quá mạnh đến độ nó trắng bệch đi. Một tiếng cười rộ lên từ trong, trào qua cô rỗng rỗng, và đến lúc cô để nó thoát ra ngoài thì nó kéo theo cả nước mắt, làm cô rung cả người, đau cả mạng sườn.

Một cú can thiệp qua điện thoại. lạ thường đến vậy đấy!

"Flynn," giọng Freya vang lên sau một lúc im lặng. "Được rồi. thế đủ rồi đấy."

Flynn lau nước mắt, đứng thẳng dậy. cô phải đeo một bộ mặt nghiêm trọng vào thôi không thì chuyện này sẽ lại kéo ra hàng giờ. "Em không sao. Em ổn. em hoàn toàn nghiêm túc. Đã sẵn sàng lắng nghe."" Cố ghìm những tiếng khúc khích cuối cùng lại và hít một hơi dài. "Chị nói đi. Nói cho em biết em sai lầm gì đi."

Freya giơ tay lên và bắt đầu gập ngón tay tay tính toán. "Em gần ba mươi tuổi rồi. em chưa bao giờ có công việc gì kéo dài hơn một năm. Em chưa bao giờ duy trì thậm chí là một mối quan hệ bình thường dài hơn sáu tháng. Em cứ sống kiểu lẩn tránh từ tay lên mồm, chẳng dành dụm được gì, nhà cửa thì nhếch nhác..."

"Này chị," Flynn cắt ngang giả vờ phẫn nộ. "Cái chỗ nhếch nhác này cũng có nhiều thứ xài được mà không mất tiền đây."

Freya thở dài, "Ở văn phòng có mấy việc mới, và bố muốn em cùng làm việc với bố và chị. Chúng ta có một cơ hội tuyệt vời bắt đầu vào ngày mai. Lương khởi điểm của em sẽ rất khá, bố sẽ cho em một căn hộ đẹp trong tòa nhà bố mua ở Brookline. Bọn chị sẽ chuyển đồ cho em khi em đi."

Sự hài hước của Flynn rơi đập xuống như tảng đá. "Xin lỗi chị đã ? cái gì cơ chứ? Chị điên à?"

"Thôi, nghe đây. Đây là Southie đây, Flynn. Em vẫn chưa bị giết chết thì thật đúng là phép màu đấy. và em cũng đã quá già để tiếp tục kiểu sống như thế này rồi. Em sắp sang tuổi băm rồi đấy, trong bao lâu nữa nhỉ? Bốn tháng hả?" Freya chồm qua bàn ăn, giọng oán hơn bao giờ hết. "Em vẫn còn thích nhảy tanh tách từ chỗ làm này sang công việc nọ sao? Vẫn sống ở Southie sao? Ở tuổi băm á?"

Đằng sau Flynn, cái máy pha cà phê kêu òng ọc. Khốn thật, cái thứ đấy cứ thế mãi. Thêm mười đô nữa là cô đã có thể kiếm được cái máy mới cho thơm tất rồi.

Nhưng tất nhiên, cô không có đủ tiền để mua loại mới ấy.

"Nghe này Freya. Em rất cảm kích về chuyện này, cũng như mọi chuyện khác nữa. Nhưng chị thấy đấy, em không nghiện ma túy, và nếu không tính vụ tối hôm qua thì em cũng chẳng uống nhiều hơn chị và bố vẫn thường uống trong một ngày bình thường. Em tự trả thuế, tự đi đổ rác, tham gia bầu cử. và sáng nay, em đã định ra khỏi nhà, mua một tờ báo và kiếm một việc làm mới rồi đấy chứ."

"Đợi đã. Cái gì?" Freya tròn mắt. "Em lại bỏ việc nữa rồi hả?"

Flynn nhún vai. "Có một tay tên Bob khó chịu quá."

Freya phá lên cười. "Rồi, hiểu rồi. Cô đá người ta. Đáng lẽ chị phải hiểu ngay mới phải. nhưng tại sao? Nó 'lụy' quá hả?"

"Vậy đó," Flynn nói tiếp, "Em bỏ việc. làm việc cùng nhau thì mọi người đều không thoải mái. Với lại... ở đó em chỉ là một con thư kí quèn. Em háo hức muốn thử một việc gì đó mới mẻ." Flynn quay lại cái máy pha cà phê như một cách lái câu chuyện sang hướng khác. Ôi mẹ ơi. Đây đã sang thiên niên kỉ thứ mấy rồi. Chẳng có lí do gì mà phải sống thế này.

Nếu mình làm việc cho bố, một ý nghĩ phản bội bật lại trong suy nghĩ Flynn, mình có thể mua một cái máy pha cà phê mới rồi.

"Chị biết là em đã hứa với mẹ," Freya nói bằng giọng dịu dàng. "Nhưng em phải biết là em không thể giữ lời hứa đó được."

"Đây không phải là chuyện lời hứa."

Freya nhướn mày, "Ô, thật sao?"

"Vâng, thật đó." Flynn di di chân trên sàn. "Nếu ai cũng chăm chăm tìm kiếm cái gọi là đam mê trong công việc thì ai sẽ đi lau sàn cọ rửa nhà tắm, đúng không ? thật tuyệt là mẹ tìm thấy đam mê đó, nhưng chỉ là mẹ may mắn thôi. » Flynn bắt gặp ánh mắt Freya và nhún vai. « Chị biết đấy. nếu không kể tới bệnh ung thư. »

« Tuần trước bố mới bị lên cơn đau tim, » Freya thỉnh thoảng nói, như thể lơ lửng một cách vô ý thức. Flynn cứng đờ người, bàng hoàng mất một lúc, rồi nhận ra mình đang ngừng thở và phải hớp ngay một ít không khí.

« Cái gì ? »

Freya xua tay, « Không sao, bố ổn rồi, thật ra cũng không phải là đau tim. Chỉ là đau thắt ngực một chút, lúc chị đến nơi thì họ chuẩn bị cho bố về rồi. Không thấy em ở đó, chị mới hỏi bố, em có biết bố nói sao không ? »

« Đợi chút đi, » Flynn ngắt lời, « bố không bao giờ gọi cho em. Không ai báo cho em cả. Tại sao không ai thềm gọi em?"

« Bố không muốn em ra khỏi nhà vào ban đêm, ở cái nơi như thế này. »

Chiếc máy pha cà phê kêu lên cảnh cạch rồi tắt lịm. Cà phê đã xong, nhưng Flynn không còn tâm trí đâu mà uống nữa. Cô đứng đờ người tại chỗ, cảm thấy mình như vừa ăn một cái tát.

« Em không hiểu... em phải trả lời sao đây ? đây là nơi em sống. »

Freya vội lấy cái túi, không trả lời, thò tay vào túi lôi ra một tập giấy được kẹp cẩn thận. Flynn bước tới cầm lấy, lướt tay trên cái bìa trong ép bên ngoài trang bìa giả có in dòng chữ GOODHOUSE ARMS : Sheintown, NY bằng một kiểu chữ lạ mắt.

« Bà cô Esther mới mất. »

Flynn chớp mắt, vẫn nhìn tập giấy trên tay. « Chúng ta có một bà cô Esther hả ? »

« Bà ấy là em gái của bà nội. » Freya hát đầu về tập giấy. « BÀ để lại cho chúng ta cái khách sạn nhỏ này. »

Flynn giờ từng trang, mắt cô lướt theo những tấm hình chụp con đường đầy cây và một cái vịnh lâu nhỏ giữa một vườn hoa hồng. Dầu óc cô chỉ có thể tiêu hóa được một vài cụm từ. Tọa lạc ở thung lũng Hudson xinh đẹp... dân địa phương gọi thị trấn là 'Shiny'... một trong những khách sạn cổ xưa nhất của

đất nước... giá trị lịch sử quốc gia to lớn... Cô gập lại quăng lên bàn.

« Cái này lên quan gì đến em ? »

« Chị muốn em đi. »

Flynn để cho sự im lặng lơ lửng một lúc trước khi hỏi cho rõ điều mà cô chắc chắn là mình không hề muốn biết.

« Đi đâu ? »

« Tới khách sạn đó. »

« Chỗ bà cô Esther vừa chết hả ? »

« Chính nó. »

« Đến cái nơi chót cùng của New York, nơi có bò, có thiên nhiên và không có T* ? » Flynn ngừng một chút, đầu choáng váng. « Em sẽ làm gì ở cái xứ đó ? »

* Cách người Boston gọi hệ thống giao thông công cộng (xe điện ngầm, xe buýt...)

Chỉ cần duy trì sự có mặt ở đó vài tuần, trước khi chúng ta quyết định sẽ bán nó. »

« Duy trì sự có mặt ? Là nghĩa làm sao đã chứ ? »

« Thật ra là chẳng có gì. Hôm qua chị và bố mới nói chuyện và quyết định đó sẽ là một cách hoàn hảo để em thức sự nhập cuộc với việc làm ăn của gia đình ta. Hơn nữa, mai chị sẽ đi Tucson nghỉ dưỡng một tuần, và sẽ chẳng có lý do gì để chị bỏ lỡ nó được. »

« À ra vậy, » Flynn nhếch mép cười. « Cuối cùng thì cũng tòi ra được nguyên nhân chính. »

« Nghe này, em tới đó chừng hai, nhiều nhất là ba tuần, rồi khi quay về em sẽ có một bàn làm việc tử tế, lương bổng đáng hoàng. Hai bên cùng có lợi. »

Flynn nhịp nhịp tay trên bàn. « Có thật là bố chỉ bị đau thắt ngực không ? Là cái gì vậy ? Mình có phải lo lắng lắm không ? »

« Không phải lo lắng đâu, chỉ cần... đừng làm bố phải lo lắng nữa thôi. »

Flynn cup mắt lại, khẽ cắn cắn bên trong miệng. Cả đời cô đã thề với lòng mình là sẽ không bao giờ sống bám vào bố. Cô sẽ tự tìm con đường cho riêng mình. Sẽ tìm một người đàn ông đủ sức làm cô đắm đuối, một công việc mà cô say mê, và những thần rừng nhỏ bé sẽ khẽ lén vào phòng ngủ mỗi khi

cô đi làm, và may áo cho cô. Cô thở dài, nhìn quanh căn hộ bé tí hìn của mình. Từ trước tới nay cô vẫn sống theo cái kiểu đầy mạo hiểm và lãng mạn. nhưng bây giờ thì nó chỉ có vẻ ích kỉ. Non nớt. Vô nghĩa.

« Vậy bố có biết vụ can thiệp này thật ra là vì bố không ? »

« Nay, đâu phải chỉ vì bố, » Freya mỉm cười. « Em xem lại mình đi. Chị chỉ nghĩ vụ này như một viên đá bắn trúng hai con chim, nhất cử lưỡng tiện, » rồi Freya thở dài. « Xem nào. Em chia tay bạn trai. Em bỏ việc. ở cái căn hộ dở hời này. Thử thì... cũng có chết đâu?"

Flynn bắt gặp ánh mắt chị gái, và tự nhủ, không, ánh mắt đó không thể giết cô được. B thương thì chắc, nhưng chết thì không.

"Em cần mang theo bao nhiêu?"

Nụ cười của Freya rạng rỡ hẳn, "Mang đủ cho hai tuần. Tối đa là ba tuần. em chỉ cần làm có mỗi một việc là lên đường và vui vẻ. có mặt ở đó. nói với những nhân viên rằng chúng ta sẽ không bán nhà để họ không hoảng mà chạy loạn lên trước khi bố thương lượng xong mọi chuyện. sẽ rất tồi tệ nếu ta bán một cơ ngơi đang hoạt động tốt mà không có một nhân viên nào ở đó."

"Chúa ơi," Flynn co rúm người lại. "Chị muốn em phải nói dối với họ sao?"

"Đây là chuyện làm ăn, em gái ạ. Ai cũng nói dối hết," Freya ngược mắt lên thách thức. "Đừng có nhìn chị kiểu đó."

Flynn xóa ngay vẻ mặt vừa xong. "Kiểu gì?"

"Kiểu như thể em vừa bán linh hồn cho quỷ dữ ấy." Freya khoát mạnh tay, "Được rồi, nếu cần thiết phải thế thì em cứ đến và bảo họ vẫn chưa có quyết định gì hết, nhưng nhớ làm cho họ yên tâm rằng họ sẽ vẫn được việc làm, bằng không chúng ta sẽ chỉ còn một mớ hỗn độn trong tay, một mớ hỗn độn không người."

Một lần nữa, Flynn lại thấy mình hỏi một câu mà cô cũng tự biết chắc mình chẳng muốn nghe câu trả lời. "Họ vẫn sẽ giữ được việc làm chứ?"

"Chúng ta không kiểm soát được việc đó. nhưng ngay cả khi người chủ mới có mang theo vài nhân viên của mình thì chỉ có ngu mới không giữ lại đám nhân viên cũ. Nên hẳn là phải thế thôi." Freya vỗ nhẹ tay Flynn, "Dễ ồm ấy mà. Cứ tin chị đi."

Flynn mỉm cười hy vọng trông mình không quá tự tin hơn. Chí ít cũng không có vẻ sợ mất mặt. "Được rồi. Nghe hay đấy."

Feya trượt khỏi ghế. "Khi em xong việc trở về, bố và chị sẽ dễ dàng xếp việc cho em ở văn phòng. Ai

mà biết được chứ, có khi em lại thích."

Flynn vừa tiễn chị gái ra cửa vừa tưởng tượng cảnh mình trong những tiệc rượu buổi trưa cùng các nhà đầu tư, nhắc tới những khách sạn và những tòa căn hộ bằng từ "bất động sản", rồi đi đánh golf ở một câu lạc bộ sang trọng để giúp bố thương thảo làm ăn.

Cô không nghĩ mình sẽ thích những việc đó. những cô cũng không thích thú gì nghề thư kí. Hay diễn viên. Hay kế toán tiệm tạp hóa. Hay bất cứ thứ nào khác trong cái danh sách dài dằng dặc những việc cô đã từng thử qua.

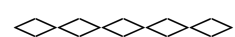
Nếu việc này có thể khiến bố không còn lo lắng, ít nhất cô cũng làm được một việc gì đó đáng kể, hơn thảy mọi điều cô đã làm trong tám năm qua.

Freya rút gói thuốc trong túi ra. "Chị có hẹn đi làm tóc, nhưng khoảng một tiếng nữa chị sẽ quay lại để lấy số đo của em và đặt may cho em vài bộ tử tế."

"Quần áo của em có gì không tử tế?" Flynn nói rồi nhìn theo ngón tay Freya trở vào cái áo hồng lấp lánh có vết rượu martini pha chocolate còn dính bên ngực trái. Flynn ngẩng đầu lên. "Được rồi, vậy em sẽ gặp lại chị sau một tiếng nữa/"

Freya gật đầu rồi đi luôn. Flynn dựa vào cánh cửa, hít một hơi thật sâu. Điều này chắc chắn sẽ tốt. biết đâu đó lại là một khởi đầu mới hay ho. Nhưng nếu cô không thích? Nếu đó không phải là đam mê của cô thì sao? Lại còn cả trách nhiệm, sự an toàn, và...

Đầu óc Flynn bỗng trở nên trống rỗng ngay khi cô nhận thức được rằng có một điều gì đó quan trọng vừa xảy ra. Cô đã chẳng còn sức lực đâu mà nghĩ nữa. cô đẩy người khỏi cánh cửa, đi qua hành lang và chui vào phòng tắm. cô bật vòi nước nóng, nút bồn tắm lại rồi quay ra kệ bên cạnh bàn trang điểm để lấy khăn. Cái khăn hình như trĩu nặng hơn bình thường, nhưng ngay khi cô vừa nhận ra có cái gì đó nằm trên cái khăn thì "cái gì đó" đã rớt bộp xuống đầu cô rồi rơi xuống sàn. Cúi xuống nhìn, Flynn mới hay đó là chiếc giày thứ hai. Cô ngồi xuống, nhìn chăm chăm nó hồi lâu trước khi thốt lên, "Làm thế quái nào mà mày lại ở trên đó được chứ?"

"Cậu có thấy không? Đây này? Chị chỉ còn có đúng ba củ!"

Với bất kỳ người đàn ông nào, việc ngồi trên cái bàn bếp công nghiệp vào lúc ba giờ sáng và bị một người đàn bà tóc đỏ điên rồi hua một nắm củ cái dí vào mặt có thể là điều không bình thường. nhưng đối với Jake Tucker, đó chỉ là một tối thứ bảy rất bình thường.

"Đừng hiểu sai ý em, Mercy ạ," Jack nói, rồi với tay để cuốn sổ ghi chép cùng cây bút mà bà chị vừa nhét cho mình lên cái kệ, đằng sau một túi đậu to chưa từng thấy. "Em thấy vụ án rau củ này khá hấp dẫn đây, không kém gì vụ về thằng cha kia, nhưng đây chính thức là một giờ rất tệ. vào giờ này, em có một quy tắc nghiêm ngặt, là hoặc làm tình hoặc ngủ. không ngoại lệ." Jack nhảy khỏi bàn. "Chúc chị ngủ ngon!"

"Chờ đã." Mercy quăng mấy củ cái vào tủ lạnh, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng, rồi đi tới chỗ những cái kệ kim loại bên cạnh bếp lò, nơi bà treo các loại nồi niêu xoong chảo.

"Thế còn vụ đồ bếp bị mất hồi mùa xuân rồi, Jake? Chẳng lẽ cái xoong sốt mọc chân rồi tự đi ra khỏi nhà bếp được sao?"

Jake chọn cách không hỏi lại bà chị xem cái xoong sốt là cái gì, đó cũng không phải trọng tâm của câu chuyện này.

"Chị, em rất trân trọng trước những gì chị đang cố làm." Không hẳn. thật đấy. đó chỉ là một vụ thất thoát đồ đạc nhỏ tí teo và so với cả kẻ mà em đang phải đối đầu đây thì vụ ấy có ý nghĩa thật." Jake vỗ vỗ tay. "Hoan hô chị. Thôi, ngủ ngon."

Anh cố ra khỏi bếp nhưng Mercy đã nhanh chân hơn chặn mất lối đi. Mercy quả có hơi đầy đà thật, vậy mà lượn nhanh như rắn.

"Nhưng cái xoong sốt..."

"Bỏ qua đi mà," Jake trả lời, cố giữ giọng thật nhỏ và nghiêm túc. Mọi người đôi khi không nghiêm túc với anh, mà khi nói "mọi người", vó nghĩa là bốn bà chị gái. "Em không cần. em không là cảnh sát nữa cũng đâu có nghĩa cuộc đời em thế là chấm hết."

Mercy há hốc mồm thành một chữ O nho nhỏ sợ hãi. "Tất nhiên là không rồi."

"Tốt. vậy thôi đi nhé. Có gì ghê gớm đâu."

"Tất nhiên là không rồi."

Mercy mẶn vẹo hai bàn tay, mặt bỗng đỏ bừng cả lên vì cố kìm để không phải thốt ra một điều gì đó. Jake nhắm mắt.

Một.

Hai.

Ba.

Cuối cùng thì núi lửa Mercy cũng phun trào. "Nhưng chuyện này chắc chắn rất quan trọng. trước giờ cậu vẫn rất yêu nghề cảnh sát mà, và cậu rất giỏi."

"Nếu em giỏi thật thì đã không bị người ta sa thải." Jake tiến lại gần cái tủ lạnh. "Chị còn gì để ăn không?"

"Nếu cậu nhìn sự việc ở góc độ khác, chị nghĩ cậu sẽ thấy còn nhiều cơ hội. chẳng hạn như làm thám tử tư..."

"À, hay đấy. Thị trấn Shiny có 4.128 người. Không có lý gì mà..."

"Giờ là 4.130," Mercy cắt ngang. "Janice Ferngold vừa sinh đôi hôm qua."

"Thế hả, trừ khi hai đứa bé sinh đôi đó cần kiểm tra nhân thân của mẹ chúng - mà thật ra em sẽ đưa ra lời khuyên rằng Janice có cặp mắt rất gian - chứ ở đây đâu có đủ người để nuôi một ông thám tử tư. Thế nên chị cho qua đi nhé, được chứ?" Anh thò tay vào tủ lạnh vật ba quả nho. "Nhân tiện, nếu có vụ án về mấy quả nho mất tích, coi như em đã giải quyết xong."

Mercy đám đùa một cú lên vai cậu em, "Thấy chưa, cậu giỏi thế kia mà!"

Ôi Đức mẹ thiêng liêng của tất cả những điều thiêng liêng. Những người phụ nữ nhà Tucker thật khó lòng bị hạ gục. Ngay cả vào lúc này, ba giờ sáng.

"Em rất yêu khách sạn Goodhouse Arms. Em thích phục vụ quầy rượu. em yêu cuộc đời này. Mọi thứ đều OK."

"Mọi thứ đều tuyệt?" Mercy gật đầu lia lịa, tốc độ tương đương với sự kiên cường dũ tợn của mình.

"Em thấy..." Jake muốn tìm một từ có thể làm chị mình thôi đi. "... thỏa mãn. Em hài lòng với chính mình, và không trở nên mù quáng. Em là gã biết khẳng định bản thân nhất nước Mỹ này." Jake ném một quả nho vào miệng. "Không phải em hiểu khẳng định bản thân là cái quái gì, nhưng em biết các chị đều đang rình rập về nó, vậy nên em đúng là kiểu người như thế đấy. em thật ra còn tốt hơn thế nữa cơ. Em đang hạnh phúc."

"Cậu," Mercy noi, nhấn mạnh từng từ, cùng một cú đám tuy nhẹ nhưng vẫn chẳng dễ chịu chút nào, vào ngực anh, "vớ vẩn lắm."

"Hay đấy. chúng ta đều đồng ý thế. Vậy xong nhé, OK?"

Mercy chớp chớp mắt, dáng vẻ rất ngây thơ. Mercy là người chị sát Jake, trẻ nhất trong số bốn chị gái, có kiểu chớp mắt rất nghề. "Chị chẳng hiểu cậu đang nói gì."

"Em vừa mới xong bảy tiếng đứng sau quầy rượu, vậy mà chị lại lôi em vào đây để nói những chuyện

gì thế nhỉ? Củ cải à? Xoong sốt? chị yêu cầu em phải theo dõi Derek là tẻ lắm rồi, anh ấy..."

Mercy giơ một tay lên, "Đạo này anh ấy rất lạ."

Jake cao giọng nói tiếp, "... có lẽ là người chồng tử tế và tận tụy nhất trong lịch sử nhân loại đây."

Mercy vẫn chưa chịu thôi. "Thỉnh thoảng anh ấy lại còn về muộn."

"anh ấy là bác sĩ sản khoa. Công việc của họ là thế đấy. hơn nữa là còn là một người đã thấy hết thấy mọi hang hốc của phụ nữ ở cái thị trấn này. Em nghĩ anh ấy là người rất đáng tin cậy."

Mặt Mercy hiện lên một cái bĩu môi rờn rờn. Jake dần cảm thấy cơn bực bội đang bốc lên đầu. thật điên rồi. Bốn bà chị và một bà mẹ, cứ tưởng đâu mấy cái bĩu môi này chẳng thể làm anh phát cáu nữa chứ.

Nhưng mà vẫn luôn thế đây.

"Được rồi," Jake nói, giọng mềm hơn một chút. "Em biết chị có ý tốt, chỉ vì chị thương em, nhưng em không cần chị phải tạo ra những vụ bí hiềm nho nhỏ như thế để cho em giải quyết. đồng ý nhé?"

Mercy há hốc mồm, trông bộ dạng hết như một nữ chúa trong vở kịch của Tennessee Williams. Thật không thể tin là cậu lại nghĩ rằng chị dựng lên tất cả những chuyện này!"

Jake dựa lưng vào bàn. "Em biết tất cả về phụ nữ các chị và biết cả những cuộc họp bí mật của mấy người."

"Cuộc họp bí mật?"

"Ừ. Cả một băng mấy người ngồi cùng nhau, bàn tán rôm rả về cuộc sống của tôi, rằng tôi đã làm náo loạn nó lên sao, rồi mấy người tự bày ra những kế hoạch nho nhỏ hòng tía tốt lại cho tôi trong khi tôi đâu có khiến."

"Bí mật..." Mercy chớp mắt. "Cái gì? Ý cậu là các bữa tốt Chủ nhật?"

"Chính xác."

"Chúng đâu phải là bí mật. tuần nào mẹ chẳng mời cậu đến."

"Chỉ cách dùng từ thôi. Vấn đề là em không hề buồn phiền sâu nào về cuộc sống của mình. Vụ đó là thứ do mấy chị tự bày ra vì các chị chỉ biết là mỗi trò là tranh dán giấy hàng giờ mỗi ngày thôi mà."

Thông thường, trong gia đình Tucker, một nhân xét khiêu khích phân biệt giới tính như thế sẽ giúp chuyển đề tài tranh cãi ngay lập tức. nhưng không may là Mercy lại chẳng dễ cắn câu.

"Vậy cậu có nhận điều tra vụ của chị hay không hả?"

"Không." Jake đáp gọn lỏn và tung quả nho cuối cùng lên cao, há miệng định hứng lấy nhưng không được. quả nho lặn xuống gầm tủ lạnh. Anh nháy mắt là hòa với Mercy trước khi cúi xuống nhặt. "Nếu chị thật sự nghĩ có điều gì đang xảy ra ở đây thì hãy tìm cảnh sát và khai báo đi."

"Chị không thể tới cảnh sát được," Mercy nói. "Bọn họ sẽ cười vào mặt chị. Vì thế chị cần một thám tử tư."

Jake ném quả nho vào thùng rác, chùi tay vào quần. "chị chỉ cần làm một tờ khai thôi. Chúc ngủ ngon."

Jake đẩy cửa bếp, đi ra hành lang dẫn thẳng tới quầy bar, nơi anh đang để áo khoác. Anh nghe thấy rõ tiếng bước chân của Mercy ngay sau lưng mình.

"Chị có biết em đã hiểu ra điều gì về phụ nữ nhà Tucker mình chưa?"

"chờ đã, ta chưa nói chuyện xong," Mercy gắt gỏng sau lưng. "Cậu có đi chậm lại không thì bảo?"

"Phụ nữ nhà Tucker giống như những con chó sục be bé. Trông chẳng có vẻ gì nguy hiểm, đôi lúc còn khá dễ thương. Tuy nhiên, một khi đã bị chúng ngoạm chặt rồi thì mặc anh muốn đá bao nhiêu cũng được nhưng đừng hòng rũ được chúng ra mà lấy chân về."

Anh đi nhanh qua cửa vào sảnh chính, lấy cái áo khoác để trên mặt quầy bar. "Chị về đi. Derek sẽ lo lắng đấy."

Một sự im lặng kéo dài, Jake phải nhìn quanh để chắc rằng bà chị còn ở bên cạnh mình hay không. Mercy vẫn đứng đó, chỉ nhìn Jake chăm chú, trong mắt ngập đầy sự lo lắng yêu thương.

"Mọi người không lo rằng cậu không hạnh phúc," chị Mercy nói. "Mọi người chỉ lo cậu bị ám ảnh thôi."

À. Ít nhất thì đây cũng là một đề tài tranh cãi mới.

"Em không bị ám ảnh gì cả." Anh dựa vào quầy bar, chưa đến nỗi ngu mà nghĩ rằng cuộc nói chuyện đã chấm dứt.

"Chị thấy cậu lục lọi tứ tung trong phòng làm việc của bà Esther," Mercy nói, ngồi lên một cái ghế đầu quầy bar bên cạnh anh.

Jake nhún vai, "Em chỉ giúp sắp xếp lại đồ đạc cho bà ấy."

"Thật chứ? Rồi, cho cậu biết nhé, nếu xếp đồ thì cậu phải cho chúng vào hộp chứ không phải là moi

chúng ra chứ." Chị ngừng lời một lúc. "Cậu đang tìm cái gì đó về Gordon Chase."

Jake im lặng. anh chẳng tìm thấy cái gì hết, nên không việc gì phải thú nhận.

"Nào, Jake," Mercy nói trong tiếng thở dài. "Chị cũng rất ghét hấn ta. Những gì hấn làm thật đang ghê tởm, nhưng hấn không giết bố."

"Hấn gạ bố bán mảnh đất đó rẻ như cho không, trong khi đã biết rõ mấy tay nhà thầu xây dựng đang mò tới," Jake nói. "Hấn quay qua quay lại đã bỏ túi cả triệu đô trong khi bố làm việc cực nhọc đến chết. Như thế không phải là giết bố sao?"

"Bố không làm việc đến chết."

"Bố đã bị giết ở chỗ làm. Chẳng có gì khác nhau cả."

"Gordon Chase không..."

"Nói chuyện khác đi," Jake ngắt lời chị. "Chị hãy cầm lên thứ củ nào đó đi. Củ nào cũng được. Chị nghĩ sao về củ cải?"

"... chịu trách nhiệm về mọi điều tệ hại trong thị trấn này, nJake. Hấn không phải chịu trách nhiệm về cái chết của bà Esther." Mercy khẽ nhún vai. "Chị có thể nghe cậu trong vụ con Elaine Placie, nhưng vẫn vậy thôi. Chẳng thể làm cho tình trạng ám ảnh này khá hơn được."

À, Elaine Placie. Giờ lại là chủ đề mà Jake thật sự không hề muốn nhắc đến. Vì thế anh im lặng.

"Chị cũng quý bà Esther như tất cả mọi người," Mercy nói tiếp. "Nhưng người phụ nữ ấy đã tám mươi bảy tuổi, lại có bệnh tim. Bà ấy chết trong khi ngủ. còn chuyện gì ít đang nghi ngờ hơn thế nữa."

Jake quay người lại phía Mercy, "Esther bảo em rằng Gordon Chase cứ nhằng nhằng đòi bà ấy bán, và chỉ hai tuần sau đó bà ấy đột ngột chết trong khi ngủ. Trùng hợp thật đấy!"

Mercy nhìn cậu em ngờ vực. "Vậy thì sao? Cậu nghĩ hấn cho khử bà già chỉ vì vụ mua bán bất động sản này sao?"

"Rất có thể. Biết đâu hấn xúi bẩy từ trong gia đình bà Esther, những người sẽ được hưởng nhiều lợi lộc khi bà ấy qua đời. cô cháu gái sẽ đến đây vào ngày mai. Có thể cô ấy biết vài điều gì đó."

Mercy thở dài, "Chị không tranh cãi với em là Gordon Chase đúng là một thằng khôn nạn. Nhưng chị không quan tâm tới hấn. Chị chỉ lo cho em. Việc này không tốt cho em."

Jake khẽ nhún vai. Chẳng ích gì khi nói với Mercy rằng tất cả mọi chuyện đã xảy ra có liên quan tới Gordon Chase đều không phải là trùng hợp một cách ngẫu nhiên. Anh không hề nghĩ có sự trùng hợp

trong cái vụ máy tính xách tay lấy từ văn phòng trợ lý của Gordon - trong đó ắt chứa những chứng cứ quan trọng về những mưu ma chước quỷ của Gordon Chase trong lĩnh vực bất động sản - lại biến mất khỏi tủ lưu trữ tang vật vào đúng cái đêm Elaine Qlacie nhiều anh ở đồn. một sự xao lãng khiến anh bị mất việc. Mercy đã nghe tất cả chuyện này trước đây rồi, giờ có tranh cãi lại thì chỉ càng khiến chị ấy nghĩ là mình đúng rằng anh đang bị ám.

Nhưng Mercy chẳng đúng gì hết. Anh không hề bị ám.

Anh chỉ muốn táng cho thằng khốn kia một trận. Thật nặng. Thậm chí mặt mày, khóc lóc rên rĩ.

"Bọn tôi rất thương cậu. Mọi người đều nghĩ giờ là lúc cậu thực sự trưởng thành."

Jake nắm chặt bàn tay phải thành nắm đấm. Anh ghét nhất phải nghe những lời này.

"Chị gái ơi, tôi mới ba sọi thôi. Tôi còn khối thời gian để kiếm một việc tử tế, một cô bồ ngon lành đang nét bầm sinh đâu ra đây."

"Chị không nói chuyện đấy," Mercy nói. "Chị nói về chuyện cậu hãy làm gì đó nghiêm túc vào. Việc gì đó ngoài chuyện về Gordon Chase."

"OK," Jake ngay, buông lỏng nắm đấm và cố nở một nụ cười. "Thôi muộn rồi. em thì mệt. Chị thì hoang tưởng. Hôm nay cho qua đi, mai lại bắt đầu cãi tiếp, vậy nhé?"

"Nếu cậu cần một vụ án để điều tra thì..."

"Em sẽ không điều tra vụ củ cải mất tích đầy dờ hơi của chị đâu, vậy nhé?"

Mercy trợn mắt, Jake có cảm tưởng mình sắp bị đá đít đến nơi.

"Thôi nào, em xin lỗi. Em đúng là một thằng ngốc." Jake nói và quàng vai bà chị. "Em là thằng ngốc nhất trong những thằng ngốc ở Xứ Ngốc. Vậy được chưa nào? Em chỉ không muốn nói thêm một lời nào nữa về chuyện này thôi."

Mercy vươn tay véo cằm cậu em khiến miệng Jake nhếch thành hình chữ O. Chị biết em trai mình rất ghét bị véo như thế, và cố làm mạnh hơn nữa. Nó phải chịu vì nó là một thằng ngốc.

Đó là luật nhà Tucker.

« Xem này, cậu ngu thật đấy. Cậu để cho Gordon Chase nằng hết những gì hay ho của mình và còn ọt được vào cả phòng lưu trữ chứng cứ. »

« Đây là cách chị tỏ ra ủng hộ em đấy hả ? » Jake cố nói trong khi hai môi vẫn bị bàn tay của Mercy kìm chặt.

« Gordon Chase là một thằng khốn bốc mùi tỏi lợm, nhưng đó là việc của hắn. Luật nhân quả sẽ thay ta trừng trị hắn. » Chị rời tay khỏi mặt Jake và khẽ tát em lên má cậu em. « Cậu cần phải buông hắn ra mà tiếp tục sống đi. Và nếu sứ mệnh của cậu là phải điều tra vụ củ cải mất tích dở hơi của chị thì chắc chắn cậu sẽ phải làm thôi. »

Chị mỉm cười, lần này rất tươi, Jake cười lại.

« Rồi. Giờ em về được chưa ? »

« Giải tán ! »

Anh đẩy bà chị đi trước, tắt đèn trước khi theo chị ra khỏi quầy bar.

Chị ấy nói đúng. Jake biết chị ấy đúng. Giờ là lúc gạt Gordon Chase qua một bên. Anh cũng biết là mình không định làm thế, nhưng vẫn cần phải làm rõ vài điều.

Anh chắc chắn điều đó.

Chương 2

Flynn kiểm tra đồng hồ. Một lần nữa. Đã quá hai giờ, taxi của cô lẽ ra phải đến gặp cô, ở cổng này, hồi một giờ ba mươi. Toàn bộ hành khách cùng xuống Schentown, cả ba người, đều đã lên đường. Người của họ đã đến, đúng giờ, để đón họ đi. Giờ thì trong ga tàu này, ngoại trừ đám thợ thuyền, chỉ có cô và hắn.

Flynn liếc trộm một cái; hắn vẫn đang ngồi trên chiếc ghế dựa đối diện và đọc một tờ báo. Khi cô mới bước xuống tàu, hắn đã mỉm cười và nói, “xin lỗi cô...” nhưng lúc ấy cô còn đang bận tìm một anh chàng ra dáng tài xế riêng cầm một tấm bảng trắng in tên cô trên đấy, nên chẳng để ý. Kia không thể nào là tài xế riêng được; hắn mặc một chiếc áo bằng vải flanen màu hạt dẻ bên ngoài một chiếc áo thun đen in logo AC/DC và quần jeans; trời ạ! Thêm nữa, việc lớn lên ở Boston đã dạy cô một điều là không bao giờ cười với người lạ.

Không bao giờ.

Tuy vậy, sau khi tha chiếc túi du lịch cả một vòng sân ga mà chẳng thấy dấu hiệu của bất cứ một loại taxi chính hiệu nào, Flynn bắt đầu nghi rằng có thể hắn chính là lái xe của cô. Thế là cô quay trở vào

trong, nhưng lúc đó hắn đã yên vị ngồi đọc một tờ báo. Điều này là Flynn nghĩ có khi hắn đúng không phải lái xe của cô thật, nếu đúng thì hắn sẽ phaira tiếp cận cô và cô cũng ngồi xuống.

Nhưng hắn chẳng làm gì cả. Hắn chỉ ngồi đó đọc báo, vẻ thích thú thoáng trên khuôn mặt. Vì thế, cô nghĩ, có khi hắn không phải tài xế thật rồi. có thể hắn chỉ là một tên vô gia cư cầu bơ cầu bất vắn mọc lên từ các kẽ nứt vỉa hè ở những nơi như Scheintown này.

Tuy nhiên trông hắn lại chẳng giống một kẻ vô công rồi nghề. Quả có hơi lồi thối, nhưng theo kiểu cổ là ra vậy như một trong số anh chàng vắn làm vậy, thành ra cuối cùng lại trông khá... gọn gàng. Tóc hắn nâu và bù xù, nhưng sạch sẽ. mặt hắn có chút râu lún phún, nhưng không quá lờm chờm. Đôi mắt, trong giây phút ngắn ngủi chạm mắt nhau khi Flynn vừa bước xuống tàu, có vẻ sang và tinh nhanh. Hắn cũng không chen lấn xô đẩy kiểu đám vô gia cư vắn thường lam, chẳng hỏi xin tiền hay dòm ngang liếc dọc xem có ai vớt ra cái gì còn dùng được hay không.

Thật lòng mà nói, hắn trông giống một người bình thường.

Sửa: Hắn trông giống một người bình thường đang ngồi thi gan với cô.

Flynn lại kiểm tra đồng hồ. Cô đã ngồi đó – cách hắn không quá hai mét – đến hơn hai mươi phút rồi. Gừ. Cô thôi bắt chéo chân; hôm nay là một ngày tháng Mười ấm áp, và đôi ống quần bằng vải lục xô của bộ vest mà Freya cho mượn đang trở nên dính dính. Cô gõ gõ những mũi nhọn của đôi boot – cũng Freya cho mượn – lên mặt sàn bằng đá. Âm thanh vang lên trong sân ga trông trơn thật gắt.

Hắn giở trang báo. Flynn có thể thấy đôi môi đang mím lại một nụ cười.

Ôi, quỷ tha ma bắt.

Flynn đứng dậy, lộc cộc bước sang chỗ hắn ngồi, đứng trước mặt hắn, tay khoanh lại.

« Được rồi, » cô nói, chẳng buồn che giấu sự khó chịu trong giọng nói. « Tôi xin lỗi. Tôi nhầm. Chị tôi lo hết chuyện này mà chị ấy là loại người phải kiếm cho được một chiếc limo có tài xế mặc tux🌟. »

Hắn ngược nhìn cô. Đôi mắt nâu anh vàng trông quá đỗi hứng thú trong tình huống này, nhưng vẫn dễ chịu. Mặc dù đang bực mình nhưng ấn tượng ban đầu của cô về hắn là tốt.

« Gì cơ ? » hắn nói, gần như không kìm được nụ cười đắc chí.

Flynn đảo mắt một vòng, chủ yếu là tức mình. Sao chuyện này lại có thể hồng hét nhanh như vậy được ? Thế mà được à ?

« Anh đến đây là để đón tôi. Nhưng tôi lơ anh. Tôi nghĩ họ sẽ cử một tài xế tử tế... Rõ ràng anh tử tế. Ý tôi là... Gừ ! » Cô cong tay cầu kính. « Tôi xin lỗi nếu có xúc phạm đến anh. Giờ ta đi được chưa ?

»

Hắn gấp báo và đặt xuống ghế. « Điều gì khiến cô nghĩ tôi đến đây để đón cô ? »

Flynn nhú mắt. Hắn lại còn đùa mình đấy hả ?

« Anh ở đây. Tôi ở đây. Không ai khác ở đây. »

Hắn nhướn mày về phía cô. « Với một câu như vậy, nghe như chính cô đang cố đón tôi thì đúng hơn. »

Cô thông tay xuống. « Tôi không có ý nói về cái kiểu đưa đón đó. Nào, có phải anh ở Goodhouse Arms hay không ? »

Hắn cười khùng khục, đứng dậy, và bước về phía hành lý của Flynn.

« Rõ ràng tôi đã cố gắng nói chuyện với cô khi cô bước xuống tàu, » hắn nói. « Và cô lướt qua tôi như thể tôi đang cầm một tờ The Watchtower(**) vậy. »

« Tôi tưởng họ sẽ cử đến một tài xế thực thụ. Anh biết đấy. Có mũ áo và một cái bảng có tên tôi trên đó. Làm sao tôi biết họ sẽ cử đến một... ? »

Flynn bỏ lửng câu nói. Cô không biết tên này thì có thể làm trò gì ở một khách sạn đây. Nhân viên bảo trì chẳng ? »

Tuy vậy hắn đã cứu cô một bàn, vì có vẻ hắn chẳng để tai nghe mà chỉ dòm quanh, tay cầm chiếc túi duy nhất của cô.

« Đám còn lại đâu rồi ? » Anh hỏi.

« Còn lại cái gì ? »

« Hành lý của cô. »

« Có thể thôi. »

Hắn nhắc chiếc túi như thể nó chỉ nhẹ bằng một cái hộp đựng giày, dù cô biết không phải là vậy. Cô đã nhét đồ nhiều đến nỗi suýt nữa thì nó nứt bung ra.

« Có thể này thôi à ? » Hắn hỏi vẻ nghi ngờ.

« Đúng, thế thôi. » Flynn vuốt vuốt tay áo khoác. « Sao ? »

« Tôi lớn lên trong một gia đình toàn phụ nữ. Để ra khỏi cửa nhận thư thôi họ đã phải mất ít nhất bốn

va li quần áo rồi. Không thể nào đây lại là toàn bộ quần áo mà cô có.

« Anh biết không, một số phụ nữ biết xếp đồ hơi bị giỏi đấy. » Mà cô thế thật. Hai ngàn đô la quần áo hàng hiệu đang được chuyển đến cho Flynn vào ngày hôm sau chính là công sức của Freya, còn Flynn thì đã có mọi thứ mình cần – chủ yếu là quần jeans, áo len, quần mặc ở nhà bằng vải flanen, và bộ đầu gối đầu ưa thích của mình – trong cái túi đó. Nhưng dấu sao, cái nhìn hạ cố của gã đàn ông đang cầm nó cũng làm cô nổi cáu.

« Tôi có cần phải nhắc cho anh nhớ rằng gia đình tôi giờ đang sở hữu Goodhouse Arms không nhỉ ? Cũng có nghĩa tôi là sếp của anh ? »

Flynn kéo áo cho thẳng thớm và cố đứng cào hơn một chút nữa. sao Freya có thể làm được chuyện này suốt nhỉ ? Chả trách chị mình đồng bóng thế. Chưa gì Flynn đã phát mệ vì phải diễn cái vai một bà doanh nhân có lớn và tệ hại này rồi, mà chỉ mới có năm phút chứ mấy. Freya thì làm quanh năm suốt tháng.

Vậy mà tệ hơn nữa là cái tên này chẳng e dè chút nào. Hắn cứ đứng đó với một nụ cười nhếch trên môi, anh mắt lướt qua mặt cô rồi lướt nhanh xuống dưới như để ước lượng kẻ thù ; và khi ánh mắt hắn chạm lại mặt cô, tràn trề tự tin, cô biết hắn chẳng sợ cô một chút xíu nào, dù cô là sếp của hắn đi chăng nữa.

« Các cô sắp bán nó phải không ? » Cuối cùng hắn nói, giọng trầm trầm.

Flynn thấy cổ họng se lại, cô vội đăng hắng. « Cái gì ? »

« Khách sạn, » hắn nói. « Các cô sẽ bán nó. »

« Không. » Giọng cô hơi rít lên khi nói ra từ đấy, vì thế cô lại đăng hắng. « Điều gì khiến anh nói vậy ? »

« Vậy là các cô sẽ không bán ? »

Cô trừng mắt. Tại sao gã nhân viên bảo trì này lại dám chất vấn cô ? « Tôi vừa mới tới đây ! »

« Thì các cô chẳng phải đã nhận được tin cũng một hai ngày rồi sao ? Thời gian để suy nghĩ cũng đã có rồi. Tưởng những người như cô thường vẫn kế hoạch cho những thứ như thế này chứ hả ? »

« Những người như tôi ? nói thế ý gì ? »

« Người giàu. Người có tiền. Người kiếm tiền bằng cách mua và bán người khác. »

Cô nhú mày và để giọng mình trầm xuống một tông hăm dọa. « Cái gì ? »

« Cha cô làm trong ngành bất động sản, đúng không ? Chẳng phải đây là việc ông ta vẫn làm sao, bán bất động sản cho người trả giá cao nhất ? »

Cô đặt tay lên tim, giờ đang đập thành thịch. « Anh điều tra gia đình tôi ? »

Hắn cười khẩy. “Một thị trấn nhỏ lại có kết nối internet là một thứ rất nguy hiểm. Chúng tôi biết mọi thứ trừ cỡ áo lót và cung hoàng đạo của cô, mặc dù tôi đang đoán là Song Ngư. Đến đây là cô phải gánh rất nhiều áp lực đấy.” Hắn chỉ tay vào vai cô, rồi nghiêng người tới gần hơn. “Tôi sẽ không đoán cỡ áo lót của cô đâu. Tôi nghĩ như thế sẽ không đáng hoàng.”

“Hôm nay anh quên uống thuốc hả?” cô hỏi.

“Tôi thấy cô vẫn chưa trả lời câu hỏi. Các cô có bán hay là không?”

Chúa ơi, gã này thật là đang gờm. “Điều gì khiến anh hỏi một câu hỏi như vậy?”

“À, đầu tiên là cô lảng tránh trả lời câu hỏi.” Hắn khoát tay về phía chiếc túi. “Hai, hành lý tối thiểu, tức là cô không định ở đây lâu. Cô ăn mặc như sắp đi trình diễn thời trang chứ không phải đi làm.” Hắn liếc chiếc túi Kate Spade thừa lại của Freya đang lủng lẳng trên mấy ngón tay Flynn. “Không valy, không laptop, chỉ một cái túi. Trông cô không giống như đến đây để làm việc.”

Flynn thấy bụng mình thắt lại. “Thế chính xác trông tôi đến đây để làm cái gì?”

Hắn ngoẹo đầu qua một bên, “nghiên cứu” cô một lúc. “Cô trông có vẻ như đến đây để dễ dàng đàm phán đến khi cuộc mua bán trót lọt.”

Flynn thấy miệng mình há ra, còn não thì đóng băng. Cô chắc chắn có khoảng một triệu cách trả lời đang hoàng, hợp lẽ cho những lời cay độc của hắn, nhưng “Anh bị đuổi việc!” là điều duy nhất hiện lên trong đầu cô.

Không may, Freya đã cấm tiệt cô không được sa thải bất cứ ai trong tuần đầu tiên.

Sa thải nhằm người, Freya vẫn nói, là em kích vào ngòi nổ đấy. Rồi người ta sẽ tìm thấy cái thi thể bầm dập, tả tơi của em dưới một nghìn lá thư xin thôi việc.

“Này, ông...”

“Tucker. Nhưng cô có thể gọi tôi là Jake.” Hắn ta lại che răng cười. Làm thế nào hắn có thể xấu tính đến thế mà lại trông thân thiện đến thế ? Hắn như con gấu bắc cực, một trong mấy con thú trông rất chi là dễ thương trong vườn bách thú sẵn sàng xé xác ta ra làm bữa tối nếu không vì có mấy cái chân song.

« Ừm, ông Tucker... »

« Thế tức không gọi là Jake hử ? » Hấn gật đầu. « Cố giữ khoảng cách trong công việc. Tôi hoàn toàn thông cảm. Tuy nhiên tôi cảnh báo cho cô biết, ai cũng gọi tôi là Jake. Cô sẽ phải chống chọi với rất nhiều sức ép từ các bạn đồng liêu đây. » Mắt hấn đầy sự thích thú, đến độ chúng thực sự lấp lánh khi nhìn cô. « Tôi nói đúng, phải không nào ? các cô sẽ bán ? »

Hấn mỉm cười, mắt vẫn nhìn cô, và cô có thể thấy bên dưới tất cả cái chuyện ta-đây-thông-thái này, có một thứ gì đó còn hơn thế nữa đang diễn ra. Rồi cuối cùng cô cũng phát hiện được cái lấp lánh đó ở đâu mà có.

Hấn đang cố tình nhử cô.

Và đang rất thích thú về điều đó.

Tên khốn.

« Ông Tucker, tôi vừa có năm tiếng đồng hồ trên tàu, và tôi mệt. Tôi muốn quay về Goodhouse Arms, ổn định, và bắt đầu làm việc. Giờ ông có thể đưa tôi đến đó, hoặc tôi gọi taxi, nhưng tóm lại là, cuộc thảo luận này kết thúc. »

Hấn vẫn nhìn Flynn, nhưng cô không có chút ý niệm nào về những gì đang diễn ra đằng sau đôi mắt hấp háy ấy. quý thật. Mới tới nơi chưa đầy nửa tiếng mà đã có một kẻ thù. Hừ, cũng được thôi. Cô không đến để người ta yêu thích. Cô đến để làm một việc. Và cuối cùng, cô chắc chắn biết công việc đó sẽ kéo theo những việc gì. Còn trong lúc này, giá cô có thể bắt gã bảo trì kia thôi nhìn cô như vậy... Flynn vô thức lùi một bước như để tăng khoảng cách giữa hai người, và cái gót nhọn của chiếc bốt bên trái của Freya đã phản thùng, nó xoay dưới chân cô và dúi cô ngã sang một bên. Cô chới với hai tay dù biết là chẳng ích gì. Flynn thấy mình đang ngã, cô nhắm mắt chuẩn bị cho một cú trời giáng không thể tránh giữa mông mình và sàn đã lạnh.

Rồi đột nhiên, cô thấy mình được đỡ đứng thẳng dậy. cô mở mắt để rồi thấy mặt Jake chỉ cách mặt mình có vài phân, tay hấn ấm và nắm chắc cánh tay cô. Cô ngược mắt nhìn, khó nhọc nuốt khan. Cô không muốn nói « Cảm ơn, » vì như thế đồng nghĩa với biết ơn và mang nợ, mà cô vẫn còn cáu lắm, nhưng không biết nói gì khác bây giờ. Khá lắm ? Giỏi ghê ?

Anh thả tôi ra được chưa ?

Hấn đột ngột thả Flynn ra, như thể nhận ra mình đang giữ cô hơi lâu. Hấn cười ngượng ngịu và ra hiệu về phía đôi bốt.

« Tôi không bao giờ hiểu vì sao phụ nữ các cô giữ thăng bằng được trên mấy thứ ấy. » hấn nói.

« Thì, » Flynn nói, « rõ ràng không phải ai trong chúng tôi cũng làm được. »

Mắt họ lại gặp nhau và lại có một khoảnh khắc...kì lạ. Flynn không biết đấy là gì, nhưng nó làm cô

chống mặt và cô không thích thế. Có thể bị dị ứng chẳng ? Có thể nào bị dị ứng với một ai đó không nhỉ ?

Ừm, nếu sự có mặt của cô ở Scheintown này đã kịp dạy cô điều gì, thì đó chính là điều : cái gì cũng có thể xảy ra.

« Sẵn sàng chưa ? » cô hỏi.

Jake Tucker gật đầu. « Chưa bao giờ sẵn sàng hơn. »

Hắn quay người hướng ra cửa ga, mang theo hành lý của Flynn, cô không còn lựa chọn nào khác là phải đi theo hắn, bước còn dài hơn cô nhiều, ngay cả nếu không mang đôi boots thì Flynn cũng phải quỳ quả chạy theo thì mới kịp. Cuối cùng cô cũng bắt kịp Jake Tucker lúc hắn đang đặt túi của cô vào phía sau một chiếc xe tải chở hàng màu đỏ to tướng, trông rõ là bị mưa đập vùi tả tơi, mà một người tốt bụng hơn cô sẽ gọi là ‘phong trần’. Hắn mở cửa xe và đưa tay ra đỡ, nhưng cô phớt lờ, mặc dù có một khắc suýt nữa cô đã đưa tay ra rồi. Đồ cái thứ boots ngu xuẩn ! Khi Flynn đã yên vị bên trong, hắn đóng cửa và bước sang phía ghế lái.

Họ tận hưởng cuộc hành trình đầu tiên trong một chốc. Flynn không có gì để nói với hắn, mà rõ ràng hắn chỉ thích trêu cô, thế là cô nhìn ra cửa sổ và họ lái xe trong im lặng. Con đường từ ga về làng lộng gió và xanh mát, thấp thoáng nông trại, cây cối và những bức tường đã thấp uốn lượn lười biếng quanh những sườn đồi. Cô biết thế này người ta cho là quyến rũ nhưng nó chỉ làm cô rùng mình.

« Thiên nhiên, » cô lẩm bẩm, tưởng tượng ra những đám sâu bọ, bọn gặm nhấm và những loài trơn tuột bé xíu đang lẩn khuất trong mớ cỏ cây xanh mỡ màng kia. Eo.

« Hử ? » Jake Tucker hỏi.

« Không có gì, » Flynn trả lời.

Họ băng qua làng, và Flynn bắt đầu cảm thấy đỡ hơn. Scheintown không hẳn là cái nơi vắng vẻ nhưng ít ra cũng có vỉa hè đi bộ, những cửa hàng thời trang nhỏ xinh, đèn đường thuộc địa quyến rũ, một bưu điện bằng gạch và một cửa hàng tạp hóa đáng hoàng tử tế ở góc đường. Cũng còn khá nhiều cây, nhưng chúng mọc lên từ những rẻo đất giữa vỉa hè và lòng đường, theo cách Chúa muốn. Flynn thở phào.

Cô làm được việc này.

Có lẽ.

Rồi chiếc xe tải đỗ lại trước tòa nhà lớn nhất, trắng nhất, và đường bệ một cách ngạo nghễ nhất mà Flynn từng thấy, cô thề là tòa nhà đang đưa mắt nhìn xuống cô với một sự chán ghét rõ ràng. Chiếc bảng hai mặt bằng gỗ ta dùng phía trước đề dòng chữ Goodhouse Arms được sơn bằng tay với những nét màu đen bay bướm – cả nó cũng có vẻ như đang phán xét cô. Bên dưới đó là dòng chữ tương tự nhưng nhỏ hơn, Nhà trọ - Nhà hàng – Quán rượu. Và ở dưới nữa, được ghi nhỏ tí xíu mà chỉ mỗi Flynn

đọc được, là dòng chữ nghệch ngoạc: Mày sao kham nổi. Về nhà đi.

« Ôi Chúa ơi ! Flynn than thầm.

Lối đi dẫn đến cửa chính được lát những phiến đá có lẽ đã tồn tại từ thời thuộc địa, ở hai bên là những bụi cây xanh mướt điểm những bông hoa hồng. Flynn chờ người, trên trời nhìn cái bảng đồng hồ. Cô không thể làm được. Không cách nào làm được. Cô có biết gì về lịch sử, hay khách sạn, hay quản lý, hay cái quái gì đâu. Cô đã kinh qua ít nhất mười bốn công việc trong tám năm qua, nhưng những kỹ năng tung bột bánh pizza, đọc bản tin thời tiết trên đài hay mặc đồ con gà phát tờ rơi đều chẳng chuẩn bị cho cô được gì để đương đầu với vụ này. Những nơi như thế này phải được điều hành bởi những người nghiêm túc mặc những bộ vest đắt tiền, có thể giả vờ hạ mình với những du khách kiêu kỳ cứ muồn ngủ đúng cái giường của George Washinhton cơ, chứ không phải là loại tài tử thất nghiệp không giữ nổi công việc mà ông bố đã dí cho tận tay tận miệng như cô.

Flynn đang mãi phát hoảng đến độ không nhận thấy Jake Tucker đã nhảy ra khỏi xe, mãi đến khi hắn mở cửa xe bên cạnh cho cô cùng với chiếc túi trong tay.

« Chà, » cô nói không sao dứt nổi mắt ra khỏi những cây cột vĩ đại mang vẻ bất mãn chắn hai bên những cánh cửa kiểu Pháp ở ngay miệng cái nhà trọ quái vật này. Một giọt mồ hôi chảy xuống thắt lưng Flynn.

« Mừng cô về nhà. » Giọng hắn dịu hơn lúc ở ga, Flynn phải nhìn để chắc chắn vẫn là hắn đang đứng đấy. Đúng là hắn. Dù vẻ mặt đã bớt vẻ chiểu cố, gần như là ...thông cảm, ra tốt bụng. Cô chưa hạ giáp với hắn đâu, nhưng để ngỏ khả năng có thể thẳng cha này cũng không hoàn toàn tệ hại. Chỉ thời gian mới có thể trả lời.

« Ô, và... » Hắn lục túi, lấy ra một chùm chìa khóa. « Đây. Của cô. »

Flynn liếc xuống. Là chìa khóa xe tải. Cô ngược lên nhìn hắn. « anh đưa tôi mấy thứ này làm gì ? »

« Cái xe là của cô. Một hành động nho nhỏ bày tỏ thiện chí mà khách sạn dành cho cô, để cô có thể độc lập trong công việc đi lại. »

Cô cười lớn. « Anh đang đùa phải không ? »

« Lúc này thì không. Sao vậy ? »

« Không phải anh mong tôi lái cái thứ kia thật đấy chứ, phải không ? »

Mắt hắn tối sầm, và vẻ cao ngạo trở lại. « Xin lỗi, thưa cô Hilton. Xe limo còn ở hàng hiệu. Cô sẽ phải đi cái thứ tồn tàn này một thời gian thôi. »

Flynn siết chặt chùm chìa khóa trong tay và nhìn thẳng vào mặt hắn, lửa giận bùng bùng. Cô đang

nghiêng lại về khả năng rằng thằng cha này hoàn toàn tệ hại. « Xin lỗi ? »

Mắt hắn gặp mắt cô, và chúng chẳng có chút nào tỏ ý xin lỗi. « Bà Esther không có xe, và đây là chiếc còn dư từ bộ phận bảo trì. Cô muốn xe xịn và lái xe riêng thì sẽ phải tự sắp xếp lấy thôi. »

« Không phải thế, » Flynn nói sin sít. « Tôi chỉ... » Cô đưa chìa khóa lại cho hắn. « Tôi không lái xe. »

Hắn chớp mắt, vẻ choáng váng hiển hiện trên mặt. « Cô ba mươi tuổi rồi mà không biết lái xe ? »

« Hai chín. » cô nhảy khỏi xe. « Và tôi lớn lên ở Boston. Bất cứ nơi nào tôi muốn đi thì đều có hoặc taxi, hoặc T, không thì đi bộ. »

Một chút bối rối thoáng qua trên mặt hắn, Flynn nghĩ rằng việc đó cũng tương đương với một lời xin lỗi mà cô có thể nhận từ gã này.

« Chà, đó không phải là cách ở đây, » hắn nói. « Có một số thứ cơ bản có thể tự đi bộ được, nhưng không sớm thì muộn cô cũng sẽ cần cái xe tải đó thôi. »

Flynn thở hắt ra, và nhét chùm chìa khóa vào ví. « Rồi, cảm ơn. »

Hắn gạt đầu, xách cái túi của cô lên, và bắt đầu đi dọc lối đi bộ, xa khỏi tòa nhà.

« Ta không vào trong sao ? » Flynn hỏi và lật đặt đuôi theo hắn.

“Cô sẽ sống trong căn nhà bên ngoài,” hắn vừa nói vừa dẫn cô theo một lối mòn rải sỏi vòng quanh một bên tòa nhà. “Đây là nơi Esther từng sống. chỉ vòng qua chái đông..”

“Chái đông?” Flynn nói, cô vừa nhận ra khi họ đi bộ, là chái đông nhà này trải dài để phải ba mươi mét. Freya nói là một cái khách sạn nho nhỏ mà?

“Có một chái đông và một chái tây. Ba tầng, ba mươi phòng, hai dãy buồng mỗi chái, nối với nhau bằng sảnh, bar và nhà hàng. Sân trải giữa hai bên, dẫn ra sau vườn hồng. và ở rìa góc phía đông của sân là...”

Hắn nói nhỏ dần khi họ tiến đến một căn nhà nhỏ, sơn trắng, với cửa chớp màu lục. Đá sỏi lát đường

lượn quanh căn nhà, dẫn thẳng đến cái cửa chính nhỏ xíu, cũng sơn màu lục. Hành lang có hai cái xích đu; cây cối xung quanh nhà chuyển giữa những sắc đỏ và vàng, trù rặng thường xuân không lồ rủ bóng xuống hiên trước. Vài chiếc lá đã bắt đầu rơi êm dưới bước chân khi họ tiến đến bên căn nhà nhỏ.

Họ bước đến bậc thềm đầu tiên và Flynn đặt tay lên ngực, phía trên trái tim đang đập loạn. bản thân căn nhà như vừa mới nhảy khỏi bìa tờ Saturday Evening Post, rất dễ thương và đủ thứ hay ho, nhưng đám cây cối và cái mùi ngai ngái của đám là rừng làm da Flynn ngứa ran. Mấy người này, chẳng lẽ có tí xi măng thì họ sẽ chết hay sao chứ? Thật tình.

Tucker ra hiệu về phía con đường phủ đầy lá. “Herman không hay cào lá ở chỗ này. Esther thích đám lá. Tôi có thể bảo Annabelle cử anh ta đến dọn vào sáng mai nếu cô không thích.”

“Không.” Flynn nuốt nước bọt, không muốn thừa nhận điều đó làm cô khó chịu. Cô có thể sống được với vài cái lá. “Không sao. Dễ thương mà. Nó...ờ...”

Flynn ngược lên và thấy hấn đang quan sát cô, một nụ cười thích thú trên môi. Hấn biết mình đang phát hoảng. làm sao hấn biết nhỉ? Minh trong suốt thế sao? Cô quay mặt đi, đằng hắng, và đánh giọng lại.

“Đây là nhà bà cô Esther của tôi?”

Hấn gật đầu. “Đây là chỗ của quản lý viên hồi xưa, nhưng bà Esther đã ở đây lâu lắm rồi. Mercy – chị ấy là đầu bếp – đã để một ít nhu yếu phẩm vào bếp cho cô, nhưng nếu cô cần thêm gì, chỉ cần báo cho chị ấy biết là chị ấy sẽ lấy cho cô.”

Jake vừa nói vừa mở cửa chính, rồi đưa chìa khóa cho Flynn và dịch qua một bên để nhường chỗ cho cô vào. Cô bước vào trong và...

“Ôi, lạy Chúa,” cô buột miệng nói. “Trong này có mùi như bà già ấy.”

Cái túi cô rơi đánh phịch xuống cạnh cửa chính và cô biết khi ngoái lại nhìn, rằng Jake sẽ không đánh giá cao nhận xét trên.

“Anh biết đây, kiểu như... mùi bạc hà ấy. Không phải hôi. Tôi không...”

Hấn chỉ nhìn cô chằm chằm, ra cái vẻ đạo đức bị tổn thương đầy mình, làm như hấn chưa từng nói một

triệu lời cay cú với cô từ hồi đón cô ở ga đến giờ vậy. Cô hít lại một hơi, và quyết định cũng chẳng chết ai nếu chia ra một nhành ô liu be bé. Gì thì gì, cô cũng không thể đuổi việc anh ta trong ít nhất là bảy ngày nữa.

“Ý tôi là, nó rất đẹp.” Cô liếc quanh căn phòng khách nhỏ. Đẳng ten khắp nơi. Khắp nơi. Nhưng không gian thì dễ chịu, và cô chắc chắn là một khi cô mở các cửa sổ và dọn dẹp một số thứ lung tung đi là sẽ ok ngay. Cô bước một bước lại gần bức tường và chớp chớp mắt trong ánh sáng mờ mờ để xem có đúng là mình đang nhìn cái mà mình tưởng mình thấy hay không.

Đúng chóc. Cả một cái kệ dài dành riêng cho một bộ những cái bình đựng đựng sữa bằng sứ hình con bò.

Cô bước ngang qua phòng và thò đầu vào buồng tắm. Buồng tắm được lát gạch men màu hồng đào, phải tập quen thôi, nhưng có một chiếc bồn tắm có chân đế tuyệt vời, một bộ rửa mặt kiểu cách, và một cánh cửa dẫn trực tiếp đến một nơi cô đoán là buồng ngủ. Flynn vừa bước đến cửa buồng ngủ vừa ngoái đầu lại hỏi :

« Thế là, họ, ừm... họ chưa dọn hết đồ của bà cô tôi đi à ? »

Hắn nhún vai. « Quần áo và đồ đạc cá nhân của bà ấy đã được đóng gói chuyển đi rồi, nhưng chúng tôi chưa thật sự có thời gian bài trí lại. »

Flynn gật gật, thò đầu vào phòng ngủ. Một chiếc giường bốn cọc rộng rãi, một tủ áo bằng gỗ đào lớn, hai bàn ngủ cạnh giường chạm trổ hoa văn, tấm trải giường lớn viền đăng ten, rèm cửa đăng ten. Một hỗn hợp khá đồng đều giữa dễ thương và gớm chết. Cô bước ra lại phòng khách và thấy Jake Tucker vẫn đứng cạnh cửa sổ nhìn cô. Sao hắn không đi đi ? »

« Ô, xin lỗi ! Dĩ nhiên rồi ! » cô rút một tờ 20 đô ra khỏi ví lúc băng ngang phòng về phía hắn, rồi dúi vào tay hắn. « Cảm ơn nhé. Bye. »

Hắn dựa vào cạnh cửa, tay khoanh trước ngực và nhìn cô chăm chăm. Cái gì ? Hắn còn định đòi 40 sao ? đồ tham lam chết tiệt.

« Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi về việc cô có bán hay không, » hắn nói.

Flynn đặt tay lên hai thái dương đang bắt đầu đánh uỳnh uỳnh. « Ai trong thị trấn này cũng thẳng thừng như vậy sao ? bởi vì nếu mà như thế thì tôi sắp phải tìm ngay một hiệu thuốc đây. »

« Cô chưa bao giờ sống trong một thị trấn nhỏ phải không nào » hấn hỏi, nhưng không chờ câu trả lời. « Mọi người đều biết tôi đi đón cô. Ngay lúc tôi rời khỏi cái nhà này ra về họ sẽ bắt vào tôi như châu chấu và hỏi liệu tôi có nghĩ cô sẽ bán chỗ này đi không. »

« Anh đùa. »

« Ước gì là thế, » hấn nói. « Và ngay lúc này, theo cách cô lẩn tránh câu hỏi của tôi, tôi đang nghĩ chắc chắn cô sẽ bán. »

« Không ! » Flynn nói. « Trời ạ, không. Đừng nói với họ như thế. »

« Có đúng thế không ? »

« Ừm. » cô cố làm mặt tỉnh khi nhại lại cái câu mà Freya đã mớm cho mình. « chúng tôi vẫn chưa đưa ra quyết định nào. Chính vì lẽ đó tôi mới có mặt ở đây. Để giúp đi đến quyết định. »

« Được rồi. » Hấn vẫn nhìn cô, với nụ cười phớt ranh mãnh, và trái tim ranh mãnh tự mãn, và trái tim phản bội ngu xuẩn của cô đập điên cuồng dưới cái nhìn đó.

Thôi đi nào, cô tự nhủ. Quyến rũ và đẹp trai không bù được mất dạy đâu.

« Ông Tucker... »

Hấn mỉm cười. Lần đầu tiên, cô nhận ra rằng cửa của hấn mọc hơi xô. « Jake. »

« Tôi không gọi anh là Jake được. »

Đôi mày hấn nhíu lại. « Tại sao không ? »

Sao với trắng. « Bởi vì thế là coi như anh đã thắng. »

Sự ngờ ngẩn tuyệt đối của chuyện này có vẻ như cùng lúc vồ về vào cả hai. Họ chia một nụ cười, và một lần nữa, Flynn thấy trong người nháo nhào. Cô hít một hơi thật sâu và âm thầm hình dung mình đánh xít chết bọn côn trùng lạo nhạo đó bằng thuốc diệt côn trùng.

« Ok, » hần nói, cắt ngang ý nghĩ của cô. « ta thỏa hiệp nhé. Cô có thể gọi tôi là Tucker. »

« Được, Tucker. Cảm ơn vì chuyến xe, nhưng nếu ta xong xuôi rồi, tôi thật sự rất muốn xếp đồ, đi đại và đi ngủ. »

Hần nín cười. Cô nhướn mày và nhìn ra cửa đầy ngụ ý.

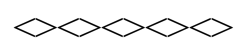
« Ok, » hần nói, gật đầu. « Được rồi. »

Hần quăng 20 đô lên chiếc bàn bán nguyệt cạnh cửa và bỏ đi. Sự nhẹ nhóm chiếm lĩnh cả cơ thể cô. Tuy nhiên, nó sẽ không kéo dài được bao lâu, cô biết. Chẳng mấy chốc cô sẽ phải triệu tập một cuộc họp nhân viên, nhìn vào mắt họ và nói dối xoén xoét. Nhưng ngay lúc này, cô an toàn.

Đột nhiên tóc gáy cô dựng ngược, cô có cảm giác mơ hồ là mình đang bị theo dõi. Xô nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt đậu lại mấy con bò sữa. Cô tiến đến bên kệ và nhìn chúng.

« Chúng mà hả ? Chúng mà sẽ phải biến đầu tiên. »

Cảm thấy khá khảm hơn chút chút, cô quay lại và hướng và phía buồng tắm, rất cố gắng xua đi cái cảm giác là, đằng sau mình, mấy con bò đang cười ngặt nghẽo.

Có ba tin nhắn chờ Jake lúc anh bước vào cửa căn hộ của mình. Tin thú nhất, dễ dàng đoán được, từ Mercy, dạy dỗ anh phải đối xử tốt với cô cháu gái, lỡ cô ta bán chỗ này đi và sa thải cả lũ, vân vân và mây mây..... và vân vân. Chị gái anh rõ đã thừa hưởng bộ gen nhà Tucker về khoản lảm chuyện quá mức.

Xi, anh nghĩ thậm chí lúc Mercy tiếp tục lải nhải. Đối xử tốt với cô cháu gái. Làm như anh còn cần phải

căn dặn. Lúc nào anh chả tốt. Và anh đã cư xử tốt nhất với cô cháu gái rồi đấy chứ, nếu không tính đoạn trêu chọc, mà anh cũng nào có trêu. Chỉ là một mảnh nhỏ cần thiết để biết phải đối phó với cái gì trong cái cô Flynn Daly này. Nếu cô này đang toa rập với Chase, Jake cần phải biết. Nếu điều đó có nghĩa là trêu tức cô cháu gái, thì cũng đành chịu vậy.

Vấn đề là, ngay cả sau vụ chiêm chọc đó, anh cũng không chắc mình đang đối phó với cái gì. Lòng anh tự nhủ cô này cũng được, và phán đoán của anh thường là đúng, nhưng rõ ràng có cái gì đó rất quái dị ở cô gái này. Các nghiên cứu của anh đã vẽ ra một bức tranh có vẻ khá rõ ràng về những gì cần mong đợi ; tóm lại là dạng gái giàu có hư hỏng chưa phải làm việc kiếm tiền một ngày nào trong đời. Cô nàng học đại học Boston, có bằng Khoa học nhân văn ngành Sân khấu, đã đi làm diễn viên một thời gian, tên tuổi thì thoảng được rắc tiêu trên các báo địa phương ngoài Boston. Vài năm gần đây, cô nàng lặn tằm không sỏi bọt, trừ một vài lần được nhắc đến thoảng qua trong các mục về xã hội ở Boston, thường vì tham dự một số các sự kiện từ thiện do ông bố tổ chức. Dựa vào những yếu tố trên, Jake đã phỏng đoán sẽ gặp một cô nàng thượng lưu hư hỏng đến đây để quyến rũ dân địa phương trong khi ông bố già ở nhà dàn xếp một thỏa thuận tại Tổng hành dinh Ông Nhà Giàu.

Thay vào đó, anh lại được một mớ mâu thuẫn, lại cả xúc động. Cô ấy vừa tự tin vừa bấp bênh. Cô ấy đứng thẳng những bước đi lại ngập ngừng, như một cô gái nhỏ trong đôi giày của mẹ. Cô ấy đánh đá, nhưng vẫn dễ bị lừa khi không để ý. Cô ấy có một mái tóc điên rồ, vừa thuần vừa hoang dại, cặp mắt nâu nhạt có vẻ như ẩn chứa nhiều thứ hơn là những gì chúng bộc lộ ra, và một nụ cười nhắc anh nhớ đến một nhân vật chính trong phim hoạt hình của Disney – rộng, nhiều răng, với một khả năng kì lạ luôn khiến con tàu ý nghĩa của anh trật khỏi đường ray.

Cô ấy... khác thường.

Và Jake khá chắc chắn rằng cô chỉ là một cái nan trong bánh xe mà thôi ; anh thật sự không nghĩ cô có liên quan gì đến Gordon Chase. Dĩ nhiên, vẫn cần để mắt đến Chase – Jake nghĩ chỉ chưa đầy 24 tiếng đồng hồ là gã sẽ mò đến đây, sẵn sàng lợi dụng Flynn Daly để thò bàn tay nhám của mình vào cuộc mua bán. Và cô ấy sẽ mắc bẫy gã. Hầu hết phụ nữ đều vô vọng trước những gã đàn ông như Gordon Chase. Mà cũng có thể điều này sẽ giúp ích cho Jake ; nếu anh dính Flynn Daly đủ lâu, có khi cô sẽ là cách để đánh bại gã mất dạy kia.

Chiếc máy cuối cùng cũng bíp – chuyện gì đã xảy ra cho những ngày xưa yêu dấu khi mà máy móc tự động ngắt sau vài phút ? – và tin nhắn thứ hai bắt đầu. Mercy, lại chị ấy, tuyên bố ai đó hình như đang chồm chìa giấy toilet từ tủ chính, và chị sẵn sàng vui vẻ trả tiền cho một thám tử tư chuyên nghiệp để điều tra, nếu mà, trời ơi, có một thám tử như thế trong thị trấn.

« Thật đáng xấu hổ, » anh lầm bầm khi nhấn nút xóa.

Rồi anh nghe tin thứ ba. Từ một giọng nói anh không nhận ra, một giọng phụ nữ nhỏ và lí nhí đến độ anh lấy làm ngạc nhiên là cái máy của anh vẫn bắt được tiếng.

“Xin chào? ừm, ông Tucker đây ạ? Tôi là Rhonda Bacon, thư kí của Gordon Chase, và tôi gọi là vì...”

có một quãng ngừng rất dài, và có thể thoáng nghe giọng một người đàn ông đang nói. Cuối cùng, có tiếng đóng cửa và cô ta quay lại, giọng còn nhỏ hơn trước. “Tôi gọi là vì tôi có thông tin mà tôi nghĩ ông sẽ muốn nghe.” Cô ta đằng hắng và hạ giọng. “Thông tin về ông Chase. Về những gì ông ta đang làm.” Lại có tiếng cửa mở. Jake nghĩ mình nhận ra cái giọng trầm, thờ lợ của Gordon Chase và đường dây tắt ngóm. Giọng báo giờ tự động thông báo cuộc gọi thực hiện lúc 3.13 phút sáng thứ ba, dĩ nhiên là không phải thế, bởi vì hôm nay là thứ Hai; Jake đã không buồn cài đặt lại cái máy từ hồi cơn bão trước làm tắt nguồn điện. cũng đã một tháng rồi. Nhưng dựa vào những ước đoán của anh khi Mercy gọi điện, anh đoán cuộc gọi đến lúc hai rưỡi chiều hôm đó, đúng lúc anh đang đưa Flynn Daly vào nhà của bà Esther.

Jake trừng mắt nhìn cái máy một lúc sau khi tin nhắn của Rhonda kết thúc, rồi bước đến tủ lạnh lấy một chai bia. Anh không phải loại hay uống bia ban ngày – thật ra là không phải loại uống nhiều – nhưng đây là một dịp cần đến một chai bia.

Có vẻ đây là một ngày may mắn của anh. Mấy khi thư kí riêng của kẻ thù không đội trời chung lại gọi đến ngỏ ý dâng bằng chứng trên một chiếc cái đĩa bạc? Jake không rành về thống kê cho lắm, nhưng anh cũng biết, chuyện ấy không phải thường xuyên.

Anh nhấp một ngụm bia và nhìn cái máy, não bắt đầu hoạt động để giải quyết những điều khó hiểu. một là, tại sao Rhonda lại gọi anh? Nếu cô ta biết Chase có tội gì đó, sao không đến thẳng cảnh sát có phải có lý hơn không? Sao lại gọi một thằng cảnh sát mới tò te bị ghét bỏ, phải về hưu non như anh? Thậm chí nếu anh vẫn còn trong quân ngũ, anh cũng chẳng là gì hơn một tên lính quèn có mỗi việc bám vé phạt về khoản vượt tốc độ và khoe hàng thiếu đứng đắn. anh chỉ là một thằng tầm thường, có xoay ngang xoay ngửa thì vẫn vậy, vì thế chẳng có lý do gì Rhonda lại đến gõ cửa nhà anh.

Trừ khi cô ta đang bị lôi kéo. Có thể Chase đã làm cách nào đó dụ dỗ được cô ta phá luật mà không nhận ra điều đó. Jake biết rất ít về Rhonda Bacon, nhưng trong những tháng sau khi bị đình chỉ công tác khỏi đội Cảnh sát Scheintown, anh đã tiến hành điều tra tất cả những người có liên quan đến Chase. từ những thông tin anh thu thập được về Rhonda, cô ta là một người ít nói và nhát gan, và Chase thì đúng vào loại mất dạy sẽ dùng cô ta như một tấm lá chắn bằng xương bằng thịt nếu tình huống bắt buộc.

Jake đặt chai bia xuống bàn nước và xoa xoa tay lên mắt. anh có thể cảm nhận sự hăng hái đang hình thành với năng lượng rần rật dưới chân mình. Đây rồi. đây là cơ hội của anh. Anh có thể tóm lấy nó, cố phết truat Chase, và cuối cùng cũng kết thúc được vụ này. điều đó sẽ không mang bố anh về lại được. Cũng không trả lại cho anh công việc. Thậm chí nó cũng không khiến anh cảm thấy khá hơn về cái đêm anh theo Elaine Placie, cái bình rượu nhỏ dính hạt và đôi chân chết người của cô ta, ra bãi đỗ xe của sở cảnh sát khi cái laptop đó biến mất.

Nhưng cảm giác sẽ rất, rất tuyệt

Mặt khác, đây là cũng là cơ hội để lắng nghe lời khuyên ai oán của Mercy, ba người chị gái khác của anh, mẹ anh, mà sống tiếp. Trưởng thành. Bước đi. Lấy 200 đô. Đây là thời khắc mà chị cả của anh,

Liv, thích gọi là “thời khắc quyết định”, một thời điểm mà ta có một lựa chọn, và ta có thể chọn hoặc con đường đưa đến trưởng thành và giác ngộ, hoặc tiếp tục phá hỏng hết mọi thứ như mọi khi.

Liv sẽ thất vọng, nhưng anh không hứng thú lắm với trưởng thành và giác ngộ. Anh thích tìm cho ra cái laptop kia hơi – một điều bất khả thi. Chắc chắn nó đã bị xóa sạch hoặc vứt đi, hoặc bị bán. Nhưng đây chính là vẻ đẹp của trí tưởng tượng, không cần thực hiện, và trong trí tưởng tượng của mình, Jake sẽ mang cái laptop đó thẳng đến Gerald Levy, quảng nó cho ông ta và đề công lý “chăm sóc” Gordon. Rồi cả thị trấn sẽ tổ chức một buổi rước lễ linh đình, trao cho anh chìa khóa của thành phố 🌟, và nài nỉ anh quay lại làm việc. Có tăng lương.

Và cũng tiện đường đang mơ mộng, anh cũng muốn Elaine Placie quay lại. Không phải vì cái trò sexy lừa đảo mà cô ta đã dùng để đánh đắm sự nghiệp của anh, mà quay lại để ăn năn, cầu-xin-tha-thứ. Jake dựa ra sau và nhắm mắt lại, hình dung cô ta trong bộ quần áo liền quần màu da cam (**), mái tóc vàng xộc xệch, cổ tay bị còng, phần mắt chảy nhoe nhoét, và van xin quan tòa đừng khiển trách Jake.

“Không phải lỗi của anh ấy,” cô ta sẽ nói. “Các người có thấy cặp chân này không? Anh ấy cũng chỉ là con người, thưa quan tòa. Và em rất, rất, rất,...” đến đây cô ta sẽ hướng đôi mắt giàn giụa nước về phía Jake,” ... rất xin lỗi. Em đã sai. Và rất hư. Rất, rất hư.”

Điều đó, dĩ nhiên, cũng sẽ không bao giờ xảy ra. Chưa đầy một tuần sau khi Jake đánh đôi cả sự nghiệp của mình cho đôi chân mịn màng và cái bình rượu nhỏ dính hạt, Elaine Placie đã dọn dẹp căn hộ của mình và lẳng lặng biến mất. Jake cũng đã đi tìm cô ả một thời gian với hy vọng hão huyền là cô ả sẽ làm chứng để giúp hạ gục Chase, nhưng mọi dấu vết đã bị xóa sạch trước khi anh kịp tìm thấy. Phỏng đoán tốt nhất anh có là cô ả đang ở đâu đó, sống dưới danh tính giả và ngủ trên một cái nệm đầy tiền thù lao của Gordon Chase. danh tính giả có vẻ là quá thừa đối với Jake, nhưng nếu cô ta đã là loại gái đánh lạc hướng một cảnh sát đang trực vì tiền, ai biết được cô ta còn làm những gì nữa? và họ tên giả là cách duy nhất để giải thích vì sao mà cho đến giờ vẫn bật chẳng có âm tín gì trên tất cả các mạng lưới mà anh đã giăng ra. Tới chừng mà cái bộ máy quan liêu của cuộc đời này chịu rờ tới thì ả cũng chẳng còn tồn tại nữa rồi.

Hừm, anh nghĩ, nâng chai bia thăm chào mừng Rhonda Bacon, mà ai cần đến cô ta chứ?

Chương 3

Một bà lão ngồi trong chiếc ghế đu đưa ở góc phòng. Bà đu đưa nhưng cái ghế thì không.

Quái.

Flynn bật dậy, nhưng cùng lúc đó, cô biết mình vẫn đang ngủ. cô vẫn cảm nhận được sức nặng ở tứ chi, sự điều hòa của hơi thở. Cũng đã tối rồi, mặt trời chắc đã lặn, nhưng căn phòng lại đang tràn ngập một quang sáng mơ hồ màu da cam.

Và cô thì đang nhìn chăm chăm một bà lão trong suốt ngồi trên một cái ghế đu đưa.

Chắc chắn là nằm mơ.

« Cô dịch chuyển mấy con bò của tôi, » bà lão nói.

Flynn giương mắt nhìn một lúc, trong mào cô đang tỏa ra những gợn sóng mơ hồ cố gắng kết nối với những gì bà lão đang nói. Bò. Cô đâu có dịch chuyển...

« Ô ! » cô nói và búng những ngón tay ảo của mình. « Mấy cái bình đựng sữa á ? Ở trên kệ ấy hả ? Đúng rồi, tôi chuyển chúng đi đấy. Chúng làm tôi phát ớn. »

Bà lão thôi đu đưa. « Cô sợ mấy cái bình đựng bằng sứ hình con bò đấy á ? »

« Nói chung tôi không khoái bò. Nói thật nhé, hầu hết đám súc vật ở nông trại đều làm tôi ớn. Sâu bọ nữa. » cô cùng mình trong một hơi thở ra. « Tôi không thích thiên nhiên cho lắm. »

Bà lão cười khùng khục. « Chà chà, cô tới nhầm chỗ đến thế sao ! »

« Có lẽ, » Flynn cố sắp xếp câu hỏi tiếp theo của mình sao cho nghe không quá điên rồ, nhưng đành chào thua. Khi thật ! chỉ là mơ thôi mà. « Bà có phải là, ừm... bà Esther của tôi không ? »

« Bà nội cô là Elizabeth Daly ? »

« Đây là mẹ của bố cháu. Đúng. »

« Đây là chị gái ta. » Bà ma tiếp tục đu đưa. « Nếu thế thì ta hóa ra bà cô Esther của cô thật. Nhưng cứ gọi ta bằng Esther là được rồi. »

« Ô, cũng được. Nhưng bà... bà biết đây. Chết rồi mà, phải không ạ ? »

Esther liếc xéo Flynn, giờ thì cô mới nhận thấy bà đang đan một cái khăn phủ giường nhiều sắc độ tím khác nhau. Giấc mơ này thật điên quá đi mất !

« Có vẻ thế, » Esteher nói. « Chính ta cũng khá sốc. »

Được rồi. Không ổn rồi. Ngồi trên một chiếc giường lạ, ở một nơi xa lạ có mùi bà già và hầu chuyện một người đàn bà đã chết, không ổn chút nào. Flynn nhắm mắt và cố tỉnh dậy, nhưng khi cô mở mắt ra,

căn phòng vẫn ửng sáng.

Cô vẫn đang nằm mơ.

Khi thật.

« Có cái bánh quy kem nào không ? » Bà Esther đột ngột hỏi.

« Không. » Flynn nuốt nước bọt. Đây đúng là giấc mơ kì quái nhất mà cô từng gặp. Đó là kẻ giấc mơ con vịt.

« Kém ! » bà Esther thở dài. “Ta thật tình nhớ bánh quy kem lắm. nhân dâu tây rắc hạt phủ kem là món ta luôn thích nhất.”

Flynn dụi dụi tay lên mắt, nhưng khi cô mở mắt ra lần nữa, bà Esther vẫn ở đó.

“Bà này, không phải cháu bất lịch sự đâu, nhưng chẳng phải là có một thứ ánh sáng trắng hay gì gì đó mà bà cần hướng về hay sao?”

“Ta nghĩ có lẽ cô cần xem lại khái niệm bất lịch sự của mình. Và không, để trả lời câu hỏi của cô, không có ánh sáng trắng nào cả. không có gì. Chỉ có ta lập cập đi loanh quanh trong căn nhà nhỏ bé này. không có bánh quy kem.” Bà bắn một cái nhìn trừng trừng ma quái về phía Flynn qua cặp kính hai tròng. “Ta nghĩ điều này có liên quan đến cô.”

Flynn cảm thấy một luồng sợ hãi chạy ngang người. “Đến cháu? Sao lại cháu? Bà cháu mình thậm chí còn chưa bao giờ gặp nhau.”

“Thế mà cô lại ở đây, ngủ trên giường của ta, dịch chuyển mấy con bò của ta...”

“Bà, cháu xin lỗi vì chuyện mấy con bò, được chưa? Cháu mà biết làm thế sẽ khiến một quý bà đã chết bực mình cỡ đó thì cháu đã không làm rồi.”

Esther thở dài náo nê. “Thôi, khỏi lo chuyện đó. Ta để chúng lại chỗ cũ rồi.”

Flynn cảm thấy đang trở mình trong giấc ngủ; thế mà cô vẫn ở đó, ngay mép giường, bị kẹt cứng trong một sự im lặng kì cục với một người đàn bà đã chết.

Ok. Đủ rồi đấy.

“Rất vui được gặp bà, bà Esther ạ. Giờ thì cháu chuẩn bị tỉnh dậy đây, và bà sẽ đi chứ, đúng không?”

Bà Esther lại tiếp tục đan. “Ta không biết. Sao cô không thử xem?”

Với một cái hít sao, Flynn choàng dậy. Lần này là dậy thật. Cô không còn cảm thấy choáng váng nữa, và với một tay đặt trên ngực, cô có thể cảm nhận tiếng tim mình loạn nhịp và hơi thở không đều. Cô với tay bật ngọn đèn bàn, rồi nhìn cái ghế đu đưa ở góc phòng.

Cái ghế đứng yên.

Và trống rỗng.

Tạ ơn Chúa.

Cô liếc nhìn đồng hồ. 12 :34. cô đã ngủ được sáu tiếng. Chẳng trách mà mất phương hướng. Lại còn nằm mơ thấy bà già đã chết nữa chứ. Thật vớ vẩn.

Cô cố cười, nhưng tiếng cười bật ra yếu ớt và run rẩy. Cô cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, và rùng mình khi cố nhủ lòng đuổi đi cơn sợ hãi đang dềnh lên trong dạ.

Chỉ là mơ thôi mà.

Cô nhảy xuống, chộp lấy cái túi du lịch, và thả nó lên giường.

Làm quái gì có ma.

Cô mở túi, lôi ra một chiếc quần jeans và một cái áo len mỏng.

Thậm chí nếu đó thực sự là một con ma đi chẳng nữa, bà ấy cũng đâu thể hại được mày.

Flynn thay đồ thật nhanh và phóng ra khỏi phòng ngủ. Cô chộp lấy cái ví trên chiếc bàn bán nguyệt và rồi cứng cả người khi thoáng nhìn thấy một cái gì đó.

Cô quay lại.

Cô nhìn.

Ôi, lạy Chúa lòng lành !

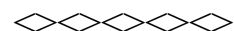
Có phải cô đã từng mơ ước lấy mấy cái bình con bò bằng sứ ấy xuống và nhét chúng vào tủ rồi không ? Cô nhớ tất cả mọi chi tiết đều rất rõ ràng, từ lớp bụi mỏng trên men sứ cho đến cái mùi cũ mốc của ngăn tủ khi cô dúi đám bò ấy vào sâu tận bên trong.

Thế mà chúng lại đã ở đây, ngay cạnh tường, đúng cái nơi cô đã nhìn thấy chúng.

Ừm, thế thì hẳn cô đã nằm mơ về chuyện đem cất chúng đi.

Chắc chắn là như thế.

« Rất vui được gặp bà, thưa bà cô Esther, » Flynn nói to lúc kéo cửa chính mở ra. « Giờ thì bà đi đi. ! »

Jake lau mặt trong cửa một ly rượu rồi treo nó vào giá đỡ phía trên quầy bar. Các tối thứ Hai nói chúng là như chết rồi ; đám dân địa phương hay uống đầu tuần thường đến những ‘động’ như Bait and Tackle ở Đường 9, khách của Goodhouse Arms lại chủ yếu thuộc loại ‘lên chuồng’ sớm. Những vị khách cuối cùng đã ra về cách đó mười lăm phút và Jake đã bắt đầu chuẩn bị đóng cửa, tận dụng vài phút được ở một mình để suy nghĩ.

Nhưng thật sự chỉ có hai thứ trong tâm trí anh : Rhonda Bacon và Flynn Daly.

Rhonda, bởi vì anh cần biết làm thế nào có thể tiếp cận được cô ta mà không bị Gordon Chase đánh hơi được. Shiny là một thị trấn nhỏ, không thể mang một ý nghĩ xấu trong đầu ta mà người khác không biết được. Gặp gỡ với thư kí của kẻ thù ư ? đến bọn trẻ còn mẫu giáo cũng sẽ biết chuyện.

Và Flynn Daly, bởi vì Jake cần tìm cách hóa giải thiệt hại từ cuộc gặp gỡ chiều nay và cố gắng làm sao để cô giữ lại chỗ này trước khi Gordon Chase nhảy vào thuyết phục cô làm điều ngược lại. Nếu Flynn không thể thuyết phục gia đình cô ấy trì hoãn cuộc mua bán này thì ít nhất một thời gian ngắn nữa, thì sẽ chẳng còn cái gì có khả năng giữ được chân Chase trong lúc anh điều tra về thằng đầu này. Chỉ cần khiến Flynn hoãn binh mọi thứ được thêm chút nữa...

Dĩ nhiên, đầu tiên là anh phải chiếm cho được lòng tin của Flynn. Anh đã nghĩ đến chuyện sau buổi làm sẽ ghé qua, nhưng giờ ấy thì đã quá trễ cho một cuộc viếng thăm xã giao thông thường. Cô ấy sẽ nghĩ anh muốn, hoặc sex hoặc tăng lương, mà cả hai thứ đều không hay ho gì lắm về phía anh. Vấn đề là, Chase giờ chắc chắn đã đánh hơi ra cô cháu gái này rồi. Nếu Jake đánh bạc, anh sẽ vét sạch túi ra mà cược là Chase sẽ đến đây ngay sáng hôm sau, thế nghĩa là để gạt gã ra thì Jake sẽ phải tiếp cận Flynn trước tám giờ, mà anh thì không cho rằng cô là người dậy sớm.

Vì thế khi Jake nghe tiếng cửa mở và thấy Flynn Daly xộc vào quầy rượu với dáng điệu của một phụ nữ hết sức cần nốc một thứ gì đó, nụ cười của Jake không thể nào thành thực hơn. Tuy nhiên, trông Flynn lại chẳng vui vẻ gì lắm khi nhìn thấy anh.

« Anh làm gì ở đây ? »

« Việc của tôi. » Jake vắt một cái khăn lau quầy qua vai. « Tôi là nhân viên phục vụ quầy của cô. »

« Tôi tưởng anh làm bảo trì. »

« Tại sao cô tưởng tôi làm bảo trì ? »

« Thì... anh nói... » cô ngừng một lúc, rồi lắc đầu, « Tôi không biết. »

« Được rồi. » Anh chống một khuỷu tay lên quầy và giở ra một nụ cười quyến rũ. Chiêu này gần như chưa bao giờ thất bại. « Đó là một lý do hay đấy. »

Cô ngồi phịch xuống một chiếc ghế cao cạnh quầy. « Chuyện này chẳng hay ho gì đâu. »

« Vậy sao ? » anh nói khi đặt một đĩa bánh quy mặn trước mặt cô. « Tôi lại không đồng tình với cô được. Buổi tối của tôi chỉ vừa mới khởi sắc. »

Flynn ngẩng đầu lên và ngó anh trừng trừng.

« Đừng có mà tán tỉnh tôi, Tucker. »

“Tôi chịu thôi. Tán tỉnh là một phần trong dịch vụ trọn gói rồi. Đi cùng với thông minh và đẹp trai.”

“Ôi, thôi đi. Tôi biết mấy cái loại anh mà.” Cô nhếch mép và huơ mấy ngón tay trước mặt anh, như thể đang vẽ nên “cái loại anh” trong không khí. “Tôi phí gần hết mấy năm đại học quý giá của mình để hẹn hò với mấy cái loại như anh. Tôi...” Cô chớp mắt, mắt cô ráo hoảnh đi, và cô lắc đầu. “Tôi nói chuyện này làm cái quái gì nhỉ? Làm ơn cho tôi một ly Jameson.”

À, thế là kết thân và lấy lòng không xong rồi, Jake vừa nghĩ vừa đặt một ly đã lên quầy và rót đầy vào đó. Đến lúc phải dùng đến kế hoạch B.

Anh đẩy ly sang cho cô trong im lặng. Cô cầm lấy và ngược nhìn anh với một ánh mắt áy náy.

“Tôi xin lỗi,” cuối cùng cô lầu bầu nói. “Tôi thường không hay quạu quọ thế này. Thật ra tôi thuộc tuýp người khá là vui vẻ.”

Jake ngẩng lên. Cô ấy bắt đầu giải bày với mình sao? Hay đấy. Anh hơi ngả người về phía trước. “Tôi nghĩ cô khá vui vẻ đấy chứ.”

Flynn hơi đảo mắt, rồi thở dài. “Gia đình tôi nghĩ tôi là đồ bỏ đi. Họ gửi tôi đến đây vì cho rằng để tự tôi thì đời tôi chả nên trò trống gì.” Cô nâng ly rượu và nhấp một ngụm. “Biết sao không... Có lẽ họ sẽ nói đúng.”

Jake nghĩ một lúc. “Nếu cô nghĩ họ đúng thì họ đúng thật đấy.”

Ly rượu của Flynn đờ lại giữa không trung, và mắt cô ngược lên nhìn Jake. “Cái gì?”

“Tôi có bốn chị và một mẹ. Tôi cũng biết chút ít về sự phản đối của gia đình và có bí quyết là đừng để nó ngấm vào mình. Họ yêu quý cô, họ lo lắng cho cô, họ nói những lời tổn thương cô, nhưng chỉ vì họ muốn điều tốt nhất cho cô. Nhưng chỉ có chính cô mới biết cái gì là tốt nhất cho mình, thế nên cứ mặc kệ đi, chiều lòng họ để qua khỏi lễ Tạ ơn mà không có đổ máu, nhưng đừng tin bất cứ điều gì.”

Flynn trừng mắt nhìn Jake trong im lặng tuyệt đối. anh nín thở. Hoặc là anh đã “quy phục” được cô, hoặc đã làm hỏng mọi thứ, và anh sẽ không biết được cho đến khi cô mở miệng nói cái gì đó.

Nhưng rồi Flynn chẳng nói gì. Cô chỉ nhìn vào mắt anh thật lâu, và rồi, nét mặt vẫn không hề biến đổi, cô nói, “Cha tôi bị đau thắt ngực.”

Jake cười vừa nhăn nhó vừa ngơ ngác. “Thật sao? Có thể nào không chứ? Đàn ông mà có cái...”

Cô gắt lên. “Không phải ‘cái ấy’. Là chứng đau thắt ngực 🌟. Nó là... »

« Bệnh về tim mạch, » Jake nói, quạt đùa vào tay cô bằng chiếc khăn lau quầy của mình. « Tôi biết rồi. »

Cuối cùng, Flynn bật nở một nụ cười lạ thường, làm Jake như đứng tim, và có cảm giác như tất cả đèn đóm trong phòng đều đồng loạt tăng áp. Cô hạ ly xuống, lắc đầu, và khẽ cười thành tiếng.

Jake toét miệng cười. Anh đã không làm hỏng mọi thứ.

« Thế, bố cô ấy, » anh nói. « Ông có ổn không ? »

Cô nhấc đầu dậy, nụ cười vẫn chơi đùa trên môi. « Ừ. Ông khỏe. Giờ lại chẳng còn phải lo lắng về tôi nữa, vậy nên càng khỏe hơn. »

« A, » Jake nói. « Minh vì mọi người hả ? »

Cô nhìn quanh quầy bar, đánh giá tình hình. « Ồ. Chắc là nói thế cũng đúng. »

(*) Flynn nói ‘angina’ nghĩa là chứng đau thắt ngực, Jake tưởng nhầm là ‘vagina’ tức âm hộ phụ nữ.

Nụ cười gần như đã tắt. Jake lại muốn được nhìn thấy nó, xem có đúng là cả căn phòng đã bùng sáng lên không hay chỉ là tưởng tượng của anh thôi, nhưng phải làm một số thứ trước đã.

« Tôi nghĩ cô đã làm đúng, » anh nói. « Để tôi nói cho cô nghe vì sao nhé.”

« Anh nói y như thằng cha trong The Music Man, » cô nói. “Lí do của anh có bắt đầu bằng chữ L viết

hoa, vẫn với âm G, nghĩa là...” (*)

“Khách sạn Goodhouse Arms,” Jake chen ngang. “Để tôi nói cho cô biết vì sao cô không nên bán chỗ này đi.”

“Ôi, chết tiệt,” Flynn nâng ly và uống một ngụm lớn, nhưng nụ cười đó đã lại phảng phất bên khóe môi.

“Vấn đề như sau,” anh nghiêng người lại gần cô hơn, tạo một không khí thân mật giữa hai người. “Nơi này là một nơi tuyệt vời. Với những con người tuyệt vời. Nó có lịch sử của nó. Cô có biết chính Geogre Washington đã từng ngủ lại ở đây không?”

“Làm sao anh biết không phải ông ta vẫn còn ngủ lại đây?” cô thì thầm, nhấp một ngụm rượu nữa.

“Ồ...” Jake cười, hy vọng cô đang nói đùa. “Bởi vì ông ta chết rồi. Nhưng tôi nghĩ người chết là một chủ đề khá là thâm. Nào, ta nói chuyện tiền bạc nhé. »

« Hay là, này, thôi đừng. »

« Ở đây chúng tôi kiếm được không nhiều. »

Cô nhướn mày. « Đây là cốt lõi câu chuyện của anh sao ? »

« Esther thường trả lương cao cho nhân viên, cũng ăn một ít vào lợi nhuận của khách sạn. Nhưng cô thấy đây, nơi này có ý nghĩa hơn cả lợi nhuận. »

« Hơn cả lợi nhuận ? »

« Hơn cả lợi nhuận. Nó là lịch sử. Là truyền thống. Là tên tuổi của Goodhouse, có lẽ không có ý nghĩa mấy với cô vì cô không mang cái họ đó, nhưng nó vẫn chảy trong máu của cô. »

(*) Flynn nhại theo câu hát trong bài The Music Man.

Anh chờ, không nói tiếp cho đến khi thấy được nụ cười của Flynn, mà anh vui mừng khi ghi nhận là nó nở ra sau đó không lâu lắm.

Khí thật. Có khi cách này lại được.

« Flynn, đây là một nơi tuyệt vời. Chúng tôi kinh doanh đang hoàng. Esther rất hòa hợp với mọi người. Cô cũng có thể như thế. Sao cô không cho nó một cơ hội ? hãy nhìn lại đây, một năm chẳng hạn. Nếu không được thì cô bán đi cũng không muộn. »

Flynn ngồi bật dậy. « Một năm ? Anh đùa đấy à ? Tôi không được quá đêm nay chứ đừng nói là một năm. »

Chà. Anh dở thiệt tình !

Cô nhìn anh một lúc lâu, rồi nhún vai và uống nốt chỗ rượu còn lại.

« Ngày hôm nay dài thật, » cô nói và đẩy cái ly sang để anh rót đầy tiếp. « Đáng lẽ giờ này tôi phải đang ngủ kìa, nhưng lại không thể, bởi vì hóa ra là, tôi có bạn cùng phòng. »

Jake cảm thấy giận bưng bưng, nhưng che đi bằng một tiếng cười. « Ôi. Nhanh thế ! »

Cô chớp mắt. « Cái gì ? » Rồi mắt cô mở to, và cô đập vào tay anh. « Ô, trời ạ. Không. Tôi làm thế nào mà đã quên rũ được ai trong khoảng thời gian kể từ lúc ah để tôi lại đó cho đến giờ ? »

« Nếu có thể thì tôi cũng tin, » Jake nói. Flynn bắt gặp anh mắt anh.

« Anh đừng nói câu đó như thể một lời khen ấy. »

« Đúng thế. »

Flynn mở miệng, rồi ngậm lại, rồi phẩy phẩy tay trong không khí. « Được rồi. Sao cũng được. Tóm lại là... tôi đang nói về Esther. Bà Esther là bạn cùng phòng của tôi. »

« Hừm, tôi không nghĩ thế, » anh nói và khẽ cười. « Bọn tôi ở Shiny có thể không theo kịp những thứ tân tiến nhất, nhưng người chết thì chúng tôi đều chôn đàng hoàng. »

« Tôi không muốn nói xác bà ấy. Xác thì tôi còn xử lý được. Tôi đang nói về... » cô hươ tay trong không khí, như thể cố vẽ thành từ ‘linh hồn’. Cô hớp một ngụm nữa, rồi lắc đầu. « Tôi nghĩ bà ấy đã dịch chuyển mấy con bò. »

Jake nhẹ nhàng kéo cái ly từ tay Flynn. « Cô biết đấy, tôi nghĩ là cô không nên uống nữa. »

Cô ngược mắt lên nhìn Jake và nheo lại một cách nguy hiểm. Jake chùn lại theo bản năng tự vệ.

« Đây anh, » Flynn nói, giọng trầm và nghiêm túc, « ta làm rõ một số thứ ở đây nhé. Tôi không phải là một đứa con gái rượu nhăng nhít, hư hỏng không tự nghĩ cho bản thân hay chịu đựng được một ngày khó nhọc. Và tôi cũng không điên. Tôi nằm mơ thấy bà cô Esther ; được rồi, có thể bà ấy không dịch chuyển mấy con bò, nhưng tôi vẫn sợ, và đây là một phản xạ hoàn toàn tỉnh táo. Còn bây giờ tôi đến đây để làm việc, và tôi sẽ làm, chỉ thế thôi. Vì thế đừng có quên rũ tôi, đừng trịnh thượng với tôi, và nếu anh còn quý cái tay của mình... »

Trong chớp mắt, Flynn giật cái ly lại ; Jake rất phục là cô không làm đổ lấy một giọt.

« ...đừng bao giờ lấy đồ uống của tôi, nghe rõ chưa ? »

Mắt họ chạm nhau, và Jake thấy mọi thứ lắng lại. Flynn Daly đơn giản là vô cùng kì lạ. Vừa hung hăng thông cảm, vừa xinh đẹp vừa dễ giương vây giương vẫy. cô ấy tạo được một hiệu ứng kì lạ là khi bước vào một căn phòng là có thể làm mọi thứ xoay chuyển, làm anh cảm thấy hoàn toàn mất cân bằng trong sự có mặt của mình, và lại có cái gì đó ở cô thỉnh thoảng thỉnh lình ập đến và đập nhẹ vào sau gáy anh làm cho anh sững cả người.

Anh thích cô, nhiều hơn rất nhiều so với những gì anh nghĩ. Nhưng không đủ để ngăn cản anh sử dụng cô để tiếp cận Gordon Chase...

Flynn nhướn mắt lên, một nét nghi ngờ thoáng qua đôi mắt đỏ.

« Sao ? » Cô chùi mặt. « Mũi tôi dính gì sao ? »

Jake mỉm cười và hất cằm về phía đồng hồ. « Đến giờ đóng cửa rồi. 1h sáng. »

« Tôi không nghĩ thế. Tôi sở hữu chỗ này. » cô nhấp một ngụm và để cái ly lại xuống quầy. « Từ giờ trở đi, ta sẽ mở cho đến khi nào tôi uống xong. »

« Được thôi, » anh nói. « Nhưng cô sẽ phải trình bày với chính quyền thị trấn. Họ làm ra luật, và ngay bây giờ, ta đang vi phạm pháp luật. »

Mắt cô chạm mắt anh, và đằng sau dáng vẻ nhăn nhó khó chịu của cô, anh có thể thấy được sự mềm yếu. Cô ấy sợ. Không hiểu sao, mặc dù anh không nghĩ là có thể như vậy, điều này làm anh càng thêm thích cô.

Anh mỉm cười và lấy ngón tay đẩy cái ly về phía cô. « Cô mang theo đi. Giờ nó cũng là của cô là. »

« Tuyệt. Tôi lấy một phòng nữa được không ? »

« Tôi không biết. Đóng quầy rồi. »

« Đóng quầy ? Nhưng đây là một khách sạn. Lỡ ai đó cần cái gì thì sao ? Ví dụ như đặt phòng ? »

Jake nhún vai, « Tôi không biết phải nói với cô như thế nào. Quầy đóng lúc sáu giờ. Và tôi không biết phòng nào còn trống. Annebelle có cái... hệ thống kì lắm. Nó bao gồm cả bài bói và bàn tính và một con khỉ được huấn luyện... »

« Chị ta có một hệ thống ? Cái đó, các người không có máy tính sao ? »

Jake nghe rằng, thấy buồn cười vì Flynn hiểu nó theo nghĩa đen. « Có, chúng tôi có mấy tính chứ. nhưng cái chương trình quái dị này do chú hay cháu gì đó của Annabelle viết. Nó nói với sổ kế toán, và lần trước lúc tôi cố tìm cách đặt phòng 12000 đôla bốc hơi luôn khỏi sổ, nói chung là máu me lắm. Hơn nữa, Annabelle đã đặt mật mã lên đó và là người duy nhất có thể truy cập. »

Flynn nhìn anh trừng trừng. « Ta chỉ có một người nhận đặt phòng cho cả khách sạn sao ? »

« Khách sạn có bề dày lịch sử, nhưng thường ít khi được đặt hết phòng. Mùa đông, chúng tôi thậm chí không dùng gì đến cánh phía tây. Hầu hết tiền kiếm được là từ quầy bar và nhà hàng, chất lượng siêu sao, được đánh giá rất cao, và rất nên được người thừa hưởng chúng giữ lại. »

Trông Flynn có vẻ chẳng bị ấn tượng cho lắm. « Vậy đó là một cách rất dông dài để nói rằng... »

« Đúng. Chúng tôi chỉ có một người phụ trách việc sắp phòng cho cả khách sạn. »

« Tuyệt. » Flynn uống nốt ly rượu và nhảy ra khỏi ghế. « Được. Ok thôi. Thế nào cũng xong. Tôi là người lớn. Chẳng lý do gì mà tôi lại không thể quay lại ngôi nhà đó để đối phó với bà cô đã chết của mình cả. » Cô nhìn anh, vén một lọn tóc rối màu nâu nhạt ra sau tai. « Chỉ là một giấc mơ thôi mà, phải không nào ? »

Anh không thể không mỉm cười. Vì một lý do nào đó, cô càng quái, anh càng ưa cô hơn. « Ừ, chỉ là một giấc mơ thôi. »

Cô bước một bước ra cửa, rồi quay lại, cắn môi. « Lỡ bà ấy lại nói chuyện với tôi thì sao ? »

« Nói lại ! »

« Ồ, đúng rồi há. Nói gì đây nhỉ ? ‘Bà, bà chết rồi đấy nghe chưa, nghe nói luôn ánh sáng trắng cũng hay ho lắm đây, đi mà tìm nó đi chứ ? »

« Tôi không biết, » anh nói, vẫn nhìn vào mắt cô. « Có thể bắt đầu bằng đoạn đưa con gái rượu nhắng nhít như lúc này cô nói. Có tác dụng phết đấy. »

Flynn nghiêng đầu sang một bên, như thể suy nghĩ xem nên phản ứng thế nào với câu nói đó, cuối cùng cô cười nhẹ.

Jake cười lại. « Cho tôi mười phút đóng quầy rồi tôi sẽ đưa cô về. »

« Ô cảm ơn anh. » Cô thở hắt, vai thả lỏng ra nhẹ nhõm và ngồi lại lên ghế. Jake bắt cười và vớt cái ghế lau quầy vào xô nước rửa cạnh chân mình. Mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp hơn anh hình dung nhiều.

Tuy nhiên, anh sẽ phải cẩn thận với nụ cười kia. Lần nào nó cũng làm anh đo ván.

Chương 4

Flynn lấy khăn lau tóc và hít một hơi thật sâu thứ không khí trong lành buổi sớm. Phòng ngủ của Flynn bây giờ không còn gây ra cảm giác khó chịu như đêm qua nữa mà ngời sáng với những tia nắng mùa thu xuyên vào qua các kẽ lá ; ngay chính cô cũng cảm thấy tự tại hơn rất nhiều so với ngày hôm trước. Cô vò mớ tóc ướt thêm lần nữa rồi thả cái khăn lên chiếc ghế đu đưa mà đêm trước cô đã xoay lại cho hướng vào góc phòng. Cô khá chắc ăn rằng chuyến viếng thăm của bà Esther chỉ là do mình tưởng tượng ra, nhưng dù sao thì gửi đi một thông điệp cũng có mất mát gì đâu.

Cô nhìn lại mình trong tấm gương đứng lớn đặt ở góc phòng. Chiếc quần jeans cô đang mặc hơi nhàu, nhưng chiếc áo len quá cỡ cũng đủ dài để che đi gần hết; mà kể ra thì thế cũng coi là tạm được, khi tủ quần áo cao cấp mà Freya đặt mua vẫn chưa được chuyển đến.

Flynn vừa kéo một sợi len bị sút vừa đi ra phòng khách. Mắt Flynn chợt thấy hai ống chân đàn ông đang gác lên mép chiếc ghế sofa đôi chân nhỏ nhắn, trong nhà của bà Esther, nhưng nào cô phải mất một lúc mới nắm bắt được chuyện gì đang xảy ra. Và ngay khi vừa hiểu được, cô nhảy bắn ra đằng sau, hét lên, tay ôm chặt trái tim đang đập loạn xạ của mình, đồng thời bấu vào tường để lấy điểm tựa. Jake Tucker cũng giật nảy mình, cũng ngay lập tức nhảy khỏi ghế sofa và đứng thẳng dậy.

« Ôi Chúa ơi ! » cô vừa nói vừa cô gắng lấy lại hơi thở bình thường, « Tối qua tôi uống say đến mức nào ? »

« Hả ? » Jake đứng ngậy ra nhìn cô một lúc, rồi trợn mắt lên. «Ồ. Không. Cũng không nhiều lắm. Nhưng... ừm... » Anh ngập và vội lắc đầu. « Ừ. Cô nhớ chuyện mà cở tối qua chứ ? »

Flynn bắt đầu hồi tưởng lại cái lúc cô ghi chặt áo khoác của Jake, như một sợi dây thừng bị buộc chặt vào tường đá, khi nhờ anh mở giùm cửa trước.

« Có. Đôi chút. »

« Ừm, cô có vẻ sợ. Tôi nghĩ có lẽ nên ngồi lại cho đến khi cô ngủ đã. Thì... để chắc chắn cô không sao ấy mà. » anh lùa tay lên trên tóc. « Rồi chắc là cũng ngủ quên mất. »

Flynn nhìn anh đứng đó với vẻ lúng túng tội nghiệp và mớ tóc rối bù mà không thể không mỉm cười. Cô hạ tay xuống và hít một hơi thật sâu.

« Cảm ơn anh. Anh thật tử tế. »

« Tôi còn có thể nói gì nữa đây ? tôi vốn là một anh chàng tử tế mà. » Anh nhăn nhó xoa xoa cổ tay và hất đầu về chiếc ghế sofa nhó rí. « Chà. Tôi không biết là Đức Quốc Xã cũng làm ghế đôi tình nhân nữa đây. »

Flynn phì cười không nín nổi, nhưng vội cố gắng làm nghiêm lại khi anh nhìn lên.

« Tôi... tôi có thể...um... mời anh một cốc cà phê chứ ? »

« Vâng, » anh nói và mỉm cười. « Cô thật chu đáo. »

Nụ cười của anh sáng nay trông rạng rỡ hơn hôm qua. Cả anh trông cũng thế, mặc dù quai hàm của anh lởm chởm đầy râu ria, từ đầu đến chân anh trông thật nhàu nhĩ và tóc tai thì bờm xờm lả chĩa ra cả ngàn hướng. Trông anh thật... đáng yêu.

Đáng yêu. Lạy Chúa nhân từ ! cô chưa từng nghĩ về một anh chàng nào bằng cái từ đáng yêu đó kể từ năm lớp 9. Cô mỉm cười, « Vậy thì tôi đi pha cà phê. »

Một thoáng sợ hãi bỗng ập vào tim Flynn. « Không sao ? Ồ buồn thế ! »

« Ừ, không buồn như mười phút cuối cùng của phim Old Yeller, nhưng đúng là buồn thật. »

Flynn bật cười khe khẽ, rồi kéo theo sau đó là một khoảng lặng chỉ còn nghe thấy tiếng những ngón chân cọ cọ vào nhau. Cô không biết phải xử sự với Jake Tucker như thế nào. Rõ ràng hai người thuộc về hai thế giới khác nhau. Tucker là nhân viên của cô, về mặt công việc thì thế, nhưng anh cũng có thể được xem như một người bạn mà cô có được từ lúc chuyển đến Scheintown này. Tuy thế, với cô, việc gặp gỡ anh lúc sáng sớm thế này có vẻ thân mật một cách kì quái, nhất là khi cô chỉ mới biết anh chưa tới hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Có rất nhiều nguyên do khiến mình cảm thấy kỳ quặc. Cô nghĩ. Làm sao để chỉ chọn một mà thôi ?

« Ừm, » cô nói, « Tôi nghĩ bên khách sạn thì sẽ có cà phê chứ hả ? Hay ta đến đó ? »

Anh nhìn cô một lúc rồi nhún vai, « Ừm... »

« Ý tôi là, » cô nói nhanh, giơ tay ngăn Jake lại trước khi anh hiểu lầm là mình nghĩ rằng cô đang muốn rủ rê hẹn hò gì, « Trừ khi anh muốn về nhà nghỉ ngơi và đánh một giấc thật say. Mà tất nhiên là anh muốn thế rồi, vì anh làm quây rượ, và giờ này thì quả thật là quá sớm với anh. »

« Thật ra, » Jake nói, khóe môi hơi giật thành một nụ cười, « Sáng sớm mà được thưởng thức một ly cà phê nóng thì cũng tuyệt. Với cả dù sao tôi cũng có chuyện cần nói với cô. »

Flynn nhìn anh một cách thận trọng, « Điều anh sắp nói có liên quan gì đến việc tôi sắp sửa bán nơi này không ? »

« Một chút thôi. Có thể là vậy ! » Anh thở ra một hơi dài, bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng trong người. « Có một thằng cha doanh nhân tại địa phương. Gã chắc chắn sẽ liên lạc với cô trong ngày hôm nay, và tôi chỉ muốn cảnh báo cô trước thôi. »

« Cảnh báo tôi trước ? »

« Đúng vậy. Gã...ừm... không phải là người tốt. Cô phải rất cẩn thận khi tiếp xúc với gã. »

Flynn muốn cười nhưng Tucker không có vẻ gì như đang đùa giỡn.

« Và anh nghĩ chính xác là gã này định làm gì tôi ? »

Môi anh nhành ra, và trong mắt thì chẳng hề có chút dấu hiệu điều cợt nào. « Cô chỉ cần biết là không nên tin gã. »

Kể từ lúc gặp gỡ Jake Tucker đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy anh tỏ ra nghiêm trọng đến vậy. Cũng hơi lo.

« Tôi cũng hiểu. » cô nói, « Tôi chỉ vừa mới đặt chân đến đây. Gã này có thể muốn gì ở tôi cơ chứ ? »

« Cô không phải là thứ gã muốn, » Jake nói, « mà chính là cái khách sạn. Gã muốn gã cô bán khách sạn. »

Flynn để cho sự khó chịu này giờ tuôn ra theo tràng cười, « Biết ngay mà. Lại cái chuyện ‘nơi này tuyệt lắm, đừng bán nó đi’ thôi chứ gì ? Đó là lí do vì sao anh lôi gã này vào, đúng không ? »

« Không phải vậy. » Jake tiến một bước tới gần cô hơn. « Đúng là nơi này rất tuyệt, và cô không nên bán nó. Nhưng quả thật gã này đã dựng sẵn một kịch bản... »

Đến đây thì Flynn phải bật cười. « Thôi, tôi xin anh. Bình lại ché ầm đen👉. »

« Nay, tôi chỉ... » Anh thờ dài và nhìn cô với ánh mắt buồn rầu. « Tôi chỉ không muốn cô bị tổn thương. »

« Buồn cười ! » cô nói, « Vì nghĩ chuyện này thực ra không liên quan gì nhiều đến tôi. »

Jake định mở miệng nói tiếp nhưng bị chặn lại bởi tiếng gõ cửa. Flynn vẫn nhìn chằm chằm cào anh mắt anh.

« Ai đây không biết ? » cô uể oải nói.

Jake bồn chồn hắng giọng. « Cô không phiền nếu tôi dùng phòng tắm chứ ? »

« Tất nhiên không, anh cứ tự nhiên, » cô nói, nhưng anh đã biến mất vào phòng tắm trước khi cô dứt lời.

Tốt thôi!!!!. Cô đi về phía cửa chính và mở chốt.

« Chào buổi sáng ! cô có phải là Flynn Daly ? »

Điều đầu tiên mà Flynn nhìn thấy là hai hàm răng đang mỉm cười với mình, chúng trắng bóng và lóe sáng đến nỗi cô thề là mình đã nghe thấy cả tiếng leng keng y như trong mấy quảng cáo kem đánh răng.

Rồi cô bắt gặp một đôi mắt. Màu lam và trong như pha lê.

Tiếp nữa là bộ váy. Hiệu Armani.

Và cuối cùng là mái tóc. Đen, sáng bóng tự nhiên, với một chút hoa râm ở hai bên thái dương.

(*) Nguyên gốc: Pot calling the kettle (black), là một thành ngữ Anh, để chỉ một người chê bai người khác mà chính mình cũng đang làm những điều tương tự.

Đây đúng là mẫu đàn ông đẹp trai theo lối cổ điển và chải chuốt nhất mà cô từng thấy trong đời. Làm thế quái nào mà người như vậy lại thò chân đến một nơi như Scheintown này ?

« Xin chào, » ông ta nói lớn hơn một chút và chìa tay ra. « Tôi tên là Gordon Chase. Hy vọng cô không phiền vì tôi đã ghé qua vào lúc sáng sớm như thế này, nhưng vì Annabelle nói với tôi rằng cô đang ở đây nên tôi muốn ghé qua để tự giới thiệu.

« Chào ông, » Flynn bắt tay ông ta, một bàn tay to lớn, mạnh mẽ, ấm áp và mềm hơn cả móng em bé. Cha này chắc hẳn phải dưỡng da tay hai lần một ngày. « Tôi là Flynn Daly. »

Nụ cười của ông ta lại leng keng. « Tôi biết. Và tôi rất hân hạnh vì cuối cùng cũng gặp được cô. Tôi nghe nói rất nhiều về cô. »

« Thật vậy sao ? » Flynn nói, « Từ ai ? »

Nụ cười của người đàn ông chuyển sang một biểu hiện quan tâm chân thành, ông ta áp cả bàn tay còn lại của mình lên cái bắt tay của hai người. « Tôi rất tiếc khi nghe tin bà Esther qua đời. Bà cô của cô là kho báu của cả cộng đồng này, chắc chắn mọi người sẽ còn nhớ bà rất nhiều. »

Bà ấy không qua đời thì làm sao nhớ được chứ. « Vâng, tôi cũng tin là vậy ! »

Ông ta cuối cùng cũng chịu buông tay Flynn, rồi đút tay mình vào túi quần với kiểu cách giả tạo, như một đứa trẻ con ; điều này ngay lập tức khiến Flynn trở nên cảnh giác. Bất cứ gã nào ăn diện bảnh bao toàn đồ hiệu Armani mà lại giả như trẻ con thì không thể tin được.

« Nhân tiện, xin tự giới thiệu tôi là chủ tịch của Hiệp Hội Bảo tồn Di tích lịch sử, hy vọng cô cho phép tôi mời cô bữa sáng hôm nay. Tôi nghĩ là chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau. »

Leng keng.

« Thật ra ngay bây giờ không tiện cho tôi lắm... » Flynn bắt đầu nói thì bị chặn lại bởi một âm thanh nghe như là tiếng giạt nước lớn nhất thế giới. Nếu lúc nãy trong đầu cô còn một chút nghi ngờ liệu Gordon Chase có phải chính là gã đàn ông mà Tucker ám chỉ không, thì bây giờ sự nghi ngờ ấy cũng không còn nữa.

Trong lúc đó, chân mày của Gordon Chase nhướn cao dễ hơn năm phân.

« Ô, » ông ta nói với một thoáng bối rối trên nét mặt. « Tôi hiểu,ừmm. » Leng keng. « Có thể lúc khác vậy. Buổi trưa thì sao nhỉ, cô có rảnh không ? »

« Tất nhiên rồi, sao lại không ? » Flynn vừa dứt lời thì một tiếng ợ cực kỳ to và không thể lẫn đi đâu được của đàn ông từ trong phòng tắm dội ra. Cô cứ giả bộ như không nghe thấy gì và nói tiếp, « Tôi gặp ông ở đại sảnh lúc 12 giờ trưa nay nhé ? »

Nụ cười của Gordon Chase xù xuống, rồi lại nở ra. « Rất tuyệt. Tôi sẽ gặp lại cô vào trưa nay. »

Cánh cửa vừa đóng lại là ngay lập tức Tucker bước ra khỏi phòng tắm với một vẻ mặt tỉnh bơ không một chút hối lỗi. Anh ta thật đáng ngạc nhiên. Cô chỉ muốn ngồi xuống ghế và quan sát anh một lúc như người ta ngắm thú nuôi trong chuồng.

« Sẵn sàng đi uống cà phê với tôi chưa ? » Anh toe toét hỏi.

« Chỉ chừng nào anh giải thích rõ ràng với tôi cái vụ trình diễn đó là có ý gì. »

« Trình diễn ? Ô, ý cô là cái vụ... » Anh bỗng im bặt, tỏ ra là một việc rất chi tế nhị. « Xin lỗi cô về chuyện đó ! Chắc chắn là tại món bánh ngô tôi ăn tối qua. »

Flynn nhìn anh một lúc. « Ban nãy là Gordon Chase. Người gõ cửa ấy. »

Tucker gật đầu, mặt anh cứng đờ. « Tôi cũng đoán thế ! »

« Vâng, tôi nghĩ là anh đoán ra được. Nhân tiện nói cho anh biết, tôi không cảm ơn anh tí nào về phần nhạc nền đó đâu. »

« Nay, xin lỗi mà, tôi chỉ... »

« Tôi cóc cần biết là anh chỉ làm cái gì, » Flynn tiến gần đến, « Tôi cóc cần quan tâm kịch bản của anh là gì, hay kịch bản của cái gã Gordon Chase đó là cái quái gì. Tôi đến đây là để làm một việc và tôi nhất định sẽ phải làm cho xong. Và tôi không phải là mục tiêu trong bất cứ cuộc tranh đua bắn thiêu, nhỏ nhen nào giữa anh và gã đó. Anh rõ chưa ? »

Tucker thở dài thườn thượt. « Tôi chỉ cố gắng đề phòng cho cô thôi mà. »

Flynn bùng trán thở dài. « Kể từ lúc gặp anh, đã có lúc nào tôi yêu cầu anh đề phòng giúp tôi chưa ? »

Tucker nhe răng cười, « Ý cô là, nếu không tính đến đêm qua, khi cô cần một vệ sĩ để bảo vệ khỏi bà cô đã chết ? »

Flynn nghiêng chặt răng đến đau cả miệng, cảm giác giận dữ pha lẫn xấu hổ. Tucker cúi đầu xuống thấp ngang tầm mắt cô, cái biểu hiện mỉa mai làm cô tức điên người.

« Sao cô không nói gì ? »

« Anh biết gì không ? » Cô nắm tay áo anh lôi xềnh xệch ra hướng cửa chính. « Biền đi ! »

« Tôi thật sự đã nghĩ là không cần phải moi mấy cái chuyện ma quỷ đó nữa, nhưng cô lại để lộ quá nhiều sơ hở. »

« Tạm biệt, Tucker. »

Anh vùng thoát khỏi bàn tay cô khi tới cửa, quay lại đối diện với cô. « Vậy... Sao ? Vụ cà phê chắc xin hẹn lại lần sau rồi, hả ? »

« Anh vẫn giữ được công việc của mình, » cô vừa nói vừa gắng kiềm chế không để lộ ra bất cứ dấu hiệu nào của sự thích thú trong giọng nói, dù thật khó mà không khẽ mỉm cười. « Nhưng có lẽ là lúc bây giờ anh nên kiểm kê lại hàng dự trữ, và đếm lại xem mình còn bao nhiêu điềm lạnh. »

« Được thôi. Nhưng nói cho cô biết trước nhé, đuổi việc tôi thì sẽ là một sai lầm lớn vô cùng. » Anh nói, dựa lưng vào cửa và nói. « Tôi rất nổi tiếng ở đây. Mọi người đều yêu tôi. Tôi mà đi thì mọi người sẽ suy sụp lắm đấy. »

Flynn giật mạnh cánh cửa làm anh hơi lão đảo. « Tôi sẽ để ý đến lời khuyên khiếm nhã của anh. »

Anh thở dài. « Được thôi. Tốt. Chỉ là... » Ánh mắt anh lại chạm phải ánh mắt cô, và một lần nữa,

chúng nghiêm túc trở lại. « Cô cần phải cẩn trọng khi dính dáng với Chase. Tôi không chắc là gã ta không nguy hiểm đâu. »

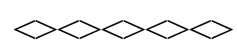
Flynn nhìn chăm chăm anh một lúc lâu. « Anh nói vậy là có ý gì ?' »

Tucker nhún vai, nhìn ra cửa, rồi nhìn lại Flynn. « Thì nó nghĩa là thế. Cô không tin tôi thì cứ hỏi Mercy. Chị ấy là đầu bếp chính của cô, và là nguồn tin hoàn toàn chính xác và khách quan. »

Flunn nhìn anh chăm chăm, cơn giận dữ và bức bối của cô bắt đầu nguôi dần trước nụ cười âm áp của anh, và cô buộc phải chấp nhận sự thật đó. Mặc dù đã hết sức cố gắng, cô vẫn để bị anh quyến rũ. Cách phòng ngự duy nhất còn lại của cô lúc này là quyết định không để anh biết điều đó.

« Tạm biệt, tucker ! » cô nghiêm nghị nói, giữ cánh cửa mở cho anh. Anh nháy mắt, và cô phải cố gắng ngậm miệng lại để khỏi cười đáp lại. Mặc dù vậy, sau khi đóng cửa, cô đã tự cho phép mình nở một nụ cười.

Chỉ thế thôi nhé, cô nghĩ, và mím chặt đôi môi lại, Mày là dân chuyên nghiệp mà.

Jake vừa huýt sáo vừa lững thững dọc theo con đường dẫn đến khách sạn, cố tình lờ đi những tiếng rừ rừ khó chịu ở chân mình. Vậy là được rồi. Vậy là được việc rồi. Như vậy là Flynn sẽ ăn trưa với Chase. Ôn thôi ! Chỉ cần cô ấy vẫn cứ xù lông nhím lên và có thái độ phòng thủ đối với Chase như đối với Jake thì mọi chuyện sẽ hoàn hảo. Flynn đi ra ngoài gặp gỡ Chaase là một phần của Kế Hoạch. Hay nói đúng hơn đó là điểm then chốt quyết định sự thành bại của Kế Hoạch.

Thế nhưng tại sao cái ý nghĩ đó lại làm anh khó chịu đến vậy ? Đã có lúc khi ngồi cạnh bồn tắm của Flynn, lắng nghe Gordon Chase vo ve xun xoe, anh đã không muốn cô ở bất cứ nơi đâu gần gã. Suýt chút nữa bản năng thích bảo vệ người khác của Jake làm hỏng mọi việc, nhưng ngay lúc đó anh lại nhớ đến Kế Hoạch. Đẩy Flynn lại gần Chase, và anh luôn ở gần Flynn. Đó vẫn là một kế hoạch tốt mà !

Chỉ cần một cú vẩy nhỏ nữa thôi, anh vừa nghĩ vừa xoay gót chân và hướng về cửa chính của khu khách sạn. Một cú vẩy nhỏ nữa thôi, và mọi chuyện sẽ hoàn hảo như dự tính.

Anh xô cửa chính. Annabella mỉm cười khi nhìn thấy anh tiến đến bàn làm việc của chị; trong khi anh lộ ra một nụ cười quyến rũ, vô tư lự nhất trong kho vũ khí của mình.

“Chào buổi sáng, Annabelle đáng yêu!” Jake nói và chống một khuỷu tay lên bàn.

“Chào Jake,” Annabelle nói, những lọn tóc vàng óng cũng đung đưa nhẹ theo từng nhịp chuyển động của cơ thể. Cô ta là một cô gái đáng yêu, Annabelle đáng yêu ấy, nhưng mọi phần trên cơ thể cô dường như không ngừng chuyển động, và đôi khi điều đó khiến người khác khó chịu kinh khủng. “Anh làm gì

ở đây sớm thế?”

“À, thì chỉ đến đăng kí phòng, giúp người này người kia một tí góp phần của mình cho cuộc sống, sự tự do và phong cách Mỹ.” Anh tự nhiên sắp xếp ngay ngắn lại đồng quảng cáo trên quầy. “Này, em thấy cô cháu chưa nhỉ?”

“Chưa. Đã có ai thấy đâu. Trừ anh đúng không? Anh đi đón cô ta mà. Cô ta trông thế nào? Có đẹp không, đẹp kiểu thành phố lớn ấy, kiểu toàn dùng đồ hiệu Manolo Blahniks hay Gucci ấy? Jake?”

Anh chớp mắt. Lúc nào nói chuyện với Annabelle anh cũng cảm thấy giống như con chó trong phim hoạt hình, cái con chỉ có thể nghe được “Xì xồ xì xồ Jake xì xồ xì xồ.”

“Ừ, chắc rồi,” anh nói, “Rất tuyệt. À mà này, cô cháu gái nhờ anh lo giúp mấy chuyện. Cô ta sẽ dùng bữa trưa với Gordon Chase vào trưa nay.”

Mắt Annabelle tròn to như quả bóng tennis. “Ở đây?”

“Ừ. Ở đây.” Jake chớp mắt ngây thơ. “Sao lại không ở đây?”

“Vì gã không bao giờ đến đây. Gã biết rằng tất cả chúng ta đều ghét gã.”

“Ở thị trấn này ai mà chả thế. Nhưng là người thì cũng phải ăn uống ở đâu đó chứ!”

Annabelle thở dài. “Lần cuối gã đến đây, chị Mercy đã cố giết gã rồi đấy!”

“Xì,” Jake vừa nói vừa thô bạo phẩy tay. “Con dao đó trượt khỏi tay chị ấy đấy chứ. Mà nhân nói đến Mercy, em nhớ nhắc chị ấy chuẩn bị món dậu đặc biệt cho thằng ôn ấy nhé.” Jake tì về trước. “Em viết ra đi. Dờ... ầu...dậu.”

“Món dậu đặc biệt?” Annabelle hỏi, “Anh nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Đó là tính cách điển hình của Jake Tucker mà!” Jake cười nhả nhở. “Em đã thấy anh không nghiêm túc bao giờ chưa?”

Annabelle mỉm cười và viết vào sổ của mình. “Dậu đặc biệt”, sau đó lại ngược mắt nhìn Tucker.

“Vậy, cô Daly đó có cần cái gì nữa không anh?”

Ừmmm. Cô Daly đó có cần cái gì nữa không nhỉ? Một ý tưởng tóe lên như tia chớp. Jake mỉm cười. “À, có. Em giữ trước phòng tiệc Hoa Hồng cho anh vào lúc... để xem... một giờ trưa đi. Cô ta muốn tổ chức một buổi họp với toàn thể nhân viên.”

Annabelle gạt đầu, ghi nguệch ngoạc vào sổ rồi ngược lên nhìn Jake với ánh mắt hau háu. “Họp về cái gì?”

Jake nhún vai. “Anh chẳng biết. chắc là một buổi giờ thiệu làm quen nhau vậy mà. Cô ta có vẻ rất muốn gặp nhân viên. Em bảo mọi người chuẩn bị câu hỏi đi nhé.”

Annabelle tựa người về phía trước, tay chống cằm. “Thật không? Vì mọi người có vẻ hơi sợ cái vụ mua bán ấy. anh có nghĩ là cô ta sẽ bán không? Em có nghe nói những tập đoàn lớn khi mua lại các nhà trọ nhỏ sẽ giảm lương, ai không biết đường mà tự đi xin nghỉ việc thì sau đó cũng bị họ sa thải.”

“Thôi mà, Annabelle. Nói gì buồn cười vậy. cả em và anh đều biết rằng những tập đoàn lớn rút ruột tất cả mọi người và cắm đầu họ vào cọc để thiêu sống tại bốn góc làng cơ mà.”

Annabelle cười khúc khích. “Anh thôi đi!”

“Không thể được. Anh còn một chuyện nữa cần nhờ em giúp.”

“Anh cần gì?”

“Thả còn khi ra khỏi chuồng và đặt cho anh một phòng”

Annabelle vừa tỏ vẻ giận dữ với tay lấy con chuột máy tính khiến màn hình chòe biến mất và liếc nhìn Jake. “Anh nhìn ra chỗ khác đi!”

Jake nhìn lên trần khi Annabelle nhập mật mã. “Anh cảm thấy bị xúc phạm vì em không tin tưởng anh đấy nhé!”

“Thôi, đừng để bụng. chỉ là lần trước em tốn không biết bao nhiêu thời gian mới tìm được hết khoản tiền đó. Rồi. Anh nhìn được rồi.”

Anh chồm qua quây, nhìn xuống. “Em biết không, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu em chịu khó chỉ cho bọn anh cách sử dụng hệ thống này.”

“Ừm, có lẽ vậy,” cô ta nói, gõ gõ vào máy tính. Với một người... ừm, không mấy thông minh như Annabelle thì cô gõ bàn phím đúng là như chớp. “Vậy là, anh cần giữ trước một phòng, đúng không nào? Trong bao lâu?”

“Anh cũng chưa biết. Cứ giữ cho anh lâu nhất có thể đi. Để phòng thôi.”

Annabelle nhướng mày. “Lại đang định giúp vui cho cô bạn nào đấy chứ gì?”

Jake nhún vai. “Anh chỉ nghĩ là nên làm như vậy. Nhỡ có ai uống say quá không thể lái xe về nhà.” Hoặc nghĩ rằng cô ấy bị ám ảnh bởi bà cô đã chết của mình. “Em để chìa khóa vào tủ quây bar cho anh

nhé?”

“Không thành vấn đề.”

“Tốt. giờ anh về nhà và ngủ một chút trước buổi họp quan trọng chiều nay.” Anh gõ gõ lên bàn hai lần chào tạm biệt và quay ra cửa chính.

“Chờ đã Jake!” Annabelle bỗng đứng bật dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi và chồm qua quầy tiếp tân.

Jake quay lại. “Ừ?”

“Cô cháu gái... Anh chưa kể cho em nghe cô ta trông như thế nào.”

Jake hơi ngập ngừng suy nghĩ. Flynn Daly trông như thế nào nhỉ?

“Cô ấy giống như một nữ anh hùng trong phim Disney sau khi nốc hết năm ly rượu mạnh,” anh trả lời, rồi biến đi mất.

Chương 5

Flynn nhét con bò sứ đựng sữa cùng vào cái hộp giày tìm thấy sau tủ quần áo, rồi với tay lấy cuộn băng keo tả tơi nhặt được dưới bồn rửa chén. Mặc dù trong thâm tâm, Flynn biết mình vẫn mơ chuyện đem tổng chúng đi cho khuất mắt, nhưng giờ thì cô chẳng có lý do gì mà liều làm việc đó.

Lần này thì những con bò chết tiệt đó đừng hòng mà cựa cựa nữa.

Sau khi đã dán chằng chịt băng keo quanh cái hộp đủ để giam rịt đám bò cùng cả phần đời quái đản còn lại của chúng, cô nhét hộp giày vào trong góc tủ quần áo, rồi đứng lên và đóng cửa tủ lại.

Rồi đấy nhé, cô đặt cuộn băng keo lên kệ như để nhắc nhở cho bất kỳ ai cần được nhắc nhở cho bất kỳ ai cần được nhắc nhở rằng người nào mới là chủ nhân đang hiện diện tại đây.

Flynn xem đồng hồ. Gần trưa rồi. Cô đã định đến quầy lễ tân để nhận thùng đồ mà Freya đặt mua cho, nhưng thật tình thì giờ cô chẳng muốn đi đâu cả. không đủ muốn để bắt mình phải đối mặt với cả hai tá người như Jake Tucker, để bị tất cả cùng chất vấn về việc mua bán khách sạn này. Flynn biết chắc rồi cuối cùng thì cũng phải ra đây, để cho “có mặt” hay gì gì đó, nhưng cô vẫn muốn tính toán kỹ lưỡng trong đầu tuần trước những gì mình sẽ phải nói với đám người kia.

Em nói gì không quan trọng. Giọng Freya văng vẳng trong đầu cô. Quan trọng là để mọi người biết em là quản lý chính thức của cái khách sạn đây. Đừng tỏ ra thân thiện, đừng nói những chuyện riêng tư. Cứ đi quanh cho ra dáng bà chủ, và chỉ cho họ biết những gì họ cần phải biết thôi. Rồi đâu nó khắc vào đây.

Hồi đó nghe thì có vẻ như một lời khuyên đúng đắn.

Nhưng giờ đây dường như nó lại không đủ rõ ràng để có thể giúp được cô. Việc anh chàng phục vụ quầy rượu nằm dài trên bộ sofa của cô có được xem là chuyện riêng tư không nhỉ? Rồi cô có phạm luật “chỉ nói những gì họ cần phải biết” không khi kể cho anh ta nghe chuyện mình bị bà cô Esther ám ảnh? Và chính xác thì “đi cho ra dáng bà chủ” là đi như thế nào chứ? Flynn biết chắc dù cô có làm chủ sở hữu nơi này hay không thì cũng vậy, cô cũng chỉ có một kiểu mà thôi.

Hơn nữa, nói cho đúng thì cô đã sở hữu được cái quái gì đâu. Cả cái khách sạn là của bố cô cơ mà. Cô chẳng hề cảm thấy thoải mái với nhiệm vụ của mình ở đây, vì thế việc nhốt mình trong căn nhà nhỏ này có thể không phải là một lựa chọn chín chắn nhưng ít nhất đó cũng là một lựa chọn dễ chịu.

Flynn lại nhìn đồng hồ. Chỉ năm phút nữa là giữa trưa rồi. Cô vẫn có thể kệ xác thằng cha Gordon

Chase kia mà trốn biệt ở đây cho đến hết ngày, ngoại trừ một việc là kiểu gì thì gì rồi cô cũng phải ra mà đối mặt, và bản thân cô cũng lấy làm tò mò về cái gã Chase này. Cô tự hỏi liệu gã có thực sự xấu xa như Tucker đã bơm lên thế không, hay họ chỉ là đối thủ của nhau trong cuộc tranh giành một thứ ngu ngốc gì đó, phụ nữ chẳng hạn. Hoặc một cái pizza. Có thể thật thì cô cũng chẳng lấy làm bất ngờ, và nếu thế thật thì sẽ giải thích được khối thứ.

Thôi, gì thì gì, cô không thể trốn tịt ở đây mãi được. Chẳng sớm thì muộn cô cũng sẽ phải đương đầu, thế thì thà cứ sớm cho xong.

Flynn vợ lấy cái ví để trên chiếc bàn hình bán nguyệt, bước ra ngoài và khóa cửa lại sau lưng. Khi đã ở bên ngoài, cô hít một hơi thật sâu và cố gắng đi đứng cho ra dáng một bà chủ. Cô ngẩng cao đầu, nhìn mọi vật xung quanh như thể chúng thuộc về mình. Ánh nắng rực rỡ của bầu trời thu xuyên qua những tán lá tạo thành những đốm sáng lướt qua chân Flynn; lối đi nhỏ rải đá cuội dẫn cô đến với cánh đồng của tòa nhà; chim chóc cất tiếng líu lo khi cô đi ngang qua, một con thậm chí còn suýt chút nữa đã đâm sầm vào vai cô. Tất cả đều là của cô. Mọi chuyện đại khái vẫn ổn thỏa, cho đến khi cô dừng trước cánh cửa kiểu Pháp to hùng dũng, đẩy mạnh vào, và... Ồi trời ơi!

Đập vào mắt Flynn đầu tiên là một tấm thảm đỏ sẫm, có vẻ như đã có từ lâu nhưng trông vẫn rất tuyệt. Những bức tường được ốp gỗ màu anh đào thẫm đến tận chân tường, rồi những mảng giấy dán tường màu hoa cà ngọt ngào điểm xuyết với kiểu trang trí tinh xảo theo phong cách Victoria trải đến tận gờ mái, dễ chừng đến hơn sáu mét. Trên đầu cô là cả một chùm đèn to kinh khủng đang tỏa thứ ánh sáng dịu dịu mờ ảo. Tiền sảnh nằm bên tay trái có kê một loạt ghế đủ các loại, cụm này đặt ghế đơn, cụm kia lại đặt sofa đôi; tất cả vây quanh một cái lò sưởi lớn đến mức có thể cho cả một con ngựa vào trong đó. Bên tay phải là hành lang trong dẫn vào nhà hàng. Đêm qua cô đã phát hiện thấy cái hành lang bên ngoài này rồi, khi đang cố tìm đường vào quầy rượu – mà rốt cuộc hóa ra nó lại nằm phía bên kia nhà hàng.

Mình sở hữu nơi này. Mình thuộc về nơi này. Flynn quả quyết với chính mình, mặc dù sự khó chịu trong dạ dày cô lại đang cố nói điều ngược lại.

“Tôi có thể giúp gì cô chăng?”

Giật mình, Flynn ngược lên và trông thấy một cô gái trẻ tóc vàng vênh vác đang mỉm cười từ sau quầy tiếp tân to hùng.

Flynn nuốt nước bọt, thẳng lưng, và cố gắng bước đi đúng như chủ nhân nơi này. ngón chân cô hơi bị vấp vào tấm thảm nhưng cô đã xoay sở được để giữ thăng bằng và có thêm bất cứ sự cố nào xảy ra.

“Vâng. Chào cô. Tôi là Flynn Daly.”

Cô gái tóc vàng cười toe toét và chìa tay ra. Flynn bắt tay cô gái.

“Ồi, chào chị. Em là Annabelle DeCross. Em là nhân-viên-tiếp-tân-kiêm-kế-toán-kiêm-trợ-lý. Nói

chung em chịu trách nhiệm về tất cả mọi thứ mà chị cần. hân hạnh được gặp chị. Chuyến đi của chị thế nào? Em nghe nói chị đi bằng tàu hỏa à? Chị có sợ đi máy bay không, em thì sợ máy bay khủng khiếp. Lơ lửng trên cao đến 9.000 mét thật chẳng bình thường chút nào nhỉ, chị có nghĩ vậy không, Flynn? Ở chị không phiền nếu em gọi chị là Flynn chứ? Hay chị muốn được gọi là Daly? Bà Esther thì lúc nào cũng muốn chúng em gọi bà là Esther thôi, vì bà ấy là Esther mà, chị biết không?”

Annabelle cuối cùng cũng thả tay Flynn ra, Flynn rút tay lại và cố nặn ra một nụ cười, cầu mong Annabelle không biết được rằng cô đang cảm thấy hơi kì quặc và một chút sợ hãi. Bẩm sinh Flynn luôn có một mối nghi ngờ đối với những người huênh hoang, mà Annabelle thì phải nói là còn hơn cả huênh hoang.

Cho cô ấy một cơ hội đi mà, Flynn nghĩ. Mọi người ở đây ai cũng giống như vậy thôi. Mình phải tập cho quen dần.

“Hân hạnh được gặp cô, Annabelle.” Flynn nói. “Cô có thể gọi tôi là Flynn, không sao cả. Ủm hôm nay có đồ đặc gì chuyển đến cho tôi không?”

Annabelle tròn mắt và bắt đầu cười khúc khích, “Ý chị là cả đồng thùng đó hả?”

“Cả đồng thùng đó?” Mụ chị Freya này, chính xác là mụ ấy đặt bao nhiêu không biết. Mụ ấy mua đồ đắt tiền thì Flynn đã biết rồi, nhưng cô cũng chỉ nghĩ một, hoặc hai thùng là cùng. “Có bao nhiêu thùng tổng cộng?”

“Sáu. Em đã nhờ Herman cất ra đằng sau phòng tiệc Hoa Hồng, vì em không muốn quấy rầy chị, nhớ lúc đó chị đang ngủ, và với cả hồi thàng trước ông ấy đã phải sửa cái mái nhà đến nỗi gãy sụm cả lưng, nên em nghĩ có thể anh Clyde... anh ấy là phó bếp của chị Mercy, chị đã gặp chị Mercy chưa? Dù sao đi nữa, em nghĩ anh Clyde hay anh Jake có thể giúp chị xử lý đồng thùng này, có lẽ là sau buổi họp lớn trưa nay chị nhớ nhé?”

Flynn có cảm tưởng mình vừa tham gia cào giữa một vở kịch của Oscar Wilde mà không hề đọc kịch bản. “Ủm... buổi họp lớn?”

“Vâng.” Annabelle hăng hái gật đầu và Flynn như bị cuốn vào cáo mớ tóc bông bênh ấy. Không biết cô gái này dùng dầu gội kiểu gì thế nhỉ? “Anh Jake đã báo trước với em, vì thế đã giữ phòng tiệc Hoa Hồng cho chị lúc một giờ trưa nay. Em cũng đã thông báo hết cho mọi người, kể cả những người hôm nay không có ca, hầu như tất cả đều sẽ có mặt, vì tất cả chúng em rất háo hức muốn gặp chị.”

Một buổi họp lớn.

Jake bảo cô ta.

Và tất cả mọi người đều sẽ đến tham dự. Có quá nhiều nhân chứng để cô có thể giết gã pha rượu đó một cách công khai. Một sự sắp đặt khôn ngoan. Flynn buộc phải nở một nụ cười. “Tốt lắm. Cảm ơn

cô.”

“Vậy là, tất cả đồng thùm đó...” Annabelle đứng dậy, tiến gần Flynn hơn và hạ giọng. “Ý em là, với cái đồng đó, chị nhất định là đang tính ở lại đây một thời gian đúng không? Vậy chị sẽ không bán cái khách sạn này phải không ạ?”

“Ừm... chúng tôi, ừ... Chúng tôi vẫn chưa đưa ra quyết định.”

Annabelle vỗ nhẹ tay Flynn. “Không sao đâu. Em hiểu mà. Chị muốn chờ đến buổi họp quan trọng trưa nay rồi mới thông báo thì cũng không sao đâu. Em hứa sẽ kín miệng!” Annabelle đã xoay sở bằng cách nào đó giữ nụ cười của mình đủ lâu để làm ra vẻ như là đang khóa miệng mình lại và vút chìa khóa đi. Flynn nhìn chăm chăm cho đến khi cô nhận ra là mình đang nhìn chăm chăm người ta.

“Cảm ơn cô,” cuối cùng thì Flynn cũng thốt lên lời, nhưng khi cô đang nói thì Annabelle lại bỗng chuyển sự chú ý của mình ra sau lưng Flynn và đôi mắt tối sầm lại. Flynn sắp sửa quay đầu lại thì nghe thấy giọng nói của Gordon Chase trầm trầm cất lên.

“Cô Flynn,” gã nói, tiến về phía Flynn và đặt lên má cô một nụ hôn. Flynn phải cố lắm mới không nhảy lùi để tránh. “Gặp lại cô thật là quá vui!” Rồi gã nhìn qua Annabelle mà dường như không thêm để ý đến cái nhìn giận dữ mà Annabelle đang hằn học ném về phía mình. “Rất vui khi được gặp lại cô, cô Annabelle!”

Annabelle đứng bật dậy, môi mím chặt lại thành một lần phản đối. “Bàn ăn của chị đã được chuẩn bị xong!”

Flynn liếc nhìn Annabelle. Flynn hoàn toàn không nhớ là đã đặt bàn trước, nhưng ngay lúc đó, đầu óc cô vẫn đang cố đoán chuyện gì đang xảy ra... ừm... Annabelle.

“Ồ?” Gordon Chase nhướn mày, “Chúng ta ăn trưa... ở đây à?”

“Ừm...” Flynn lại liếc sang Annabelle. « Ở đây ? »

Annabelle gạt đầu một cách chuyên nghiệp và chìa tay trái về hướng nhà hàng, ra cái ý ‘Mời vào’

Flynn nhìn lại Gordon Chase, đôi mắt thoáng vẻ cảnh giác, nhưng rất khó chắc chắn vì dường như chẳng có cái gì làm gã nao núng được. Thế là, một lần nữa, Flynn lại đứng ngây ra đó mà hoàn toàn không có được bất cứ gợi ý nào, dù nhỏ nhất, giúp cô hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

« Vậy cũng được chứ ? » cô hỏi.

Cho dù cô có vừa nhận thấy điều gì đó mới xuất hiện trong đôi mắt Chase thì cái điều ấy cũng đã biến mất. Gã nở một nụ cười rạng rỡ, « Được quá đi chứ ! »

Gã kéo mạnh cánh cửa khung gỗ nặng trĩu, bước sang bên và khoác tay, « Phụ nữ đi trước. » Flynn mỉm cười bước vào nhà hàng. Cô tạm bỏ qua cái trần nhà cao với những đường diềm trang trí thanh tao và vẻ đẹp lộng lẫy của nhà hàng, để hầu như tập trung chú ý đến những khuôn mặt.

Khuôn mặt đầu tiên mà cô bắt gặp là một nữ nhân viên cao lớn có cái mũi thanh tao như quý tộc với bảng tên Nancy – người không thèm liếc mắt nhìn Gordon Chase lấy một lần. Flynn thề có Chúa là cô Nancy này đã cố tình nắm mạnh quyền thực đơn rượu đến nỗi nước trong cái ly của gã tóe cả ra.

Khuôn mặt kế đến là anh bồi bàn tên Gregory, anh mỉm cười ấm áp với Flynn khi cô gọi món ăn, nhưng sau đó giật lấy cái thực đơn khỏi tay Chase nhưng đến nỗi tờ giấy tạo ra vết cắt nhỏ trên tay gã.

Tiếp nữa là một đôi tình nhân ngồi ở trong góc. Họ trông có vẻ ngạc nhiên và tò mò một cách lộ liễu hơn là mang vẻ thù địch. Chase rất nổi tiếng ở thị trấn này, điều đó quá rõ rồi.

Tuy thế, Chase dường như hoàn toàn miễn nhiễm đối với những hành động như vậy. Gã có vẻ hoạt bát hơn khi cả hai uống rượu và chờ món salad. Có thể gã không chú ý thấy những ánh mắt thù địch xung quanh ; nhưng Flynn nghĩ có lẽ đúng hơn là gã, một cách tài tình, không thèm bận tâm đến chúng, hay thật. Ngay đến cả Freya cũng rần vậy mà cũng có đôi chút bận tâm đến những gì người khác nghĩ về mình. Nhưng Chase thì chỉ liếc nhìn qua cái thực đơn, thản nhiên như chẳng hề có chuyện gì thú vị đang thú vị đang xảy ra.

Đúng là hay thật.

« Vậy là, » gã nói, hơi tì người về trước « Cô thích nơi này chứ ? Nó thật tuyệt, đúng không ? Cô đã đi xem khu vườn hồng chưa ? »

« Mới chỉ thấy qua cửa sổ phòng tôi mà thôi ! » Flynn nhấp một ngụm rượu vang mà anh chàng Gregory đề nghị cô dùng thử. Rượu ngon thật. « Tôi thật sự chưa có nhiều thời gian để thích nghi. »

« Ủ, đấy đúng là một tài sản quý giá. » Chase nhấp một ngụm rượu vang mà anh chàng Gregory đề nghị cô dùng thử. Rượu ngon thật. « Tôi thật sự chưa có nhiều thời gian để thích nghi. »

« Ủ, đấy đúng là một tài sản quý giá. » Chase nhấp một ngụm rượu rồi lại nở nụ cười leng keng lạ kỳ. « Cô nên đi tham quan hết khách sạn này trong khi còn có thể. »

Flynn đặt ly rượu xuống. « Trong khi tôi còn có thể ? »

« Thì, tôi cho rằng việc này chỉ là tạm thời thôi, đúng không nào ? » Chase thản nhiên nhướn mày. « Nhiều năm nay chỗ bất động sản này cũng được nhiều công ty uy tín quan tâm đến lắm. Tôi đã cố thuyết phục bà Esther bán nó đi, nhưng bà chẳng bao giờ chịu nghe, dù chỉ là một lời. Tôi hiểu vì sao bà lại từ chối. Bà đã lớn lên ở đây, đây là gia đình của bà. Nhưng, thành thật mà nói, Flynn ạ, cô cứ nghĩ lại đi, những công ty lớn với nguồn lực như thế chắc chắn sẽ tạo ra hàng loạt thay đổi cho người ở đây ! Các hệ thống sẽ được nâng cấp, tiền lương sẽ được tăng lên. »

Gã hươ tay ám chỉ đám nhân viên. « Đó là còn chưa kể đến những lợi ích to lớn mà nó mang lại cho thị trấn này. »

Ồi chà ! Nhưng kịch bản, kịch bản ở khắp mọi nơi. Và vì một vài lý do nào đó, Chase thậm chí còn làm cô bức bối hơn cả Tucker.

« Vậy thì sao ? » Flynn thận trọng, « Theo ông thì tôi không nên tự mình quản lý nơi này xem sao à ? »

Một thoáng như là ngạc nhiên lướt qua gương mặt Chase và được giấu dưới một nụ cười. « Cô định làm vậy thật sao ? »

Tất nhiên là không. Nhưng cô định cho Chase biết. Cô có một linh cảm thấy rằng tốt hơn hết cô nên giấu kín mọi lá bài của mình, ít nhất là cho đến khi cô biết được gã muốn gì ở mình.

« Tôi không biết, » Flynn nói. « Tôi vẫn còn đang suy tính. Việc đó điên rồ lắm sao ? »

« Xin đừng hiểu lầm ý tôi, » Chase vừa nói vừa lơ đãng nhìn vào mắt Flynn. Cũng có vẻ quyến rũ lắm, Flynn nghĩ. « Một khi cô đã dốc sức ra làm một chuyện gì đó thì tôi không hề nghi ngờ về khả năng thành công của nó. Nếu cô muốn quản lý nơi này, tôi dám chắc là cô sẽ làm rất tốt. Nhưng đó là điều mà cô không thực sự muốn làm, đúng không ? Ngành dịch vụ khách hàng, ý tôi là như vậy ? »

« Gia đình tôi quản lý một số bất động sản nhà hàng khách sạn, » cô nói, đúng là thế. Bố cô hầu như toàn mua lại các bất động sản, rồi xây dựng, phát triển chúng lên và cuối cùng thì bán cho những nhà thầu trả giá cao nhất. Một trong số đó là các khách sạn, và dĩ nhiên ông phải quản lý chúng một thời gian trước khi bán đi. Việc đó vốn chẳng quan trọng gì đối với cô ; nhưng ngay lúc này, cô sẵn sàng khẳng định mình là một Paris Hilton nếu điều đó có thể chùi đi cái nụ cười đều trên mặt Chase.

Khi quan sát cô, ánh mắt Chase nhảy múa, nụ cười đều vẫn gắn chặt trên môi. « Nhưng đó đâu phải việc cô làm, đúng không nào ? Chỉ là bố cô chọn gửi cô đến đây. Tôi thấy điều đó... nói lên được rất nhiều điều. »

Chase dùng nĩa cắm xuyên một lát xà lách với vẻ cao ngạo, như thể một gã thợ săn vừa hạ được một con linh dương đầu bò hung hãn cho bộ tộc của mình. Xi, Flynn chán ghét. Việc Tucker theo dõi Flynn và gia đình đã khiến cô bức bối lắm rồi, nhưng việc gã Chase thẳng thừng như thế này càng làm cô điên tiết hơn. Flynn ngồi thẳng người lại, và quyết định sẽ trả đũa thay vì phòng thủ như nãy giờ.

Với cái gã này, cô có cảm giác là mình sẽ rất thích tấn công gã.

« Thế, » cô vừa nói vừa chống cằm lên bàn ăn, « Ông đã làm điều đó như thế nào ? »

Chase nở một nụ cười nửa miệng bối rối, « Làm điều gì cơ chứ ? »

Flynn ra đầu về những nhân viên phục vụ và những người có mặt. « Không quan tâm. Ý tôi là, mọi người ở đây đều ghét ông cay đắng. Tôi cảm nhận được điều đó, tôi vốn rất nhạy với những chuyện như vậy. Thế mà chuyện đó lại chẳng khiến ông mảy may phiền lòng, chẳng chút nào. Là do ông không biết họ căm ghét mình hay thực sự không quan tâm ? »

Chase nhấp thêm một ngụm rượu. « Thích hay ghét tôi là chuyện của thiên hạ, với tôi chẳng quan trọng. Tôi là một doanh nhân thì sao tránh khỏi có lúc người ta không thích những gì mình làm. Nếu để cho chuyện cón con đó khiến mình phải bận tâm thì coi như tôi đã đánh mất ưu thế của mình rồi. « Gã hơi nghiêng người tới... Và, cho cô biết nhé, ở các nơi khác tôi còn nổi tiếng hơn nữa cơ ! »

« Vậy tức là mọi người ở đây đều có những lý do nhất định để không ưa gì ông ? »

Chase nhìn Flynn một lúc lâu, cô có cảm giác gã đang đánh giá mình trong khi đưa ra câu trả lời. « Có một thằng cha cứ nhất định đổ lỗi cho tôi về những điều tệ hại đã xảy ra trong thị trấn này, và cả trong chính cuộc đời của hắn ta nữa. Mà hắn thì lại có duyên ăn nói, rất biết thuyết phục người khác. Những người nào thích hắn thì dĩ nhiên là không thích tôi rồi. »

À, Tucker đây mà. « Hoặc cũng có thể việc mọi người ghét ông chẳng có liên quan gì đến anh ta, mà chỉ do ông tự gây ra thôi. » Flynn nhún vai đùa đùa. « Đó cũng là một giả thiết. »

Chase ngừng lại một lúc, rồi nháy mắt đầy ẩn ý. « Cô biết đấy, nhiều gã đàn ông không thích bị vồ mặt thế đâu. Nhưng tôi không thuộc số đó. Tôi thích cô. »

Flynn cười, « Tôi chắc cũng bị ông quyến rũ rồi. »

Chase cười, rồi nâng cốc nhấp thêm một ngụm rượu nữa. gã vừa mở miệng định nói gì đó, nhưng chưa kịp thốt lên từ nào thì đã bị một cơn ho chặn lại. Thái độ của gã đang từ xun xoe, xoen xoét chuyển sang lo lắng và da của gã bắt đầu ... nổi đôm đóm.

Ặc.

« Ông không sao chứ ? » Flynn hỏi, cô với lấy ly nước mà mình chưa hề đụng tới và đưa cho gã.

« Tôi ổn, » giọng gã tắc lại. Mặt gã đỏ lựng. Flynn đứng dậy, vẫy gọi Nancy.

« Chị Nancy ! Gọi 911 !!! »

« Không cần đâu, » Chase giơ tay ra hiệu và đứng dậy. « Tôi nghĩ không sao đâu. Tôi có chút dị ứng với quả dâu. » Mồ hôi chảy nhễ nhại trên mặt gã. « Chắc ở trong rượu. »

« Trong rượu có dâu sao ? »

“Tôi chỉ cần một ít thuốc chống dị ứng,” giọng Chase trở nên căng thẳng.

“Ừ, để tôi hỏi Annabelle...”

Chase lại gơ tay. “Thôi. Không cần. Cảm ơn cô. Để tôi tự lo thì hơn.” Dù đang thở khò khè, gương mặt đỏ sần nhể nhại mồ hôi nhưng gã vẫn cố nặn thêm một nụ cười leng keng nữa. “Đừng lo! Tôi ổn mà. Xin lỗi cô!”

Flynn im lặng gật đầu khi Chase rời nhà hàng. Một tích tắc sau, Flynn nghe thấy tiếng động sau lưng, cô quay lại và thấy một người phụ nữ tóc đỏ đội mũ đầu bếp trắng đang chạy về phía mình.

“Ôi, không!” chị ta nói, trên mặt đầy vẻ hốt hải giả vờ. “Tôi đến muộn quá rồi.” Chị bật bật mấy ngón tay và ngồi thụp xuống. “Chết tiệt thật!”

Flynn nhướn mày, “Có chuyện gì thế?”

“Tôi có một ly rượu vang có bỏ dâu tằm vào.” Đôi mắt ấy tròn xoe ngây thơ đến trắng trợn. “Cô biết đó, để nhầm nháp trong khi làm việc đó mà. Thường thì tôi đã uống hết nhưng hôm nay lại bận quá, cô biết đó, đầu bếp thường bận rộn như vậy mà, nên tôi đã để quên nó ở ngoài tủ!” Chị cắn môi dưới làm ra vẻ ăn năn và hơi dựa ra sau một chút. “Tôi nghĩ có thể Gregory đã vô tình cầm nhầm ly rượu đó và phục vụ cho ông Chase. Ông ta bị dị ứng khủng khiếp với dâu.” Chị dựa hẳn vào tường, và Flynn thề có Chúa là cô đã trông thấy một thoáng cười trong đôi mắt của chị bếp. “Tôi sợ chết khiếp đi được. Ông ta có sao không?”

Flynn nhìn chị chăm chăm. “Chúa ơi, chị biết không, chị diễn rất tốt, nhưng em nghĩ phần tình cờ thì chị diễn hơi quá đà.” Cô đặt một tay lên vai chị bếp. “Có lời khuyên dành cho chị đây: đừng phân bua quá nhiều. Người vô tội thì sẽ không phải thanh minh gì đâu.

Chị bếp nhìn cô một lúc rồi mỉm cười, “Cảm ơn cô!”

“Không có gì.” Flynn buông vai chị ra và đứng thẳng dậy.

Chị bếp gật đầu về hướng cánh cửa nơi Gordon Chase vừa chạy ào ra. “Nói để cô khỏi lo lắng, tôi biết chắc cái thứ đó không thể nào giết chết gã ta đâu.”

“Quả thật nghe vậy tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn, cảm ơn chị,” Flynn chìa tay ra. “Tôi là Flynn Daly.”

Chị bếp chùi tay vào cái khăn vắt trên tạp dề rồi bắt lấy tay cô. “Chào cô Daly.”

“Cứ là Flynn thôi chị.”

Mercy mỉm cười. « Flynn, hân hạnh được gặp cô. Tôi là Mercy Glavin. »

« Mercy ! » Chà, mọi thứ bắt đầu sáng tỏ hơn rồi đây. « À vâng, Tucker có bảo tôi đi hỏi chuyện chị ! »

« Thật vậy á ? Mà về chuyện gì ? »

«Ồ không có gì đâu. Anh ta chỉ muốn tôi hỏi lại chị cho chắc một chuyện, nhưng giờ thì tôi nghĩ là mình đã có câu trả lời chính xác rồi. »

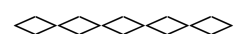
« Được thôi ! » Mercy cười tươi, « Vậy là cô gặp Jake rồi hả ? Tôi biết mình có hơi thiên vị cho nó vì nó là em trai tôi, nhưng nó cũng dễ thương lắm chứ hả ? »

« Hai người là chị em ? » Flynn khoanh tay trước ngực và nhìn chị bếp chăm chăm. « Sao tôi lại không thấy ngạc nhiên gì nhỉ ? »

Mercy liếc nhìn đồng hồ, « Mới có 12h5' thôi. Sao không đi với tôi ? Tôi sẽ dẫn cô đi xem nhà bếp và làm cho cô cái gì đó để ăn trước buổi họp lớn trưa nay. Món cháo bí đỏ của tôi thì ngon phải nói là tề lười. »

Flynn mỉm cười. Liệu cô có muốn ăn cái món cháo bí đỏ do người phụ nữ đã đầu độc cuộc hẹn của mình nấu không nhỉ ?

Mà đằng nào thì cuộc đời này chả ngăn ngại. Cô cầm ly rượu của mình lên. « Chị dẫn đường đi. »

Flynn đứng nép mình trong góc, cạnh bếp lò trong khi các nhân viên trong bếp qua lại như con thoi. Cô cố gắng tự giới thiệu, nhưng những người này đang quá bận rộn, tay lại còn đang cầm dao lăm lăm. Cũng chẳng mất nhiều thời gian để cô tự hiểu ra tốt nhất là đừng có cản trở họ.

« Có một chuyện về em trai tôi, » Mercy vừa nói vừa rắc rắc một thứ gì đó vào cái thứ chất sền sệt cam cam đang xèo xèo trong chảo. « Nó là một thằng khôn lỏi ! »

« Thế sao ? »

« Nó nghĩ nó tếu lắm ; mà nói chung lúc nào nó cũng tếu thế, chính thế mới động viên được nó. Không bao giờ nói được một câu nghiêm túc nếu như vẫn còn có thể đùa ! » Chị với lấy một cái muỗng kim loại lớn rồi khuấy đều cái hỗn hợp trong chảo. « Mẹ tôi vẫn bảo rằng bà lấy ông chỉ vì muốn bắt ông im miệng, còn bố tôi thì thường đáp lại rằng vì thế nên ông đã trả đũa bằng cách tống cho bà bà chị cả của bọn tôi nhanh hơn mong đợi, thế là bà mắc kẹt luôn ! »

« Ô không có gì đâu. Anh ta chỉ muốn tôi hỏi lại chị cho chắc một chuyện, nhưng giờ thì tôi nghĩ là mình đã có câu trả lời chính xác rồi. »

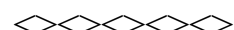
« Được thôi ! » Mercy cười tươi, « Vậy là cô gặp Jake rồi hả ? Tôi biết mình có hơi thiên vị cho nó vì nó là em trai tôi, nhưng nó cũng dễ thương lắm chứ hả ? »

« Hai người là chị em ? » Flynn khoanh tay trước ngực và nhìn chị bếp chăm chăm. « Sao tôi lại không thấy ngạc nhiên gì nhỉ ? »

Mercy liếc nhìn đồng hồ, « Mới có 12h5' thôi. Sao không đi với tôi ? Tôi sẽ dẫn cô đi xem nhà bếp và làm cho cô cái gì đó để ăn trước buổi họp lớn trưa nay. Món cháo bí đỏ của tôi thì ngon phải nói là tê lười. »

Flynn mỉm cười. Liệu cô có muốn ăn cái món cháo bí đỏ do người phụ nữ đã đầu độc cuộc hẹn của mình nấu không nhỉ ?

Mà đằng nào thì cuộc đời này chả ngăn ngại. Cô cầm ly rượu của mình lên. « Chị dẫn đường đi. »

Flynn đứng nép mình trong góc, cạnh bếp lò trong khi các nhân viên trong bếp qua lại như con thoi. Cô cố gắng tự giới thiệu, nhưng những người này đang quá bận rộn, tay lại còn đang cầm dao băm băm. Cũng chẳng mất nhiều thời gian để cô tự hiểu ra tốt nhất là đừng có cản trở họ.

« Có một chuyện về em trai tôi, » Mercy vừa nói vừa rắc rắc một thứ gì đó vào cái thứ chất sền sệt cam cam đang xèo xèo trong chảo. « Nó là một thằng khôn lỏi ! »

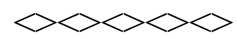
« Thế sao ? »

« Nó nghĩ nó tếu lắm ; mà nói chung lúc nào nó cũng tếu thế, chính thế mới động viên được nó. Không bao giờ nói được một câu nghiêm túc nếu như vẫn còn có thể đùa ! » Chị với lấy một cái muỗng kim loại lớn rồi khuấy đều cái hỗn hợp trong chảo. « Mẹ tôi vẫn bảo rằng bà lấy ông chỉ vì muốn bắt ông im miệng, còn bố tôi thì thường đáp lại rằng vì thế nên ông đã trả đũa bằng cách tống cho bà bà chị cả của bọn tôi nhanh hơn mong đợi, thế là bà mắc kẹt luôn ! »

“Đã bảo rồi mà!” Mercy lấy làm tự hào. Chị ngoẹo đầu nhìn Flynn chăm chăm. “Không biết có thất lễ lắm không nhỉ nếu tôi nhận xét rằng cô và thằng em trai của tôi sẽ cho ra đời những đứa con kháu khỉnh lắm đây?”

Flynn nghẹn, cô cố nuốt xuống. “Ừm. có thể đấy!”

Mercy mỉm cười và vỗ nhẹ lên vai Flynn, “Chỉ là thấy sao nói vậy thôi!”

Jake tựa lưng vào đồng thùng đặt ở góc phòng tiệc Hoa Hồng và mỉm cười một mình. Mấy cái nhãn trên đồng thùng ghi

“Gửi Flynn Daly, khách sạn Goodhouse Arms”.

Ha ha! Biết ngay mà! Anh biết ắt hẳn cô phải mang theo nhiều đồ đạc hơn chứ không phải chỉ có một cái túi xách tay đó.

Đã gần một giờ trưa và căn phòng đã đầy người. anh đếm đầu người và nhẩm chừng rằng trừ một vài nhân viên chủ chốt của nhaf hàng thì hầu như mọi người đều đã có mặt đầy đủ, kể cả những người không có ca làm việc hôm nay. Điều này một lần nữa cho thấy rõ ràng rằng không ai có thể truyền tin đi nhanh và tốt hơn Annabelle.

“...đỏ lựng và chạy mắt đẹp... mặt đầy mồ hôi và trắng bệch...” anh nghe thấy tiếng phụ nữ đầu đó vọng lại. Anh nhìn lướt qua đám đông và cố xác định tiếng nói đó là của ai; thì ra là Lucy bên bộ phận trực phòng. Chị đang thì thầm với một cô gái trông quen quen nhưng anh không tài nào nhớ nổi tên, và họ đang cười khúc khích về món dậu đặc biệt mà Goodhouse Arms đã phục vụ gã Chase vào bữa trưa.

Mercy giỏi lắm! Anh thầm nghĩ.

Trong anh chợt dấy lên một thoáng cảm giác tội lỗi, với Flynn chứ không phải thằng cha Chase kia, nhưng anh cố phớt lờ đi. Ý tưởng món dậu cho buổi hẹn của Flynn thực sự ra cũng chỉ là đùa vui mà thôi, nhưng việc sắp xếp một buổi họp nhân viên đầy bất ngờ như thế này thì đúng là một đòn đau đối với cô. Nhưng thật sự không may là buổi họp đó lại rất cần thiết. Việc Flynn ứng phó với buổi họp này ra sao sẽ giúp anh hiểu rõ về ý định của cô hơn nhiều so với lúc anh cố tìm hiểu bằng cách giả vờ quấy nhiễu cô bên ly Jameson tại quầy bar. Nếu như Flynn huych toẹt rằng cô sẽ bán khách sạn này đi thì cơ hội cho anh điều khiển Chase thông qua cô chỉ còn là con số không tròn trĩnh. Còn nếu như cô chỉ ậm ừ thì anh vẫn còn chút cơ may. Hơn nữa, đặt người khác vào tình thế nước sôi lửa bỏng và xem họ phản ứng như thế nào thì cũng thú lắm chứ.

Cánh cửa mở, Flynn bước vào, theo sát sau lưng là chị Mercy. Họ cùng có một kiểu cười giống nhau, thú vị thật, rồi Mercy lẩn vào đám đông trong khi Flynn thì tiến thẳng ra phía trước. Nhưng Flynn đã có gì đó thay đổi, cô không còn là cô bé líu ríu bước đi trong đôi giày to đùng của mẹ nữa.

Chắc cô ấy cũng chẳng thấy quá áy náy về gã Chase khốn khổ kia và cái mặt sưng vù của gã.

Jake mỉm cười một mình.

Flynn bước lên cái bục đặt ngay trước phòng, tiếng rừ rừ lắng xuống. Cô vén tóc qua hai bên tai và nở nụ cười tươi rói, hoang dại; Jake tự hỏi không biết có ai bị mê hoặc bởi nụ cười đó như anh không. Anh liếc quanh phòng, nhận thấy rằng tỉ số giữa những người khuôn mặt vui vẻ với những khuôn mặt đầy lo lắng, nghi ngại gần như hòa. Flynn chưa có ai ở phía mình, nhưng xét trong tình huống này thì cách cổ thể hiện cũng không tệ chút nào.

“Chào mọi người!” Flynn vừa cất tiếng thì toàn bộ căn phòng im bật. Cô liếc xuống cuối phòng và nói lớn hơn một chút, “Mọi người đều nghe thấy tôi chứ ạ?”

Đáp lời cô là tiếng xì xầm vọng lên từ phía cuối phòng, nhưng Flynn nhìn Jake, chờ anh gật đầu rồi mới tiếp tục.

“Tốt rồi! Trước hết tôi xin cảm ơn tất cả mọi người đã đến đây tham dự buổi họp hôm nay. Tôi rất vui vì buổi họp này được triệu tập!” cô liếc Jake một cái sắc lẹm. “Vì tôi... ừm... rất muốn tự giới thiệu với tất cả mọi người. Ừm... như mọi người chắc đã đều biết, tên tôi là Flynn Daly. Esther Goodhouse là bà cô tôi, bà qua đời và để lại khách sạn Goodhouse Arms cho gia đình tôi.”

Flynn im lặng một lúc lâu, lúng túng khi nhìn xuống cả đám người phía dưới. Jake rời chỗ những cái thùng và tiến lại gần phía bục hơn.

“Ừm, vậy thì,” cô nói và cố mỉm cười, đầy lo lắng. “Tôi chỉ muốn giới thiệu như thế. Nếu các bạn không có câu hỏi gì...”

“Cô có kinh nghiệm gì trong việc quản lý khách sạn không?”

Jake quay sang phía giọng nói vừa mới cất lên. Đó là Olivia, trưởng bộ phận phòng và là một trong những gương mặt bảo thủ của khách sạn này.

“Ý bà muốn nói tôi ư?” Flynn đăng hăng. “Ừm, gia đình tôi làm trong ngành buôn bán bất động sản nhiều năm nay rồi. chúng tôi cũng có sở hữu một vài nhà hàng khách sạn.”

“Cha tôi là thợ máy,” một tiếng căn vặn cất lên phía bên trái Jake. “Nhưng tôi đâu có làm được xe hơi!”

“Bà Esther thường tặng lương cho chúng tôi vào những dịp kỉ niệm ngày chúng tôi vào đây làm.” Selah, một trong những nhân viên phục vụ quây rượu, nói vọng lên. “Tháng Mười này là đến ngày kỷ niệm của tôi rồi. Vậy là cái vận may chết tiệt của tôi không còn nữa hay sao đây?”

Selah vốn dĩ là người thiếu tế nhị.

“Tôi, ờ...” Flynn chớp mắt liên tục. “Tôi chưa có thời gian xem lại những chính sách ưu đãi tài chính của bà Esther, nhưng...”

Một bàn tay vẫy vẫy trong không khí, nét mặt Flynn thoáng nhẹ nhõm khi thấy đó là Annabelle. “Vâng, cô Annabelle?”

Annabelle đứng dậy. “Tôi nghĩ điều mà mọi người ở đây thực sự quan tâm là, chị biết đó, chị có định bán khách sạn này cho một tập đoàn lớn nào đó hay là cái gì gì đó không? Vì, ý tôi là, mọi người chắc chắn sẽ không muốn bị... đại loại như... bị rút ruột và cấm đầu vào cọc...”

Jake ôm mặt mà cười.

“...nhưng, chị biết đó, khi vào những nơi như thế này, thế nào những người chủ mới chẳng dọn dẹp, sửa sang chỗ này chỗ kia chút đỉnh, mà tất cả chúng tôi đều yêu thích nơi này và chúng tôi chỉ muốn nó giữ nguyên như bây giờ mà thôi.”

Flynn nhú mào, đứng ngậy ra trong khi đang cố gắng hiểu cái mớ bòng bong rồi rắm Annabelle vừa mới tung ra. “Ừm... cô có hỏi câu gì... nhỉ?”

“Đúng đấy. Cô ấy muốn hỏi là cô có định bán chúng tôi đi không.” Oscar, một trong những người làm vườn, đứng ở phía cuối phòng tiến lên một bước. “Bởi vì nếu cô định làm vậy thì chúng tôi cần phải biết để còn lo mà đi kiếm việc ở nơi khác.”

“Chà...” Đôi chân mào của Flynn nhú căng đến nỗi gần như chạm nhau ở sống mũi. “Tôi muốn nói... Kể cả nếu chúng tôi bán khách sạn này đi, mọi người vẫn sẽ giữ được công việc của mình.”

Oscar khoanh tay trước ngực. “Cô có dám hứa điều đó không? Cô có thể hứa bằng văn bản không?”

Flynn trong như thể vừa ăn một cú tát tai, và Jake bỗng cảm thấy trong lòng dấy lên giận dữ. Mặc dù chuyện này hoàn toàn do anh gây ra chứ không phải ai khác, nhưng Jake vẫn cứ muốn lôi Oscar ra ngoài mà đâm vào cái đầu béo ấy.

“Bằng văn bản?” Flynn nói. “Không, tôi không thể. Nhưng nếu ai đó mua lại nơi này, một ai đó mà... mà... biết rõ mình đang làm gì... Ý tôi là, sao họ lại không giữ mọi người lại chứ?”

“Bởi vì chúng tôi được trả lương kha khá,” Selah đáp.

Oscar gật đầu. “Esther coi trọng chúng tôi, và trả lương theo sự coi trọng đó. Cô nghĩ là một tập đoàn lớn sẽ có thể làm vậy ư, cô em? Hãy nghĩ lại đi.”

Flynn chớp mắt. “Tôi... vâng... tôi...”

Jake đã dự tính trước điều đó. Quan sát khả năng ứng phó của Flynn trong tình huống này là một điểm then chốt giúp anh biết được người mà anh đang phải đương đầu là như thế này. Nhưng rồi cuộc chính điều đó lại phản anh. Jake không ngờ rằng việc cứ đứng yên mà nhìn cô bị quay chong chóng thế lại chẳng dễ dàng chút nào.

Anh bước lên phía trước một bước.

“Tôi đang tự hỏi,” anh nhận thấy ánh mắt cầu cứu của Flynn khi bước dọc lối đi hướng đến nơi cô đang đứng, “không biết cô cảm thấy khách sạn này như thế nào?”

Anh dừng lại, ngay giữa lối đi. Flynn lặng người đi như đang chờ một ai đó đến đấm cho tỉnh lại, nhưng rồi cô cũng nở một nụ cười khe khẽ.

“Tôi nghĩ nơi này...” cô lại ngừng, cứ như là đang đấu tranh nội tâm dữ dội cho đến khi có được thắng thua. Mặt cô giãn ra một chút, một nụ cười như hiện ở trên môi. “tôi nghĩ nơi này còn hơn ccar tuyệt vời. Những khu vườn thật kỳ diệu, và được chăm sóc kỹ lưỡng. Khu tiền sảnh thì... nếu tôi có thể chuyển qua sống ở đó thì tôi sẽ làm ngay lập tức.” Những tiếng cười đồng tình rải rác vang lên. Flynn đưa tay chỉ về nơi Mercy ngồi. “Và món súp bí đỏ thì đúng như giấc mơ thành hiện thực.”

“Vậy là, cô cảm thấy rất ấn tượng về nơi này, đúng thế không?” Jake vẫn nhìn cô.

Cô bắt gặp ánh nhìn của anh và gật đầu. “Đúng là thế.”

“Ừm, vì cô mới tới đây chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, nên có lẽ chúng tôi chỉ có thể hỏi thế thôi.”

“Chết tiệt,” Oscar nói, “Chúng ta phải hỏi cho ra lẽ chuyện mua bán cái khách sạn này.”

Căn phòng bỗng trở nên im lặng một cách đáng sợ. Jake quay lại nhìn Oscar, anh muốn đấm vỡ mặt hắn ta hơn bất cứ lúc nào khác.

“Cô ấy chỉ vừa mới đến đây thôi, anh bạn,” Jake nói khẽ. “Thôi đi.”

“Không được!”

“Không sao đâu!”

Jake ngược lên và thấy Flynn đang nhìn khắp phòng, cố kết nối với thật nhiều người. “Đó là một câu hỏi thẳng thắn. Và nó xứng đáng có được một câu trả lời thẳng thắn. Và sự thật là, tôi không biết. chúng tôi vẫn chưa có quyết định chính thức, và cũng phải nói thật là tôi còn không biết mình phải làm gì ở đây nữa. Nếu như một ai đó muốn đi xin việc ở nơi khác thì tôi cũng chẳng thể trách được. Nhưng tôi nghĩ khách sạn này rất đặc biệt, và tôi hy vọng rằng bất cứ ai có cùng suy nghĩ như tôi sẽ ở lại với nơi này.”

Flynn gật đầu dứt khoát với đám đông rồi rời khỏi bậc. Cô duyên dáng bước xuống, nhưng khi cô đi ngang qua, Jake có thể thấy tay cô đang run rẩy. Anh vẫn đứng yên một chỗ, trầm ngâm nhìn theo lối cửa nơi cô vừa đi ra, cho đến khi nhận ra có ai đó đang giật nhẹ tay áo mình.

“À, Annabelle,” anh nói, liếc nhanh Annabelle một cái rồi lại quay ra tiếp tục nhìn chăm chăm vào lối cửa chính.

“Ừm, Flynn vừa mới nhận được mấy cái thùng, mà ông Herman thì gần như sụn cả lưng rồi... anh nghĩ cô ta đựng cái gì trong đó vậy? Một xác chết chẳng? Mà này, em nghĩ anh có thể...”

“Bảo Clyde làm đi,” anh nói khẽ, dứt sự tập trung khỏi cửa chính và quay lại, nặn cho Annabelle một nụ cười. “Bây giờ anh là người mà Flynn ghét gặp nhất.”

“Em không nghĩ thế,” Annabelle nói. “Cô ta có vẻ cũng dễ thương chứ.”

“Cô ấy đúng là dễ thương thật.” Jake nói, anh mắt lại hướng ra cửa.

Chỉ thật tệ vì mình là một thằng cực khôn, anh nghĩ thầm.

Chương 6

“Ôi lạy Chúa,” Flynn rên rỉ, nhồm dậy khỏi giường. “Lại bà nữa sao?”

Căn phòng chìm ngập trong ánh sáng vàng óng. Bà Esther ngồi trong góc phòng, đu đưa tới lui trên chiếc ghế đung đưa mà quái của mình, không thèm quan tâm đến chuyện là chiếc ghế thật đang bị xoay vào tường, và mặt bà đang đều đặn tới lui xuyên qua thanh gỗ tựa đầu. Flynn thầm nhắc mình phải nhớ quay chiếc ghế lại vào sáng hôm sau; thế này nom còn kinh dị hơn trước nhiều.

Bà cô Esther đặt tấm chăn len đang đan có màu tím lên đùi và nhìn Flynn. “Ta quyết định rồi.”

Flynn nhắm mắt, hít thật sâu và cố gắng tập trung ý chí hết sức để thay đổi giấc mơ của mình.

Ok. Một bãi biển đầy nắng. Một ly rượu có cắm chiếc dù nhỏ, được mang tới bởi một chàng đẹp trai lạ mặt, trên người chẳng “mặc” gì ngoài một nụ cười và một cái nháy mắt.

“E hèm.”

Thưa bà, đừng có làm cháu mất tập trung. Ok. Gió biển vi vu. Cát vàng ấm áp. Một ly đầy ắp. Chàng lạ mặt đẹp trai, trên người chỉ có mỗi nụ cười và cái nháy mắt... và một hình xăm bí ẩn ở ngay trên...

« E hèm. »

Flynn mở mắt ra. « Bà chẳng ưa gì cháu, đúng không ? Bởi vì bà biết chuyện này nghĩa là thế nào mà, đúng không ? »

Esther nhặt tấm chăn len lên, và tiếp tục đan. « Chẳng quan trọng ta có thích cô hay không. Xem ra chúng ta đã bị mắc kẹt với nhau rồi. Và ta chợt nghĩ là mình còn lâu mới đến được với cái thứ ánh sáng trắng mà cô vẫn hí hửng nói tới đó, cho đến khi cả hai ta đều hiểu được điều mình cần làm gì. » Bà vừa hướng mắt về phía Flynn vừa lôi ra một cuộn len nhỏ và tỉ mẩn quấn nó quanh đầu kim đan.

« Ta còn cần làm cái gì nữa chứ ? Ta chẳng phải làm gì hết. Cháu lẽ ra phải đang ngủ, còn bà thì lẽ ra phải là chết rồi. » Cô khịt mũi. « Và tại sao lúc nào chỗ này cũng có mùi bạc hà vậy ? Ấy là mùi của ma hay cái gì đó sao ? Cháu để cửa sổ mở hai ngày rồi mà... »

Esther thôi đừng đưa và ghim ánh mắt ma của mình vào Flynn. « Ta cần cô làm giúp ta vài việc. »

« Phép trừ ta chỉ có tác dụng với quỷ dữ thôi sao ? Một cha xứ không thể... » cô vạch vạch ngón tay về phía bóng ma « ... đuổi bà đi được sao ? »

Bà Esther đảo mắt. « Mà đúng là một con bé nóng tình thật đấy, nhỉ ? »

« Đôi khi thì đúng thế đấy. » Flynn nuốt nước bọt. « Bà còn trách cháu được sao ? Bà làm cháu sợ chết khiếp. »

Bà Esther thở dài. « Đúng là cháu gái của Elizabeth đây mà. Cùng cái tính thích sinh sự. »

« Trời ạ, không hiểu cháu có bớt sinh sự hơn nếu được ngủ ngon giấc không nhỉ. Hay mình thử nhé ? »

Vụt. Bất thành linh Flynn không còn ngồi trên giường nữa. Cô đứng trong phòng tiệc Hoa Hồng, cô thấy chính mình đang nhìn Tucker chăm chăm. Tucker đứng giữa lối đi, cười với cô bằng cái điệu cười ngớ ngẩn vớ vẩn của mình. Sau khi quăng cô như quăng miếng thịt sống vào giữa bầy sói, hắn còn dám đứng ra giữa lối đó mà bảo vệ cô bằng cái điệu cười ngớ ngẩn đó sao?

Sao cũng được.

« Vậy là, cô cảm thấy rất ấn tượng về nơi này, có đúng không ? » Tiếng nói của hắn khe khẽ cất lên trong tâm trí cô.

Cô nhìn khuôn mặt mình, đầy bối rối, sợ hãi và hoàn toàn không có vẻ gì là chủ của nơi này. « Rất đúng. »

Tucker vẫn đang dán mắt vào hình ảnh của Flynn trên bục phát biểu, và lần này, cô chợt nhận ra một điều mà cô đã không để ý thấy do lúc đó quá mải mê tưởng tượng được bề gãy cổ hấn ra.

Lần này, cô thấy một thứ có thể gọi là sự ân hận.

« Ừm, vì cô mới tới đây chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, nên có lẽ chúng tôi chỉ có thể hỏi thế thôi. »

Rồi ánh mắt của hấn giạt vào góc tường, nơi có ánh mắt Flynn đang nhìn từ giấc mơ của chính mình. Toàn bộ căn phòng tan biến dần, nhưng Tucker thì vẫn đứng yên đấy chăm chú nhìn cô.

« Tôi xin lỗi, » hấn nói mà đôi môi không hề động đậy.

Vút một cái nữa và Flynn lại thấy mình đang nằm trên giường. Căn phòng tối và trống rỗng. Không tiếng rù rì. Không thứ ánh sáng lấp lờ cam cam. Không bà cô đã chết.

Chà. Đó là một khởi đầu cũng tốt đấy chứ.

Flynn cúi người và vùi mặt vào lòng bàn tay. Tất cả những chuyện này rõ là sai lầm lớn. Rõ ràng tình thần cô đang phải chịu những áp lực nặng nề từ khi đến đây, mà đó là cô thậm chí còn chưa làm được gì cho nên hồn. Bữa ăn trưa thất bại, buổi họp nhân viên thì hoàn toàn thảm hại, và người duy nhất mà cô tin thì lại phản bội cô. Sau vụ mất thể diện đó, cô trốn về ngôi nhà nhỏ, mở những hộp quần áo mà Freya gửi (chính xác là Freya nghĩ cô cần bap nhiều bộ quần áo không biết ?) và nằm co quắp trên giường như một bé gái đang sợ sệt.

Cộng thêm vào đó là chuyện tiềm thức của Flynn đang tra tấn cô dưới dạng bà cô đã chết, mà thậm chí cô chưa từng gặp lần nào, và cô khá chắc chắn là mọi chuyện rồi sẽ chẳng có gì tốt đẹp.

Flynn thò chân xuống giường, vớ tay lấy chiếc quần jeans trên sàn và xỏ vào. Thêm áo lót, áo len, giày và cô đã sẵn sàng chạy ra khỏi cái nơi rùng rợn này. Cô ước gì mình đã nhờ Annabelle sắp xếp cho một phòng từ trước ; nhưng tại lúc đó cô còn mải lo chạy trốn nên quên mất.

Ngày mai cô sẽ lấy một phòng. Có lẽ tiềm thức cô sẽ ổn định hơn khi cô ở một môi trường khác. Biết đâu cô sẽ được mơ thấy mình bị ám ảnh bởi George Washington hay Eleanor Roosevelt .

Ai ám thì vẫn còn hơn là bà Esther ám.

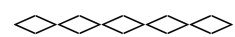
Flynn bước ra ngoài và không khí se lạnh làm cô tỉnh táo ngay lập tức. Trăng tròn vành vạnh. Một lớp sương mỏng phủ trên mặt đất. Mùi hoa hồng nhẹ nhàng thoảng qua. Flynn quay về phía sân trong. Sỏi kêu lạo xạo dưới bước chân cô, ánh trăng mờ ảo vừa đủ soi cho cô khỏi hụt chân khi bước lên bậc tam cấp dẫn đến một cổng tò vò được hoa hồng bao phủ, và rồi...

“Ồi chào,” cô hít thật sâu.

Đẹp không thể tưởng. Khu vườn trải rộng thành hình cung, với những lối đi rải sỏi xuyên ngang qua những bụi hoa hồng như nan hoa trên bánh xe, dẫn đến một nhà tròn hóng mát ngay chính giữa. Flynn đi dọc theo chiếc nan hoa đầu tiên, vừa đi vừa thưởng thức hương hoa. Cô chẳng biết gì về hoa hồng nhưng cũng có thể thấy mỗi bụi hồng ở đây đều khác nhau. Bụi này là hồng nhung, bụi kia là hồng phấn, rồi hồng vàng. Vài bông nở thật to, cánh xòe rộng, vài bông khác lại thật nhỏ nhắn mỏng manh. Mỗi loại đều có hương hoa hồng đặc trưng, nhưng lại cũng khác nhau, nhưng một số thoảng có mùi trái cây trong khi số khác lại mang hương hoa đậm hơn. Khi Flynn đã dạo quanh hết khu vườn và trở lại nhà tròn hóng mát thì cảm giác rùng rợn ban nãy cũng đã tan biến, thay vào đó là cảm giác thú vị ngập tràn. Cô ngồi xuống băng ghế, nhắm mắt, hít sâu. Mùi hương vuốt ve quanh cơ thể cô dịu dàng hơn bất kỳ loại xà phòng tắm nào từng dùng, ánh trăng làm cho nơi này trở nên huyền ảo, nhưng còn tuyệt hơn nữa, và chỉ của riêng cô.

Có lẽ thiên nhiên không phải lúc nào cũng tệ, cô nghĩ khi ngả lưng xuống băng ghế. Cô nhắm mắt và hít một hơi thật dài, cảm thấy sự ấm áp trong chiếc áo len to sụ và sự khoan khoái mơn man trên làn da.

Và rồi đầu óc cô trở nên trống rỗng một cách hạnh phúc.

“Ừm, Flynn?”

Có người vỗ nhẹ vào vai Flynn làm cô mở choàng mắt. Ánh sáng mặt trời đang xuyên qua mái hiên, cô ngồi dậy.

“Chị có sao không?” Annabelle hỏi, ngồi xuống bên cạnh và đặt một bàn tay lên vai Flynn. “Có khách bảo với em là có một phụ nữ vô gia cư đang ngủ ở nhà hóng mát, em cứ nghĩ là mụ điên Jeanne, nhưng...” Annabelle nhìn cô lo lắng. “Chị không sao chứ?”

“Tôi ổn mà,” Flynn nói và khẽ ngáp. Sao cô có thể ngủ ngoài trời cả đêm thế này mà không hay biết gì hết nhỉ? Băng ghế gỗ cũng thoải mái thật nhưng cũng chỉ là ghế gỗ thôi mà. “Tôi chỉ... hơi khó ngủ một chút, nên tôi đi dạo quanh và...” Cô thở dài và xoa xoa mặt. “Tôi ngủ quên mất!”

“À, Được rồi!” Annabelle gật đầu, ra vẻ thông cảm. “Ngoài này đẹp quá, nhỉ?”

“Ừ, đẹp thật.” Flynn dụi mắt. “À, mấy giờ rồi nhỉ?”

« 8 giờ 15. »

« Chà, » Flynn cười với Annabelle. « Cô đến sớm thật đấy. »

Annabelle cười. Em cố gắng đến đây khoảng 7h, chị biết đấy, để có thời gian xử lý mấy sổ sách kế toán trước khi bận bù đầu lên. »

« Vậy cô vừa làm kế toán, vừa làm tiếp tân... tất cả sao ? Có hơi quá sức không ? »

Annabelle lắc đầu, những lọn tóc bồng bênh quanh khuôn mặt tươi cười. « Ồ, không. Em thì chẳng sao cả. Em thích bận rộn mà. »

« Được rồi. » Flynn đuổi người. « Thế nhé. Tôi sẽ đi tắm một chút, rồi gặp cô trong văn phòng sau khoảng một tiếng nữa nhé. Cô nghĩ có thể giúp tôi bắt kịp với nơi này được không ? »

« Chắc chắn rồi, nhưng thật ra cũng chẳng có việc gì thì chị phải làm đâu. Bà Esther để em lo hết công việc. Thì chị biết rồi đấy, bà ấy cũng già rồi, lại còn này kia nữa. »

Flynn đứng dậy, sẵn sàng đón nhận một cái lưng đau ê aamse vì nằm trên ghế gỗ, và ngạc nhiên khi cảm thấy một sự dễ chịu mà cô không có được trong suốt một thời gian dài. « Ừm, tôi thì không già, cô thì phải gánh quá nhiều việc, Annabelle ạ, cô không phải tự giải quyết một mình đâu. Không phải tôi định lấn sân của cô, chỉ là tôi muốn biết xem công việc ở đây thế nào để có thể... »

Flynn bỏ dở câu nói. Cô không chắc người ta có mong đợi mình làm cái gì, nhưng trong thời gian ở đây thì cô cũng cảm làm gì đó để ngoài việc cãi nhau với bà cô đã chết. Quan tâm một chút đến công việc hằng ngày xem ra là một khởi đầu tốt.

Annabelle gật đầu, rồi cắn môi. « Chị có chắc là chị không sao chứ ? »

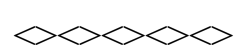
« Ừ, tôi không sao. »

« Vì nếu đang khó ngủ thì hay chị thử dùng thuốc Tylenol PM xem sao. Hồi mùa xuân em cũng bị mất ngủ nhẹ, em đảm bảo với chị, tối uống một viên thôi là chị ngủ như chết luôn. »

Flynn nhún vai, tự hỏi Tylenol PM sẽ làm như thế nào để chống lại bà cô Esther chết rồi của mình đây. Cô nghĩ chắc chuyện này cũng kỳ cục ngang với việc một trong hai chị em sinh đôi nhà Olsen 🌟 đi chống lại Godzilla thôi. Tuy vậy cô vẫn nở nụ cười.

« Có lẽ tôi sẽ thử, » Flynn nói. « Cảm ơn nhé, Annabelle. »

Annabelle gật đầu, rồi vừa đi vừa nhún nhảy quay trở lại phía khu khách sạn. Còn Flynn thì vòng tay ôm lấy người , men theo con đường mòn trở về căn nhà nhỏ, vừa đi vừa tận hưởng mùi hương hoa hồng.

Quán rượu chui Poughkeepsie nơi Jake hẹn gặp Rhonda Bacon vừa tối lại vừa thoang thoảng mùi hôi chân và đậu phộng. Jake nhìn xuống cái ly chưa đựng đến một giọt của mình. Chỉ mới gần trưa thôi. Nhìn đám khách ở đây thôi cũng đủ thấy phải buồn thảm lắm mới đi uống rượu vào ban ngày như thế này. Nhưng theo kinh nghiệm của anh thì người ta thường ít cảnh giác với người có vẻ yếu thế hơn mình, và anh thì sẽ phải tỏ ra thật sự thảm hại để một cô gái nhút nhát như Rhonda có thể cảm thấy mình là người mạnh hơn.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay. Mới chỉ gần trưa. Anh hớp một ngụm rượu scotch nhỏ. Phải. Chỉ vừa một ngụm thảm hại mà thôi.

« Anh Tucker ? »

Anh đã thấy Rhonda đi vào quán qua tấm gương, nhưng vẫn giả vờ giật mình khi nghe gọi tên để tăng thêm hiệu quả.

« Cô Bacon, » anh lãnh đạm nói, ra hiệu về chiếc ghế bên cạnh. « Cám ơn cô đã bỏ thời gian tới tận đây gặp tôi. Shiny là một thị trấn nhỏ, tôi chẳng muốn có người nhìn thấy chúng ta. » Lý do này là sự thật.

(*) Chị em sinh đôi nhà Olsen, các diễn viên nổi tiếng người Mỹ sinh năm 1986.

« Ô ! Vâng, dĩ nhiên rồi. » Rhonda ngồi xuống, bồn chồn tém váy quanh đầu gối. Rhonda cứ như một con vịt lạc đàn. Cô mới khoảng ba mươi lăm mà ăn mặc nửa như một người sắp chết, nửa như nhân viên thủ thư. Cô đeo cặp kính dày cộp và có một mái tóc rối đến nỗi nếu nó mà màu đỏ thì trông sẽ giống hệt Bozo một cách đáng sợ. Cô mặc một chiếc áo khoác len cùng tông với chiếc váy len dài màu xám, đi một đôi Keds(*), và ánh nhìn láo liên như sóc mình chứng cho chuyện cô đã làm việc với một gã bản thiêu, khốn kiếp trong vòng năm năm trời.

« Xin lỗi tôi đến muộn, » Rhonda nói. « Kẹt xe quá. » Cô đưa ly rượu lên mũi ngửi và ngáp ngừng vẩy nhân viên pha chế khi anh ta đi ngang qua cô mà cứ bơ đi như thể không trông thấy. Jake giơ tay vẫy, anh chàng quây rượu này liền gạt đầu và giơ tay ra hiệu chờ một chút.

« Vậy bây giờ cô sẽ nói cho tôi biết tin nhắn của cô là thế nào, hay sẽ phải có một màn chào hỏi mào đầu trước ? » Jake dùng ngón tay khuấy nhẹ ly rượu của mình. « Vì nếu thế thì tôi sẽ phải cần thêm một ly rượu mạnh nữa. »

Rhonda vặn vẹo người. « Tôi chỉ muốn cho anh biết rằng anh đúng, » cô thì thầm, rồi còn hạ giọng hơn nữa. « Tôi nghĩ Chase đang lấy trộm tiền từ một nguồn nào đó. Anh biết đó. » Giọng thì thầm của cô trở nên khàn đục. « Biền thủ công quỹ. »

Jake cố gắng làm ra vẻ ngạc nhiên. « Và tôi cần phải biết điều đó là bởi vì... Sao chứ ? »

Rhonda hơi trợn mắt. « Bởi vì... » Cô ngọ ngậy trên ghế. « Bởi vì ông ấy đang phạm pháp. »

« Dù gì đi nữa thì theo tôi cách xử lý đúng đắn nhất là đi báo cảnh sát. »

« Tôi không thể đi báo cảnh sát. »

Anh nghiêng đầu nhìn Rhonda. « Tại sao không ? »

Cô thở dài. « Chuyện phức tạp lắm. »

« Phạm pháp tất nhiên là phải phức tạp rồi. »

« Tuần trước khi vào văn phòng của Chase, tôi để ý thấy cái kết sắt bị mở hé ra. Tôi rất ngạc nhiên vì Chase không bao giờ vô ý đến nỗi quên cả khóa kết sắt. Tôi đến gần định đóng nó lại thì chợt thấy một cái laptop nằm trong đó. Tôi tự hỏi, của Chase ư ? Vì ông ấy toàn làm việc tại văn phòng và cũng chỉ sử dụng cái máy bàn thôi, chứ tôi chưa bao giờ thấy ông ấy đem theo laptop. Vậy nên... » Cô siết chặt tay và nhìn chăm chăm xuống. “Tôi đã làm một việc mà tôi không lấy gì làm tự hào. Tôi lén xem.”

(*) Nhãn hiệu giày nổi tiếng, tiện lợi, không buộc dây.

“Thật ư? Phải thừa nhận là tôi chưa bao giờ nghĩ cô dám làm những chuyện như vậy, Rhonda ạ.”

Rhonda tiếp tục, mắt nhìn xa xăm, cứ như thể Jake chẳng hề ngồi đó. “Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy. Chỉ là tôi đã xử lý xong hết đồng sổ sách, chẳng còn việc gì để làm, mà Chase thì lại không thuộc tuýp người siêng năng đến nỗi mang việc về nhà, vì thế tôi cứ phân vân mãi không biết cái máy đó để làm gì. Và rồi tôi phát hiện thấy... một số tài khoản. Một công ty con mà tôi chưa hề biết tên. Và những giao dịch của nó thì chẳng hợp lý chút nào.” Rhonda quay lại nhìn Jake. “Anh cũng biết Chase là chủ tịch Hiệp hội Bảo vệ Di tích Lịch sử mà.” Cô hạ giọng xuống tiếp, nghiêng người về phía Jake và nói líu ríu. “Tôi nghĩ có thể là Chase đangbòn rút tiền từ quỹ của Hiệp hội. Anh cũng biết mà, chính phủ chịu chi hàng ngàn đô la cho việc bảo tồn những di tích lịch sử đó, cũng có thể lắm chứ?”

Jake cũng nghiêng người, làm như Rhonda. “Cô nghĩ là ông ấy đang biên thủ? Hay là cô biết chắc như vậy? Cô có bằng chứng không?”

Rhonda ngồi thẳng dậy. “Chỉ có thể thôi. Chase quay lại nên tôi buộc phải tắt máy, trả nó về vị trí cũ. Tôi không nghĩ ông ấy biết tôi đang làm gì. Nhưng tôi lại không có mật mã của kết sắt nên không thể mở ra tìm hiểu thêm nữa.”

Jake nhìn cô ta chăm chăm. « Tôi lại không hiểu tôi thì có liên quan gì. »

Rhonda ngừng một chút, vẻ như đang đấu tranh nội tâm dữ dội, rồi tiếp tục. « Vào khoảng sáu tháng trước có một khoản tiền lớn được rút ra từ tài khoản đó. »

Nhân viên pha rượu đi tới đặt một miếng khăn ăn trước mặt Rhonda.

« Vui lòng cho tôi một chai nước suối có ga kèm một lát chanh. » Rhonda nói nhỏ đến nỗi anh chàng quầy rượu phải bảo cô nhắc lại. Jake chờ nước uống của Rhonda được đem ra rồi mới bắt đầu nói tiếp, một phần vì sự im lặng sẽ là một đòn tâm lý với cô nàng, một phần cũng vì anh quá đỗi bất ngờ trước may mắn của mình.

« Sáu tháng trước đây, hả? »

Cô bồn chồn vuốt vuốt chiếc váy mình đang mặc, « Ngày rút tiền là ngày 26 tháng 3. »

26 tháng 3. Một tuần sau khi chứng cứ mất tích và cuộc đời của Jake trở nên khốn nạn. Ngay khi Elaine Placie lặn mất tăm. Chà, vâng mở cửa ra rồi.

« Vậy chính xác là cô đang muốn nói điều gì đây, hả cô Rhonda ? »

Rhonda nhấp một ngụm nước qua cái ống hút nhỏ xíu. « Tôi chỉ muốn nói rằng điều gì đó rất kỳ lạ đang diễn ra. Và sau khi đã liên kết các manh mối lại với nhau, tôi nghĩ là anh có thể sẽ muốn nghe. »

Hay đấy. Jake lắc đầu. « Tôi lại nhận thấy rằng cô chưa chịu trả lời câu hỏi trước của tôi. Nếu cô nghĩ sếp của mình đang làm chuyện xấu xa thì tại sao lại không đi thẳng đến cảnh sát mà trình báo ? »

Rhonda nhìn anh một lúc lâu, rồi môi dưới của cô bắt đầu run rẩy, và những giọt nước mắt nín lặng lăn dài trên má. Jake vươn người với lấy một miếng khăn giấy đằng sau quầy rượu đưa cho cô. Cô chậm khăn lên mặt và hít một hơi thật sâu.

« Tôi biết ông ấy không hoàn hảo, » cô nói. « Anh hãy tin tôi, tôi hiểu điều đó hơn bất cứ ai. »

Jake nhìn Rhonda một lúc lâu, tâm trí anh đang cố gắng ohur định cái sự thật quá rõ ràng kia, bởi vì nó thật kỳ quặc.

« Cô yêu hẳn, » anh vừa nói vừa cố giữ cho giọng nói không để lộ vẻ ngạc nhiên. Dù thế, ở một mức độ nào đó, điều này lại rất có lý. Một cô nàng thư ký nhút nhát + một ông sếp điển trai nhưng gian xảo = một sự kết hợp đầy bệnh hoạn của tình yêu.

Thật ra, anh cũng ngạc nhiên là mình lại chưa từng nghĩ đến điều đó.

Rhonda thở dài thật dài, đôi mắt lại ươn ướt. « Ông ấy sẽ phải cần một ai đó ở bên khi tất cả chuyện này đổ bể. Nếu tôi phải báo cảnh sát thì tôi không thể là người đó được. Nhưng tôi cũng không thể biết tất cả mà không làm gì. » Cô hướng ánh mắt khẩn khoản sang Jake. « Tôi biết Chase sẽ khốn khổ nhưng cơ hội duy nhất để ông ấy trở thành người tốt – tôi tin ông ấy có thể làm được – là đưa chuyện này ra ánh sáng. Ông ấy có thể sẽ phải ở tù một vài năm nhưng tôi sẽ chờ. Ông ấy sẽ có thể làm lại từ đầu. Chúng tôi sẽ có thể làm lại từ đầu. » Lần đầu tiên theo trí nhớ của Jack, anh nhìn thấy Rhonda Bacon mỉm cười. Khi thật, cô nàng không chỉ đang cười ; trông cô lại còn tràn trề hạnh phúc.

Rồi, cô gà này lại xem Lifetime movies-of-the-week🌟 nhiều quá rồi.

“VẬY LÀ,” Jake vừa nói vừa xoay xoay ly rượu của mình trên miếng khăn giấy. “Cô đến báo cho tôi biết để tôi giao nộp Chase cho cảnh sát, rồi cô thì thanh thoi dọn dẹp chiến trường và an ủi gã đàn ông của mình. Tôi hiểu như vậy đúng chứ?”

Rhonda gật đầu.

Jake lắc đầu. “Tôi cần phải biết thêm thông tin nữa, số tài khoản, ngày tháng, hay một cái gì đó có cơ sở để tôi có thể bắt tay điều tra chứ.”

“Tôi không thể,” Rhonda nói. “Ý tôi là, tôi sẽ không làm vậy. Tôi chỉ giúp anh bước đầu để điều tra đúng hướng nhưng tôi chắc chắn sẽ không phản bội ông ấy nhiều hơn thế nữa đâu. Anh là một cảnh sát, anh Tucker ạ, nên dĩ nhiên là anh có thể...”

“Xin đính chính lại.” Anh nâng ly rượu và nhìn thẳng vào mắt Rhonda, thả cho sự giận dữ của mình thoát ra. “Tôi đã từng là một cảnh sát cho đến khi sếp cô quảng tôi ra khỏi cuộc chơi. Bây giờ tôi chỉ là một thằng phục vụ quầy rượu chỉ muốn quan tâm đến cái công việc chết tiệt của chính hắn mà thôi.”

Rhonda đẩy ly nước ra xa và siết chiếc túi trong tay. Cô nhìn chăm chú vào một điểm nài đó trên bức tường đằng sau lưng Jake một lúc lâu, sau đó cô thở dài và đứng dậy bước xuống ghế. Jake vừa nghĩ là Rhonda sắp bỏ đi thì bất chợt cô đặt tay lên vai anh.

“Thật không công bằng cho anh chút nào vì những điều mà ông ấy đã gây ra cho anh, anh Tucker,” cô nói. “Thuê một người phụ nữ đánh lạc hướng anh để lấy đi mất chứng cứ. Tôi biết anh cảm thấy rất khó hiểu vì sao tôi lại có thể yêu một người đàn ông giống như Gordon, toàn là trộm cắp, dối trá và không hề có một chút ý thức đạo đức nào. Tôi hiểu điều đó rất... kỳ lạ... đối với anh. Nhưng có điều, khi anh yêu một ai đó, chẳng có gì là hợp lý hay không hợp lý cả. Nếu anh quyết định không theo đuổi vụ này nữa thì cũng không sao, tùy anh thôi. Tôi chỉ cần biết rằng tôi đã cố gắng hết sức để giúp đỡ Gordon, nếu tôi và anh ấy không đến được với nhau thì...” cô sụt sịt, “Thì tôi cũng đành chịu thôi, chứ còn biết làm sao.”

(*) Loại phim mà nhân vật nữ chính thường có cuộc đời khốn khổ vì những gã đàn ông xấu xa.

Jake ngẩng lên nhìn Rhonda. Không khó để nhận biết kẻ đang nói dối. Họ thường không dám chạm mắt với người đối diện và có khuynh hướng nhìn lên trên, về phía bên trái; họ bồn chồn. Nhưng đối với những người chẳng bao giờ thể hiện những hành động đó như Rhonda Bacon thì khó mà biết được cô ta đang nói dối hay không. Nhưng như thế cũng không hẳn là họ không nói thật, mà có thể chỉ cho thấy họ là những người mắc chứng tâm thần xã hội. Với loại người như thế thì chỉ còn có cách là dựa vào linh cảm tự nhiên của mình mà thôi, và linh cảm của Jake phán đoán rằng Rhonda Bacon đang nói thật. Theo một cách nào đó, bất chấp cả một sự thật quá hiển nhiên là Gordon Chase thua xa mình, cô ta vẫn yêu hắn, và cô hoàn toàn nghiêm túc khi nghĩ rằng cách duy nhất để có được hắn là bí mật khiến hắn vào tù. Jake cũng đã vài lần bị những rối rắm phức tạp trong tình yêu làm cho phát điên lên được, nhưng anh thật tình rất bất ngờ trường hợp cuồng yêu kiểu này, quả thật là điên rồ nhất trong những cái điên rồ.

Và đó là một sự kết hợp nguy hiểm.

“Tôi không hứa với cô điều gì hết,” anh nói.

Rhonda nghiêng đầu, quan sát nét mặt của Jake một lúc rồi mới lên tiếng, “Tôi tin anh là một người tốt, Tucker ạ. Tôi tin rằng anh sẽ làm điều mà anh cho là tốt nhất.”

Cô ta lấy từ giỏ xách ra một chiếc phong bì và đặt nó lên quầy bar. “Tôi chỉ có thể làm được đến thế thôi. Còn lại tùy thuộc vào anh.”

Jake với lấy chiếc phong bì và mở ra. Lúc đầu cứ ngỡ là phong bì rỗng, nhưng khi anh lắc lắc nó thì một chiếc chìa khóa rơi ra.

Giống một chiếc chìa khóa vân phòng không sai vào đâu được. Anh mỉm cười và xoay xoay chiếc chìa trong tay. Rhonda đặt một tay lên quầy, ra hiệu “Tạm biệt” rồi quay lưng bước đi.

“Cô Rhonda,” Jake gọi theo. Cô quay lại cà nhướn mày chờ đợi.

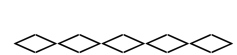
“Cái laptop mà cô tìm thấy... Có phải hiệu Dell và có dính một chút sơn móng tay màu đỏ trên vỏ ngoài không?”

Một thoáng phân vân lướt trên gương mặt Rhonda, nhưng rồi, chậm chậm, gật đầu. Jake vẫy tay chào tạm biệt. Cô ta nhìn anh thêm lúc nữa rồi quay lưng bỏ đi.

Vậy là Chase đã chùi sạch cái laptop đó và sử dụng nó để theo dõi những hoạt động bất chính gần đây nhất của chính gã. Có thể gã là một thằng ngu nhất trên đời, hoặc là một kẻ ngạo mạn không ai bằng.

Hay cũng có thể là cả hai, mỗi thứ một chút, Jake thầm nghĩ. Anh thấy hai mươi đô lên quầy, cạnh ly rượu còn đầy của mình, boa cho anh chàng pha rượu số tiền lẻ còn lại.

Anh cảm thấy vận may đang mỉm cười với mình.

Flynn gác chân lên mép cái bàn khổng lồ bằng gỗ sồi trước đây vốn là của bà Esther, còn giờ đã thuộc về cô. Chắc hẳn cái ghế văn phòng bằng da mà cô đang ngồi đã được chính những nàng tiên xinh đẹp làm nên vì đã lâu lắm rồi cô mới cảm thấy thoải mái đến vậy. Tám thảm trải dưới sàn xanh thẫm một màu, trong khi những bức tường thì trắng màu cổ điển. Hai cánh cửa kính lớn kiểu Pháp mở ra vườn, nơi có một bồn phun nước ngay chính giữa. Cô vừa kẹp điện thoại giữa tai với vai vừa thầm nghĩ xem

có thể đem bộ bàn ghế này về Boston không nhỉ.

“Freya Daly nghe.” Ngay cả khi đang nghỉ dưỡng ở Tucson thì Freya cũng không thể nào bỏ đi cái điệu làm ăn trong giọng nói.

“Em đã đến khách sạn, thưa sếp,” Flynn nói. “Sáng nay em đã làm một vòng quanh khách sạn, uống hết bốn cốc cà phê, và ăn bữa trưa ngon tuyệt với món cá hồi Alaska nướng cùng với khoai tây nghiền. Còn bây giờ em đang ngồi trong văn phòng của mình, gác chân lên bàn và hoàn toàn không làm gì cả.”

“Ôi Chúa ơi,” Freya vờ hét lên. “Em vừa nói là ‘văn phòng của em’ đấy hả?” Cô khịt mũi đầy tính kịch. “Em phải cho chị ít phút để bình tĩnh lại.”

Flynn rút chân khỏi bàn. “Em đang làm cái quái gì ở đây thế? Chẳng có gì cho em làm cả. Rõ ràng bà Esther chẳng làm gì cả ngoài việc ngồi một chỗ mà mỉm cười xinh tươi, mọi thứ cứ hoạt động tốt mà chẳng cần em động đến một ngón tay. Cô tiếp tân đúng là đã đẩy em ra lúc em cố nhìn qua hệ thống đặt phòng nữa ấy chứ.”

Freya thở dài. “Em gái. Em đến đây không phải để làm việc. Em đến là để có mặt thôi. Đám nhân viên đó đều đã bám khách sạn lâu rồi. Thay đổi sẽ làm họ sợ đấy. Mục đích em đến đó là để giúp trấn an mọi người cơ mà. Mặc kệ cái hệ thống nhận đặt phòng chết tiệt ấy đi!”

“Thế ... thì sao?” Flynn kéo ngăn tủ trái to dùng ra. Rỗng. “Vậy em chỉ phải ... cái gì? Có mặt để có thôi à?”

“Đúng rồi đấy. Tận hưởng đi em. Chị hứa với em là sẽ có một đồng việc cho em khi em quay về đây.”

Flynn đứng dậy và tiến lại phía cánh cửa kính kiểu Pháp nhìn thẳng ra vườn và dựa đầu vào khung cửa. “Em không thể nào chỉ ở đây cho có mặt mà thôi, chị Freya ạ. Nơi này đang làm em sợ chết khiếp. Chỗ nào cũng là thiên nhiên.”

“Em mà về thời tiền sử thì đúng là thua rồi.”

“Lại còn cô tiếp tân nữa chứ? Ngạo mạn kinh khủng. Chị thừa biết là em cảm thấy như thế nào về những người như vậy mà.”

“Chà. Thảo nào mà em hãi.”

“Chính xác! Em cần phải làm một cái gì đó. Bất cứ cái gì để phân tán tư tưởng của em đi. Em nghĩ làm việc vất vả có khi lại tốt. em nghĩ em có thể xin vào làm việc ở một bộ phận nào đó, rồi có lẽ...” Có lẽ lũ cừu sẽ ngừng hét. “Vớ cả là,” Flynn nói nhanh, “Mọi người ở đây hẳn đã không thích em rồi. em nghĩ nếu em làm việc thực sự và chứng minh bản thân mình, em sẽ nhận được sự tôn trọng của mọi người, họ có nghĩ như vậy không?”

“Em sẽ nhận được sự tôn trọng đó bằng cách trả lương cho họ,” Freya nói. “Đừng có mơ hão. Nghe đây, nếu em không thích ngồi một chỗ thì đừng ngồi. vào thị trấn đi. Mua vài quả táo, cho bò ăn cỏ, làm cái gì mà người ở đây thường làm ấy. Tìm anh đẹp trai nào đó mà vui vẻ tí ti. Chỉ cần chắc chắn không phải là nhân viên của ta là được.” Chị ngừng một chút. “Tin chị đi. Thế thì không hay chút nào đâu.”

Flynn chạm nhẹ một ngón tay lên kính cửa sổ, bỗng khuôn mặt của Jake Tucker vụt qua trong tâm trí cô. “Ôi Chúa ơi, chị Fray. . em không thể. Nó thật...” có lẽ cũng hay. “...không đúng.”

“Chị không sao tin được em gọi chị chỉ để than phiền là chẳng có đủ việc để làm. Hầu hết mọi người chị mong có vậy thôi đó, em biết không?”

“Hầu hết mọi người cũng không bị bà cô đã chết của họ ám,” Flynn lẩm bẩm.

Freya khịt khịt mũi. “Hả? cái gì?”

Flynn hơi ngập ngừng, nhưng rồi nhắm chặt mắt và nói lớn vào điện thoại. “Bà cô Esther. Bà ấy ám em hằng đêm.”

“Em gái tôi ơi, bà cô Esther chết hẳn rồi, làm gì có chuyện ám iếc cơ chứ. Chết là chết. Chết là hết.”

“Em biết. Em đâu có nói là bà đang thực sự ám em đâu. Nhưng căn nhà đó gớm lảm. Trong đó đầy những đồ dùng của bà già. Nó có mùi như mùi bạc hà. Không phải người ta vẫn hay nói ma có mùi riêng sao?”

“Đúng có vài người điên khùng đã nói thế. Nhưng những người tỉnh táo thì đều biết rằng ma quỷ không hề tồn tại, vì thế cũng chẳng có mùi miếc gì ở đây. Còn nếu nhà của bà cô làm em sợ đến thế thì chuyển sang khách sạn đi.”

Flynn thở dài. “Chị nói đúng. Em biết rồi. Chắc em căng thẳng quá thôi. Em nghĩ vậy. em chỉ... Em không thuộc về nơi này, Fray ạ.”

Em gái yêu, em biết là nếu chị nghĩ em không làm được trò trống gì thì chị đã không gửi em xuống đó rồi, đúng không?”

Không đúng. “Đúng rồi.”

“Vậy nên đừng lo lắng gì nữa. Đi chơi đi. Đi xem phim đi. Rảo quanh khách sạn ngày hai lần cho ra vẻ biết mình đang làm gì, rồi đi làm móng.” Bỗng có tiếng lập xạo trên điện thoại, có vẻ như Freya đang nói chuyện với một ai đó. “Nghe này, em gái yêu, chị sắp được một chàng đẹp trai khủng khiếp mát xa cho, đẹp đến nỗi em sẽ khoét lỗ trên báo mà lén nhìn theo ấy. Cứ thư giãn đi nhé, rồi sẽ ổn thôi mà. Yêu em!”

“Em cũng yêu chị,” Flynn nói, gác điện thoại rồi nhắm mắt lại.

Cứ thư giãn đi, cô nghĩ. Nghĩ đến những con đường trong thành phố. Những viện bảo tàng. Âm thanh náo động trên đường. Đến T. Đến nền văn minh.

Cô mở mắt, vẫn cảm thấy căng thẳng như trước đó. Cô quay lại và nhìn chăm chăm vào cái bàn làm việc. Phải có việc gì đó mà cô có thể làm được chứ. Bà Esther hẳn phải làm việc gì đó chứ. Cô ngồi xuống ghế da và mở ngăn kéo bên phải ra.

Toàn là bánh quy kem. Nhân dâu tây, rắc hạt.

Phủ kem.

Tim của Flynn đập thành thịch trong lồng ngực. Bánh quy kem. Bánh quy kem. Có điều gì đó về bánh...

Ta nhớ bánh quy kem lắm. Nhân dâu tây rắc hạt và phủ kem là món ta thích nhất. Giọng bà cô Esther vang lên trong đầu Flynn.

Flynn bắn ra khỏi văn phòng và ba chân bốn cẳng chạy xuống quầy tiếp tân.

“A, chào chị Flynn,” Annabelle nói, nụ cười của cô ta tắt dần khi thấy thái độ của Flynn. “Mọi người vẫn ổn chứ?”

“Không,” Flynn nói, “Có chuyện gì với đồng bánh quy kem đó?”

Annabelle chớp chớp mắt. “Bánh quy kem nào?”

“Trong bàn làm việc của bà Esther, à, của tôi. Có rất nhiều bánh quy kem.” Flynn bỗng cảm thấy lạnh cả sống lưng. Tim cô bắt đầu đập thành thịch.

Không thể nào được. Đó chỉ là một giấc mơ thôi mà.

Không thể nào được.

“À.” Annabelle cười khúc khích. “Là của bà Esther đấy mà. Bà rất thích bánh kem, bà có thể ăn bánh quy kem cả ngày nếu như em không bắt bà ăn những thứ khác bổ béo hơn. »

« Dọn hết đi. » Flynn nhếch thành một nụ cười. « Làm ơn. »

Annabelle xụ mặt. « Em xin lỗi. Em nhớ là đã thấy những cái bánh quy kem ở đó khi dọn dẹp bàn làm việc của bà Esther. Em quên lấy chúng ra. Nếu biết chúng làm chị bức mình đến vậy thì em đã dọn đi từ lâu rồi. Chị trong hơi nhột nhạt. Chị không sao chứ ? »

« Không. » Flynn liếc nhìn đồng hồ. Đã gần hai giờ trưa. Cô đã trườn mặt ra như vậy là quá đủ cho một ngày rồi, đúng không ? Năm tiếng đồng hồ bao gồm cả thời gian nghỉ trưa. Vậy cũng là được rồi. « Nay, ngay bây giờ tôi có chuyện cần làm gấp. Cái thứ mà trước đây cô nhắc đến là gì ấy nhỉ ? Cái thứ có thể làm ngủ say như chết ấy ? Mà không mơ mộng gì nữa ấy ? »

« À, Tylenol PM ấy ạ ? » Annabelle gật đầu. « Nó sẽ làm chị ngủ say như chết. Em thì chẳng biết đến mơ mộng là gì kể từ khi uống thuốc đó, nhưng em vốn cũng chẳng thường nằm mơ. Nếu chị muốn, em sẽ nhờ Herman xuống tiệm thuốc của Hannaford và... »

« Vâng, cô vui lòng giúp tôi, » Flynn nói. « Tôi sẽ ở bên nhà. Cô có thể nói ông ta mang thuốc đến đó giùm tôi được không ? »

« Vâng, chắc rồi. » Annabelle nhắc điện thoại và nhướn mày với Flynn. « Chị còn cần gì khác nữa không ? »

« Thật ra là có. » Flynn mỉm cười. « Gần đây có nhà thờ Thiên Chúa giáo nào không ? »

Chương 7

Jake ngồi trong chiếc Honda Accord của chị mình, nhìn chằm chằm vào cửa sổ văn phòng tắm tối của Gordon Chase ở bên kia đường. Nếu nhìn mà cũng được như laser thì anh đã lọt vào bên trong rồi. Còn lúc này, anh phải kiên nhẫn chờ cho người hàng xóm cuối cùng của Chase trong khu làm việc – một luật sư tên Finola Scott – thu dọn cho xong phòng làm việc của bà ta rồi mới tính tiếp được. Jake không muốn có bất kỳ ai mách lại với Chase rằng họ thấy anh lờn vờn quanh đây ; thế nhưng, chiếc chìa khóa mà Rhonda Bacon đưa hôm nọ thực sự đang cháy bỏng thành một lỗ trong lòng bàn tay anh, và Jake nôn nóng được dùng nó ngay lập tức. Anh hiểu rằng mình có tìm thấy bất kỳ thứ gì thì cũng chẳng được tòa chấp nhận, nhưng nếu anh biết rõ có cái thứ ấy ở đó, anh có thể mách cho Gerard Levy đi đúng hướng, rồi để bên sở lo tiếp. Rồi anh sẽ có thể sửa chữa những thứ mình đã làm hỏng, để còn tiếp tục sống và cuối cùng là quên sạch toàn bộ cái chuyện rác rưởi này đi. Nhưng trước tiên, anh phải chắc chắn bằng chứng đang nằm trong kia, mà muốn thế thì Finola Scott phải biến về cái nhà chết tiệt của mẹ đi đã.

Jake liếc lên chiếc đồng hồ đang rực lên xanh lè trước mặt, thấy con số 8 :52 lặng lẽ chuyển thành 8 :53 . Jake ngả vật đầu ra sau lưng ghế. Đây sẽ là đêm dài nhất trong đời anh. Anh có thể cảm thấy như thế.

Điện thoại di động trong túi áo sơ mi của Jake bỗng rung bần bật. Liếc lại cửa sổ bàn làm việc Finola

Scott – đèn vẫn sáng, Finola đang mò mẫm gì trong ngăn kéo tủ hồ sơ, bà ta với cái đạo đức làm việc chết tiệt của mình – rồi anh liếc xuống xem ai gọi, bên Goodhouse Arms. Jake bật nắp điện thoại và mỉm cười.

« Em không ăn cắp xe chị đâu, Mercy. Em chỉ mượn mà chưa được phép thôi. Hai việc hoàn toàn khác nhau nhé. »

« Jake ? »

« Nói có một từ thôi mà giọng cô ta cũng cao vổng lên.

« À, Annabelle. Chuyện gì thế ? »

Jake chồm tới trước vì thấy phía sau cửa sổ của Finola Scott có cái gì đó động đậy ; phải mụ ta cuối cùng cũng mặc áo khoác vào không nhỉ ? »

« Em biết tối nay anh nghỉ và vân vân, » Annabelle nói, « và thực sự em không muốn gọi anh nếu chuyện không quan trọng, anh biết mà, phải không ? »

« Ủ, dĩ nhiên rồi. »

« Ô, tốt quá, em rất không thích anh nghĩ là việc gì em cũng phiền tới anh nhưng em không biết... »

Rồi, Finola Scott rút cuộc cũng đã chịu khoác áo vào. Và giờ thì đang lôi chùm chìa khóa ra từ cái ví xách tay.

Đến cái giờ chết tiệt ấy rồi.

«...nhạc to lắm, mà cô ấy cũng không trả lời điện thoại, màn cửa thì kéo kín hết và em nghĩ là không có bất kỳ động tĩnh gì... »

Jake lắc lắc cái đầu, cố hiểu cho được ít nhiều ý nghĩa trong câu truyện còng vèo của Annabelle.

Ánh đèn trong văn phòng của Finola Scott đã tắt.

« Coi nào, Annabelle, anh đang phải làm một việc. Em nói vẫn tắt được không ? »

« Là Flynn, » Annabelle nói, giọng căng lên lo lắng. « Có thể em cũng hay phản ứng thái quá, nên em không muốn gọi cảnh sát, nhưng... »

« Đợi đã, cái gì ? » Jake chớp mắt, lướt nhanh khỏi cửa sổ chỗ Finola Scottt và cố gắng tập trung. « Sao lại phải gọi cảnh sát ? »

« Vì đồng thuốc ngủ, »Annabells nói, sự thất vọng ẩn sâu trong giọng nói.

Hai bàn tay Jake siết chặt vô-lăng. « Thuốc ngủ nào ? »

« Em nói anh rồi mà, chiều nay Flynn bảo Herman đem sang cho một lọ Tylenol PM. Nãy giờ anh không nghe hả ? »

Jake nhẹ cả người. « Tylenol PM không phải là thuốc ngủ. Đó là thuốc antihistamine được mọi người ca ngợi đấy em. »

« Nhưng đem trộn với một lít rượu schnaps bạc hà thì không nhé. » Annabelle rít lên. « Em thật sự lo cho cô ta. Hôm nay cô ta xử sự kỳ quái thế nào ấy. »

« Thế thì khác mọi ngày chỗ nào nào ? »

« Em nói nghiêm túc đấy, Jake. Cô ta tìm thấy một đồng bánh quy kem trong ngăn bàn của bàn Esther và thực sự khó chịu về chuyện đó. Kỳ lắm. Em nghĩ có lẽ cô ta... anh biết đây... cô ta không được ổn định. «

Jake nhún vai. « Lại nữa rồi. Mình đã bàn chuyện này rồi mà. »

« Nhưng rồi cô ta nói em bảo Herman giao một lọ Tylenol PM. Khi Herman mang sang thì thấy cái ghế đu đưa ngày xưa của bà Esther nằm ngoài hành lang, trên có một chai schnapps bạc hà rỗng không. »

« Anh chắc chắn là ổn cả thôi. Cô ấy phải còn sống và đủ khỏe mới quẳng mỗi cái ghế ấy ra hành lang được chứ... »

« Đó là năm tiếng trước. Suốt từ ba giờ chiều đến giờ, bên ấy mở nhạc âm ỉ. Cô ta không trả lời điện thoại. Gọi cửa cũng không trả lời. »

Những thớ gân báo động bắt đầu giật bắn lên trong Jake và anh bật ngồi thẳng dậy. Anh không cho rằng Flynn Daly lại thuộc loại người tự tử, nhưng có điều gì anh học được từ hồi làm cảnh sát, thì đó là mỗi người đều có một hai điều bí mật không ai ngờ tới.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống. Flynn vừa mới ăn trưa với Chase. Liệu cô ấy có buống bình nói với Chase rằng sẽ không bán chỉ để gã tức chơi, để chứng tỏ cho gã thấy rằng cô sẽ không để cho ai xỏ mũi mình ? Với cá tính như của Flynn, cô ấy dám làm như thế lắm, và người nào làm cho Chase ‘tức điên’ như thế thường đều bị khử, không bằng cách này thì cách khác.

Nhưng Chase sẽ không làm hại Flynn. Hẳn chẳng có lý do gì để làm hại cô ấy cả.

Trừ khi hẳn có một lý do khác mà anh không biết.

“Lạy Chúa.” Jake quăng cái chìa khóa vặn phòng Chase lên ghế bên cạnh rồi khởi động xe. “Anh đi ngay đây. Em vào đây và đảm bảo là cô ấy không sao nhé.”

“Chìa khóa của em không mở được,” Annabelle đáp. “Bà Esther không bao giờ khóa trái nên em chưa bao giờ thử tới nó, nhưng giờ không mở được. Mà nhớ như...”

Từ điểm đỗ trên đường, Jake ngoặt xe phóng đi, cắt ngang đầu chiếc BMW của Finola Scott.

“Jake,” giọng Annabelle đầy lo lắng. “Nếu cô ta chết rồi thì sao? Em không thích xác chết đầu Jake. Chúng làm em căng thẳng lắm.”

“Anh sẽ có mặt trong vòng hai phút,” Jake nói, vượt đèn đỏ ngay trung tâm thị trấn. “Em sang đó, ra chỗ cửa sổ, cố nhòm vào xem thế nào nhé. Nếu cô ấy không trả lời, hay em không thấy cô ấy động đậy thì gọi cảnh sát ngay dù anh có ở đó hay không, ok?”

Jake trượt nắp điện thoại lại và ném xuống, không thèm quan tâm nó rớt xuống đâu; mặc cho trái tim đang đập bình bịch trong lồng ngực, anh vẫn chắc chắn rằng đây là một tình huống chẳng có gì phải lo. Flynn Daly còn lâu mới là người tự tử...

Có mục đích. Nhưng còn thử các thuốc không cần toa với rượu mà không suy nghĩ trước? Cô ấy có vẻ chính xác là tuýp người này.

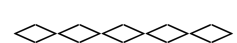
... và thật là địa ngục khi nghĩ lan man tới việc Chase có thể làm gì cô ấy...

Mặc dù Esther cũng từng cản đường hấn đây, và nhìn coi bây giờ bà cụ ở đâu.

Một viễn cảnh nháng qua tâm trí Jake: Flynn, nằm trên chính cái giường mà người ta tìm thấy bà Esther, thân thể cứng đờ, mắt mở trừng trừng nhìn thế giới. Jake tăng ga. Anh không hiểu sao mình lại hoảng sợ đến thế, Flynn chắc chắn không sao mà, nhưng lý trí vào lúc này không để làm gì được. Anh phải đến ngay cái chòi ấy, phải tận mắt nhìn thấy rằng Flynn không sao, mặc dù anh biết rõ mười mươi là cô đang rất ổn.

Anh vượt một biển báo dừng.

Chuyện ấy có gây ra cái gì thì sau này hẵng hay.

Flynn ngồi chéo chân trên giường trong căn phòng ngủ tỏa ánh sáng vàng của mình, mỉm cười đắc thắng với bà cô Esther đang ngồi đu đưa trên cái ghế ma ở góc nhà. Theo đúng chiến thuật chống Esther được dùng vào chiều nay, Flynn đã quăng cái ghế đu đưa thật ra ngoài hành lang. cô cũng đã rắc nước thánh khắp căn phòng, việc ấy hóa ra chỉ đem lại sự an ủi về mặt cảm xúc hơn là hiệu quả về

mặt kĩ thuật. và thật là hết sức may mắn, khi ra nhà kho ngoài vườn tìm củi để làm một cây thánh giá, cô đã tìm thấy một cái máy nghe CD với một đĩa Back in Black của AC/DC và thế là nảy ra luôn một ý hay. Bất nhạc om sòm không thể ngăn được cuộc viếng thăm của Esther, nhưng về bức bối rõ ràng trên khuôn mặt bà già khi cứ phải cố hét cho to hơn tiếng nhạc đã thực sự làm Flynn hài lòng đến lạ lùng. Flynn bịt một tay lên tai và lắc đầu với bóng ma bà cô.

“Gì cơ?” cô hét to. “Cháu chẳng nghe được bà nói gì hết. Có khi bà cứ đi tìm ánh sáng trắng kia thì hơn, chứ cháu không giao tiếp được với bà thế này thì cũng vô dụng thôi, đúng không ạ?”

Bà cô Esther chỉ đảo mắt nhìn cà quẩn thêm một vòng sợi len tím quanh đầu kim đan.

Được, tốt thôi. Nhạc âm ỉ không có tác dụng ngăn ma về chơi, nhưng chắc chắn đã làm bà cô Esther ngậm miệng. Thế là tốt rồi. Thế là có tiến bộ rồi.

ÀM! Flynn há hốc miệng, giật nảy mình vì tiếng âm âm vang đến từ phòng khách. Cái gì...? Cô mở to mắt quay sang bà Esther.

“Phải bà không?”

Bà Esther đưa tay lên tai, nhún vai, rồi chỉ vào cái máy nghe nhạc.

Flynn nheo mắt. “Không ai thích người khôn lỏi thế đâu, bà ạ.”

RẮC! Cửa phòng ngủ mở tung và Tucker đột ngột đứng ngay trong phòng, mắt trừng trừng điên dại. Sau lưng anh, Annabelle bay vào, chạy ngay tới máy nghe nhạc và tắt luôn. Sự yên tĩnh đổ ụp xuống, rõ đến mồn một. Trên giường, Tucker đang lay thân mình say ngủ của Flynn, cô cảm nhận được ý chí của anh đang tác động lên mình.

“Flynn!” Hàm răng cô va vào nhau khi anh lắc lắc vai cô. “Flynn! Dậy đi, mẹ kiếp!”

Đúng ngay lúc Flynn thấy mình bị giật mạnh lại, có có kịp nhìn thấy cái cười toe toét cuối cùng của Esther, và nghe bà già vút lại một câu: “Nói chuyện sau nhé con.”

Với một tiếng bộp gần như nghe được, hai mắt Flynn mở ra, thấy khuôn mặt Tucker cách mặt mình chỉ có vài phân. Hai má anh đỏ bừng, đôi mắt nhìn điên dại, hơi thở anh ngắt quãng, phả xuống cô thành những đợt sóng thô ráp, giận dữ. Bàn tay phải của Jake rời khỏi vai Flynn để chạm vào mặt cô, và cô thấy yết hầu anh chạy lên chạy xuống khi anh nuốt khó nhọc.

“Flynn,” anh nói, giọng bỗng mềm đi một cách lạ lùng, “Cô làm cái quái gì...”

Nhưng Annabelle từ đâu đã chui vào giữa họ, kéo Flynn lên trong một cái ôm chặt vồn vã.

“Ôi, lạy Chúa tôi, Flynn. Em lo quá đi mất!” Đôi cánh tay xương xẩu của Annabelle vòng quanh người

Flynn, khá đau, nhưng Flynn cố cưỡng lại cái thôi thúc muốn thoát ra. Thay vì vậy, cô liếc nhìn lên, thấy Tucker bước lùi lại khỏi cái giường, lùa bàn tay trong mớ tóc. Anh quay lưng về phía cô, vì thế cô không thấy được mặt anh, nhưng cứ nhìn sự căng thẳng trong dáng điệu ấy, cô đoán rằng ít nhất anh cũng khá bức mình. Thật vô lý. Chính cô mới là người bị dựng đầu dậy như một con ngu trong một tập của loạt phim truyền hình COPS đấy chứ.

“... nhạc thì mở to và em không thể nhìn xuyên qua màn cửa mà chìa khóa của em lại không mở được nên chúng em phải phá cửa ra và...”

Annabelle đang nói luôn miệng, hai tay túm lấy Flynn trong lúc nói.

“... nhưng dù gì đi nữa cũng không nên phí đời chị ạ. Đời quý biết bao chị Flynn ơi. Quý lắm, và chị phải biết rằng chị tốt hơn biết bao so với...”

Flynn giơ tay cho Annabelle ngậm miệng lại.

“Chờ đã. Cái gì? Mấy người nghĩ tôi định tự tử hả?”

Tucker tiến về phía lọ Tylenol PM đặt trên cái bàn con cạnh giường ngủ, mắt anh rục lên vẻ kết tội. Tuy nhiên, khi Jake nói, giọng anh điềm đạm và bình tĩnh. “Thế với cái này và chai rượu rỗng không ngoài hành lang kia, cô muốn chúng tôi nghĩ thế nào đây? Cô ở trong này đến hàng tiếng đồng hồ, nhạc ầm ĩ, không có dấu hiệu nào của sự sống...”

“Ôi, lạy thánh Peter.” Flynnngar người dựa vào tường và chỉ về phía lọ thuốc. “Mở ra! Mở đi!”

Một lóe ngạc nhiên vụt qua mặt Tucker, rồi anh chớp lấy cái lọ và bật nắp ra. Anh nhìn nó chằm chằm mất một lúc trước khi đưa cho Annabelle đang đỏ bừng cả mặt khi thấy cái niêm bạc vẫn còn nguyên chưa bị bóc.

“Chai rượu là của Esther. Nó bị chảy làm cả nhà bốc mùi. Tôi tìm thấy nó trong giường. Đúng nghĩa đen đấy, trong giường. Bà ấy chính thức là đã khoét một lỗ trong cái nệm lò xo này để giấu cái chai đấy. »

Hai mắt Annabelle mở to. « Ôi, lạy Chúa tôi ! » Cô quay lại và ngược lên nhìn Tucker. « Đó là lỗi của em. Thình thoảng em vẫn hay dọn mấy cái chai của bà ấy. » Cô hướng đôi mắt cầu khẩn sang Flynn. « Em không định dọn cho bà ấy phải giấu chai rượu đi đâu. Nhưng đó có phải là dấu hiệu của chứng nghiện rượu không ạ ? »

« Không chừng nào chưa chết thì chỉ gọi là uống thôi, » Flynn nói, cùng lúc Tucker cũng nói, « Không, nếu em không tìm thấy cái chai. » Flynn nhướn mắt với anh và tự động để nở một nụ cười nhanh, trước khi kịp nhớ ra mình vẫn còn làm cho anh bức.

« Mà thôi, » Flynn nói, chuyển sự tập trung sang Annabelle. « Cá nhân tôi không phải loại con gái

rượu chè nên tôi đã đổ hết chỗ còn lại trong chai vào bồn rửa và quăng nó ra hành lang cùng với cái ghế đu đưa kia. » Cô khịt mũi một cái, và vẫn còn thấy co mùi bạc hà dập dính. « Tuy nhiên, tôi nghĩ khéo phải đốt cả nệm này luôn. »

Annabelle lặng lẽ lấy cái nắp nhựa trong tay Tucker, đẩy lọ Tylenol lại và trả cái lọ về đúng chỗ trên bàn ngủ. Cô liếc mắt nhìn Flynn, đầy vẻ biết lỗi, trong lúc cắn cắn môi dưới. « Em có bị đuổi việc không ạ ? Ý em là, vì chuyện lọ thuốc với chai rượu với nhạc với không trả lời... »

« Không, cô không bị đuổi việc. Tôi không thể đuổi việc ai trong vòng bốn ngày tới. »

Một cái nhìn hoang mang thoáng hiện trong nụ cười của Annabelle. « Vâng. Tốt. Em đoán là chúng em sẽ... »

« Em đi trước đi, » Tucker nói, giọng thật khế. Annabelle liếc nhìn anh, rồi lại nhìn Flynn, và Flynn có thể thấy sự tổn thương trên nét mặt cô gái.

Tuy nhiên, Tucker lại có vẻ chẳng biết gì. Làm sao mà anh lại không biết Annabelle có hẳn một khối tình khổng lồ dành cho anh cơ chứ ?

Anh là đàn ông.

« Ừm, OK. » Annabelle siết chặt bàn tay Flynn một lần nữa. « Em rất mừng là chị không sao. Xin lỗi vì cánh cửa. »

« Không sao đâu, Annabelle, » Flynn nói. « Cảm ơn đã coi sóc tôi. »

Annabelle gạt đầu và đứng lên khỏi giường. Tucker không nói gì cho đến khi cửa trước đóng lại với một tiếng khép nhẹ nhàng, nhưng khi nói, giọng anh nặng nề về kết tội. « Sao, chuyện quái quỷ này là thế nào ? »

Flynn cũng đứng lên khỏi giường. Giờ đây chỉ còn có họ với nhau, cô cảm thấy lúng túng khi ở bên anh trong phòng ngủ.

« Là tại tôi cứ cố để ngủ được một giấc chết tiệt. » Cô bước vào phòng khách. Tucker sát theo sau.

« Mà cửa thì khóa thế ? Màn cửa thì kéo xuống thế ? Nhạc âm ỉ thế ? Thế là cái quỷ gì hả, Flynn ? »

« Được rồi ! » Flynn quay lại anh, ngón trỏ của cô dính vào ngực anh trong lúc dồn anh dựa vào tường. « Tôi cố thoát khỏi bà ấy, được chưa ? Mỗi lần ngủ là bà ấy ngồi đấy, trong cái ghế đu đưa chán ngắt ấy, đan cái khăn trải bàn tím lịm chán tởm ấy, lải nhải nói với tôi về bánh quy kem. Đòi tôi không đủ phức tạp hay sao mà bà cô chết rồi này lại cứ lờn vờn đến thăm nhe thể tôi là Jennifer Love Hewitt của riêng bà ấy không bằng. Tôi chỉ muốn ngủ như một người bình thường, và tôi không thể làm thế được vì bà ấy cứ lờn vờn ở đây ! »

Flynn hoảng sợ thấy nước mắt vì kiệt sức dâng đầy trong mắt. Cô ngược lên để gạt đi, giữ cho nước mắt đừng rơi xuống.

Không được khóc trước mặt anh ta. Ở đâu cũng được, trừ trước mặt anh ta.

« Tôi không bị điên, » cuối cùng cô nói, mắt nhìn đăm đăm lên bức tường ngay trên vai phải của Jake.

« Tôi có bao giờ nói cô điên đâu. Dĩ nhiên không nói trước mặt. » Giọng anh tử tế và êm ái, đầy vẻ hài hước. Cô nhướn mắt lên để tìm sự mỉa mai, chế nhạo và tự phụ điển hình của anh. Nhưng chẳng thấy có tí nào của những thứ đó. Anh cứ thế nhìn xuống cô, chăm chú trượt từ tóc cô, xuống trán, xuống mũi, xuống miệng. Cô tự hỏi liệu anh có cho rằng môi cô thế là quá dày không, miệng cười có quá rộng không, hai mắt có quá xa nhau không, và rồi cô lại tự hỏi vì sao mình lại tự hỏi thế nhỉ. Cuối cùng, anh cười, làm ruột gan cô xáo xào như có một đàn bướm bay lượn bên trong.

Ngừng ngay.

« Rồi, » anh nói, giọng đầy sự vui vẻ, « cô nghĩ mở nhạc âm ỉ là cách để thoát khỏi bà ấy sao ? »

Flynn chớp cho khô giọt ẩm ướt cuối cùng trong mắt và nhún vai. « Đó là một giả thiết. Nhạc to làm bà ấy im. Tôi không nghe được bà ấy nói gì nữa. Nhưng bà ấy nói vẫn ngồi đấy. » Cô liếc về phía hành lang trước. « Hay là đem đốt quách cái ghế kia đi... »

« Hay là cô thử lắng nghe bà ấy... »

Cô xoay sự chú ý lại phía anh. « Cái gì ? »

« Tha lỗi cho tôi vì đã chỉ ra cái rõ ràng rành, nhưng nếu bà ấy đang cố nói cho cô điều gì đấy, biết đâu cô cũng nên lắng nghe một tí. Có mất gì đâu nào ? »

« Mất ngủ. »

« Đẳng nào cũng mất rồi, cho nên lý lẽ ấy không đứng vững được. »

« Mất sự sáng suốt của tôi. »

Anh toét miệng cười. « Không thể mất cái mà cô không có. »

« Này ! » Cô thụi vào vai anh. « Không phải vì anh lao vào phòng để cứu mạng tôi – mà cái mạng ấy cũng chẳng bao giờ gặp nguy hiểm đâu – mà thành ra thân thiết với tôi đâu nhé. Tôi vẫn chưa tha cho anh cái trò biểu diễn hôm rồi đâu đấy. »

Anh thở dài, và nụ cười toét miệng ngượng đi. « À, ừ. Cái trò đó. »

« Đúng. Trò đó đó. Một việc thật tệ hại. »

« Tệ hại thật. »

« Tôi không biết anh chơi trò gì ở đây, nhưng tôi không thích ai giỡn mặt mình. »

« Bất kỳ ai có một nhúm óc cũng không làm thế đâu ạ. » Anh dừng lại, cúi đầu xuống để có thể cười ngay vào mí mắt cô. « Dù sao cũng xin lỗi nhé. »

Cô cứ tưởng anh sẽ phải đáp trả, và cái sự không có kháng cự lại như đã định trước này khiến cô hơi mất thăng bằng.

« OK. » Cô khoanh tay quanh bụng. « Chừng nào mọi người đều hiểu ở đây đứa nào là đồ ngớ ngẩn... »

Anh giữ ánh mắt cô lâu hơn ‘so với quy định’. « Tôi nghĩ mọi người sẽ hoàn toàn nhất trí việc đó thôi. »

Nụ cười anh lịm dần, Flynn cảm thấy tâm trạng hơi xuống một chút. Anh đang nhìn cô, lại cái nhìn đó, và họ đang đứng gần nhau hơn nhiều so với mức cần thiết. Da cô bắt đầu râm ran, và cô nghĩ...có lẽ...

Nhưng nếu loanh quanh với anh chàng quây rượu này thì sẽ không tốt. Ít nhất là Freya sẽ không bao giờ để cô làm như thế.

« Tôi không tin vào chuyện này, anh biết mà, » cô khẽ nói.

Đôi mày của Tucker nhướn lên thành câu hỏi, nhưng anh không nói gì.

« Chuyện ma ấy, » cô nói tiếp. « Tôi không tin. »

« Cô không tin có được cuộc sống sau khi chết ? »

« Tôi không tin việc trò chuyện sau khi chết, » cô nói nhanh. « Còn anh ? »

« Tôi không biết. nhưng có nhiều điều tôi không biết lắm. Tôi vẫn không thể hiểu tại sao người ta phải đổi xà phòng thành dạng bột. đúng là ngoài tầm hiểu biết của tôi. Vậy nên có những chuyện ma quỷ hay tâm linh này nọ, tôi cũng cố gắng giữ cho suy nghĩ cởi mở hơn. »

« Bà cô Esther đã chết của tôi không phải đang nói chuyện với tôi, đúng không nào ? » Flynn xoa xoa cánh tay cho gai ốc đang nổi của mình lặn xuống. « Đó là tiềm thức của tôi. Tôi đang tự hành hạ mình vì một vài vấn đề tâm lý sâu xa. Hoặc đại loại vậy. Đó là lời giải thích duy nhất hợp lý. »

Anh mỉm cười, lũ bướm lại bay loạn lên lần nữa trong cô.

Thôi, đủ rồi ấy.

« OK, » anh nói. « Thế thì nói về tiềm thức của cô. Nếu nó ra mắt cho cô thấy, ở bất cứ dạng nào, thì rõ ràng là nó có điều gì đó muốn nói. Thế nên cách duy nhất để bắt nó dừng lại là lắng nghe nó. »

Anh nói đúng, dĩ nhiên rồi. Và Flynn biết điều đó. Tuy nhiên sự thừa nhận duy nhất mà cô tỏ ra chỉ là một cái nhún vai tí ti.

Tucker cười, anh nhận ra sự mặc nhận tí ti đó. « Tôi chỉ muốn nói rằng việc đó cũng đáng thử đấy chứ. Vậy nói tôi nghe nào, tiềm thức của cô trong hình dạng bà cô Esther đang nói gì với cô ? »

Flynn nhớ lại những cuộc nói chuyện với bà Esther. « Ừm, chủ yếu là bà ấy không ưa tôi cho lắm, và bà ấy nhớ bánh quy kem. »

Tucker há hốc mồm như bị xúc phạm. « Trên thiên đường không có bánh quy kem sao chứ ? tôi thấy ngạc nhiên thật đấy. »

« Bà ấy vẫn chưa lên thiên đường. Bà ấy kiêu như là... đang bị kẹt. Tôi nghĩ vậy. Tôi cũng không biết. Bà ấy nghĩ vì tôi là người duy nhất có thể trông thấy bà ấy, nên tôi có nghĩa vụ phải giúp bà ấy đi tiếp. »

« Tôi nghĩ thế cũng có lý. » Anh mỉm cười với Flynn, và lại một lần nữa cô cảm nhận được hai người đang đứng gần nhau thế nào. Có cả một căn phòng khách, mà cô thì lại chỉ cách anh có vài gang tay. Sao lại có thể như thế mà cô chẳng hề hay biết gì ?

« Bà ấy còn nói gì nữa ? » Tucker hỏi.

Cô bước lùi một bước. « Có quan trọng gì chứ ? Đó là tiềm thức của tôi. Nó chẳng có nghĩa gì hết. Giống như khi anh mơ thấy một con tàu đi qua hầm vậy thôi. »

« À, đó rõ ràng là một hình ảnh tình dục rồi. »

« Không, nước mới là tình dục. Một con tàu qua hầm thì chỉ là... Hitchcockian 🌟thôi. »

Tucker cười khoái trá. « Cô vừa nói là cock (**). »

(*) Từ dùng để chỉ thể loại phim, hay các đề tài phim của Alfred Hitchcock.

(**) Tiếng lóng nghĩa là dương vật.

Cô cố nhìn cười nhưng không được. « Ôi Chúa ạ ! Anh bao nhiêu tuổi rồi chứ, mười hai à ? »

« Thỉnh thoảng thôi. » Mắt họ lại gặp nhau, và Flynn lại thấy choáng váng.

« Nay, không phải tôi muốn nói là nó có nghĩa gì đâu. » cô nói giọng đầy buộc tội.

« Thôi được rồi. » Tucker cũng lùi một bước và hất đầu về phía phòng ngủ. « Giờ cô đi dọn đồ ngủ đi. »

Flynn vẫn đứng yên tại chỗ. « Theo anh thì chính xác là tôi sẽ ngủ qua đêm ở đâu chứ hả ? »

« Ừm, cô không thể ở lại đây, với cái cửa không khóa như thế kia. » Anh ra hiệu về phía cánh cửa, và Flynn nhận thấy khung cửa đã hoàn toàn bị toác ra ở chỗ từng có cái chốt. « Mai chắc Herman sẽ sửa lại nó cho cô. Còn trong lúc đó... » Tucker rút tay vào túi và lôi ra một cái khóa đưa cho Flynn. Chìa khóa đã cũ, trông giống như một chiếc dùng để mở cửa ngôi nhà nhỏ này, trên đó móc một cái khoen ô-van bằng bạc, một bên đề Cảm ơn bạn đã chọn Goodhouse Arms, và bên kia là P.213

“Anh giữ các khóa phòng trong túi sao?” Cô nhìn bằng cái nhìn nghi ngờ nhất. “Tiện quá đấy nhỉ.”

“Tôi mới lấy hôm qua. Nhỡ đâu có ai cần.”

Ánh mắt anh gặp cô, và cô nhận ra anh đã lấy phòng này để cho mình. Cô nhìn xuống và nắm chặt lấy chiếc chìa khóa.

“Cảm ơn anh, Tucker.”

“Có gì đâu.” Anh vờ đến chạm nhẹ vào cánh tay cô. “Cô đi thu dọn. rồi tôi sẽ đưa cô đi. Có thể lên đây bà Esther sẽ buông tha cô, mà cũng có thể là không. Nhưng cũng đáng thử xem thế nào chứ nhỉ?”

Flynn gật đầu. “Đúng.”

Cô vẫn nhìn Tucker khi bắt đầu đi về phòng ngủ, rồi quay đi và tập trung vào nhiệm vụ đang phải làm, cố lờ đi cái cảm giác râm ran nơi tay anh lướt qua trên cánh tay mình.

Thôi rồi. Cô không thể lờ đi lũ bướm và cái cảm giác râm ran kia... cô đã chính thức có gì với anh chàng quây rượi kia rồi. Mà có sao đâu. Anh ấy dễ thương, và cô là con người. Đâu phải cô định làm gì, cô đã có bài học về mấy chuyện lãng mạn ở chỗ làm rồi. Cho nên cũng không sao. Chỉ là choáng nhẹ thôi. Đâu có gì to tát.

Flynn mở tủ và nghiên cứu đám đồ ngủ, mắt cô ngay lập tức dán lại ở bộ đồ lụa màu kem đáng yêu mà Freya đã chuẩn bị cho...

Flynn nhắm mắt.

Phải lòng thì không sao. Nhưng tiến tới nữa thì không. Không. Được. Tiến tới.

Cô thở dài, mở mắt và dứt khoát choàng thêm một chiếc áo khoác nỉ dày chẳng có chút hấp dẫn nào bên ngoài chiếc áo lót bằng vải cotton và quần vải flanel màu lông chuột. Cô liếc nhìn mình trong chiếc gương đứng lớn. Nếu anh mà bắt gặp mình trong bộ dạng thế này thì cả hai đúng là dứt hết hy vọng.

Jake mở cửa cho Flynn. Anh thò đầu vào phòng và bật đèn trước khi lui lại nhường lối cho cô vào.

“An toàn,” anh nói. “Không có bà cô Esther đã chết nào cả.”

Flynn đảo mắt trước khi bước vào, nhưng Jake đã bắt được một nụ cười khế mà cô đã sơ ý để lộ khi nghĩ rằng anh không thể nhìn thấy. Trong một khoảnh khắc anh đã nghĩ đến chuyện xô cô vào và chạy vội về bãi đậu xe chỗ Gordon Chase nhưng giờ anh nhận ra thế là thô lỗ. Không mền khách. Mà anh còn có thể ở bên cô được bao lâu nữa chứ?

”Đây, cô thấy đây, giường cỡ lớn nhé,” anh nói rồi đi vòng qua cô và bật đèn bên phía giường ngủ. “Bấm số 109 trên điện thoại và đặt Không Làm Phiền. Để chuyển sang chế độ thư thoại. Dù vậy tôi là người duy nhất biết cô ở đây nên...” Ánh mắt họ lại gặp nhau, và giữ chặt ở nhau. Jake hắng giọng hát đầu về phía phòng tắm. “Phòng tắm có đủ hết các vật dụng cơ bản, trong tủ có thêm chăn nếu cô có cần.”

Flynn gật đầu và ngồi xuống mép giường.

“Tốt lắm rồi,” cô nói và nhún nhún một chút.

Miệng Jake khô khốc. “Ừ. Ừm. Cô ngủ đi. Tôi...”

Anh ra hiệu về cánh cửa sau lưng mình, nhưng chẳng thể quay đi. Flynn ngồi trên giường, đang nhìn anh, mái tóc hoang dại của cô lòa xòa trên vai, và tất cả những gì anh muốn là cởi ngay cái áo khoác kia, để biết cảm giác được vùi tay vào mái tóc đó...

Anh cảm thấy sự kích động đang lan dần xuống dưới. phải đi thôi, không thì Flynn sẽ biết anh đang bị hút vì cái gì. Trong đời mình, anh đã tỷ tỷ lần thêm muốn phụ nữ vì chút bí ẩn nho nhỏ nơi cơ thể họ.

“Thế, chúc ngủ ngon,” anh nói, giọng sin sít. Tay anh vừa đặt lên tay nắm cửa thì cô cất tiếng gọi, “Tucker?”

Anh nhắm mắt một giây. Mèo con chết. Sách vật lý. Nữ hoàng Elizabeth II. Anh mở mắt quay lại nhìn cô. “Gì thế?”

“Nếu anh có vài phút, tôi muốn biết có chuyện gì giữa anh với Gordon Chase.”

Tai hại thật. Jake dựa lưng vào cửa. “Sao cô lại muốn biết?”

“Bởi vì cả hai người đều có vẻ định đánh dấu tôi thuộc lãnh địa của riêng mình. Tôi nghĩ, với tư cách một người bị mắc giữa một cuộc ganh đua ‘chó đái cột điện’ này, tôi có quyền được nghe giải thích. Tôi biết tôi sẽ không thể có lời giải thích thẳng thắn từ phía Chase, nên tôi sẽ hỏi trực tiếp từ ngọn nguồn là :anh.”

Cô nhìn anh chăm chăm, ánh mắt cô sắc và tập trung vào mục tiêu. Jake nuốt nước bọt, cố không mỉm cười khi nghe tôi biết tôi sẽ không thể có lời giải thích thẳng thắn từ phía Chase rộn rảng trong đầu mình. Cô ấy nhìn thấu Chase rồi, quyến rũ, xun xoe, cơ hội. việc đó chỉ tái khẳng định một điều mà Jake đã biết, rằng Flynn Daly tầm ngảm tầm ngảm nhưng rất thông minh. Anh biết rằng cô chẳng quan tâm đến tiền của Chase, và cô thật đẹp; điều đó chỉ làm anh nóng lên ở những chỗ mà ngay lúc này không cần nóng lên.

“Chuyện dài lắm,” cuối cùng anh nói. “Và tôi biết cô muốn ngủ, nên tôi chỉ...”

“Tôi đã ngủ cả ngày rồi,” Flynn nói. “Cũng gần như thế. Và cứ hể tôi ngủ là bà Esther sẽ lại xuất hiện ngay mà kéo nèo. Tôi vui lòng dẹp chuyện đó sang một lát.” Cô vừa nói vừa nghịch nghịch cái gấu áo bị sờn, rồi thờ dài và đảo mắt. “Chiều ý tôi đi, được không? Mua vui cho tôi bằng câu chuyện kể dở hơi rằng anh đã bị testosterone đưa đẩy ngu ngốc thế nào đi.” Cô cắn cắn khóe môi, di di đầu ngón chân trên sàn, rồi ngược mắt nhìn anh, tóc cô thả sang một bên vai khi cô nghiêng đầu. “Đi?”

Mái tóc đỏ. Anh có thể với tới, chạm vào...

Ôi trời. Mèo con chết.

“Tôi cần... tôi phải...” anh nói. “Ừm.” Anh ra hiệu về phía cửa. Harvey Fierstein 🌟. Carol Channing (**). Bà ngoại. “Tôi sẽ lấy cho chúng ta thứ gì đó dưới quầy. Nếu cô thật tình muốn nghe tôi kể hết chuyện thì sẽ là cả một đêm dài đấy.”

Mặt Flynn sáng lên. “Một ly Jameson nhé?”

Ôi. Chẳng phải cô đã đẹp như thế khi đầu tiên bước xuống tàu sao? Anh biết là cô đẹp, nhưng không nhớ cô đã đẹp như thế.

“Ừ. Chắc rồi. Tôi quay lại ngay.”

Jake thoát ra ngoài và đóng chặt cửa lại, dựa người vào đó mà nhìn chăm chăm lên trần nhà. Trong thang điểm từ một đến mười, anh tự hỏi ý tưởng kể cho Flynn nghe mọi chuyện sẽ tệ đến mức nào; anh đặt là ba. Anh sẽ không tiếp tục đem cô ra như Chase nữa. anh đã quyết định khi vượt đèn đỏ cuối cùng trên đường phóng về khách sạn, khi anh nghĩ tất cả những trò chơi của mình có thể làm cô bị tổn thương, hoặc tệ hơn nữa. anh có thể tìm cách khác để giữ chân Chase, và nếu Flynn biết hẳn nguy hiểm đến mức nào, có thể cô sẽ đồng ý tránh xa hẳn ra. Tất nhiên vẫn có nguy cơ rằng nếu anh kể cho cô nghe về Chase, cô sẽ chạy đi báo với Chase những việc anh đang theo đuổi, nhưng ít nhất thì khi đó Jake cũng không thể làm cô bị tổn thương.

Khi đó, nếu Flynn bị tổn thương thì sẽ là do cái sai lầm chết tiệt của chính cô.

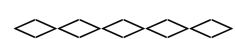
Nhưng kỳ cục là điều đó cũng chẳng khiến anh cảm thấy tốt hơn chút nào. Từ khi trông thấy Flynn mê man trên giường trong ngôi nhà của bà Esther, cả người anh đã rộn lên một nhu cầu lạ lùng, ngu ngốc và vô lý là được chạm vào cô, được bảo vệ cô, không để ai khác lại gần cô.

(*) Tên diễn viên người Mỹ.

(**) Tên ca sĩ người Mỹ.

Mặc dù vậy, việc không thể rũ được hình ảnh Flynn ngồi nhún nhún trên mép chiếc giường trong khách sạn, khao khát được chạm vào cô của anh đã bốc lên đến chóng mặt.

Anh rời cánh cửa và xuống sảnh, nới lỏng áo ra và có sức tập trung nghĩ về những con mèo con bị chết.

“Vậy là...” Flynn ngồi bắt chéo chân, người dựa vào đầu giường, đầu óc quay mòng mòng với tất cả những thông tin mới mà Tucker đã kể cho cô nghe suốt một tiếng đồng hồ qua. “Chà.”

“Ừ.” Tucker xoay xoay chiếc ly trong tay. “Gần như đã cập nhật cho cô đầy đủ thông tin rồi đấy.”

“Tôi thật sự tiếc về chuyện bố anh.”

Tucker nhún vai. “Ừ, tôi cũng thế. Nhưng chuyện đó lâu rồi.”

Flynn nhìn anh, nhớ lại những điều Mercy đã nói, rằng cái chết của bố họ khó khăn với Jake thế nào. Cứ nghĩ đến việc bố của anh lẽ ra đã không có mặt trong nhà máy đó nếu không vì lòng tham của Gordon Chase thì hiểu hết. Việc cây đàn piano đột nhiên đổ xuống người một thanh tra viên an toàn chẳng còn thấy hài hước ở chỗ nào nữa cả.

“Vây,” cô chuyển đề tài. “Anh thật sự nghĩ Gordon Chase đã giết bà Esther sao?”

Tucker ngọ ngậy trên chiếc ghế mà anh đã kéo lại cạnh giường, chân anh duỗi dưới chiếc bàn đầu giường, mà hiện đang được trưng dụng làm bàn rượu tạm thời. “Không. Tôi không biết. bà Esther cũng già rồi, lại có bệnh tim...” Anh nhún vai và hớp một ngụm rượu. “Nhưng tôi vẫn cảm thấy có điều gì đó không phải ở đây.”

“Đó là trực giác của cảnh sát mà,” Flynn nói, cảm thấy như có một Tucker mới đang ngồi trước mặt mình. Một Tucker từng là cảnh sát. Một Tucker quan tâm đến nhiều thứ hơn là anh thể hiện ra. Một Tucker có đôi mắt...

Cô chớp mắt và ngồi thẳng hơn. Cô say mắt rồi nên mới nghĩ đến đôi mắt. cô đặt ly của mình lên bàn rồi lấy ngón trỏ đẩy nó ra xa hơn một chút. Chỉ để an toàn thôi.

“Thế đây, chuyện về Gordon Chase chỉ có thế,” Anh mỉm cười nhẹ nhàng. “Nhân tiện, cô cứ mắng tôi thoải mái vì cái tội đã lôi vào chuyện này. Tôi đang chờ cho chiếc giày kia rơi xuống đây(*).”

“Ôi, thôi quên nó đi. Tôi cũng đã làm một điều ý như thế.” Cô hươ tay trong không khí và cô bật ra một tiếng cười vô tình, rồi cuộc lại thành ra một tiếng khịt ngượng nghịu. Tucker cười. Vừa nghĩ về đôi mắt là thế đấy, Flynn tự quả mình. Cô háng giọng và hỏi, “Thế ta sẽ tóm gã này như thế nào?”

Tucker nhướn mày. “Tôi có nhầm không nhỉ? ‘Ta’ từ khi nào thế này?”

“Thì anh đã lợi dụng tôi trong chuyện này rồi còn gì...”

“Rồi, chiếc giày còn lại đã rơi.”

“Không phải tôi đang buộc tội anh. Tôi đang muốn nói rằng, tôi không nghĩ toàn bộ kế hoạch này là tồi. Tôi hoàn toàn có thể giữ chân gã trong lúc ang điều tra. Tôi thậm chí chẳng phải làm gì sai trái. Ý tôi là, chúng tôi vẫn chưa có quyết định cuối cùng về nơi này.” Cũng đúng mà; Freya nói phải ít nhất hai tuần thì bố mới chọn được người mua.

Tucker nhìn chăm chăm vào ly rượu của mình và miết ngón tay quanh miệng ly. “Thật không? Cô đang nghĩ về chuyện ở lại đây chứ?”

Flynn nhún vai và cảm thấy chút phấn khích khi nghĩ đến điều này. Có thể là cô say, cũng có thể là di thiếu ngủ, nhưng cô đang bắt đầu cảm thấy, kiểu như là, yêu thích nơi này. Mắt cô dạo quanh phòng với cái giường có vòm, những cái ghế và cái bàn kiểu cổ. Những bông hồng trên giấy dán tường. Cửa sổ cao. Ánh nhìn của cô dừng lại ở Tucker đang ngồi bên cạnh giường mình với vẻ khó hiểu.

Anh chàng ở quầy rượu.

“Cái gì?” cô nói và dụi sự ngượng ngập trên mũi.

“Cô đang nghĩ đến chuyện ở lại.” Lần này là một khẳng định, như thể anh vừa đọc được suy nghĩ của cô và chỉ đơn giản nói to thành tiếng mà thôi.

(*) Nguyên gốc: I’m waiting for that other shoe to drop, thành ngữ Mỹ, nghĩa là chờ đợi một việc xấu xảy đến.

“Không,” cô nói, bằng giọng hờn dỗi như một cô bé mười hai tuổi phủ nhận rằng mình phải lòng cậu bạn trong lớp khoa học. cô cố nhìn vào mắt anh, để quả bóng nguonwgj nghịu, lạ lùng và to đùng nổ to ra giữa họ trước khi đành chịu thua trò chơi con gà mà phải nhìn đi chỗ khác trước.

“Anh có biết tám năm qua tôi đã kinh qua bao nhiêu nghề không?” Flynn nghiêng đầu nhìn anh. Tucker lắc đầu. “Mười bốn. Tôi đã làm, kể không theo thứ tự nhé: trông trẻ; thu ngân ở tiệm bánh; quản lý dữ liệu; nhân viên băng chuyền trong nhà máy đồ hộp; gái điếm trong Renaissance Faire...”

Anh huýt sáo và lắc đầu. “Và giờ cô bỏ đi và phá hỏng sự kì lạ đó sao.”

Flynn cười và hướng mắt lên trần. “Tôi thích động vật, nên trở thành trợ lý bác sĩ thú ý một thời gian, cho đến khi phát hiện ra tôi thật ra chỉ thích những con thú mượt mà khỏe mạnh. Tôi đã làm mọi việc, nhiều lắm, ít nhất là một lần, nhưng vẫn chưa tìm ra. Anh biết đấy, tìm ra cái thứ mà tôi thực sự muốn làm cho cả phần đời còn lại.” Cô duỗi tay và hít một hơi thật sâu, rồi lại nhìn vào mắt Tucker, và rồi, vì những lý do không sao hiểu nổi, cô nói, “Mẹ tôi là một vũ công. Bà dạy ba lê cho trẻ em.” Cô vừa tự được đủ sức lực để giải thích điều đó có nghĩa là gì thì anh đã gật đầu và nói, “Tôi hiểu rồi.”

Cô chớp mắt ngạc nhiên. “Anh hiểu?”

“Ừ. Múa không phải là kiểu việc cô làm để kiếm tiền. Nó là thứ cô làm bởi vì tình yêu. Bởi vì không thể không làm. Đó là thứ cô đang tìm kiếm.”

Flynn cụp mắt, đột nhiên cảm thấy bị áp đảo. “VẬY, ý tôi là, ừ, ý nghĩ đã vụt qua đầu tôi rằng nếu tôi không thể tìm thấy nó ở Renaissance Fiare thì có lẽ cũng sẽ không tìm thấy được nó...”

“... ở đây,” anh kết thúc câu nói của cô. Ánh mắt họ lại chạm nhau, và Flynn biết sức nóng trên mặt mình chẳng liên quan gì đến rượu, mặc dù nếu bị hỏi thì cô sẽ thề thốt ngược lại ngay.

“Này,” cô nói, “kể cả nếu bố tôi có giữ lại nơi này thì ông cũng không đòi nào để tôi điều hành nó. Tôi không có kinh nghiệm. Tôi thậm chí còn chẳng biết mình đang làm gì ở đây. Ông sẽ cử đến đây người nào đó biết rõ mình đang làm gì, còn tôi sẽ quay về với một công việc bàn giấy nào đó ở Boston.”

“Thế có lẽ là hợp lý.”

Cô chồm tới trước, áp đầu gối chặt vào ngực. “Vì thế tôi sẽ giúp anh trong vụ gã Chase.”

Tucker cười. “Cô giữ lời đấy nhé.”

“Vụ Gordon Chase này, đó có thể là cơ hội cuối cùng của tôi đây... tôi cũng không biết nữa... làm điều gì đó quan trọng, có lẽ vậy. Anh biết đấy, tôi cũng có lợi trong chuyện này. Nếu Chase đã giết bà cô Esther thật thì đó hẳn là lý do vì sao bà lại cứ ám tôi.”

Anh nhìn cô đắm đắm trong im lặng, mắt nheo lại suy nghĩ, và cô chắc chắn anh có thể thấy tim cô đang đập thình thịch, dù dưới làn áo khoác dày sù sụ. cô đợi anh nói gì đó nhưng anh chỉ nhìn cô chăm chú.

“Được rồi,” cuối cùng anh nói.

“Được rồi? Được rồi cái gì chứ?”

Được rồi. Cô có thể giúp.” Anh giơ ngón trỏ lên. “Nhưng chúng ta phải làm rõ một số nguyên tắc. Một là cô không được theo Chase mà không cho tôi biết. Nếu gã gọi hay liên lạc với cô bằng bất cứ cách nào, cô cũng phải cho tôi biết trước khi làm bất cứ điều gì.”

Flynn ngồi dịch tới, đứng ra là chồm cả lên vì phấn khích. “Được. Tôi đồng ý.”

“Vẫn chưa xong. Cô không được kể với bất cứ ai về bất cứ chuyện gì. Nếu Chase đúng là đã giết bà Esther thì có thể hẳn có tay trong sự giúp đỡ, vì thế hãy giữ kín chuyện này.”

“Anh nghĩ ở đây có thể có người hại bà Esther sao? Có vẻ như mọi người đều yêu quý bà ấy mà.”

“Chỉ cần một người không yêu quý là đủ rồi,” anh nói. “Và tôi vẫn chưa nghĩ được thấu đáo về giả thiết này, vì thế cô cứ giữ kín nhé.”

“Được rồi. Tốt.” cô đột ngột ngáp một cái. Cô tự cho phép mình như thế, rồi chớp mắt cho ráo hơi ẩm đọng trên mắt. “Vậy tôi phải làm gì?”

Tucker cười, ngồi dịch tới và đặt ly lên bàn. “Cô phải ngủ đi. Chúng ta sẽ nói tiếp vào ngày mai.”

Anh dợm người chuẩn bị đứng dậy, và Flynn ngạc nhiên là mình muốn anh ở lại biết chừng nào. Đó là mùi trên da thịt anh, hoặc có thể là sự ân cần trong nụ cười anh, hoặc sự thích thú trong giọng nói của anh... điều gì đó ở anh tự nhiên làm cô cảm thấy dễ chịu mà cô thậm chí đã không nhận thấy mãi cho đến khi anh chuẩn bị rời đi, đe dọa mang cả sự dễ chịu của cô theo cùng.

“Tôi không muốn anh đi.” Lời nói buột ra trước khi cô kịp nghĩ, nói gì đến chuyện ngăn mình lại.

Anh thở thật dài. “Cô biết là tôi không thể mà.”

Cô nhìn anh một lúc lâu, không chắc phải nói gì. Cô không định phải lòng anh, chính xác là như thế, dù rằng trong người cô đã có một trận đánh vì ý nghĩ đó, cô chỉ muốn anh ở lại. Điều gì đó ở anh đã lấp đầy những vết rạn trong lòng cô mà cô thậm chí còn không biết chúng có tồn tại, và giờ, khi chúng đã được lấp đầy, cô không muốn quay lại như cũ.

“Anh có thể ở lại một chút nữa vậy,” cô khẽ nói, hy vọng giọng nói của mình không quá thô thiết như cô đang cảm thấy trong lòng.

“Tôi không thể, Flynn ạ.” Có sự hối tiếc trong nụ cười của anh, điều đó chỉ an ủi cô đôi chút. “Cô say rồi. Có những quy tắc mà.”

“Tôi không định nói... Chúng ta không phải... Ý tôi không phải là... Tôi chỉ không muốn anh đi. Không phải bây giờ. Tôi... »

Flynn rên lên và lấy tay bưng mắt. Cô là một bà chủ khách sạn cô đơn và ham muốn, đang mời chào anh chàng phục vụ quây rượu. Cô là một đứa quấy rối tình dục, một trò đùa mệt mỏi, một đứa chán ngắt.

Cô nghe tiếng anh đứng dậy, cả thân người cô cứng lại cầu mong anh cứ đi đi, rồi cô có thể cứ giữ tay như thế này, che mắt, cho đến ngày rời khỏi đây. Việc đó không dễ dàng, nhưng có thể làm được, cô chắc như vậy.

Cô cảm thấy tấm trải giường dịch chuyển khi anh ngồi xuống bên cạnh. Những ngón tay ấm ôm quanh cổ tay cô, kéo tay cô khỏi mặt. Nụ cười anh dịu dàng, và đôi mắt anh ân cần, thậm chí cả mái tóc bù xù của anh cũng làm lòng cô thất lại.

Anh mở miệng định nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi. Một tay anh đặt cạnh eo cô, thân người anh chắn ngang, ngăn cho cô không chồm lên mà chạy trốn vào phòng tắm. Tay còn lại vẫn đang nắm lấy cổ tay cô, ngón tay cái lơ đãng vuốt theo những mạch máu dưới da cô. Mỗi giây im lặng tim cô lại càng đập mạnh hơn, và cô chắc rằng mặt cô giờ đã bừng lên vì nóng. Anh buông cổ tay cô ra và chạm lên khuôn mặt, những ngón tay anh lướt trên má, lán da cô ran lên.

Được rồi. Đủ rồi đây. Cô lùi lại về đầu giường, tạo thêm một khoảng cách chỉ khoảng một gang tay giữa hai người, nhưng đó là khoảng cách mà cô đột nhiên cần đến.

« Tucker... »

« Ta đang ở trên giường với nhau. Anh nghĩ em có thể gọi anh là Jake được rồi đây. »

« Em không thể. » Cô nuốt nước bọt.

Một nụ cười chậm rãi tỏa khắp mặt anh, và anh bật cười. « Bướng thật, đúng là Flynn. »

Cô cảm thấy sức nóng từ cơ thể anh, gần lắm, không chạm hẳn vào cô nhưng vẫn làm cả người cô nhột nhạo. Việc này phải dừng lại thôi. Anh hoặc phải lên giường hẳn, hoặc đi thôi.

« Jake... » cô khẽ nói, hy vọng anh hiểu lực chọn của mình mà không cần cô phải nói hẳn ra. Để tránh sự nhục nhã thì nhượng bộ và gọi anh bằng tên riêng kể cũng đáng lắm.

Anh gật đầu. Anh đã hiểu, và cô biết, nhờ vào vẻ nhẫn nhục trên khuôn mặt anh, rằng chỉ vài phút nữa thôi cô sẽ bị bỏ lại một mình. Tuy thế, anh lại nghiêng tới, một tay vòng ra đỡ sau gáy cô, môi anh đặt dịu dàng lên môi cô, đầu tiên nhẹ nhàng, nhưng rồi sinh lực giữa họ bắt đầu bùng lên và anh chìm xuống.

Ôi, thật tuyệt. Tuyệt lắm. Cô cảm nhận khi anh ngả lên người cô. Cảm nhận đến từng ly trên cơ thể mình, sự mềm mại mái tóc anh dưới những ngón tay côm sức mạnh cánh tay anh khi anh kéo cô vào lòng, sự hòa hợp của nhịp nhàng khi anh đặt tay lên vai cô và kéo cô lại ; mắt anh mơ màng, và cô mãi nguyện thấy rằng , anh không còn tập trung được nữa.

« Chà, » anh nói. « Nó... »

Cô thở mạnh. « Ừ, nó. »

« Được rồi. » Anh buông vai cô rồi lùa tay lên tóc. « OK. » Anh nhảy ra khỏi giường, bước mấy bước ra cửa. « Anh đi đây. »

« Ừ. » Cô nghe sự hờn dỗi căng lên trong giọng mình, nhưng chẳng cách nào khác được. Cô vẫy tay gượng gạo. « Gặp sau. »

Một cái nhìn lúng túng hiện trên khuôn mặt Jake. Anh bước lại gần. Ôi trời. Anh đang cố hành hạ cô đấy phải không ? Sao không đi đi ?

Anh nheo mắt nhìn cô, « Em điên à ? »

« Điên ? Không. Sao em lại điên ? »

« Anh không biết. Anh chỉ... »

“Chỉ bởi vì anh hôn em như thế, rồi bỏ chạy đi như thế. Anh mới là người bị xúc phạm ở đây?”

“Ôi, Chúa ơi!” Anh bước thêm một bước nữa về phía cô, nhìn cô như thể cô là người bị điên trong phòng này. “Flynn, anh đi là bởi vì anh đã hôn ma như thế. Anh...” Anh lắc đầu và thở dài. “Có những quy tắc mà.”

“Kể từ khi nào đàn ông lại lo lắng đến một cô gái đã uống một chút rượu như thế? Không phải hầu hết các anh vẫn thường dùng Jim Beam để yểm trợ cho mình sao?”

“Ừm,” anh nói, dán mắt vào cô, “Anh không nằm trong số hầu hết đó.”

“VẬY... rồi, thế nào? Anh là gay hay sao?”

Anh hơi lảo đảo vì sốc. “Anh là...? Em nghĩ anh là gay?”

« Đây, có thể rồi em sẽ ngăn anh lại. » Hẳn thế. « Nhưng anh thậm chí còn không muốn đến mức đó. Chỉ có là gay hoặc đã có vợ, hoặc vẫn sống với mẹ, hoặc bị điên thì mới thế. Em không biết là anh thuộc trường hợp nào trong số đó. »

Mặt anh thoáng giận dữ. « Hoặc có lẽ anh đã được nuôi nấng trong một gia đình toàn phụ nữ, những người đã nhồi vào đầu anh rằng có những điều không được làm khi một cô gái... »

Anh đột ngột ngừng lại. Flynn buông chân xuống giường và đứng dậy, vừa bước về phía anh vừa hỏi dồn. « Khi một cô gái như thế nào ? Kỳ quặc ? Không ai ưa ? Đến từ Boston ? Hay sao nào ? »

« Đặc biệt. » Anh giơ cả hai tay lên trời. « Khi một cô gái đặc biệt, có thể mời cô ấy đến buổi hẹn đầu. Trước đó đã tắm rửa sạch sẽ với xà phòng. Mua tặng cô ấy hoa hay kẹo, hoặc cả hai nếu cô ấy thật sự làm anh phát điên. Anh theo từng bước, anh tuân theo những quy tắc. Trời ạ ! Chắc anh sẽ tự giết mình vì dám làm điều đúng đắn, và rồi em bảo anh là gay ? Sao ? Còn em được chó sói nuôi hay sao ? »

Flynn dụi đi, cô quyết định phớt lờ câu nhận xét về chó sói, và mỉm cười.

« Anh nghĩ rằng em đặc biệt sao ? »

Anh mềm đi với một nụ cười héo hắt. « Có nhiều định nghĩa thế nào là đặc biệt. »

« Anh nghĩ rằng em đặc biệt, » cô nói bằng cái giọng ngân nga trêu chọc và bước lại gần anh hơn.

Anh mỉm cười và lắc đầu. « Còn em nghĩ anh là gay ? »

« Hay anh chỉ đang sống cùng mẹ thôi, » cô chun mũi. « Anh không sống cùng với mẹ đấy chứ ? »

« Ôi trời đất ạ ! » Anh thông cả hai tay và đi ra cửa. « Chúc ngủ ngon, Flynn. »

« Chúc anh ngủ ngon, » giọng cô cất lên êm ái sau lưng anh. Tay anh chạm nắm đấm cửa, rồi đứng nguyên tại đó. Cô vừa định nói điều gì đó thì anh đột ngột quay lại, ôm chầm lấy cô, kéo cô vào anh nhanh đến nỗi cô nghĩ mình như bị trời nghiêng lại. Cô nhắm mắt và chìm vào một nụ hôn, để mặc cho

cảm giác và mùi hương từ anh cuối cùng cũng làm cho tiếng líu ríu trong cô nín lặng. Mọi chuyển động như tạo ra những tia lửa trên cơ thể cô, và nếu cô có thể ngừng lại để nghĩ điều gì đó, thì đó chỉ có thể là. Đừng dừng lại.

Nhưng anh đã làm thế, và họ lại lùi ra khỏi nhau một chút, cả hai đều hụt hơi và đỏ bừng.

« Rồi, » cô nói. « Em rút lại nhận xét anh là gay. »

Anh cười, áp tay lên mặt cô, lần tay theo môi cô, làm chân cô run rẩy. Cô rên lên khe khẽ, mắt hơi run run, nhưng rồi anh rời cô ra.

« Làm điều này giúp anh nhé ? » anh hỏi khẽ.

« Ừ ? »

Anh thở dài. « Một đêm khác, khi đúng lúc, nếu em sẵn sàng và không say... » anh mỉm cười và hôn lên chóp mũi cô. « Nhớ đề nghị anh lần nữa nhé. »

Cô gừ gừ trong cổ họng một âm thanh mà cô mong nó sẽ thoát ra thành, « Chắc rồi. »

Anh bật cười khẽ. « Chúc em ngủ ngon, Flynn. »

« Ngủ ngon. »

Anh lắc đầu, khẽ cười với chính mình rồi ra ngoài, để cô lại một mình, choáng váng và bồn thần. Cô chậm chậm đi về trước, đi trán lên mặt gỗ mà sập của cánh cửa. Cô thấy khuôn mặt anh khi nhắm mắt lại, và không khó để gọi lại cảm giác vòng tay anh quanh người cô, mùi da thịt anh...

« Ôi trời ơi, » cô nói và thở ra một hơi khi dứt người khỏi cánh cửa. Cô vào phòng tắm, mở nước và chăm chăm nhìn mình trong gương.

« Đây là ví dụ hoàn hảo nhất cho một quyết định tôi, » cô tự bảo mình. « Tin xấu rồi. Không được có tình cảm ủy mị với một thằng đứng quỳ rệu. »

Hình ảnh phản chiếu trong gương đang mỉm cười lại với cô, cô nghe một tiếng đáp lại rõ như chuông vang trong đầu.

Quá muộn rồi.

Chương 8

Có cái gì đó kêu o o. Lạch cạch trên mặt gỗ. Có cái gì đó...

Flynn mở một mắt để vừa kịp trông thấy điện thoại của mình đang run bần bật rồi rơi ngay vào cái ly còn khoảng một lỏng tay rượu Irish. Hồi nửa đêm, Flynn đã bỏ cái ly xuống sàn vì mùi của nó làm cô khó chịu, nhưng lại không đủ sức để mang nó vào thẳng phòng tắm.

« Ôi, chết tiệt ! » cô nói, vươn người tới, liếc nhanh xung quanh và cuối cùng chúi điện thoại vào tấm chăn trải giường. Đây là một nơi tuyệt vời, nhưng đầu sao thì cũng chỉ là khách sạn. Đảm bảo chiếc giường này từng bị làm bẩn hơn thế nhiều. Cô mở điện thoại.

« Vâng ? »

« Flynn. » Giọng ông Richard vang lên từ đầu dây bên kia. Căng thẳng và đúng kiểu của một doanh nhân, vẫn luôn là như thế, ngay cả vào những dịp như sinh nhật hay Giáng sinh. Cô ngồi thẳng dậy như một phản xạ có điều kiện trong thí nghiệm của Pavlov.

« A. Bố. Ôi. Máy giờ rồi ạ ? »

Ngập ngừng trong giây lát. “9 giờ 30! Con ở văn phòng hả?”

Cô liếc nhìn chai Jameson đã vơi phân nửa trên sàn. “Vâng ạ.”

“Tốt! Bố cần cập nhật thông tin mới nhất, kể cả báo cáo của cuối quý ba.”

“Ừmmmm. Chắc rồi! Con sẽ làm ngay!” Nhưng đầu tiên, tất nhiên, cô phải tìm ai đó để hỏi “quý” là cái quý gì. Nghe thì có vẻ như trong bóng đá, nhưng không hiểu sao Flynn ngờ rằng không phải. “Gì nữa không ạ?”

Có chút ngạc nhiên lộ ra trong câu trả lời của ông Richard, như thể ông đang mong chờ một câu hỏi về bóng đá. “Ừ! Thật ra chỉ có vậy thôi! Có một tay người địa phương mà bố muốn con thu xếp gặp.” Ông dừng lại một chút. “Bố chỉ muốn con liên lạc với hắn và thiết lập mối quan hệ.”

“Bố. Bố biết con không phải loại người làm được việc đó mà.”

Bố cô không cười. “Bố đang nói về quan hệ trong kinh doanh!”

“Vâng, con biết mà. Bố thấy đấy, thật buồn cười là vì...”

“Con là bộ mặt của công ty ta ở đây, Flynn ạ. Đưa thẳng cha đó đi ăn trưa, ăn tối, hay cà phê cà pháo

gì đó. Gì cũng được. Nếu hấn hỏi điều gì mà con không biết phải trả lời như thế nào, thì cứ nói là con không biết và sẽ trả lời sau.”

Cô nhún vai để giảm bớt căng thẳng. “Vậy không cần mấy chuyện khác như ‘Anh thích màu gì nhất?’ chứ ạ?”

Lại một lời châm chọc nữa bị rơi đánh bộp như cục gạch. “Bố có một nhóm đang làm việc tại đây, nhưng có vẻ gã này là người giúp chúng ta tránh được nhiều rắc rối với mấy vụ những nhiễu loạn quan liêu ở địa phương, mà đây là điều rất có ích ở nơi nhỏ như Scheintown. Ở những nơi đây là có tiếng hay làm khó dễ người ngoài, còn bố thì chỉ muốn mau chóng thoát khỏi vụ này. Tên của hấn là...”

Cô lắng nghe bố lật sổ tay, rồi lên tiếng cùng lúc với ông: “Gordon Chase!”

Bố cô hơi khựng lại. “Hấn đã liên lạc với con rồi hả?”

Cô suy nghĩ một lát. “Con... chỉ mới nghe cái tên ấy thôi.”

Cô quyết định ngừng tại đó. Nếu cô nói tiếp về vụ biển thủ, kẻ sát nhân bị tình nghi và vụ ngộ độc dậu kia thì chắc chắn bố sẽ lôi Freya khỏi Tucson ngay lập tức. Và rồi cả hai sẽ đẩy Flynn cho một chương trình điều trị. Freya đã khuyên thế nhỉ? Chỉ kể cho người ta nghe những gì họ cần biết mà thôi?”

Lời khuyên hay, cô nghĩ, rồi nhận ra bố mình vẫn đang nói chuyện ở đầu dây bên kia.

“... ba cuộc họp ở New York vào thứ ba, rồi...”

Cô ngồi thẳng người hơn, “Ba cuộc họp? Ở New York? Bố? Bố nên... Con không biết nữa. Chậm lại một chút đi? Không thể chờ cho đến khi chị Freya về sao?”

Một sự im lặng kéo dài. “Sao bố lại phải chậm lại?”

Flynn thở hắt ra. “Bố! Chị Freya kể cho con nghe rồi. Về chứng đau thắt ngực ấy.”

“Chứng đau thắt ngực gì?”

“Chứng đau thắt ngực của bố.”

“Bố không biết Freya đã kể gì với con nhưng bố không bị chứng đau thắt ngực. Bố vẫn khỏe, Flynn ạ. Con chắc chắn là nghe nhầm rồi.”

“Bố,” cô nói, giọng nghiêm hơn, “chị Freya nói...”

“Bố không biết Freya đã nói gì với con, Flynn ạ, nhưng bố đảm bảo với con là bố vẫn khỏe. Bố đã

kiểm tra tổng quát hồi tháng Tám, bác sĩ đã viết chứng nhận sức khỏe tốt cơ mà. Nếu con muốn thì bố sẽ nhờ bác sĩ fax cho con tờ chứng nhận đấy.”

“Không,” Flynn chậm rãi, “Không cần đâu bố.”

Nhưng có lẽ con sẽ cần một luật sư giỏi khi con giết Freya.

Bố đằng hắng. “Ta có thể quay lại công việc được chưa?”

Flynn buông tay xuống, nhưng vẫn giữ không để nổi thất vọng hiện trong giọng nói. “Vâng ạ.”

“Tốt. Cuối tuần sau bố sẽ quyết định chọn người mua nên con sẽ không còn phải ở đó lâu đâu.”

Người mua. Từ đó làm vang lên một sự ngạc nhiên khó chịu trong cô.

“Bố này? Bố có bao giờ nghĩ đến chuyện giữ nơi này lại không? Nó thật sự rất đẹp, người ở đây cũng rất tuyệt! Đầu bếp nấu món súp bí cực kì ...”

“Đừng gần gũi họ, Flynn à! Đó là quy tắc đầu tiên! »

Cô đảo mắt. Mấy ông đàn ông ngốc nghếch với những quy tắc ngốc nghếch của họ.

« Nhưng nơi này đem lại lợi nhuận mà. OK, không phải là lợi nhuận lớn, nhưng không mất tiền là tốt rồi, phải không bố ? Nếu các tập đoàn lớn mua rồi thay thế vườn hoa hồng bằng mấy đường ống trượt nước thì sao? Hoặc sa thải hết mọi người và không còn ai biết được tổng thống Geogre Washington đã từng ngủ ở phòng nào thì sao ? Nếu họ cho món hoa atiso vào thực đơn thì sao ? Bố đã nghĩ về chuyện đó chưa ? »

Lại một khoảng im lặng kéo dài, rồi, « Bố muốn những con số đó vào sáng mai, Flynn nhé. »

Cô thở dài thượt. « Được rồi, bố. Con sẽ làm. »

« Cảm ơn con. Bố sẽ đợi. »

Cạch. Cô nhắm mắt trước điện thoại và ném nó lên giường. Bố là một người tốt, cố biết. Ông luôn công bằng, đức độ và sạch sẽ đến mức hoàn hảo. Điều duy nhất làm cô bức mình là dường như ông không có tâm hồn, hoặc chí ít là chưa ai từng thấy nó ở ông.

Tuy vậy, ông vẫn là người có tâm. Hình như thế. Flynn lại nhấc điện thoại lên, tính sẽ gọi cho chị mình và yêu cầu giải thích, nhưng rồi cô lại thôi. Cô không đủ sức để đối đầu với Freya lúc này. Ngay bây giờ cô đang phải suy nghĩ đến những chuyện to lớn hơn.

Như các đường trượt nước và hoa atiso.

Flynn thở dài, nhìn quanh. Khi nào vậy, chính xác là từ khi nào nơi này đã ăn vào người cô rồi ? Lẽ ra cô phải ghét nó, vì khắp nơi đều là thiên nhiên, xung quanh chẳng có gì, và các căn nhà kia thật sự khiến cô phát điên. Nhưng khu vườn hoa hồng lại quyến rũ cô, những căn phòng đẹp tuyệt vời, và cả anh chàng quây rượu...

Tucker.

Cô hít một hơi dài. Một luồng sợ hãi chạy dọc cơ thể Flynn khi cô chợt nhớ lại những chuyện hồi tối qua.

« Ôi, trời ơi, » cô nói, ụp mặt vào hai lòng bàn tay. Cô đã quăng mình vào tay tên pha chế rượu đó rồi sao ?

Đúng rồi. Đúng rồi. Cô đã làm thế mất rồi. Lúc đó đã muộn. Cô thì say. Và hắn thì có đôi mắt nâu thật ám khiến cô muốn tan ra. Đôi mắt đó phải chịu mọi trách nhiệm. Nếu hắn không nhìn cô cái kiểu đó thì làm gì có...

Ôi, trời ơi !

Cô đã gọi hắn là Jake.

Cô đã hôn hắn.

Cô đã kể cho hắn nghe chuyện đang diễn ra ở Renaissance Faire.

« Ừ, » cô rên rỉ. Và bây giờ cô sẽ phải cộng tác với hắn trong vụ gã Chase. Gặp lại hắn thì bẽ mặt đến chết mất.

« Mà đây là cái chai ngu xuẩn, » cô nói dựa người ra sau nhặt chai Jameson và mấy cái ly dưới sàn lên. « Và tao thì không được ngu xuẩn nữa. »

Khi Flynn vừa rửa xong mấy cái ly thì tiếng gõ cửa vang lên. Lưng của cô cứng lại.

Tucker. Hắn là người duy nhất biết cô ở đây. Cô vội nhìn vào gương, chải sơ mái tóc rồi quyết định không cần phải quan tâm nữa. Bây giờ không phải lúc.

« Chờ một chút ! » Cô nặn một ít kem đánh răng ra ngón tay, chà lên miệng rồi súc qua loa. Cô bước qua phòng, mở cửa và sẵn sàng phát một tràng diễn văn dài về việc tại sao đêm qua cô lại say be bét thế, và cô chẳng nhớ một điều gì, thì nghe một giọng cao vống lên, « Ôi ! »

Đó là Annabelle. Flynn thả lỏng người và mỉm cười. « Chào Annabelle. »

« Ừm ! » Annabelle lùi lại, nhìn cánh cửa, rồi nhìn sang Flynn, nét bối rối hiện trên khuôn mặt. « Đây là phòng 213. »

« Đúng rồi. »

« Nhưng đây là... là phòng của Jake. Ý em là phòng em xếp cho Jake để phòng hờ có ông khách quen nào dưới quầy rượu không thể tự lái xe về nhà. Nhưng tối qua Jake không làm việc. Làm sao... ? » Annabelle ngừng nói, mắt cô nàng tròn tròn. “Ồ”

“Không!” Flynn đặt tay mình lên cánh tay Annabelle. “Không phải vậy đâu. Anh ấy chỉ...” Thâm tâm cô bồn chồn, muốn nói điều gì đó, bất kỳ điều gì để xóa đi cái vẻ thất tình trên khuôn mặt xinh xắn của Annabelle. “Vì cánh cửa. Tối qua... Anh ấy đá sập nó. Nó bị gãy... À, ổ khóa ấy... ý tôi là ổ khóa. Nên Jake đưa tôi đến đây rồi...” – bỏ đi sau khoảng ba hay bốn giờ - “... về.”

Chính tai cô nghe mà còn cảm thấy giọng mình đầy tội lỗi, nhưng dường như Annabelle không nhận thấy. Cô nàng mỉm cười rạng rỡ và gật đầu. “Ồ, đúng rồi. Em xin lỗi chị. Em sẽ nhờ Herman sửa lại cho chị trong hôm nay.”

Annabelle dành cho anh? Anh ấy mù mờ thế sao?

Ừm! Thì đàn ông mà!

“Dù sao đi nữa em cũng xin lỗi đã làm phiền chị!” Annabelle nói, “Tại có một nhân viên phục vụ phòng bảo là thấy bảng Không Làm Phiền trên cửa, em mới nghĩ ‘Không, làm gì có khách nào trên đó, đó là phòng của Jake mà tối qua anh ấy đâu có làm việc’, thế nên em lên để kiểm tra thử, rồi gặp chị...” Annabelle ngừng nói và cup mắt. “Em sẽ nhờ ông Herman sửa ổ khóa cho chị.”

“Cám ơn cô,” Flynn nói. Cô định đóng cửa thì chợt nhớ lại cuộc nói chuyện với bố, thế là lại thò đầu ra hành lang.”

“Annabelle?”

Annabelle quay lại, “Gì ạ?”

« Làm ơn đừng nói với ai là tôi hỏi chuyện này nhé, nhưng quý là gì vậy ? »

Annabelle chớp mắt. « Ý chị là sao ? Như... là tiền hả ? »

Flynn mỉm cười. « Tôi không nghĩ như thế. Bố tôi gọi điện đến. Ông muốn biết tất cả tình hình tài chính quý ba. Chẳng hiểu nghĩa là gì. »

Annabelle gật đầu. « Vâng. Quý ba vừa hết hồi thứ Sáu rồi. »

Ồ. Vậy là chuyện thời gian. Hiểu rồi ! « OK. Ừm, cô tổng hợp các báo cáo lại cho tôi được không ? Lợi nhuận và thất thoát... hay cái gì gì đó nhé ? »

Flynn mỉm cười. Cô biết mình đang nói như một con ngốc nhưng tin rằng Annabelle sẽ giả bộ phớt lờ nó đi.

Thế nhưng, khuôn mặt Annabelle lại dờ dẫm bất thường. « Ừm, chắc rồi. Nhưng phải mất vài ngày. »

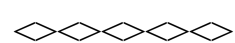
Flynn thở phào, dựa người vào cửa, rồi tỏ cái vẻ như những đồng đội đồng cam cộng khổ hướng sang Annabelle. « Bố tôi muốn có vào sáng mai cơ. Tôi có thể giúp gì không? »

« Không ! » Giọng của annabelle vốn đã cao, giờ lại càng cao bất thường. « Không. Không. Em có thể... » Cô nàng nở nụ cười rạng rỡ. “Chắc chắn em làm được mà.”

“Cám ơn cô. Lát nữa tôi sẽ ghé qua văn phòng.”

Annabelle khẽ vẫy tay và biến mất ở đầu cầu thang. Flynn nhìn chăm chăm cái hành lang trống một lúc, nhớ lại đêm qua với Tucker. Nụ cười thoáng qua trên mặt bị cô vội vã giữ đi; rồi cô quay vào trong thay quần áo và bắt đầu một ngày mới.

Nó hứa hẹn sẽ là một ngày dài!

Jake nằm ườn trên giường, một tay gác lên trán, mắt nhìn chăm chăm lên trần. Anh đã nằm thế này gần cả buổi sáng. Rồi cả buổi chiều. Giờ thì ca làm việc của anh sẽ bắt đầu trong vòng một tiếng nữa mà anh vẫn chưa đưa ra được kết luận nào, ngoại trừ cái vệt nước thấm trên trần nhìn như mặt Vladimir Putin.

Anh liếc nhìn đồng hồ. Năm giờ kém năm.

Vẫn còn kịp để Jake nghĩ ra được những sáng kiến xuất sắc để thuyết phục Flynn rằng cô đừng có giúp anh giải quyết vụ Gordon Chase này nữa. Cho đến nay, anh mới chỉ có được trong tay mấy vụ điều tra kéo dài suốt mấy buổi đêm buồn tẻ, ngồi trong xe nhâm nhi thứ cà phê nguội ngất. Còn phải lục rác của người khác nữa.

Chúng đã anh đến với những gã như Gordon Chase.

Đó là nguyên nhân chính anh không muốn Flynn dính vào. Anh không muốn cô bị tổn thương, và anh chắc chắn không muốn mình trở thành nguyên nhân làm cô bị tổn thương. Nhưng sự thật thì không thể chối cãi, bởi vì nó chỉ dựa theo tình cảm chứ không phải logic. Vì vậy...

Tập trung vào đồng rác!

Anh thở hắt ra. Anh không thể đổ thừa sự ngu xuẩn của mình là do say rượu; bởi anh chỉ uống chưa tới nửa ly Jameson trong suốt ba giờ. Vậy mà anh lại đi hứa hẹn một điều mà anh chẳng muốn giữ chút nào, và nó làm anh phát cáu cả đêm qua. Anh ngủ chập chờn. nãy anh không thể đưa cô vào một giấc mơ nhưng cũng không sẵn sàng từ bỏ hình ảnh đó. Tại sao anh lại nói với Flynn rằng cô có thể giúp anh điều tra Chase chứ? Cần làm gì thì anh cũng đều có thể tự mình làm được cơ mà và cô tốt nhất là phải được đứng tránh ra càng xa càng tốt. Đêm qua anh đã nghĩ cái gì vậy?

Dĩ nhiên, đúng là thế mà, anh có nghĩ được gì đâu. Vì còn mãi nhìn vào đôi mắt rầu rĩ đó, mái tóc hoang dại xõa trên cái cổ trắng ngần, và anh chẳng thể từ chối Flynn bất cứ thứ gì cô muốn. Nếu cô muốn một cái đầu kì lân thì anh hẳn cũng sẽ ra ngoài tìm một cây rìu cho mà xem.

Ừm! Hôm nay anh phải nói không với cô. Mà có lẽ nói qua điện thoại thì sẽ tốt hơn. Qua điện thoại thì sẽ dễ dàng hơn. Không ánh mắt, không tóc, không có mùi dầu gội thoảng hương hoa quyến rũ tâm trí anh và khiến anh ngu muội.

Ngay lúc đó, điện thoại reo vang lên. Anh liếc nhìn nơi gọi đến: Goodhouse Arms. Anh hướng mắt cầu Chúa.

“Phải trả lời thôi,” anh lầm bầm rồi nhắc điện thoại và nhấn nút trả lời.

“Nghe,” anh thô lỗ nói, cố làm ra vẻ mình chẳng mong nghe tiếng cô chút nào.

“Jake hả? Bật TV lên!”

Anh trút ra một hơi vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng. “Chị Mercy?”

“Kênh 4! Ngay bây giờ! Bật lên đi!”

“Được rồi. Chúa ơi! Chờ một tí!” Anh thả chân xuống giường và vừa buộc lại quần vừa đi ra phòng khách. “Có chuyện gì vậy?”

“Ôi, chết tiệt. Hết mất rồi. Nhưng nó sẽ chiếu lại. Dù sao thì cũng cứ bật đi.”

Anh chộp lấy điều khiển, hướng vào TV. “Chị định kể có chuyện gì xảy ra hả?”

“Trên thời sự,” chị xuyt khẽ trong điện thoại, như cố không cho ai khác nghe thấy. “Là cái xoong sốt của chị!”

Anh dụi mắt, cố tập trung lên màn hình. Có mấy bà mặc vest ngồi sau một cái bàn và nói liến thoắng gì đấy. Chẳng có gì thú vị cả!

“Mercy, có chuyện gì vậy? Chị có thể đợi em để vào...” Anh im bất khi trên màn hình chuyển sang cảnh trên sông Hudson, trông như thể có một đám người đang kéo một thi thể lên khỏi mặt nước.

“Đó đó!” Mercy nói khi đoạn băng lại chuyển sang một cái xoong màu bạc với một thứ trông như sợi dây bungee thắt trên quai.

“... bị trĩ xuống bằng rất nhiều gạch, và một thứ trông như một cái chảo, nhiều khả năng là hung khí. Những người có thẩm quyền yêu cầu bất cứ ai có bất cứ...”

Mercy nói át tiếng đưa tin, “Cái chảo! Đó không phải là cái chảo. Nó là một cái xoong sốt bằng đồng hiệu All-Clad, đồ dân ạ. Và nó là của chị!”

“Chờ chút đã, chị Mercy. Sao chị chắc được nó là của chị?”

“Chứ cậu nghĩ ở vùng này còn bao nhiêu người dùng xoong sốt đồng hiệu All-Clad nữa?”

“Nếu biết chị đang nói chuyện gì thì em sẽ mạo muội đoán thử.”

“Trời ơi,” bà rên lên. “Nó bị lõm! Cậu có biết mấy thứ đồ đắt thế nào không? Chị nghĩ thằng ăn trộm đã đem bán nó ra chợ đen...”

Anh vào bếp. “có cả chợ đen cho xoong sốt nữa hả? Ở Shiny này à?”

Mercy cáu tiết. “Tôi đã cố bảo cậu rồi. Nhưng khôngggggg. Cậu quá giỏi, đâu có thêm điều tra vụ cái xoong sốt ba-trăm-đô bị mất đó của tôi!”

Anh khịt mũi. “Chị trả ba trăm đô chi một cái chảo ấy hả?”

“Đó không phải cái chảo, đồ chết tiệt! Đó là một cái xoong sốt bằng đồng hiệu All-Clad, nhưng đó không phải là mẫu chốt. Đã có kẻ giết người bằng cái xoong sốt của tôi!”

Jake cầm một cái tách đi lấy nước. “Thôi được rồi. Chị bình tĩnh đi nào. Có chắc đây là của chị không?”

Ở đầu dây bên kia có tiếng hít thở sâu trong vài giây, theo sau là một tiếng thở dài thườn thượt, rồi Mercy quay lại, giọng đã bình tĩnh hơn. “Là thế này, Jake. Nó là một cái xoong sốt ba-trăm-đô, giống y

hết cái tôi bị mất. Lại còn không phải của tôi nữa sao? Với cả là, tôi biết như thế. Tôi cảm thấy thế ngay khi nhìn thấy nó.”

Jake đã học được một bài học từ lâu rằng không nên tranh cãi với trực giác của người phụ nữ này. Việc đó chỉ làm chị thêm cáu lên, vốn là điều anh chẳng muốn, mà vấn đề chính là thường thì chị ấy đúng. Anh đặt cái tách lên trên lò vi sóng và với lấy gói cà phê hòa tan.

“Rồi. Vậy nó là của chị. Thế nó bị mất khi nào?”

“Mùa xuân rồi. Nhớ không? Chị đã bảo cậu mà cậu lờ đi.”

“Em nhớ đó là củ cải mà.”

Mercy thở dài nãy nê. “Chuyện này là trước đó nữa. Cù vậy chị nhắc lại với cậu lần nữa trong tối củ cải, và cậu lại lờ đi lần nữa. Chúa ơi, Jake! Cậu có bao giờ nghe chị nói không?”

Jake quyết định đó là câu hỏi mà tốt nhất nên chuyển qua cho nhanh. “Chị này. Gọi cảnh sát và bảo cái xoong đó là của chị. Kể cho họ nghe nó bị mất lúc nào, và càng nhiều chi tiết về nó càng tốt.”

“Nhưng, Jake...” lại một quãng im lặng nữa. “Nó bị lấy từ bếp của chị. Bếp của chị. Không ai có thể vào được trừ nhân viên trong khách sạn, thỉnh thoảng có thêm vài người bạn hay sao đó nữa, nhưng đây không phải phố Wall.” Chị họ giọng thì thào. “Nhỡ có ai ở đây là kẻ giết người thì sao?”

“Chị đang đưa ra kết luận một cách vội vã đấy, Mercy. Ý em là, rất có thể ai đó đã ăn trộm nó, rồi đem bán, rồi nó lọt vào tay kẻ giết người. Ai đó ở Arms có thể là ăn trộm, nhưng không hẳn là kẻ giết người.” Ngay khi anh nói những lời này thì có gì cứ bật lên trong đầu anh. Nếu tính cả cái chết của bà Esther thì cả hai mối nghi ngờ nhiều khả năng nhất đều có liên quan đến Arms. Thật khó mà là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng không cần cho Mercy biết điều đó. Chị ấy đã hoảng đủ rồi.

Anh lấy chiếc tách ra khỏi lò vi sóng trong khi Mercy tiếp tục thao thao bất tuyệt về chiếc xoong sốt, rằng chị thích nó làm sao, chẳng cần biết đang nó một người không hề cảm thấy hứng thú với nó đến thế. Anh vờ lắng nghe, chốc chốc thêm vài tiếng ậm ừ động viên, trong khi đầu óc thì đang quay cuồng. Mãi cho đến khi mẩu tin nóng đó được quay lại, thì thứ gì đó phía sau cái xoong sốt bỗng khiến anh chú ý.

Đó là chiếc túi nhựa tang chứng, bên trong đựng một bình bệt. Jake chớp lấy cái điều khiển TV, tua lại đoạn phim trực tiếp, lòng thầm cảm ơn Chúa và công ty truyền hình cáp vì dịch vụ TiVo (máy ghi video kỹ thuật số) này. Anh bấm dừng đoạn phim và thở hắt ra.

Cái bình bệt có thứ gì đó sáng sáng ở quanh nắp. Thứ gì đó trông rất giống kim cương giả. Anh điềm nhanh lại sự việc.

Cái xoong sốt biến mất hồi mùa xuân rồi. Elaine Placie cũng thế. Còn cái bình bệt đính hạt kim cương giả thì anh chỉ nhớ là đã từng thấy một lần, và nó là của Elaine. Chưa kể đến việc những phụ nữ như Elaine Placie luôn có khuynh hướng tạo ra kẻ thù...

“Tào lao,” anh lầm bầm.

“Jake? Cậu có đang nghe chị nói không?” Mercy rít lên trong điện thoại.

“Em phải đi đây,” anh nói và ngắt điện thoại. Anh ném nó xuống ghế và nhìn chằm chằm lên màn hình, đầu óc anh bình tĩnh đến lạ thường khi phải xâu chuỗi các thông tin lại với nhau.

Cuối cùng thì Elaine Placie đã chẳng thoát được khỏi nơi này. Dù đã có người bỏ một số tiền lớn để cố làm ra vẻ như vậy. Và dù Jake có cảm giác mạnh mẽ rằng anh đã biết đó là ai.

Anh đi vào phòng tắm. Anh muốn thư giãn, sạch sẽ và làm chủ bản thân khi bảo với Flynn rằng anh không đời nào lại để cô cách thằng cha Gordon Chase đó trong vòng có một dặm.

Thêm nữa, nếu đêm nay anh bị bắt khi đột nhập vào văn phòng của Chase thì ít nhất anh cũng có thể tỏ ra bảnh bao cho mẹ thấy. Những chi tiết nho nhỏ ấy lại mang rất nhiều ý nghĩa.

“Flynn? Em có trong đó không?” Jake lùi lại khi nghe có tiếng động trong nhà, rồi anh nhìn quanh. Chiếc ghế đu đưa đã được dời đi chỗ khác, bậu cửa mới sơn và hai ổ khóa mới thay sáng lóa. Không may là anh chẳng nghe thấy tiếng lạch cạch của cả hai trước khi Flynn mở cửa.

“Em biết đấy, ổ khóa sẽ hữu dụng hơn nếu em thật sự khóa...”

Trông thấy cô, anh im bật. Flynn mỉm cười, nghiêng đầu sang một bên vì đang bận đeo một chiếc khuyên toòng teng dài bằng bạc ở tai bên phải.

Chiếc khuyên bạc rất hợp với sợi dây đeo cổ điểm trang trên ngực Flynn. Chiếc váy đen cô mặc dù ngắn nhưng che chắn kỹ càng.

“Chào.” Flynn bước sang một bên nhường lối cho anh vào. “Anh đến đây làm gì?”

Anh nuốt nước bọt, nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh cần nói chuyện với em về... Em đang định đi đâu à?”

“Ừ,” cô nhe răng cười. “Em có hẹn.”

Anh nhìn cô chằm chằm, tâm trí anh trống rỗng mất một lúc. “Ta có kế hoạch sao?”

« Không. Em có kế hoạch. » Cô quay lưng về phòng ngủ. Jake đợi một lúc, rồi theo cô vào và thấy cô đang soi gương chỉnh trang lại. « Em biết em đã hứa với anh là báo cho anh trước, nhưng chuyện này xảy ra quá nhanh nên em không kịp làm gì. Gordon đến văn phòng em nửa tiếng trước và mời em đi ăn tối, thế nên em nghĩ đó sẽ là một cơ hội tuyệt vời để anh dùng chiếc chìa khóa đó. Em đã gọi Carole làm thay ca cho anh tối nay, và Gordon sẽ đến trong vòng hai mươi phút nữa, nên tốt hơn hết là anh đi đi. »

Vài lọn tóc mượt mà cổ ý buông sau gáy, trên vai, nhưng phần lớn mớ tóc được kéo lên cao, quần thành một búi lỏng và được giữ bởi hai chiếc dải có hoa văn. Cô bặm môi, đưa ngón tay út lướt nhẹ theo vành môi. Trong một khoảnh khắc, Jake tưởng như đã đi lạc đến tận đâu rồi, nhưng rồi anh nhớ ra rằng cô đang làm đom vì Chase. Anh bước về phía cô.

« Gọi cho hắn. Bảo em sẽ không đi. »

Cô nhìn như thể anh bị điên. « Cái gì ? Tại sao ? Đây là cơ hội tốt để anh đột nhập vào văn phòng đó mà. Em cứ tưởng anh sẽ mừng... »

Jake lấy điện thoại của mình ra, bật nắp và tìm số điện thoại của Chase.

« Tucker, anh làm gì vậy ? »

Jake đặt chiếc điện thoại vào tay cô. “Em cú nhấn vào nút màu xanh lá cây đó. Khi hấn trả lời thì bảo em sẽ không đi với hấn. Không bao giờ!”

Flynn cầm điện thoại, đóng lại, rồi trả cho Jake. “Không. Bỏ em bảo em phải đi gặp hấn, còn anh thì cần hấn biến đi một lúc. Một hòn đá trúng hai con chim. Nhưng anh nên đi đi trước khi hấn đến. Để hấn bắt gặp tụi mình với nhau thì lộ hết.”

Jake lại mở điện thoại. “Hấn sẽ không thấy anh ở đây, vì hấn sẽ không đến đây đón em, bởi vì em sẽ hủy cuộc hẹn này.”

Anh bắt đầu nhấn số điện thoại, nhưng Flynn vội ngăn lại.

“Tucker, chuyện gì vậy? Tối qua anh đã đồng ý như vậy rồi mà.”

Anh nhìn cô. “Là vì tối qua anh nghĩ Elaine Placie vẫn còn sống.”

Flynn nhìn anh chằm chằm một lúc, rồi rút tay về, “Elaine Placie là ai?”

“Là cô gái có cái bình bệt đánh đá.”

Flynn mở to mắt. “Là người đã giúp Chase lấy chiếc laptop đó?”

Jake gật đầu. “Đêm qua họ đã kéo thi thể cô ta từ dưới sông lên. Họ vẫn chưa nhận dạng xong, nhưng đó chính là cô ta.” Anh tiếp tục bấm số của Chase và chuyển điện thoại sang cho Flynn. “Thế nên em gọi đi.”

Flynn cầm lấy điện thoại, nhìn nó chằm chằm, rồi lại đóng lại và đưa cho Jake. Gương mặt cô tự tin và dứt khoát. “Em không nghĩ đó là hấn!”

Jake vẫn giữ ánh mắt ở cô. “Chà. Đến cả xác chết của cô nàng lừa đảo đó mà vẫn không làm em ấn tượng thì việc giữ gìn sự thú vị trong mối quan hệ này xem ra gặp phải thử thách rồi.”

“Anh nghĩ đi, Tucker. Hấn thuê Elaine Placie trộm lại chiếc laptop. Hấn trả tiền cho cô ta. Vậy sao lại

giết cô ta? Ngay cả nếu cô ta đòi thêm tiền hay đe dọa báo cảnh sát thì hắn vẫn là một doanh nhân có danh tiếng tốt, còn Elaine Placie chỉ là một kẻ lừa đảo tầm thường. Lời nói của cô ta có chống lại hắn thì hắn vẫn có toàn quyền. Không có động cơ giết người ở đây. Thêm nữa là em không thể hiểu được. Chase không có đạo đức, em đồng ý, nhưng anh nghĩ hắn là kẻ giết người thật sao? Ý em là, anh nghĩ thế thật sao?”

Anh biết cô có lý. Anh cũng từng nghĩ như vậy, nhưng vì quá mải nghĩ cách đưa Flynn thoát khỏi tình huống này nên anh cũng chưa suy nghĩ thêm được bao nhiêu. Để sau anh sẽ nghĩ kỹ hơn, còn bây giờ anh chỉ có một mục tiêu duy nhất trong đầu. Anh đưa điện thoại cho cô, “Không, anh có thể lên vào ban đêm mà.”

“Đừng có nghĩ rằng em chưa từng nghe thấy điều đó.” Cô lấy điện thoại từ tay anh, gấp nắp lại và ném ra sau vai. Chiếc điện thoại bay vút qua đầu tủ đứng, đập vào tường, rơi xuống nền nhà và văng vào gầm giường.

Cả hai cùng nhìn xuống. Jake cảm thấy sững sờ và căng thẳng trước vẻ quả quyết thẳng thừng của Flynn.

“Vậy, em đang nói gì?” Cuối cùng anh cũng cất tiếng. “Vậy giờ Chase là một anh chàng tử tế hả? Một đối tượng đủ tư cách khác hả?”

Cô khoanh tay trước ngực, hất đầu sang một bên, “Ôi! Trời ơi! Anh đang ghen à? Với Chase?”

“Không,” anh trả lời, giọng đang hơn so với dự định. Anh hít một hơi rồi nói tiếp. “Không. Không phải như vậy, nhưng vụ giết Elaine Placie đang gây chú ý, và anh muốn tránh càng xa vụ này càng tốt.”

Flynn cất thời soi vào ví, đóng lại, rồi nhìn Jake, “Với anh, em trông giống kẻ vô dụng lắm hả?”

Anh lắc đầu, “Đừng lẫn lộn chuyện này, Flynn. Anh không nói như thế, em cũng biết mà.”

“Em đã học các khóa tự vệ trong suốt ba năm. Em có một chiếc điện thoại và bình xịt Mace. Là phụ nữ thì không có nghĩa là em không thể suy nghĩ hay tự vệ.”

“Mấy chuyện phân biệt giới tính đấy không áp dụng được với anh đâu. Ở nhà có bốn bà chị và một mẹ và anh không muốn phải đụng độ với bất kì ai trong số đó. Không phải là chuyện đó! Mà là...”

Anh ngừng lời, thở hắt. Sự thật là anh không thể nghĩ đến chuyện cô sẽ ra ngoài với Chase, nhất là bây giờ, khi đã trông thấy cô trong bộ váy đó. Đó là chuyện giữ cho cô an toàn. Đó là về một triệu thứ mà anh không thể kể tên, và cũng không muốn. Anh cố nghĩ ra một cách để biểu đạt điều này mà không để lộ ra những gì anh thật sự muốn khi cô tiến đến gần anh, móc một chân sau đầu gối anh và cố gắng làm anh mất thăng bằng, và cũng đã suýt làm được thế. Jake nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đứng lại cho vững và túm lấy tay cô. Anh xoay cô lại, ngoặt tay cô ra sau rồi vòng cánh tay còn lại của mình quang cổ cô. Cô hồng hên, vài sợi tóc hất lên mặt

“Chết tiệt!” cô nói, “Ở lớp tự vệ em vẫn làm được cơ mà.”

Anh nghiêng đầu tới trước, môi kề tai cô, “Dĩ nhiên là vậy, nhưng đây là thế giới thực.”

Anh nghe thấy sự thất vọng trong giọng nói của Flynn khi cô quấy người trong tay anh. “Anh định nói gì đây? Trong thế giới thực thì em chết chắc chứ gì?”

Anh hít sâu, cố không để mùi hương của cô làm mình phân tâm. “Tùy theo cái gã đang giữ em muốn gì.”

Anh nói lỏng cánh tay, cô chậm chậm xoay lại trong vòng tay anh. Hai tay anh đặt lên eo cô và khẽ cắn môi dưới. Anh đưa một tay chạm vào mặt cô. Da cô sao có thể mềm mại đến thế! Gần như là không thật.

“Tucker,” cô nói, hơi lớn hơn một lời thì thầm.

Anh vừa định nghiêng người hôn Flynn thì cô liên dứ dứ chai Mace trước mặt anh.

“Xịt xịt. Anh thua rồi, em đã an toàn. Thế đi nhé.”

Anh rút tay khỏi hông cô, “Anh chịu em thôi, Flynn ạ. Em đúng là biết cách làm cụt hứng.”

Cô nhún vai tự mãn rồi cho chai Mace lại vào túi. “Nếu anh muốn kiểm soát tình huống, anh phải tạo

cho đôi phương điều hấn muốn nhất, hoặc cho hấn thấy điều hấn sợ nhất. Em học được như thế ở một lớp ứng biến mà mấy người ở Renaissance Faire bắt em đi học. Nó cũng có tác dụng trong thực tế ra phết.”

“Nhưng sao em biết anh muốn gì?” anh khẽ hỏi.

Cô nhún vai, “Anh là đàn ông. Chỉ có thể hoặc là thức ăn hoặc là tình dục, mà em lại không có cái đùi gà nào trong tay. »

Jake cười thầm, rồi im lặng. Tim anh vẫn còn đập loạn lên sau khi ôm cô sát vào người như vậy, và anh biết bất kỳ điều gì mình nói ra bây giờ cũng đều vô nghĩa. Cô rất vững vàng, và quyến rũ, mọi thứ anh nói bây giờ không còn nghĩa lý gì cả. Cô bước về phía anh, hơi nghiêng đầu kiểu giáng hòa, để lộ chiếc cổ cao trắng mịn.

« Anh nghe rõ nhé, » Flynn nói, ánh mắt cô sáng lên tinh nghịch nhìn anh, « Gordon Chase không là cái thá gì với em hết. »

Jake hơi lo vì cảm giác khoan khoái khi nghe điều đó. « Vậy sao ? Hấn giàu có và đẹp mã. Nhiều cô gái trong thị trấn này đều muốn được hấn để ý ! »

« Ừm, » cô nhỏ nhẹ, « Em không phải trong số nhiều đó. »

Jake mỉm cười, Flynn chạm vào cánh tay anh.

« Anh nghe này. Gordon Chase là thằng đại ngốc, ngay cả khi hấn không gây chuyện với anh. Nhưng hấn đã làm thế, và vì vậy, em muốn hấn phải trả giá. Dù hấn có giết Elaine Placie hay không thì chắc chắn cũng có liên hệ với cô ta, và em đang cho anh cơ hội để khám phá điều đó. Vậy bây giờ hoặc anh có thể chọn trở thành một gã ‘đầu đàn’ cẩn thận quá đáng, nhảy xổ ra phá đám khi hấn đến đây, hoặc anh tin tưởng để em tự giải quyết và anh thì đi lấy chiếc laptop kia đi. »

Có tiếng gõ cửa. Jake không nhúc nhích, Flynn cũng vậy.

« Một tiếng đến nhà hàng và một tiếng về, em có thể kéo bữa ăn ra hai tiếng. Thế là anh sẽ có đủ thời gian. » Anh cảm thấy những ngón tay cô chạm vào mình. « Em phải tỏ ra tử tế với thằng ngốc ấy suốt

bốn tiếng đồng hồ. Anh làm sao thì làm cho bố công em. »

Cô rời tay khỏi anh rồi đi. Jake nghe tiếng cô mở cửa, anh phải hết sức ngăn mình không ào vào cái phòng khách đó mà phá hỏng kế hoạch làm Nancy Drew của cô.

Nhưng anh không làm vậy. Anh lắng nghe cô chào Chase ở cửa ra vào, giọng cô vui vẻ, phấn khởi và ngây thơ. Anh nghe giọng Chase xun xoe, tự mãn, và chỉ vài phút đau đớn sau đó, cánh cửa đóng lại. Jake thở ra một hơi, ngồi xuống giường, và vùi đầu vào tay.

Xét theo thực tế, anh biết rủi ro không lớn. Thậm chí nếu Chase là người đã khử Elaine Placie và Esther, anh vẫn có thể công khai đến Arms để lên kế hoạch với Flynn, đón cô ở đây để tất cả sẽ thấy hai người bên nhau. Nếu anh định theo dõi Flynn, sẽ không phải là tối nay. Cô ấy sẽ ổn. Cô ấy cứng cỏi. Cô ấy thông minh. Cô ấy...

Cô ấy thật đáng kinh ngạc.

Anh khẽ mỉm cười chính mình khi nhận ra mình đã suy nghĩ quá nhiều. Cô đã nắm được anh. Chuyện đó xảy ra khi nào vậy ? Anh không để ý, nhưng khi nghĩ về việc cô đi chơi với Chase tối nay, trong bộ váy đó, anh thấy điên tiết.

Hừ ! Chắc hẳn là tại mái tóc.

Jake thọc tay vào túi, lấy ra chiếc chìa khóa Rhonda Bacon đã đưa, xoay xoay trong tay. Anh biết anh không có nhiều thời gian. Anh chỉ hy vọng cái thứ chết tiệt ở trong laptop đó, bất kể nó là gì, sẽ xứng đáng với tất cả chuyện này.

Phải như vậy thôi.

Chương 9

Chase trút nốt chỗ rượu cuối cùng vào cốc của Flynn rồi giơ một ngón tay hờ hững gọi bồi bàn mang ra một chai khác. Nụ cười của hắn không leng keng quá mức trong ánh nến, kể cũng dễ thở hơn một tí, nhưng trong một giờ đồng hồ phải giả vờ hứng thú với golf và các quỹ tín dụng chung cũng đã làm Flynn kiệt sức. Cô liếc nhìn đồng hồ, chỉ phải giết thêm bốn mươi lăm phút nữa. Cô hy vọng đến lúc đây Tucker đã tìm được tất cả mọi thứ cần tìm bởi vì anh sẽ chỉ có được chừng ấy thời gian thôi.

« Nào, chúng ta đã nói về tôi cả buổi tối rồi, » Chase nói, thả khăn ăn cạnh đĩa. « Tôi muốn biết về cô. »

« À, » Flynn nói, « Thế thì chuyện sẽ ngắn thôi. Tôi chẳng có gì nhiều để mà tìm hiểu cả. »

« Tôi không tin, » gã nói. “Cô có vẻ là một phụ nữ tuyệt vời.”

Tôi có vẻ là một phụ nữ đang đứng giữa ông với tiền hoa hồng cửa ông thì có.

“Không hẳn. Tôi chỉ là một cô gái bình thường thôi, chỉ biết có giày dép, mua sắm và đi làm móng mỗi tuần.” Cô cầm cốc rượu lên. “Thú vị hơn mỗi người chết thôi. Tin tôi đi.”

“Đừng khiêm tốn. Tôi biết trước đây cô có đóng phim. Ta bắt đầu từ đó đi. Sao cô lại từ bỏ?”

Cô đặt cốc xuống. “Tôi đã kể cho ông chuyện đó lúc nào nhỉ?”

“Cô không kể. Chỉ là tôi có nghiên cứu về cô một chút. Cô là một phụ nữ thú vị, Flynn Daly ạ. Đừng nói với tôi là cô không biết điều đó.”

“Không. Chắc chắn không.” Jake nói đúng, một thị trấn nhỏ lại có kết nối Internet quả là một điều nguy hiểm.

Chase phẩy tay như gạt đi cái ý đấy. “Tôi thích cô, Flynn. Tôi nghĩ chúng ta là những tâm hồn đồng điệu. Và khi tôi thích ai đó, tôi muốn biết thêm về họ.”

lynn cho qua “những tâm hồn đồng điệu” để đào sâu và điều cô cảm thấy quan trọng hơn. “Vậy là ông đã điều tra tiểu sử của tôi. Lãng mạn quá nhỉ.”

“Cô nói nghe có vẻ bị xâm phạm quá,” Chase nói và cười tủm tỉm. “Tôi chỉ thuê một thám tử tư, anh ta gọi điện thoại cho bạn bè và gia đình cô, hỏi một vài câu. Nhờ thế tôi biết cô thích đồ ăn Ý. Rượu

vang đỏ. Kem đánh răng Blizzard của Dairy Queen 🌟.” Gã nháy mắt. “Hoàn toàn không giấu giếm gì nhé.”

Flynn nặn ra một nụ cười và tay nắm chặt khăn ăn dưới gầm bàn để đảm bảo mình không ném một cái bánh mì vào đầu gã. “Tôi nghĩ chúng ta có thể có những định nghĩa khác nhau về thế nào là ‘không giấu giếm’”.

“Ôi, thôi nào, Flynn. Ngày nay ai chả làm thế. Ít nhất thì tôi cũng thành thật về chuyện đó. Với cả đâu phải tôi lôi báo cáo thể tín dụng với tiền sử phạm tội của cô ra đâu. Tôi chỉ muốn biết cô thích và không thích những gì thôi mà. Tôi muốn biết những điều gì là quan trọng với cô.”

“Và ông không hỏi thẳng tôi bởi vì...?”

Chase nhe răng cười. “Bởi vì thế thì sẽ làm hỏng mất bất ngờ.” Rồi gã nghiêng sang một bên và lôi khỏi túi một chiếc hộp nhỏ màu vàng. Nó được bọc trong một dải trang trí bằng kim loại, tạo thành một nút bông ở phía trên trông như một đám hạch lỏng lánh.

“Ồ,” Flynn hít một hơi.

“Nào,” Chase nói, tay làm một động tác khuyến khích. “Mở ra đi.”

Flynn bắt tay vào tháo cái ruy băng ra khỏi cái hộp. Chase chỉ nhìn, mắt hấp háy. Gã đã từng làm chuyện này, Flynn có thể cảm nhận được điều đó. Và dựa vào vẻ tự mãn trên khuôn mặt ấy thì rõ là chuyện này trước đây đã có hiệu quả.

Đẹp trai và giàu có, cô thầm nghĩ trong lúc đánh vật với món quà. Gót chân Achilles của các cô nàng.

Cuối cùng cô đành từ bỏ sự tinh tế, cầm con dao ăn lên mà cưa rồi bật cái nắp ra khỏi hộp.

“Ôi, lạy Chúa tôi,” cô nói và trân trối nhìn vào hộp. Đây là một sợi dây chuyền bạc với mặt là hai chiếc giày ballet, mỗi chiếc giày có một viên kim cương hồng đơn giản đính ở mũi. Trông như một món quà vẫn hay đem tặng một bé gái sau ngày lễ kiên tín (*).

Chase nghiêng người về trước, ngón tay trỏ nài chỉ vào món quà.

“Bạn cô từ hồi đại học... tên là gì nhỉ? Alesia à?”

“Tôi không có người bạn nào hồi đại học tên Alesia cả,” Flynn nói thẳng thừng và đặt cái hộp xuống bàn.

Lông mày Chase nhíu lại, “Whitney?”

Flynn lắc đầu.

Hắn lôi một tấm thẻ thư mục từ trong túi áo khoác ra, rồi búng ngón tay và đút nó trở lại vào túi. “Michelle. Tóm lại là, cô ấy nói cô thích giày ballet biết bao, rằng cô có chúng khắp nơi trong phòng. Thế nên...” Hắn nhướn mày về tự hào, biết câu trả lời thậm chí trước cả khi hỏi. “Cô có thích không?”

“Tôi thích không à?”

Đúng là như vậy, hồi đại học, cô quả có hơi bị ám ảnh bởi giày ballet. Rồi trong cuộc khủng hoảng tuổi “hăm” của mình, cô và bác sĩ tâm lý đã phai mất mười tháng để phát hiện ra rằng chuyện về mấy đôi giày chỉ là biểu tượng của một thứ mà cô có cảm giác mình không bao giờ đạt được, một lời hứa cô không bao giờ có thể giữ, và cô đã dọn hết tất cả giày ballet, cho chúng vào một cái hộp, và cất trên gác xép căn nhà của mình. Giờ nhận món quà này, chỉ vài ngày sau khi cuối cùng đã từ bỏ giấc mộng của mẹ dành cho mình, chẳng khác nào bị thui cho một cú vào bụng.

Và cái gã Chase này ngồi đó, huênh hoang và thiển cận, nghĩ rằng mình vừa biến mọi giấc mơ của cô thành hiện thực.

Tôi thích không á? Điều mà cô thích làm lúc này là nện một cái vô cao su vào lỗ mũi trái của gã ta. Nhưng làm vậy thì quả là không được quý phái và lịch duyệt cho lắm.

Và cũng chẳng giết được bốn mươi phút còn lại.

“Ông biết không...” Flynn nói, nhanh chóng đứng dậy, “...tôi sẽ quay lại.”

(*) Lễ kiên tín (Confirmation day): lễ chứng nhận một tín đồ là thành viên chính thức của Nhà thờ, sau lễ Rửa tội.

Cô thả khăn ăn xuống ghế và hướng về phòng vệ sinh.

Không giấu giếm cái con khi, cô nghĩ khi chốt cửa phòng vệ sinh.

Không thể tin được gã dám điều tra mình, cô nghĩ khi rửa tay.

Đêm dài nhất trong cuộc đời khôn nạn của mình, cô nghĩ kho quăng tờ khăn giấy vào thùng rác. Cô liếc vào gương và nhìn mình chăm chăm.

“Không tòa án nào trên đất này có thể buộc tội tôi,” cô nói to, rồi bắt gặp anh phản chiếu một cái gì đó óng vàng sau lưng mình trong gương, và tim cô nhảy dựng lên.

“Tôi xin lỗi, tôi tưởng tôi...” cô nói khi quay lại.

Nhưng chẳng có ai ở sau lưng cô. Tim cô bắt đầu đập dồn, và cô cảm thấy một giọt mồ hôi đang dần kết lại sau cổ. Cô đặt tay lên miệng. Cô tự cười mình, nhưng ngay cả chính tai mình, cô vẫn nghe thấy tiếng cười ấy thật giả và chói. Cô nhắm mắt, hít vào một lần nữa...

Đó là lúc nó ulla đến. Mùi hương ấy... Cô mở to mắt và tim bắt đầu đập điên cuồng. Chậm rãi, Flynn lại hít vào, đúng là nó, mùi hương hoa hòe nhẹ mang đến một đợt sóng kí ức và cảm xúc mạnh mẽ, rung động đến nỗi cô phải bám vào bồn rửa để giữ thăng bằng.

Tủ đồ của mẹ. Một kí ức va vào cô, ngày ấy mười hai tuổi, bò vào tủ đồ của mẹ mình, đóng cửa, kéo những chiếc váy áo vào vòng tay cho đến khi chúng xấp xỉ bằng kích thước của một con người, ôm lấy chúng, hít hà cái mùi hương hoa nhè nhẹ đến từ những túi hương mẹ cô để trong tủ. Mười hai tuổi, cô đã hiểu ung thư và điều nó sẽ mang lại, nhưng chính cái mùi hương và cảm giác của những chiếc váy áo không ai mặc của mẹ đã chuyển tải những gì cô cảm thấy – sự vắng mặt đột ngột, nỗi đau ám ảnh, sự trống rỗng đau đớn của nỗi mất mát.

Flynn mở mắt. Có nước mắt đọng trên gò má, nhưng cô không nhớ mình đã khóc. Cô đã ở đây, bám vào cái bồn rửa ấy bao lâu rồi? Bao lâu rồi...”

Nhưng chẳng thể quá vài giây. Mãnh liệt, nhưng ngắn ngủi. Mùi hương đã biến mất, nhưng cái cảm giác về... nỗi đau. Sự mất mát. Chúng vẫn còn ở đây.

Ánh sáng màu vàng óng. Cô đã nhìn thấy nó. Ánh sáng. Cùng một thứ ánh sáng cô đã thấy khi bà cô Esther...

“Mẹ?” cô thì thầm, cảm thấy một cơn nấc đang dâng lên trong cổ. Không có gì cả. Không ánh sáng, không túi hương. Dầu đó là gì thì cũng đã biến mất rồi.

“Chỉ là mình, mất trí trong một nhà vệ sinh.” Cô hít thêm một hơi thật sâu, chăm chăm nhìn mình trong lúc rút hộp phấn ra khỏi ví. Nhưng tay cô lại đang run bần lên và chẳng thể làm gì được. Cô tì cả hai tay vào bồn rửa và nhắm mắt lại.

Hãy nghĩ đến Tucker. Nghĩ đến tất cả những chứng cứ anh ấy sẽ lấy được về Chase. Hãy nghĩ đến lúc Chase trở thành thẳng tù. Nghĩ về...

Và, kia rồi. Khuôn mặt của Tucker tươi cười nhìn cô, đôi mắt nâu mềm mại đó sưởi ấm Flynn đến tận đáy lòng. Cô hình dung vòng tay rắn chắc của anh quanh mình, và tim cô trở lại vũ điệu tự nhiên. Khi Flynn mở mắt thì tay cũng đã vững, cô cầm hộp phấn lên và mở nó ra. Trong lúc sửa sang son phấn, cô cố tình không nghĩ đến ý nghĩa của việc đã mừng tượng ra khuôn mặt của người phục vụ quầy bar để gượng đỡ mình qua khỏi giây phút khó khăn. Ít nhất, điều đó có nghĩa anh cao hơn nhiều so với một người phục vụ quầy bar.

Nhưng cô không muốn nghĩ về chuyện đó lúc này.

“Cô đây rồi,” Chase nói khi cô trở lại, hơi nhồm người lên khỏi ghế cho đến khi cô ngồi xuống. “Tôi đang bắt đầu nghĩ cô đã trèo ra theo đường cửa sổ.”

Ồ, tin tôi đi, tôi đã nghĩ đến chuyện đó, Flynn nghĩ khi mỉm cười rạng rỡ với gã ta.

“Không, tôi chỉ không tin vào những điều đến quá nhanh,” cô nói, khi đã yên vị trong ghế. “Thế nào. Tráng miệng chứ?”

“Thực ra là...” Gã chồm tới với lấy tay Flynn. Cô để gã nắm tay và chống chọi với sự thôi thúc dùng tay còn lại búng vào trán gã. “Tôi đang nghĩ có lẽ nên rời khỏi đây. Tôi có thứ này muốn cho cô xem.”

Ồi, Chúa. Lần cuối cùng cô sa lưới vì câu nói đó là với Timmy Newton hồi lớp Tám, và cô không có nhu cầu lặp lại.

“Tôi thì thực sự đang nghĩ đến món tráng miệng,” cô rút tay về và với lấy thực đơn tráng miệng.

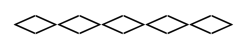
“Tôi xin lỗi,” ChaaSe vừa nói vừa đứng dậy. “Tôi lỡ trả tiền mất rồi. Nhưng tôi bảo này. Tôi sẽ lái xe đưa cô qua một cửa hàng Dairy Queen trên đường về. Ta sẽ mua Blizzard. Sẽ rất vui đấy.”

Gã đặt tay lên lưng ghế của Flynn và cô không còn lựa chọn nào khác là phải đứng dậy. Cũng được thôi; nếu kế hoạch của Chase là cho cô xem một cái gì đó không ở trong quần của gã, thì cô có thể vắt nốt ba mươi phút còn lại. Còn nếu không, gã sẽ có một lý nghĩ ồm dài ngày, và sẽ phải xa rời phòng làm việc lâu hơn nữa.

Đôi bên cùng có lợi, cô nghĩ và bắt đầu đi ra phía cửa.

“Đợi đã, không phải cô quên gì sao?” Chase hỏi, ra hiệu về phía bàn, nơi có cái hộp vàng nho nhỏ nằm giữa đám ruy băng.

“Ô, vâng.” Cô quay lại, chộp lấy cái hộp, rồi ra hiệu cho gã dẫn đường. Khi theo sau lưng gã, cô thả cái vật ngu xuẩn đó xuống đất và đá nó vào một cái gầm bàn. Đây chỉ là một hành động nhỏ thôi, nhưng hết sức thỏa mãn.

Jake thả đầu xuống bàn Chase, để nó cộc vào cái mặt phẳng cứng với âm thanh vang dội khắp văn phòng chỉ được chiếu sáng bằng chùm sáng gắt của chiếc đèn Mini Mag. Anh đã ở trong đó hai tiếng đồng hồ - sau khi ngồi trong bãi xe một tiếng rưỡi đợi Finola Scott rời khỏi văn phòng ngay cạnh - mà vẫn chưa tìm được dây số để mở két của Chase. Anh đã thử tất cả các tổ hợp có thể nghĩ ra được, từ ngày Chase tốt nghiệp đại học đến sáu chữ số đầu tiên của số Pi.

Chẳng đúng cái nào.

Cuối cùng, Jake quay ra những thứ trong văn phòng. Anh đã lục qua các ngăn kéo đựng hồ sơ, bàn giấy của Chase, bàn giấy của Rhonda và đã thử mọi thứ từ các số trên thân máy tính đến số model của máy pha cà phê. Vẫn chẳng đúng cái nào. Cái kết sắt cũng không phản ứng gì với những cú đá hay những lời chửi rủa về mẹ của nó. Điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng Jake nghĩ cứ phải thử hết mọi cách cho chắc.

Em phải tỏ ra tử tế với thằng ngốc ấy suốt bốn tiếng đồng hồ. Anh làm sao thì làm cho bồ công em. Giọng của Flynn vang lên trong đầu Jake, anh liếc nhìn đồng hồ. Anh đã định đợi ở Arms khi Chase đưa Flynn về. không phải theo kiểu ám ảnh, ghen tuông mà chỉ theo kiểu để-xem-thằng-khốn-này-thế-nào, bình thường thôi. Thế nhưng với cái đà này, anh nghi mình còn không thể đến đó sớm trước Giáng sinh được là mấy chứ đừng nói đến trước khi Flynn trở lại, mà theo Jake ước tính là chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa.

Trừ khi họ ở ngoài đường rất khuya.

Hoặc Chase cô đưa cô ấy về chỗ của gã. Một đợt sóng giận dữ vô ích trào qua khi Jake nghĩ đến đây, anh phải mất một chốc để bình tĩnh lại. Flynn sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Cô ấy quá thông minh. Dẫu sao, Jake vẫn muốn ra khỏi chỗ này trước khi cuộc hẹn kết thúc. Anh không muốn đối mặt với nguy cơ Chase tạt vào văn phòng để lấy cái gì đó và bắt gặp mình, điều này cũng có nghĩa là thời gian không còn nhiều.

“OK,” anh tự nhủ, gõ gõ ngón tay xuống tờ giấy thăm trải bàn trước mặt. “Ta là Chase. Ta cần một dải số làm mã mở két mà ta không thể quên. Ta kiêu ngạo, ta vênh váo, ta nghĩ ta thông minh hơn hết thảy. Dãy số của ta là gì?”

Anh dừng lại, tay vẫn nhịp nhịp trên tờ giấy thăm, tờ giấy chệch đi và chạm phải cái điện thoại. Khi Jake với tay tay chỉnh lại tờ giấy, anh nhìn chằm chằm cái điện thoại. Cụ thể hơn là mảnh giấy nhỏ dưới tấm nhựa trong kê dưới đường dây trực tiếp vào văn phòng của Chase. Jake lắc đầu. Không ai có thể tự phụ đến thế được.

Dẫu sao, vẫn đáng để thử. Jake xoay ra khỏi ghế và đến chỗ cái két, cẩn thận bấm vào từng cặp sáu chữ số đầu tiên của đường dây trực tiếp, và bấm riêng chữ số cuối cùng. Cái két kêu “cách” một cái và cánh cửa kéo kẹt ngoan ngoãn mở ra.

“Đùa nhau sao,” Jake lầm bầm khi tắt đèn pin và nhét nó vào túi sau. Cẩn thận, anh kéo laptop và đút nó vào cái ba lô đưa thư trên lưng mình. Anh đóng két, đặt ghế vào chỗ cũ, và gần như sắp đặt tay lên nắm cửa phòng ngoài thì nghe thấy tiếng phụ nữ cười to. Anh sựng lại. Có người ngoài cửa. Cửa chớp nơi cửa sổ vẫn đóng nên anh không nhìn thấy đó là ai, nhưng anh biết tiếng cười đó.

Flynn.

“Ồ, xin lỗi, tôi có làm ồn quá không?” cô gần như hét lên. “Chắc hẳn là tại rượu rồi. Tôi hơi bị điên mất rồi.”

Rồi cô lại phá lên cười.

Một cái chìa khóa được tra vào ổ, và Jake suýt nữa thì không kịp quăng mình xuống gầm bàn của Rhonda trước khi mở cửa và bật đèn.

“Cô cứ làm ồn tùy thích,” Chase nói. “Tôi thích tiếng ồn.”

Nắm tay của Jake co lại theo bản năng. Flynn lại rúc rích cười, nhưng anh có thể nghe thấy một chút căng thẳng trong tiếng thở dài cô phát ra sau đó. Jake nhắm mắt.

“Thế... ông muốn cho tôi xem cái gò?”

“Ồ, chỉ là một thứ nho nhỏ...”

Có tiếng Chase mở một ngăn bàn và lục qua hồ sơ. Jake có thể nhìn thấy Flynn hơi bước chân đi, như thể đang tìm mình. Cuối cùng cô tì vào bàn, và anh nhéo gót chân cô nhẹ nhẹ để cô biết anh đang ở đâu.

“Ồi!” cô ré lên.

“Cô ồn chứ?” Giọng của Chase đang tiến đến gần hơn. Jake đoán gã ta đã tìm được thứ cần tìm.

“Ruồi. Tôi thấy một con ruồi. Tôi đến khiếp lũ ruồi. Sinh ra đã thế. Cả văn phòng nữa. Máy cái văn phòng cũng làm tôi phát khiếp. Tôi rất lạ ở chỗ đó. Có lẽ ta nên đi thôi nhỉ?”

“Một phút nữa thôi,” chân Chase bước vào tầm nhìn đối diện chân Flynn theo cái cách cho thấy một sự xâm phạm không gian riêng tư nhất định. Jake hy vọng Flynn đang lục tìm chùm chìa khóa của mình. Bị phát hiện ở đây cũng bỏ nếu anh được chứng kiến cô xịt cho Gordon Chase một cơn mưa hạt tiêu. “Tôi muốn cô xem cái này.”

Có một khoảng lặng và rồi Flynn nói, “Wow, oách thế!”

Jake căng người dưới bàn, trí tưởng tượng bay vút lên với hàng nghìn phán đoán Chase đang cho Flynn xem cái gì, và cứ mỗi phán đoán sau lại làm anh muốn giết Chase hơn cái trước.

“Xây dựng sắp xong rồi,” Chase nói, và Jake thư giãn được một tí. “Trông nó đắt tiền hơn thực tế nhiều. Cô sẽ phải kinh ngạc khi thấy ta có thể xây một dinh thự rẻ đến mức nào ở Costa Rica.”

Jake có thể cảm thấy sự căng thẳng trong giọng nói của Flynn khi cô nói, “Ừm, lợi dụng sự cùng kiệt kinh tế ở các nước nghèo đúng là cách hay,” nhưng dựa vào tiếng cười rúc rích đồng tình của Chase,

anh đoán hàm ý của câu nói đã đi trượt mục tiêu của nó.

“Ừm, cũng khá trẻ rồi,” Flynn nói. “Sao ta không...”

Chân của Chase tiến về phía Flynn, và rồi đột nhiên chân của cô bị hồng lên, ra khỏi tầm nhìn. Một giây sau, có tiếng thình ngay trên đầu Jake.

“Gordon,” Flynn nói, “ông làm cái...?”

Ngón chân của Chase suýt nữa thì chạm vào chân Jake lúc gã tiến lên trước. Mọi thứ yên ắng một chút, và Jake dịch người để nghe rõ.

“Gordon,” cuối cùng Flynn lên tiếng. “Tôi thật sự nghĩ ông nên đưa tôi về nhà ngay.”

“Cô có chắc đây là điều cô muốn không?”

Jake căng người, sẵn sàng bắn ra khỏi gầm bàn và đập cho Chase một trận, nhưng khi nào anh chắc chắn là Flynn không làm chủ được tình hình mà thôi. Cô có thể tự vệ. Cô có bình xịt cay Mace. Và nếu không thành công thì cô còn có Jake.

Cô ấy sẽ ổn thôi. Nhưng Chase thì chỉ còn cách việc xịt hơi cay vào mặt có một tí ti nữa thôi. Jake nín thở, chờ tiếng xịt và tiếng la hét. Nhưng chẳng có gì xảy ra, chỉ là một sự im lặng kéo dài. Chân Chase tiến thêm chút nữa khi gã di chuyển đến gần hơn, và Jake nhận ra tại sao mọi thứ lại yên tĩnh đến thế.

Họ đang hôn nhau. Cô ấy đang hôn gã. Cô ấy...

Cho gã cái gã muốn. Làm chủ tình hình.

Jake siết chặt năm đấm, chuẩn bị động nó vào bàn thì Flynn cho thoát ra một tiếng ợ to nhất, thiếu nữ tính nhất mà anh từng nghe thấy. Chân Chase bắn về phía sau.

“Ôi, tôi xin lỗi,” cô nói, giọng vô cùng bối rối, nhưng Jake bắt được cái mạch đắc thắng trong giọng nói của cô. “Tôi bị... bệnh dạ dày. Thật xấu hổ quá!”

Một làn sóng nhẹ nhõm tràn qua Jake, và anh phải đấu tranh để không bật cười. Thế mới là cô gái của tôi chứ.

Không nao núng, đôi chân Chase lại tiếng đến.

“Tôi không ngại đâu,” gã ta nói, mặc dù Jake nhận thấy gã không di chuyển vào quá gần như trước nữa. Tuy vậy vẫn đủ gần để ngăn cô nhảy khỏi bàn.

“Ừm, ông biết đấy...” Flynn nói, giọng căng thẳng. “Tôi thật phải về. Tôi phải uống thuốc, nếu tôi

không uống sớm thì... Tôi không muốn khiếm nhã nhưng đây là bệnh dạ dày. Ông biết đấy. Kiểu như, ra cả hai đường...”

Jake chẳng muốn gì hơn là bò ra khỏi gầm bàn và hôn cô ngay tại chỗ, nhưng anh vẫn ngồi nguyên. Đây là trò chơi của Flynn, và anh sẽ để cô chơi cho hết.

“Thật sự là tôi... Tôi nghĩ tôi cần...”

Chân Chase lùi về sau và một lần nữa gót giày của Flynn chạm đất.

“Tôi nghĩ ông nên đưa tôi về ngay,” cô nói. “Nếu lịch sử lặp lại, mọi thứ sẽ rất tồi tệ đấy.”

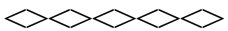
“Ô,” Chase nói. “Dĩ nhiên. Chắc chắn rồi. Ta đi thôi.”

Cả hai đôi chân rời ra hướng cửa, chân Chase đi nhanh hơn một chút khi Flynn lại ợ thêm một cái nữa. Jake ngồi co dưới bàn thêm vài giây nữa, mỉm cười.

Cô ấy thật là khủng, cái cô Flynn này.

Anh lẳng tai nghe cho đến khi nghe thấy chiếc xe rời bãi đỗ mới ngo ngoáy để đứng dậy, đánh giá quá cao chiều cao của cái bàn và đập đầu vào gầm trên. Khi anh vớ tay lên để sờ soạng gầm bàn, tay anh chạm phải... băng dính? Anh rút đèn pin ra thì rọi phải một tập hồ sơ màu xanh chuối dán vào phía dưới bàn của Rhonda.

“Càng lúc càng bí hiểm,” Jake lầm bầm, rồi kẹp cái đèn pin giữa răng và bắt tay vào gỡ tập hồ sơ ra khỏi gầm bàn.

Cảm ơn chị Freya. Flynn nghĩ khi vẫy tay chào tạm biệt Chase từ cửa nhà. Freya đã nghĩ ra toàn bộ cái màn bệnh dạ dày này hồi đại học, và nó đã cứu cả hai thoát khỏi không chỉ một cuộc hẹn hò tồi tệ. Cũng hơi ngạc nhiên là phải mất tới ba cú ợ hơi và một cái ợ khan nữa mới đẩy được Chase đi, nhưng ít ra cuối cùng cũng thành công và gã đã biến mất, hy vọng không bao giờ dám rủ cô đi chơi nữa.

Flynn đóng cửa và dựa lưng vào đó, vai so lại vì căng thẳng. Một buổi tối ứ ngợp, không muốn nói là hơn thế nữa. Giữa ngón tay nịnh một buồn nôn của Chase, đôi giày ba lê ngu xuẩn, và cái tình huống kinh khủng là phải hôn hít gã ta trên bàn trong khi Tucker trốn bên dưới, cô không chắc chuyện gì làm mình khó chịu nhất. Tuy nhiên cô cũng cố gắng tập trung vào những thứ này, bởi vì bên dưới chúng là cái trải nghiệm kì quái trong phòng vệ sinh ở nhà hàng, và cô không sẵn sàng để nghĩ về chuyện đó. Ít nhất là chưa. Cô chỉ muốn pha một ít trà, lên giường, ngủ một giấc không mộng mị, và thức dậy vào

một ngày mới.

Nhưng rồi có một tiếng gõ cửa, cô biết chắc chắn là ai.

“Anh đi đi,” cô nói qua cánh cửa.

“Không đi,” Jake đáp lại.

Cô thở dài, quay lại, và mở cửa. “Em không muốn nghe.”

Jake mỉm cười nhìn cô. “Nghe gì kia?”

“Về chuyện xảy ra ở văn phòng. Tin em đi, đó không phải ý em. Em đã làm mọi thứ có thể, và để em nói cho anh biết nhé: Anh – Nợ – Em – Nhiều – Lắm.”

Cô gồng mình lên chuẩn bị nghe anh hét vào mặt mình vì tội phá hỏng mọi thứ, nhưng anh chỉ đưa tay lên và chạm vào mặt cô.

“Em xử lý thật tuyệt vời,” anh nói. “Cái trò bệnh dạ dày đó đúng là siêu sao. Anh chỉ ước được nhìn thấy mặt gã ta lúc đó.”

Ồ. OK. “Vậy anh không tức à?”

Anh nhún vai. “Không. Em cứu anh một bàn thua mà.” Anh nâng cái túi thư lên và lôi ra tập hồ sơ màu nỉ chuối với băng dính quanh mép. “Nếu em không đến đúng lúc ấy, ta sẽ chẳng bao giờ tìm được cái này.”

Flynn chớp mắt, nhìn chằm chằm vào tập hồ sơ. “Cái gì thế?”

“Anh không biết.” Tucker nhét nó lại vào trong túi.

“Em tưởng anh vào để lấy cái laptop.”

“Ừ, anh cũng lấy được luôn rồi, bởi vì anh rất, rất giỏi.” Anh nhe răng cười, mắt lấp lánh nhìn cô. “Anh tìm thấy tập hồ sơ này lúc đang giết thì giờ dưới bàn của Rhonda và sẽ nghiên cứu nó vào sáng mai. Lúc này, anh chỉ muốn cho em biết sự vất vả của em không phải chẳng để làm gì.”

Anh ấy không hề bực mình về việc mình hôn Chase. Không phải cô muốn anh bực mình, nhưng một phần trong cô cũng thích có một chút ghen tuông, để phân tán tư tưởng khỏi cái mùi hương trong tủ áo của mẹ, nó ám vào trí nhớ của cô như thể vẫn còn tươi mới trong từng hơi thở.

Cô gượng cười. “OK. Tuyệt. Em sẽ đi pha trà.”

Cô quày quả đi ngang qua để anh vào bếp. Cô chưa có mấy thì giờ ở trong bếp và không có chút ý niệm nào về việc trà hay ấm đun để đâu. Cô mở ngăn đầu tiên bên trái mình.

Bánh quy kem. Dĩ nhiên rồi.

Cô đóng nó lại.

Cửa nhà bếp mở ra sau lưng cô và cô phớt lờ, mở tiếp ngăn thứ hai. Vài cái đĩa, một ít trà nhỏ. Cô muốn tách to cơ. Cô muốn một cốc trà to, một cái gối nhồi cỡ bự, một loạt phim của Cary Grant, và Freya để cùng bình luận về những đoạn hay. Cô muốn được an ủi, muốn bình thường và không có một người chết nào xâm phạm vào những quy luật trong vũ trụ của cô. Như thế là đòi hỏi quá nhiều sao?

“Flynn?” giọng Tucker lần đến đằng sau. “Em có sao không?”

“Em ổn mà,” cô nói. “Chỉ pha ít trà thôi. Anh có thể tự ra về. Chúc ngủ ngon.”

Cô mở ngăn tủ tiếp theo. Bingo. Ấm trà. Cô lôi nó ra và bước lại bồn rửa, nhưng đúng lúc cô với tay để mở vòi nước, tay của Tucker đã đặt xuống tay cô. Anh kéo cô lại đối diện với mình, lấy cái ấm trà từ tay cô và đặt nó vào bồn rửa. Anh đưa tay lên, chạm vào mặt cô và bắt cô phải nhìn mình.

“Có chuyện gì vậy?” Mắt anh xoáy vào mắt cô, và cô có thể thấy sự giận dữ trong đó.

Đây rồi. Cảm ơn. Cãi nhau nào.

Sự giận dữ của anh, tuy nhiên, rõ ràng không nhắm vào cô. “Gã ta đã làm gì em? Từ chỗ anh nghe thì có vẻ như em làm chủ tình hình. Flynn, nếu anh chỉ thoáng nghĩ là hắn đã làm em đau...”

“Ôi, Chúa, không. Chuyện đó ổn mà. Ý em là, không phải là ổn, rất tệ hại, không phải là thứ đang làm em phân tâm.”

Anh nghiêm khắc nhìn cô thêm một chút nữa, rồi dịu lại. “Được rồi. Vậy nếu không phải Chase thì là cái gì?”

“Không có gì cả,” cô nói. “Em chỉ mệt thôi, và em cần một tách trà chết tiệt.”

Anh gạt đầu, thả tay cô ra, và với lấy cái ấm trà.

“Em đi thay quần áo và thư giãn đi. Còn anh sẽ đi pha trà cho em.”

“Tucker, anh không cần phải...”

Anh nghiêng đầu nhìn cô và mỉm cười, nhưng anh mắt vẫn kiên quyết. “Anh sẽ làm. Tranh với anh chỉ làm mất thời gian thôi. Em đi thay quần áo đi.”

Flynn thở dài và bỏ đi, cố gắng giữ đi sự căng thẳng trong khi tẩy trang, xõa tóc, đánh răng, và thay quần áo ngủ - không phải bộ bằng lục mà Freya đã mua cho cô, mà là bộ pijama rộng rãi, bằng vải flannel, tuyệt đối không sexy mà cô đã tự xếp mang theo. Cô không thể nghĩ về cái quỷ gì đang tiến triển giữa cô và Tucker. Cô không thể nghĩ về cái gì hết, thần kinh của cô căng như dây đàn đang sẵn sàng đứt phụt, và cô biết nếu mình bắt đầu nghĩ về bất cứ thứ gì ngoài trà và giấc ngủ, nó sẽ đứt tung.

Có tiếng gõ nhẹ ở cửa phòng ngủ, rồi Tucker ló đầu vào, mang theo một bình trà và một cái cốc đặt trên cái khay bạc. Anh để nó xuống sàn nhà cạnh giường cô.

“Anh hy vọng em thích bạc hà,” anh nói. “Có vẻ như bà Esther từng rất thích.”

“Tuyệt quá,” Flynn gật đầu và gấp tay ngang bụng. Cô thấy lạnh bất thường, và các dây thần kinh vẫn căng thẳng. “Cảm ơn anh.”

Tucker bước tới một bước và chạm vào cánh tay cô. “Em có muốn kể anh nghe chuyện gì đã xảy ra không?”

“Không,” cô nói nhanh. Cô không muốn thật, nhưng khi ngược lên gặp ánh mắt của Tucker, cô có thể đọc thấy sự thất vọng trong đó, và cô thì quá mệt mỏi, chẳng muốn đỡ thêm một gánh nặng nào. “Tôi nay em đã nhìn thấy mẹ.”

Đôi lông mày của Tucker nhíu lại. “Mẹ em có mặt ở nhà hàng sao?”

“Bà mất lúc em 12 tuổi.”

Mắt Jake mở to. “Ô!”

Cô thở rất dài. “Em vào phòng vệ sinh và nhìn thấy thứ anh sáng ấy. Em cũng nhìn thấy nó lúc bà Esther...” cô lục trong suy nghĩ, không sao tìm được từ mình cần tìm, và đành hài lòng với “... đến thăm. Rồi em ngửi thấy mùi quần áo của mẹ em. Mẹ vẫn hay dùng những cái túi hương ấy. chúng rất độc đáo. Có mùi như oải hương, thoảng thêm chút hương vani, và một chút kích thích. Em không biết...” cô cắn chặt răng và chớp mắt vì xúc động. “Em chỉ... Em đã quên mất mình nhớ mẹ đến mức nào.”

Mắt Flynn nóng bừng và nước mắt tràn xuống mặt khi cơn xúc động chế ngự cô. Một lát sau, vòng tay của Jake đã ôm quanh Flynn, cô dựa vào anh, thấm lấy sự an ủi khi anh vuốt dọc sống lưng và vò loạn xoạt trong tóc cô. Cuối cùng, sự căng thẳng trong thần kinh cô đã nhường chỗ cho sự bình tĩnh, và cô bước lùi khỏi anh, dụi mắt.

“Em thề, em chưa bao giờ nhìn thấy người chết trước khi đến đây.” Cô khịt mũi, gạt nước mắt. “Chắc anh nghĩ em mất trí.”

“Ừ, đúng,” anh nói, mỉm cười. “Không biết em có thấy tí chút an ủi nào không, nhưng anh cho rằng mất trí là rất quyến rũ.”

Cô với tay định đánh yêu anh một cái vào vai, nhưng anh hụp người tránh được và tóm lấy tay cô, dẫn về giường.

“Em biết chuyện này có vẻ giống... chuyện khác.” Anh nói, “nhưng anh chỉ định đưa em vào giường, cho em ngủ rồi anh sẽ đi khỏi đây.”

Flynn khịt mũi. “Cái gì? Có cả luật về phụ nữ khóc nhè nữa sao?”

Tucker buông tay cô ra và kéo tấm phủ lại trên giường. “Chính ra là...”

“Anh giỡn à?” Flynn nói, bỏ vào giường một cách duyên dáng.

Anh kéo chăn phủ quanh cô, ngồi trên giường cạnh cô, và cúi xuống lấy tách trà của cô. “Phụ nữ say. Phụ nữ khóc nhè. Phụ nữ trong vòng ba tháng sau khi chia tay hoặc một năm sau khi chồng chết hay li dị.” Anh đưa cô cốc trà kèm một nụ cười. “May cho em là không có luật nào chống lại một cô da ngăm đáng yêu có sức hút kỳ lạ với ma quỷ cả.”

Flynn cười khúc khích và nhấp một ngụm trà. “Em xin lỗi. Chỉ là em đã trải qua một đêm kì dị. Và rồi lại còn phải chịu đựng gã Chase, gã ta đã hoàn toàn làm hỏng niềm yêu thích Dairy Queen của em; với cả, em cứ tưởng anh sẽ nổi điên với em vì đã phá bĩnh cuộc điều tra của anh.” Cô hít một hơi kèm tiếng nấc và ngạc nhiên thấy nước mắt lại bắt đầu dâng lên trong mắt mình. Lạy Chúa. Đêm nay mình quả là một ca khó đỡ.

“Này, em đâu có phá hỏng cuộc điều tra của anh.” Anh chạm vào tay cô và nhẹ nhàng giữ những ngón tay ấy trong tay mình. “Em cừ lắm. Em hy sinh vì đồng đội thế còn gì. Anh nói cho em nghe nhé, nếu là anh, anh không chắc mình có thể hôn Gordon Chase vì em đâu.”

Flynn bật cười. Anh nâng những ngón tay cô lên và chạm chúng vào môi mình.

“Em ngủ đi. Anh sẽ ghé qua văn phòng của em ngày mai, ta có thể cùng xem xét chứng cứ để xem ta đang ở đâu, được chứ?”

Cô siết chặt tay quanh những ngón tay anh. “Đừng đi. Ý em không phải là bắt anh...” cô hơi lắp bắp, rồi mỉm cười “... phá luật nào cả, em chỉ...” Cô thở dài, không thể kiềm nổi đủ tự ái hay ý thức quy chuẩn để ngăn mình thành thực. “Anh làm em thấy đỡ hơn. Và em muốn anh ở lại. Chỉ... ở lại thôi. Ý em là, em sẽ hiểu nếu anh không muốn. Em biết như thế là đòi hỏi rất nhiều.”

“Không, không phải đâu.”

Lòng biết ơn tràn ngập trong cô, cô chớp mắt. “Thật không?”

Anh mỉm cười khi đá giày ra khỏi chân, rồi bò qua cô trên đám chăn. Anh xếp gối cạnh tường và ngồi tựa vào đó, thò tay ra ngoài. Cô cuộn mình trong anh, ngả đầu lên vai anh, và nháp trà từ cái cốc trong tay mình. Jake hôn lên trán cô, và lần đầu tiên trong đêm đó, cô cảm thấy hoàn toàn thanh thản.

“Tuy nhiên anh phải cảnh báo em,” anh nói. “Luật hay không luật, anh vẫn là một thằng đàn ông. Khả năng từ trung bình đến khá là anh sẽ sờ soạng một tí vào một quăng nào đó lúc nửa đêm đấy.”

Flynn cười lớn và rúc sâu hơn vào lòng anh. “Em không mong gì hơn thế.”

Chương 10

Flynn ngồi sát mép giường, chân bắt chéo kiểu yoga. Cô có thể nhìn thấy đằng sau lưng là hình hài bằng xương bằng thịt của chính mình đang cuộn tròn dưới chăn, và Tucker nằm trên tấm trải giường, ôm lấy cô từ phía sau. Dù ý thức của cô, phần tâm linh của cô, hay bất cứ tên gọi nào khác của nó, đang ở mép giường, cô vẫn cảm nhận được hơi ấm và sức mạnh của anh từ phía sau thấm vào mình.

Thật dễ chịu.

“Ừm, phải nói là ta không nghĩ là cô thuộc hạng này,” Esther vừa nói vừa đu đưa trên chiếc ghế ma của mình, trong khi chiếc ghế thật, chiếc mà Flynn đã thất bại trong việc đặt lại vị trí cũ, thì im như tượng.

“Hạng nào?” Flynn hỏi.

“Ta lại xếp cho cô vào loại hay câu nệ. Hơn cả thẹn.” Esther nhướn mày về phía Tucker đang say ngủ. “Nhưng cô xử lý anh bạn Jake của ta khá mau lẹ đấy. Hy vọng động cơ của cô là tốt.”

“Không phải như bà nghĩ đâu,” Flynn nói. “Anh ấy là một người bạn.”

“Xì,” Esther bĩu môi. “Cô định nghĩa ‘ngờ ngạc nhiên’ là như thế nào vậy Flynn? Bởi vì ta có thể đoán chắc với cô, ta không phải như thế đâu.”

“Không, chắc chắn là bà không phải thế,” Flynn nói.

Esther thôi đu đưa, một nét hài lòng thoáng qua gương mặt. “Thế thì được.”

“Thôi nào,” Flynn nói, “Tucker nói nếu cháu muốn bà bỏ đi, mà phải nói là cháu rất muốn vậy, thì cháu phải lắng nghe bà nói. Và bởi vì cháu thấy đây là điều duy nhất cháu chưa thử làm, cho nên...” Cô ra hiệu về phía Esther bằng một tay. “Nào. Bà nói đi.”

Esther chồm về phía trước. “Cô muốn ta nói?”

“Đúng.”

“Được. Ta nghĩ cô là một đứa con gái rất thô đầy. Ta sẽ không bao giờ nói chuyện với người lớn hơn ta theo cách của cô. Tóc tai thì bất tri, miệng lưỡi thì kém thiện chí, nếu không muốn nói là còn tệ hơn thế, và có vẻ như cô đã quên rằng chính cô mới là kẻ chõ mũi vào chuyện người khác ở đây, chứ không phải ta. Đây là nhà của ta. Khách sạn của ta. Gia đình của ta.”

Esther bực tức ngồi xuống và nhặt mớ đồ đan len lên, khua những mũi đan vào nhau một cách nóng giận. Flynn đợi vài giây, rồi nói, “Chỉ thế thôi sao?”

Esther sững người lại. “Ý cô là gì, ‘chỉ thế thôi sao’ là gì?”

“Ý cháu là, chỉ thế thôi sao? Bà không thích cháu, được thôi. Cháu biết điều đó ngay từ đầu. cũng chẳng sao, cháu cũng chả phải yêu mến bà ghê gớm gì lắm. Cái cháu cần là một cái gì đó để bắt tay vào làm, một cái gì đó cháu có thể làm để đưa bà về phía ánh sáng trắng, để bà có thể đi tiếp. Bởi vì, mặc dù cháu rất thông cảm là chết không phải là một điều gì vui thích lắm với bà, nhưng bà ạ, sự thật là sự thật. Sớm muộn rồi bà phải chấp nhận nó thôi, và cháu hy vọng bà sẽ làm việc đó trước khi bà làm cháu hoàn toàn mất trí.”

Bà Esther trừng mắt nhìn Flynn trong chốc lát, nhưng rồi nét mặt của bà giãn ra, và bà bắt đầu chậm chậm đóng cửa trên ghế.

“Ừm,” cuối cùng bà nói, “có một thứ cô làm được đấy.”

“Tuyệt. Thế thì làm thôi. Bà cần gì đây?”

Esther thôi đóng cửa và chồm về trước trên ghế. “Đặt mấy con bò chết tiệt của ta lại chỗ cũ!”

Ánh sáng vàng vọt tắt, như thể ai đó vừa chạm phải công tắc, và Flynn cảm thấy một cú hút tuột lại khi cô bị kéo về cơ thể mình. Cô thở dốc và cảm thấy vòng tay của Jake ngay lập tức siết chặt hơn nữa quanh người mình, bàn tay anh đưa quanh eo cô đầy che chở.

“Em không sao chứ?” Jake thì thầm. Mắt anh vẫn nhắm, hơi thở đều. Cô quay người lại đối diện với khuôn mặt ngái ngủ của anh.

“Ừm,” cô trả lời khe khẽ và nhìn ngắm khuôn mặt ấy, những đường nét phác trên nền sáng trắng dịu dịu của ánh trăng đang tràn vào qua cửa sổ. Khuôn mặt anh có một nụ cười thương trực, như thể sự vui

tươi là trạng thái mặc định vậy. Cái cảm lờm chờm rìa, tóc vẫn bù xù hết nói như thường lệ. Cô mỉm cười, tự hỏi làm sao mình có thể cảm thấy dễ chịu đến thế với một người chỉ mới quen có vài ngày.

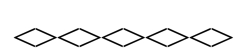
Cô đưa mắt nhìn anh một cái cuối cùng, rồi xoay lưng, rúc lại vào vòng ôm của anh. Tay anh lướt từ eo lên vai cô, xoa cánh tay cô mơ màng.

“Em không sao chứ?” anh lại thì thầm.

Cô nghĩ về mọi thứ. Cô bị ám ảnh bởi bà cô đã chết, sắp bị đày đi chết rục trong một khoang văn phòng bí bưng suốt những ngày làm việc còn lại, và đang nằm trong vòng tay một anh chàng phục vụ quầy bar có một khả năng kì dị, đó là làm cho mọi thứ dù thế nào thì vẫn có vẻ ổn thỏa.

“Ừm,” cô nói. “Em ổn mà.”

Và cô ổn thật.

Jake hít thật sâu khi đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Không gian bên cạnh anh trống không; không biết lúc nào, Flynn đã hất tấm chăn phủ lên người anh. Anh mỉm cười lười biếng khi nhìn xuống đó, để tâm trí lạc đi trong một mớ suy nghĩ bòng bong. Thông thường, trong một mối quan hệ, đây sẽ là thời điểm anh bắt gặp mình mắc kẹt giữa ý thức mơ hồ rằng mối quan hệ này đang đi đến đâu đó, và nỗi sợ sắc như dao là cô gái sẽ hỏi anh chính xác là mối quan hệ đó đang đi về đâu. Và sự thật, như thường lệ, anh sẽ chẳng biết gì hết.

Nhưng có một điều anh biết, đó là anh không muốn cô gái này ra đi. Anh không muốn từ bỏ cô. Thực sự là, nếu được, anh muốn ngủ ở bất cứ chỗ nào còn trống cạnh cô mỗi đêm trong tương lai.

Mà anh chỉ mới biết cô có năm ngày. Phải nói là kỉ lục.

Anh nhảy khỏi giường, chui đầu xuống gầm để lấy lại điện thoại, mỉm cười khi nhớ lại vẻ kiên quyết của Flynn khi cô vút nó qua vai đêm hôm trước. Anh lôi cái điện thoại ra, nhét nó vào túi sau rồi đứng dậy, trải lại chăn nệm tử tế trên giường, vuốt thẳng thơm chỗ Flynn đã ngủ.

Vậy là chuyện này đã xảy ra thật rồi. Đâu đó vào khoảng giữa lúc đón Flynn ở ga tàu và lúc chui vào giường cạnh cô đêm qua, anh đã mắc bẫy của cô, nhưng tốt thôi. Bây giờ, dù anh có đi đứng kiểu gì, theo phương nào hướng nào đi chẳng nữa, thì cũng ăn chắc là sẽ ngã chúi mũi chúi lái xuống dưới chân cô thôi.

Anh lùa tay qua tóc và bước ra phòng khách, nhìn thấy Flynn trong bộ vest đi làm màu xanh, lôi nhưng con bò trang trí bằng gỗ ra từ một hộp đựng giày tua tua những băng keo quấn queo và xếp chúng lên một cái kệ trước mặt. Jake dựa vào cạnh cửa và quan sát, mỉm cười. Flynn đặt lũ bò lên, từng con một, và lùi lại để nghiên cứu tác phẩm của mình. Khi quay lại và thấy Jake đang quan sát, cô nhún vai và

đảo mắt.

« Em đã lắng nghe bà, » cô thả cái hộp rỗng xuống sàn và đá nó qua cánh cửa tủ đang mở. « Bà Esther bảo em đặt lũ bò ngu xuẩn của bà ấy lại chỗ cũ. Giờ em chính thức là tay sai cho bà cô đã chết của mình rồi. »

Jake cười lớn, bước tới bên Flynn, nắm lấy tay cô, và cúi xuống hôn một bên má.

« Anh xin nghỉ việc, » anh nói.

Cô chớp mắt. « Wow. Hầu hết các anh sẽ bắt đầu bằng câu ‘Chào buổi sáng’. Cho phép em tuyên dương anh vì một sự lựa chọn dũng cảm và bất thường. »

« Có một gã tên Kelvin thỉnh thoảng đi làm thay bọn anh. Có thể bắt đầu tìm người làm thay từ chỗ hắn. Trong lúc đó, Carole hẳn sẽ vui vẻ làm thêm hộ anh vài ca. » Jake đưa tay lên vén một lọn tóc đang lòa xòa trên mặt Flynn. « Anh muốn tập trung vào vụ gã Chase nàu trong vài ngày tới, và sau đó... » Anh lắc đầu mỉm cười. « Anh không biết. Anh chưa tính xa đến thế. »

« Ô ! Ừ, ok. » Flynn chớp mắt thật nhanh và đưa mắt nhìn anh kiểu « Sao ? Anh đang nói về cái quái gì vậy ? »

« Anh nghĩ mọi thứ sẽ bớt phức tạp hơn nếu anh không làm việc dưới quyền em nữa. »

Cô rên lên. « Ôi, đừng nói với em là anh nghỉ việc vì em đày nhé. Bộ trông em đủ vững vàng để đối mặt với loại sức ép này hay sao hả ? Thật sự là không đâu. »

Anh đưa một tay lên ngăn cô lại. « Chỉ là một chỗ làm thôi mà. Anh không thích thú với nó đến mức đấy, nói thật với em là thế. Ngày giờ nhàm chán. Sếp thì điên rồ. » Cô mỉm cười, và Jake thấy mình giãn ra. « Với lại, em biết đấy, anh đang suy nghĩ điều em nói. Về việc phải yêu thích điều mình làm. Anh đã đủ tiền để dành để có thể nghĩ về nó trong khoảng... » anh liếc lên trần, nhắm tịt trong đầu, rồi đưa mắt nhìn lại cô. « ... ba tuần, khoảng đó. Anh muốn nghĩ về nó một chút. »

« Ôi, Chúa ơi. » Cô ôm đầu. « Giờ thì em đã hiểu Freya cảm thấy thế nào rồi. »

« Thêm nữa. Anh biết mình chỉ mới quen nhau vài ngày, nhưng anh thật sự muốn tìm hiểu về em thêm vài ngày nữa. Và nếu mọi thứ suôn sẻ, có thể thêm một vài ngày nữa sao đó. »

Một nụ cười nghiêng nghiêng tỏa khắp mặt cô. « Thật sao ? »

Anh vòng qua eo Flynn và kéo cô lại gần. « Thật. Và điều đó có nghĩa là có lẽ anh nên rủ em ra ngoài, hẹn hò một buổi thật sự. Flynn, em có đồng ý đi chơi với anh không ? »

Flynn cắn môi, và ngẩng lên nhìn Jake với nét mặt lai láng một nỗi ngạc nhiên quá đỗi. « Trời ạ, em

chẳng biết nữa. Em có một quy tắc thế này, anh biết đấy, em không hẹn hò với đàn ông thất nghiệp. »

« Cái gì ? Sao em không nói với anh điều đó sớm hơn năm phút ? »

Cô áp tay lên ngực anh, ngay trên chỗ trái tim. Anh thích thế.

« May cho anh, em không nghiêm ngặt quá đáng với các thứ luật lệ đến mức giống như anh. »

« Tốt rồi. » Anh ngả người tới và hôn vào mũi cô. « 6h đúng. Anh sẽ đến đón em ở đây. »

Anh buông cô ra, chụp lấy chiếc túi thư từ chỗ hôm qua đã để lại cạnh cửa, mở cửa ra, nhưng rồi dừng lại khi chân chạm phải cái gì đó trên đường ra. Anh cúi xuống và nhặt lên một tờ báo, nhìn chăm chăm vào trang nhất. Anh có thể nghe thấy tiếng bước chân Flynn bước tới bên cạnh.

« Ô, có phải báo địa phương đấy không ? Em nhờ Annabelle đặt, em muốn cập nhật mà. »

Flynn thò đầu qua vai Jake, rồi im lặng. « Ôi, lạy Chúa ! Đấy có phải là... »

Cô chỉ vào dòng tít : **ĐÃ NHẬN DẠNG XÁC CHẾT TRÊN SÔNG.**

« Chính nó. » Jake đưa cô tờ báo và kiên nhẫn chờ đợi câu hỏi mà anh sẽ đến một khi Flynn đọc hết đoạn đầu.

« Ô, mà gớm đã. Báo nói đây là một phụ nữ tên Elieen Dietz. Anh lầm rồi. »

« Anh cũng đã nghĩ thế, » Jake nói và chỉ vào tấm ảnh chân dung đăng trên báo, « nếu không phải vì tấm hình này đích thị là Elaine Placie. »

Flynn lùi lại và nhìn anh. « Thế tức là sao ? Elaine Placie đã dùng danh tính giả sao ? »

Jake gật đầu. « Anh chỉ mới có vài giây để nghĩ ra, nhưng đây đang là giả thuyết tạm thời của anh. »

« Nhưng họ nói ở đây là... » Cô đọc từ trang báo. « Dietz được thả mùa thu năm ngoái từ Trại Cải tạo Phụ nữ Tennessee ở Nashville, nơi cô lãnh án ba năm vì tội lừa đảo.' Cô ta là tù mới ra trại mà. »

« Có vẻ thế. »

« Anh có nghĩ Chase biết cô ta thật sự là ai không ? »

« Nếu chưa, anh dám cá là gã cũng sắp biết rồi. »

Cô siết tờ báo vào ngực và cắn môi, mày nhíu lại, tạo thành những nếp nhăn nhỏ dễ thương trên trán. « Vậy, ta phải làm gì đây ? »

« Em sẽ đi làm. Anh sẽ về nhà, xem có gì trong laptop và có thể tìm hiểu thêm về nhân vật Eileen Dietz bí ẩn này không. » Jake mỉm cười. « Rồi anh sẽ đón em lúc 6h. »

Flynn có vẻ ngạc nhiên. « Ta vẫn đi chơi à ? »

« Em có nghĩ được lý do gì chính đáng khiến ta không nên đi không/ »

« Ôi, Chúa ơi ! Em không biết. Chuyện về Eileen Dietz. Một cái laptop đầy những hoạt động phi pháp. Chưa kể tập phong bì màu xanh chuối... »

« Rất có thể chứa công thức bí mật nấu món súp thịt Hungary của Rhonda. » Anh lấy tờ báo từ tay cô và kẹp nó dưới cánh tay. « Cuộc sống vẫn tiếp diễn mà. Anh sẽ đón em lúc 6h. »

Flynn nhìn anh không chớp một chốc, rồi mỉm cười. « OK. Kế hoạch có vẻ được đây. »

« Tuyệt. » Anh bước xuống cầu thang rồi ngoái lại nhìn, « Mặc bình thường thôi nhé. Anh không có túi tiền của Chase đâu. »

« Ferya, chị ở chỗ quái nào thế ? » Flynn nhìn chăm chăm cái điện thoại trên bàn của bà Esther, chờ Freya trả lời di động. Flynn biết điện thoại đang bật, bởi vì nếu tắt, cuộc gọi của cô đã được chuyển vào hộp thư thoại rồi. Vậy là Freya đang làm một việc gì đó khiến chị ấy không muốn dừng lại để trả lời điện thoại.

Xin chào, bạn đã đến với hộp thư thoại của Freya Daly. Xin lỗi vì tôi không thể...

Flynn với tay qua bàn, bấm nút tắt, và gọi lại. Phải đến cuộc gọi thứ năm rồi. Chắc chắn lần này Freya sẽ...

« Ôi, lạy Chúa lòng lành thật là... CÁI GÌ ĐÂY ? »

Bingo.

« Freya ! Em cần nói chuyện với chị. »

« Cô đang bị chảy máu à ? Hay bị lửa thiêu ? Hay ngã lộn cổ chết khi đang chảy máu và lửa thiêu ? »

« Không. Nhân viên kế toán của em đáng lẽ phải làm xong các báo cáo quý ba để em fax cho bố. »

« Không có chữ nào trong câu vừa rồi có máu hay lửa cháy cả. »

« Và cô ấy không có ở đây. Các bản báo cáo cũng không nốt. »

« Nên ? »

« Nên... Bố muốn có các bản báo cáo tài chính quý ba vào sáng nay. Em cần chị giúp, Fray ạ. »

Freya rên lên. « Cô có biết bây giờ ở Tucson là mấy giờ không hử ? »

« Cái hệ thống máy tính của Annabelle thật quái quỷ, còn có mật mã, em không sao vào được và bố... »

« Là 6h47. Buổi sáng ! »

« ... cần những báo cáo cuối quý và em không... »

« Vào ngày cuối cùng. Ngày cuối cùng để tôi có thể ngủ đây. Cô có biết như thế nghĩa là gì không ? »

« ... biết làm sao để chuẩn bị cho mấy cái báo cáo... »

« Ôi, lạy Chúa nhân từ ! »

Flynn nghe tiếng chần gỏi bị quăng đi và cô im lặng chờ chỉ thị của Freya.

« Không thể gọi về nhà cô tiên Tinkerbell ấy mà lấy mật khẩu sao ? »

« Đó là Annabelle. Và không, không có ai trả lời máy nhà cô ấy cả. Em nghĩ chắc cô ấy đã gọi xin nghỉ ốm bởi vì đèn báo thư thoại đang nhấp nháy, nhưng em không biết làm sao để nghe được thư thoại. »

« Và không ai khác ở đó đăng nhập được vào hệ thống sao ? Cô chỉ có một người hoàn toàn làm chủ cả một hệ thống hả ? Có phải cô đang nói với chị thế không đây ? »

« Đại để là thế. Và em cũng không sao nhận đơn đặt phòng được, bởi vì hệ thống đặt phòng là một phần của hệ thống kế toán. Em đoán thế. Hay ít nhất là em hiểu thế. »

« Chúa ơi ! Có có một người làm chủ hoàn toàn cả hai hệ thống ? Cô quản lý cái nơi quái quỷ nào vậy, Flynn ? »

« Đừng trách em. Esther đã làm thế đấy. Em sẽ cho bà ấy một trận nên thân sau, nhưng bây giờ... »

Freya ngắt lời. « Làm ơn nói với chị là không phải cô vừa tuyên bố sẽ sặc cho bà cô đã chết của chúng ta một trận nên thân đi. Mà dù cô có vừa nói thế thật cũng mặc, chỉ cần bảo với chị là cô đã không nói thế ! »

Flynn đảo mặt. « Rồi, em không nói thế. Bây giờ em chỉ cần chuyển được mấy cái báo cáo này cho bố.

Bố nói là cần chúng trước sáng nay, và... »

« Cứ bảo với bố là không. Bảo với bố là cô sẽ gửi chúng khi nào cô đang hoảng sẵn sàng gửi chúng cho bố, không sớm một giây. Bố đã có tất cả các báo cáo tài chính từ quý hai, và tất cả các quý trước đó cho đến năm 1776, thế là quá đủ để hoạch định doanh thu rồi. Bố chỉ đang thử cô thôi. Gọi lại cho bố, bảo bố cứ đợi đây, thế là qua ải. »

Flynn ngồi xuống ghế và mở lời. « Liệu như thế có ảnh hưởng đến chứng đau thắt ngực của bố không ? »

Im lặng một lát. « Ừm. Cái gì ? »

« Tim của bố ấy. Ý là, nếu em không đưa cho bố mấy cái báo cáo này thì bố sẽ bực, rồi căng thẳng. Chứ đây không phải là toàn bộ lí do khiến em đến đây hay sao ? »

Lại một sự im lặng dài hơn. « Không. »

Wow. Dễ dàng thế. « Em hiểu rồi. »

« Không, cô không hiểu, và chị thì không có thời gian để làm cho cô hiểu. Ta sẽ nói chuyện đó sau. Vấn đề là, đừng để bố thúc cô chạy quanh. Chỉ cần gọi cho bố, bảo với bố là không cần phải thúc cô đâu, rồi đi hút điều thuốc đi. »

« Em không hút thuốc. »

« Thì bắt đầu đi. Giờ làm việc cho Bố già rồi. Chào mừng đến với thế giới của những thói nghiện ngập không lành mạnh mang tính đối phó. »

Flynn thở dài. « Fray ? Chuyện gì thế ? Chị không sao chứ ? »

Lại im lặng rất dài, và đúng lúc Flynn định kiểm tra xem Freya có còn ở đầu dây bên kia không, thì Freya nói, « Chị lo cho em. »

« Cái gì ? Tại sao ? »

« Khu em ở lúc trước không an toàn. Chị đã giục em chuyển đi bao lâu nay rồi mà em có chịu đi đâu. Chị lo đến nỗi không ngủ được. Thế nên chị đã nói dối. Được chưa? »

Flynn lùi lại, kinh ngạc. “Ừm. Được rồi.”

“Rồi. Thế em có chuyện gì nào?”

“Có gì đâu. Em ổn mà.”

“Thế tại sao nói ổn mà giọng lại the thé lên như thế? Đừng nói dối chị. Em đừng chị đây. Chị đang câu đây. Đang có chuyện gì vậy?”

Flynn xoa xoa cục căng thẳng nơi cổ. “Bà Esther bắt em đặt mấy con bò của bà ấy lại chỗ cũ. Ồ, và người ta mới vớt một cái xác chết lên từ sông Hudson; người này có thể, mà cũng có khi không phải, bị một người em vừa quen giết chết. Với lại có lẽ em đang phải lòng anh chàng phục vụ quầy bar. Có điều anh ấy nghỉ làm rồi. Thế nên... Em không biết. Chắc là em ổn.”

Một khoảng lặng dài; rồi, “Thế, cái anh chàng quầy bar này... Anh ta dễ thương chứ?”

“Anh ấy...” Flynn có nghĩ ra một từ để mô tả Tucker. Một từ có thể nói được hết lòng tốt của anh, óc hài hước của anh, cái cách anh cười sưởi ấm lòng cô, sưởi ấm cả những góc khuất đã lạnh giá từ khi nào, và cái điều mà chỉ một cái chạm khẽ nhất của anh cũng có thể làm được. “Anh ấy...”

“Ôi, trời đất quỷ thần,” Freya nói. “Cô đang đùa với chị đấy hả?”

Qua điện thoại, Flynn nghe rất rõ tiếng bật bật lửa, tiếp theo là tiếng hít vào thật sâu của Freya.

“Trong spa cũng có những phòng hút thuốc được à?” Flynn hỏi.

“Không.” Thở ra. “Nào, em gái yêu. Gọi bố già đi. Báo bố quên mấy cái báo cáo chiết tiết ấy đi. Ghi các đơn đặt phòng ra giấy, và khi cái con Anna bé nhỏ gì đó của em quay lại, em phải nhồi cho nó nổi kính sợ. Chị nói nghiêm túc đấy. De dọa toạc ra đi, đừng mất công tinh tế tế nhị mà làm gì. Báo nó bắt đầu nghiên cứu các phần mềm khách sạn và cho đào tạo một người khác sử dụng được hệ thống ngay lập tức! Rồi, đi tìm anh chàng quầy rượu của cô mà bắt anh ta pha cho một ly margarita lớn nhất mà luật pháp cho phép đi.”

“Wow. Chị làm sếp hơi bị hay đấy!”

Freya khịt mũi. “Đừng có vội đưa ra kết luận nào cho đến khi về nhà.”

Flynn thấy mình căng lên. Về nhà. Ừ, kế hoạch là thế. Đây là điều cô từng muốn. Bảo tàng. T. Và chẳng có con bò sứ trang trí nào cả.

Không những vườn hồng.

Không com trộn bó đỏ của Mercy.

Không cả Tucker.

“Nào, em gái, chị phải đi đây,” Freya nói. “Em nắm tình hình rồi chứ?”

Flynn nặn một nụ cười và cố bơm một ít hào hứng vào giọng nói. “Chị lại còn phải hỏi.”

Cô gác ống nghe vào giá đỡ và ngồi trên trời nhìn nó thật lâu. Freya đang có chuyện gì đó, nhưng cô biết mình sẽ không bao giờ biết được cho đến khi Freya sẵn sàng kể cho cô nghe; nếu có bao giờ Freya chịu kể cô nghe. Chị ấy là vậy.

Giờ thì phải đối phó với thành viên còn lại của gia đình mình. Lúc trước cô gọi, thư kí của bố nói ông đang họp và sẽ trở lại bàn làm việc vào khoảng 10h. Cô nhướn mày quay trở lại với con trỏ nhấp nháy chỗ ô mật mã. Vậy là còn khoảng hơn một tiếng đồng hồ để thử lấy báo cáo. Co biết Freya có thể đã đứng về cách đối phó với bố, nhưng làm sao chị ấy có thể trông chờ Flynn vứt bỏ 30 năm khác thường trong gia đình một cách đơn giản như thế? Không hợp lý chút nào.

Với cả cố lấy mấy cái báo cáo đó thì cũng đâu có hại ai, đúng không nào?

Cô nhịp nhịp tay trên bàn, suy nghĩ. Cô đã thử tất cả các mật mã đơn giản – Annabelle, DeCross, và rất nhiều những tổ hợp khác nhau của hai từ đó, số điện thoại trên bàn tiếp tân, ngày sinh của Annabelle, còn hai tuần nữa là tới; Flynn nhớ đã từng nhìn thấy nó được khoanh tròn trên lịch trong phòng giải lao. Chỉ còn một thứ cô nghĩ có thể đúng, nhưng cái đó quá sức trẻ con, cô gần như xấu hổ khi nghĩ đến nó. Cô liếc nhìn quanh, rồi với lấy bàn phím, gõ “AD+JT4Ever” và bấm enter.

Màn hình nháy nhanh, rồi ô mật mã lại hiện ra. Flynn không tin nổi mình đã nghĩ mật mã là một thứ như thế. Cô quyết định mình thế là xong, hết rồi...nhưng rồi một ý khác chợt đến. Cô đặt tay lại lên bàn phím và gõ.

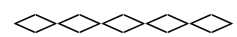
“JT+AD4Ever.”

Màn hình lại lóe lên và rồi đen kịt đi trong một chốc. Đầu tiên Flynn nghĩ cô đã phá hỏng cả hệ thống – cô và máy tính vốn có một lịch sử không thân thiện gì với nhau mấy – nhưng rồi, trước sự choáng váng của Flynn, các phần mềm xuất hiện trên màn hình.

“Ôi, cô đùa với tôi đấy sao,” Flynn lầm bầm. Cô nhấc mình ra khỏi bàn để đi lấy ít cà phê. Sẽ là một ngày dài cô “sản xuất” mấy bản báo cáo trong khi cố quên đi rằng Annabelle đích thị, về mặt tinh thần chỉ mới 14 tuổi.

Cũng như Flynn thôi. Rõ là thế.

Sẽ là một ngày dài.

Jake đẩy cánh cửa quay về vào bếp của khách sạn, và ngay lập tức bị Mercy kéo giật vào cái tủ lạnh to.

« Lạy Chúa tôi, Jake, » chị nói. « Chị gọi cậu cả buổi sáng. Cậu ở đâu thế hả ? »

« Trong cabin. Có chuyện gì thế ? »

« Cabin nào ? Cabin cũ của bố hả ? Cậu làm gì trong cabin hả Jake ? »

“Thì dọn dẹp. Em muốn nhờ chị một chuyện. Em cần...”

Mercy đánh vào tay anh. “Nhờ vả gì? Không có thời gian nhờ vả gì hết đâu, Jake. Cái xác người ta kéo từ dưới sông lên...” Giọng chị vút lên thành một tiếng thì thầm kích động. “Đó là Elaine Placie!”

“Em biết rồi,” Jake nói, xoa xoa cánh tay cho ấm.

“Chỉ có điều cô ta không hẳn là Elaine Placie,” Mercy nói tiếp. « Đó là một phụ nữ khác chị không

nhớ tên. »

« Eileen Dietz. Em biết rồi. »

Mercy chớp mắt. « Cậu biết ? Cậu đọc báo sao ? »

Jake giả vờ ra vẻ bị tổn thương. « Em có đọc báo chứ. »

Mercy nhướn một bên chân mày. « Từ hồi nào vậy ? »

« Được rồi. Flynn lấy báo. Em đọc thấy sáng nay ở chỗ Flynn. Nhân tiện, em cần chị nấu một bữa tối tử tế cho hai người ăn trong cabin. Chị biết đấy, một thứ gì đó không nhất thiết phải nóng sốt, nhưng vẫn phải ấn tượng cho cô ấy ngất đi thì thôi. »

Mercy khoanh tay ngang ngực. “Sáng nay? Ở chỗ Flynn?”

“Kiểu như, chị biết đấy, một bữa picnic ấy mà. Nhưng phải thật ngon lành. Thêm một chai rượu, và có thể thêm ít pho-mát nữa. Mấy cái sandwich be bé mà phụ nữ các chị rất thích ấy. À, em cần trước 4h đấy. Chị có làm được không?”

Đây là thức ăn. Mà chị cậu đây là thợ làm thức ăn kì diệu. Cái gì chị chả làm được. Giờ ta quay lại với buổi sáng ở chỗ Flynn đi. Cậu đang ngủ với sếp của cậu đấy à?”

“Tùy chị định nghĩa ‘ngủ với’ là thế nào, với cả cổ ấy không còn là sếp của em nữa. Em nghỉ việc rồi.”

Mercy trân trối nhìn Jake một lúc lâu. “Thôi, tôi chẳng biết nói gì nữa rồi.”

“Này, chuyện này mới và lạ đấy nhé. Chị cứ nấu cái gì đó cho em đi, được chứ? Em sẽ ghé qua lấy lúc 4h. À, em cần cả chìa khóa nhà chị nữa.”

Anh ngửa tay ra. Chị nhìn xuống, rồi lại nhìn lên mặt Jake. “Cậu có đang đùa chị đấy phải không?”

“Không. Em có một buổi hẹn hò. Với Flynn. Bọn em sẽ đến cabin ăn một bữa tối ngon lành, nhưng trước hết em có một cái laptop và cần in một số giấy tờ từ đó, và em cần dùng máy in của chị. Thôi nào, Mercy. Nếu không quan trọng thì em đã không nhờ chị.”

Mercy rút tay vào túi và giơ chùm chìa khóa ra, ngoài tầm với của anh.

“Chị sẽ làm. Với một điều kiện.”

Jake thở dài. Anh biết sắp đến cái gì. “Rồi. Bữa tối vào Chủ nhật.”

“Không chỉ mình cậu đâu. Mang Flynn đến nữa.”

Jake rút tay lại. “Không. Không đời nào em giao nộp cô ấy cho mấy chị và cái trò phán xử bạn gái ngớ ngẩn của năm người đâu.”

“Phán xử gì. chỉ là một nỗ lực để tìm hiểu con bé thôi. Để chắc chắn là nó xứng đáng. Bọn chị đâu có trát nhựa đường và lông gà lên ai bao giờ đâu, chỉ hỏi vài câu thôi mà.”

Jake nghiêng răng. “Được. Tối Chủ nhật. Bọn em tới, ăn, rồi đi. Một tiếng.”

Anh vội lấy mấy cái chìa khóa nhưng Mercy đã giật chúng lại. “Ba tiếng. Hai cô cậu ở lại ăn tráng miệng.”

“Hai tiếng. Không tráng miệng. Và không có những câu hỏi cày xới những vấn đề như đám cưới hay sinh con.”

Mercy thở dài, thả chùm chìa khóa vào lòng bàn tay Jake.

“Được. Quay lại đây lúc 4h rồi bữa picnic của cậu sẽ sẵn sàng.”

Jake nhe răng cười, hôn vào má Mercy, rồi hướng ra cửa, chỉ dừng lại khi Mercy gọi tên mình. Anh quay lại để thấy chị đang nhìn mình với vẻ lo lắng in trên mặt.

“Ai đó đã giết Elaine Placie bằng một cái chảo trong bếp của chị,” chị nói.

Jake gật đầu. “Em biết.”

“Cô ta từng hoàn toàn làm cậu phát rồ.”

“Đúng có chuyện đó.”

“Vậy là cậu có động cơ và phương thức gây án,” chị nói. “Và có lẽ là cả cơ hội nữa.”

“Chị xem CSI nhiều quá rồi đấy, chị Mercy.”

“Thế cậu định làm gì?”

Anh lấy ra và tự tin nhất trong kho vũ khí của mình. “Em sẽ tìm ai đó đã thực sự giết cô ta trước khi cảnh sát có thời gian tổng hợp chi tiết và xem em là một kẻ tình nghi.”

Anh hy vọng kế hoạch của mình tốt đẹp như đã nói, vì hiện tại, đây là kế hoạch duy nhất anh có. Mercy nhìn anh thật lâu, rồi gật đầu.

“Cẩn thận nhé.”

Anh nhe răng cười và đặt tay lên cần gạt mở cửa phòng lạnh. “Em sẽ gặp chị sau. Và vì Chúa, chị làm gì đó với chỗ này đi. Như cái tủ đựng thịt ấy!”

Mercy không cười. “Chị yêu cậu.”

Anh chạm tay lên môi và gửi cho chị một nụ hôn gió. “Em cũng thế. Mà đừng lo. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.”

Anh kéo cần gạt và bước ra, phớt lờ những cái nhìn dò hỏi của nhân viên trong bếp và cầu Chúa là mọi thứ sẽ ổn.

Anh rất ghét đoán sai về những chuyện như thế này.

Chương 11

“Thế chính xác là ta đang đi đâu?” Flynn hỏi và hơi chồm người về phía trước nhìn bầu trời tháng Mười đang dần tối qua khung cửa bám bụi của chiếc xe tải nhỏ. Dựa vào con đường đầy gió, vào đất trang trại trải dọc hai bên hông xe, và những cột đèn đường cách nhau khá xa, cô đoán họ đã chính thức chẳng biết mình đang ở đâu nữa.

“Bí mật,” Tucker nói. “Nào, kể cho anh nghe về ngày hôm nay của em đi.”

Flynn phẩy tay về phía anh. “Không. Ta hỏi chuyện đó rồi còn gì.”

“Nhưng em thích nói về nó mà.”

“Đúng em thích.” Flynn quay về phía anh, hết sức ngạc nhiên là chỗ ngồi trong chiếc xe tải cũ kỹ cọt kẹt này lại rộng rãi thoải mái đến thế. “Nhé, em rời cuộc điện thoại với Freya, đầu quay mòng mòng. Rồi em nghĩ rất hăng, mật mã là gì được nhỉ? Rồi đột nhiên, em đoán được. Vậy là em bắt đầu gõ...”

“Mà tóm lại mật mã là gì vậy?” Jake hỏi.

“Ôi, thì... một thứ vớ vẩn ấy mà.” Flynn hắng giọng. Cô vẫn chưa quyết định liệu có nên kể cho Jake nghe về vụ phải lòng của Annabelle không. Một mặt, chuyện đó chẳng liên quan gì đến cô; mặt khác, có thể Tucker nên biết. Flynn đoán nếu Annabelle có ý kiến về chuyện này thì cô nàng sẽ chọn cái vế

“chẳng liên quan gì đến mình”, thế nên Flynn quyết định mặc kệ.

“Tóm lại là em gõ vào và, hu-ra! Mọi thứ mở ra. Thế rồi em pha ít cà phê, em cứ nghĩ là sẽ phải mất đến thiên thu mới có thể hiểu được hệ thống và làm xong mấy cái bản báo cáo đó, nhưng em quay lại và chỉ hai giwof sau, mọi thứ đã sẵn sàng đâu ra đó. Em câu giờ với bố bằng cách nói với ông cụ là máy fax bị hỏng...”

“Một nước cờ thông minh.”

“Cảm ơn anh. Em cũng nghĩ thế.” Cô ngả về sau, tự cho phép mình chìm đắm trong niềm tự hào về bản thân. “Thế là, em đã mài mò ra hết. Em làm được hết. Em đã có đóng góp. Em không phải là một kẻ hoàn toàn vô tích sự.”

“Đừng có nói với anh là em không biết điều đó đây,” anh nói và liếc nhìn cô.

“Ý em là, em vẫn biết mình không hoàn toàn là một kẻ vô tích sự. Em vẫn tự trả được các hóa đơn cho mình. Em đi bầu cử. Nhưng... nếu nói đến việc làm một thành viên hữu ích cho xã hội, đến chuyện làm những việc tạo nên được sự khác biệt, những việc thật sự có ý nghĩa...” Cô nhún vai. “Một bản lý lịch cá nhân cực ngắn.”

Tucker quay xe và hai người phóng từ từ vào một con đường đất.

“Chính xác là ta đang đi đâu thế?” Flynn hỏi, nhìn xung quang thấy toàn đất nông trại, hăng hăng mùi bò và mùi thiên nhiên. Eo.

Tucker lái xe vào vệ đường và dừng lại, rồi quay sang đối mặt với Flynn.

« Tại sao em làm vậy ? »

“Làm gì?” cô hỏi, hơi lo lắng về sự thay đổi thái độ bất ngờ này. “Hỏi ta đang đi đâu hả? Tò mò cũng là một tội lỗi to tát với anh thế cơ hả, bởi vì nếu đúng thế thì...”

“Khi em bước khỏi tàu ngày hôm đó, anh nghĩ em đẹp, mà chuyện đó... cũng không qquan trọng. Phụ nữ đẹp thì một đồng một tá, ấy là vẫn còn đắt.”

“Đây không phải là nỗ lực nịnh nọt của anh không vậy? Bởi vì, nói thật nhé, chuyện nịnh nọt thì anh còn cần rèn luyện thêm nhiều.”

“Rồi em nói chuyện...” Tucker nén cười rồi lắc đầu. “Và em khó chịu, và chông chênh, và cứng rắn, và mong manh, và kì dị...”

Cô chăm chăm nhìn anh, ánh nhìn rắn hơn. “Có lẽ anh nên học tuộc một hai bài thơ trữ tình. Sẽ có khối đứga con gái chết vì cái thứ vớ vẩn ấy đấy.”

“Em...” Anh nhìn cô chăm chăm một lúc, rồi lại cười tủm tỉm và lắc đầu. “Em hài hước và sắc như dao, và em kì lạ theo kiểu rất... tuyệt vời. Ý anh là, có cô gái nào lại đi thừa nhận rằng mình nói chuyện với bà cô đã chết của mình không chứ? Hoặc đặt mình vào tay một gã ất ơ nào đó quen biết chưa được bao lâu? Em chẳng hề mưu mẹo. Em không giả vờ giả vịt. Em chỉ là Flynn, và em không phải xin lỗi ai vì điều đó. Em có biết như thế là rất quyến rũ không?”

Flynn nín thở, tim đập loạn trong lồng ngực. “Ồ... không.”

Tucker quan sát cô một lúc, rồi quay lại nhìn thẳng về phía chân trời. “Em nói đúng. Anh không giỏi cái trò này.”

“Không,” Flynn nói; đến cô nghe mà còn thấy giọng mình cao và nhẹ. “Không, cũng có vẻ thành công đấy chứ.”

“Anh không biết bài thơ trữ tình nào cả. Anh không phải loại đàn ông đó. Nói thật, cho đến thời điểm này, anh vẫn không bao giờ nghĩ mình lại là loại sắp xếp một bữa picnic đặc biệt rồi tha một cô gái ra một cái cabin ở vùng thôn quê và chỉ có mỗi một động cơ là tìm hiểu cô ấy cho rõ hơn.” Anh lại lắc đầu, rồi quay lại nhìn cô, nụ cười dịu dàng và hứng thú. “Trước giờ anh vẫn thường đem mấy gã như thế ra làm trò cười. Và bây giờ anh đã trở thành một trong số đó. Vậy mà anh thấy không sao cả. Lần đầu tiên trong đời anh, việc quan trọng nhất không phải là trả thù gã Gordon Chase chết tiệt kia, mà đó là vì em, thế nên nếu em làm ơn đừng nói thêm cái điều nhằm nhí là em không làm được cái gì ra hồn cả thì anh sẽ rất cảm kích.

Flynn mở miệng, nhưng không nghĩ được gì để nói. Cô đã từng được đọc thơ tình cho nghe – ngoài đời thực, rẻ tiền hơn tưởng tượng nhiều. Một gã thậm chí còn đứng ngoài cửa sổ kí túc xá của cô và dạo một bản dạ khúc, một dị bản đáng xấu hổ của bài “Nhưng hòn đảo trên Dòng nước” Tuy vậy cũng mùi mẫn lắm. Nhưng chưa ai có thể làm cho lòng cô rộn cả lên như Jake vừa làm thế này.

Cô thích thế.

“Em im lặng,” Tucker nói một lúc sau. “Không ổn chút nào. Anh phá hỏng mọi thứ rồi phải không? Nhưng chỉ riêng thức ăn hôm nay không thôi cũng sẽ đủ khiến anh có được cơ hội thứ hai đấy, anh thế.”

Cô vươn tới chạm vào tay anh. “Anh phá hỏng cái gì đâu. Anh làm điều ngược lại thì có.”

Anh quay lại đối mặt với cô, khóa tía nhìn vào mắt cô. “Thế thì tốt.”

Cô quay sang anh trong một cử chỉ mà cô hy vọng là đầy khích lệ, nhưng thấy khá là khó đưa ra một cử chỉ như vậy trong một cái ghế tựa tròn thế này. Sự im lặng đông quánh lại, ánh hoàng hôn đang lịm dần họ tắm trong một thứ ánh sáng ửng hồng nhàn nhạt; không thể có khoảnh khắc nào tuyệt vời hơn. Cô liếm môi dưới – nếu làm đến thế mà còn chưa đủ khích lệ thì cô cũng đến bó tay.

Mà rõ ràng là bó tay thật, bởi Tucker chọn ngay thời khắc đó mà quay đi và mở cửa xe nhảy ra.

“Cái quỷ gì thế này...” Flynn lẩm bẩm một mình khi nhìn anh đi sang bên cạnh và mở cửa.

“Anh đùa đấy à?” cô hỏi.

« Ra khỏi xe đi. »

« Gì cơ ? »

Anh đưa tay cho cô. “Đây sẽ là bài học lái xe đầu tiên của em.”

Cô không nắm tay anh. “Anh sao thế, điên à? Em đâu biết lái xe. Em còn không được cho phép.”

“Không sao đâu,” anh nói mỉm cười. “Em đang ở trên địa hạt của Jake Tucker. Con đường này còn đi một dặm nữa mới hết.” Anh đưa tay lại gần hơn. “Đi nào.”

Flynn cầm lấy tay Jake và để anh giúp mình leo xuống. “Anh nghiêm túc đấy hả?”

Anh giúp cô đứng xuống và đặt hai tay lên eo cô. “Có bao giờ em thấy anh không nghiêm túc không?”

“Trừ ba mươi giây trước ấy hả? Anh có thật sự muốn nghe câu trả lời không?”

Anh chạm vào tóc cô. “Ừ, giờ thì anh nghiêm túc rồi. anh muốn đưa em đến một cuộc hẹn hò mà em sẽ không bao giờ quên. Anh nghĩ đây là một ý khá hay, thật tình phải nói là thế.” Anh nhe răng cười. “Giờ thì đi thôi.”

Cô cân nhắc và quyết định không nói với anh rằng đằng nào cô cũng sẽ không bao giờ quên được hôm nay, và gật đầu, “Được.”

Anh cúi đầu xuống, lướt môi trên môi cô, làm chân khế tun rẩy chờ đợi điều sẽ xảy ra tiếp sau. Nhưng thay vào đó, anh lùi lại, hắng giọng, và đưa cô qua phía bên kia của chiếc xe sau. Sau khi cài dây an toàn cho Flynn và chỉ cho cô thấy đâu là chân thắng và cần sang số, anh đóng cửa phía bên cô lại, đi sang ghế bên cạnh.

“Đi đi,” anh nói. “Vào số và hơi tăng ga. Đặt tay ở vị trí 10h và 2h trên vô-lăng, và giữ sao cho con đường ở giữa hai vị trí đấy. Sẽ ổn thôi.”

Flynn với lấy cần sang số, đưa nó về mức “D”, đúng cách mà Tucker vừa chỉ. Cô đạp ga bằng chân phải và chiếc xe chồm lên trên đường với lực tăng tốc mạnh hơn rất nhiều so với mong đợi. cô hét lên và đạp thắng, khiến Tucker bắn về phía trước.

“Đáng lẽ phải đeo dây an toàn,” anh nói, một tiếng cười nén lại trong giọng nói khi tì người dậy.

“Ồ, phải, rút kinh nghiệm.” Flynn buông chân khỏi thắng và đạp vào chân ga, lần này nhẹ hơn; chiếc xe từ từ bò lên con đường đất; tay cô nắm chặt vô-lăng, những khớp tay trắng bệch.

“Ok, bây giờ còn bao xa nữa thì đến cái chỗ ta cần đến?”

“Cái cabin đó cách đây khoảng một dặm, cũng trên đường này thôi,” Tucker nói, liếc nhìn đồng hồ đo tốc độ. “Với tốc độ này thì một tiếng nữa là chúng ta đến nơi.”

“Im đi,” Flynn nói, phá ra cười rồi dần từ năm lên mười dặm một giờ. “Ê! Xem em này! Em đang lái xe đây!”

Cô cảm nhận được tay anh xoa trên vai mình thật nồng nhiệt. “Ừ. Em giỏi lắm.”

Đúng lúc đó có một tiếng động lớn, và tấm kính phía sau bắn tung tóe lên người cả hai.

Flynn hét lên, chiếc xe chao đi khi bánh lái ngoặt từ bên này sang bên kia dưới tay cô. “Ôi chết rồi! Em làm gì sai rồi? Em làm gì rồi?”

Một cặp đèn pha sáng rực lóe lên đằng sau họ.

“Anh không nghĩ là do em đâu,” Tucker bình tĩnh nói.

“Thế thì ai?”

Có một tiếng bộp, rồi chiếc gương chiếu hậu rung bần bật và văng đi, đập vào chiếc xe trước khi bắn xuống đường.

“Ừm, Tucker,” Flynn nói, gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể. “Ai đó đang cố giết chúng ta chẳng?”

“Anh đoán thế,” Jake nói. “Ngoặt sang trái và húc vào nó đi.”

Mẫu bình tĩnh cuối cùng rời khỏi cô. “Anh đùa với em đó hả?” cô ré lên, nhưng trước khi cô kịp nói hết câu, Tucker đã giành lấy tay lại và đạp chân lên chân cô.

“Ồi, ời, ời, ời!”

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!”

Họ ngoặt khỏi con đường, xuống một con dốc thoải thoải dẫn đến một nơi, may mắn thay, lại là một cánh rừng thưa. Flynn rút chân khỏi Tucker và liếc về phía sau qua tấm kính chiếu hậu đã vỡ tung. Ánh đèn không đi theo họ. Tốt rồi. Flynn tin chắc thế là tốt rồi. Phải thế chứ...

Một tiếng bốp nữa từ phía sau, và chiếc xe lệch sang trái.

“Ôi lạy Chúa lòng lành!” Flynn ré lên.

“Không sao đâu,” Tucker nói, anh bình tĩnh một cách kì cục, bẻ tay lái sang trái, đi theo quán tính của chiếc xe. Họ trượt sang một bên, và Flynn lại ré lên.

“Anh cần em thôi la hét đi,” Tucker nói.

“Còn tôi cần anh thôi tìm cách giết tôi đi!”

Họ trượt sang bên một chút trước khi bánh xe bám đất trở lại. Jake xoay bánh lái về bên phải. họ luồn vào giữa hai cái cây, rồi lao lên trên.

Họ lại trở về con đường đất, phanh kít ngay đằng trước một cái cabin, vừa đủ chỗ cho cửa bên khách sạn bật mở. Tucker chộp lấy tay Flynn.

“Đến lúc phải đi rồi,” anh nói và lôi cô ra cùng. Một giây sau họ đã ở trong cabin và anh đặt cô xuống một cái gì đó như cái đi-văng, nhưng giữa bóng tối của cabin và cơn hoảng loạn mù quáng, Flynn không nhìn thấy gì cả. hơi thở của cô nặng và nông khi tay Tucker đưa chạm vào mắt cá chân, rồi chân, tay và mặt cô. Phải mất một lúc cô mới nhận ra là anh cũng đang nói gì đó.

“...ồn không? Có đau không?”

Cô biết mình nên trả lời anh. Cô muốn trả lời anh. Nhưng cô không thể.

“Flynn!” Anh chụp lấy cằm cô và bắt cô nhìn vào mắt mình. “Em ồn không?”

Cô giật mình trở về thực tại, và tìm lại giọng nói của mình. “Em ồn. Em ồn. ý em là, có kẻ đang tìm cách giết chúng ta, nhưng mặt khác...”

Tay cậu Tucker nắm chặt cánh tay cô, và hình như anh vừa thở một cách nặng nề. “Em ồn chứ? Em chắc không?”

Flynn tập trung. Cô không biết, nhưng được cái là không thấy đau ở đâu cả.

Mắt cô bắt đầu điều chỉnh, cô đã có thể nhìn thấy những đường viền mờ mờ của mắt, miệng và tóc anh. Mọi thứ trở về với cô từng chút từng chút một, nhưng Tucker đây rồi, và anh ấy vẫn ồn.

Họ vẫn còn sống.

Hoan hô.

“Sao có ai lại muốn giết chúng ta?” cô hỏi.

“Anh không biết.”

“Em là người tốt. Em thực hiện nghĩa vụ tại tòa án. Hai lần. Em hiến máu sáu tuần một lần. Em không đá chó con.”

“Đừng nên vợ vào mình,” anh nói.

“Mà anh cũng có vẻ tử tế. Sao ai đó lại muốn giết chúng ta?”

“Flynn, nào, anh cần phải đi ra ngoài kia và xem chúng còn ở quanh đây không. Anh cần em ở lại đây và...”

“Không!” Flynn bật dậy và tóm lấy tay anh. “Ta cứ gọi 911 và...”

“Di động của anh ở đây mất sóng, và trong cabin thì không có điện thoại. Anh phải đi...”

“Anh không được ra ngoài. Có kẻ mang súng ở ngoài kia, và hắn không thích anh.”

“Anh sẽ khóa cửa và lấy chìa khóa. Nếu ai đó gõ cửa, đừng trả lời.”

Có súng mà còn gõ cửa hử? Flynn rùng mình.

“Nếu chúng chưa đi, anh sẽ dụ chúng đi. Em cần phải ở lại đây, ngồi nguyên đây và giữ yên lặng, được chứ? Em ở yên đây.”

Cô níu áo anh lại bằng tất cả sức lực. “Anh đừng bỏ em!”

Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ra và nắm lấy chúng. “Flynn, anh phải đi. Anh sẽ quay lại. Hai phút thôi, anh sẽ quay lại. Em đếm đi.”

Cô trân trối nhìn anh mà đầu óc cứ quay cuồng. “Cái gì cơ?”

“Đếm. Em ở đây, nhắm đếm đi, khế thôi. Hai phút. Một trăm năm mươi giây. Đếm đi, anh sẽ quay lại.”

Flynn muốn hỏi liệu anh có điên không, nhưng hỏi thế là mất thời gian vô ích vì rõ ràng là anh bị điên rồi. Tuy nhiên, về uy quyền trong giọng nói của anh làm cô bình tĩnh lại, và cô làm theo lời anh.

“Một. Hai. Ba. Bốn...”

Và anh đi mất. cô nghe thấy tiếng anh khởi động chiếc xe tải và quay lại hướng họ vừa đến. Cô thở

chậm, sâu, những ý nghĩ lao đến như ngọn gió nhọn.

Ai đó đã bắn vào ta.

“Ba một. Ba hai. Ba ba.”

Ta lái xe chỗ không có đường. Ta có thể đã đâm vào một cái cây. Ta có thể đã chết. Tucker có thể đã chết.

Đến đó thì Flynn bắt đầu khóc. Tay cô run lên bần bật, và cô thậm chí không thèm chùi mặt, tìm niềm an ủi kì cục bằng cách đoán thời gian những giọt nước mắt rơi bộp bộp bộp lên đùi. Cô đếm.

« Năm chín. Sáu mười. »

Tucker đang ở đâu ?

Cô nghe ngóng. Không có gì phá vỡ sự tĩnh lặng trừ âm thanh từ chính hơi thở run rẩy của cô. Tucker nói anh sẽ quay lại trước một trăm hai mươi. Cũng không còn lâu nữa. Cô nhắm mắt.

« Bảy sau. Bảy bảy. Bảy tám... »

Anh đang ở đâu rồi ? Anh chết rồi chẳng ? Kẻ điên nào đấy đã giết anh rồi chẳng ? Và liệu bây giờ gã kia có đang đến tìm cô ? Tại sao, trời ơi, tại sao, tại sao cô lại xem hết mấy cái phim kinh dị Thứ sáu ngày mười ba ấy chứ ? Con bé ở trong cabin thể nào cũng bị giết.

Luôn luôn là thế.

“Một trăm lẻ ba. Một trăm lẻ tư.”

Cô nuốt nước bọt và ngừng đếm. cô không muốn đếm đến 120, bởi nếu cô đếm đến đó mà anh vẫn chưa về, có nghĩa là chuyện xấu đã xảy ra. Vì thế chỉ cần cô không đếm đến 120 thì anh sẽ vẫn ổn và sẽ sớm quay lại. Cô biết cái logic này hồng ở đâu đó, nhưng cô không cần tìm ra lỗi hồng đấy làm gì.

Cửa mở, và mặc dù thấy được là Tucker, cô vẫn hét. Hét đang dần trở thành một thói quen rất khó bỏ của cô.

“Ổn rồi,” Tucker nói, ngồi xuống ghế bên cạnh cô. “Chúng đi rồi. Dù chúng là ai thì chúng cũng đi rồi. Em an toàn rồi. Ổn rồi.”

Cô lao mình vào vòng tay anh. “Em sẽ giết anh vì chuyện đó sau.”

Tay anh vuốt ve phía sau gáy cô và ôm cô gần đến nỗi tiếng cười thầm của anh rung qua ngực cô. “Ổn rồi mà.”

Tim cô đập thình thịch, cô ra lệnh cho nó bình tĩnh lại nhưng nó không nghe. “Em nghĩ đang sắp phát điên. Tim em đang chạy đua đây này.”

Anh ngả về phía sau và chạm tay lên mặt cô. “Ồn thôi mà. Em ổn rồi mà. Hít thở đi nào.”

“Ok.” Cô hít không khí một cách điên cuồng, cố chậm nhịp thở lại, nhưng không thể được. “Nhưng em nghĩ là em bị loạn nhịp thở rồi.”

“Thế thì cần gì nhỉ? Một cái túi giấy phải không?”

Anh dợm đứng dậy, nhưng cô lấy hết sức bình sinh níu tay áo anh và kéo anh ngồi xuống lại với cô.

“Em nghĩ em đang bị hysteria🌟. Lúc nào em cũng nghĩ chứng kích động chỉ là thứ nhảm nhí, anh biết đấy, bởi vì hyster gốc Latin có nghĩa là uterus(**). Làm như phụ nữ là những kẻ duy nhất biết phát rồ vậy. Nhưng em không quan tâm đó có phải là thành kiến giới tính hay không.” Cô hít một hơi thở nấc nghẹn và quay về phía anh. “Tucker, em bị hysteria rồi. không hay ho gì đâu.”

Anh đặt cả hai tay lên mặt cô. “Đừng hiểu sai ý anh, nhưng tốt nhất là em đừng nên nói nữa.”

Cô lắc đầu. “Em không thể. Em muốn lắm chứ, tin em đi, nhưng em không thể ngậm miệng lại được.” Cô quay sang anh, đặt một tay lên vai anh. “Em nghĩ anh phải tát em, Tucker à. Trên phim họ làm vậy, đúng không? Họ tát vào mặt người phụ nữ không sao ngừng nói được vì cô ta đang bị chứng hysteria. Em nghĩ anh phải tát em thôi.”

“Anh không tát em đâu,” anh nói.

“Thế thì làm gì đó đi, vì em đang phát điên đây này!”

Và anh làm. Anh kéo cô về mình và đặt nụ hôn lên môi cô mạnh mẽ đến nỗi mọi thứ khác vụt biến khỏi tâm trí cô. Đột nhiên, cả thế giới của cô là anh. Anh là tất cả những gì cô cần, hơn cả không khí, hơn cả ánh sáng.

Anh là tất cả.

Flynn hít một hơi và bình tĩnh lại, trái tim đã trở về nhịp điệu vừa phải hơn. Rồi cô lao mình vào những cái hôn, ném trái anh bằng một sự sướng quít và tuyệt vọng mà hẳn là sẽ rất đáng sợ nếu không có chuyện bị bắn ban nãy. Cô buông thả mình vào anh, để mặc cho sự thèm muốn và khao khát trào ra khi kéo áo qua đầu anh.

Tucker cũng theo cùng Flynn, tay anh ủa lên, tìm hông cô, tìm đùi cô, rồi lại bắt đầu lần từ mái tóc xuống cơ thể; những ngón tay chạy khắp người cô như thể đang cố mà gấn những cảm nhận về cô vào kí ức xúc giác của mình. Anh cởi áo cô, quăng ngang phòng; Flynn mơ hồ cảm thấy mình hình như nó

đã hất đổ một cái gì đó, nhưng họ đã lại lao vào nhau nhanh đến nỗi thật khó mà biết được còn gì khác ngoài Tucker, và cảm nhận về anh, vị của anh, mùi của anh. Anh khiến cô dễ dàng vứt bỏ mọi thứ khác để vui vào anh mà tìm sự an ủi. chỉ đến khi cô cởi chiếc nút quần jeans đầu tiên của Tucker, anh mới nắm lấy tay cô, hơi thở anh thổi tung tóc trên mặt cô thành những đám bù xù.

(*) Hysteria: chứng kích động

(*) uteus: tử cung.

“Flynn,” anh nói. “có lẽ ta nên chậm lại một chút.”

Flynn lắc đầu. “Cuộc sống là ở đây rồi. Còn chờ gì nữa.”

Anh kéo cô vào một nụ hôn say đắm khác. Còn cô kéo khóa quần anh xuống. Anh rên lên khi tay cô trượt theo chiều dài căng cứng của mình, rồi chụp lấy khuỷu tay cô.

“Anh sẽ không cố ngăn em một lần nữa đâu,” anh nói. “Anh ‘quân tử’ thế này là hết mức rồi đấy.”

“Tốt,” cô kéo quần jeans và quần trong của anh xuống. “Bởi vì nó đang làm em phát cáu đây.”

Một lần nữa, họ lại lao vào nhau. Cô hạ người xuống ngậm lấy anh, cho lưỡi mình quấn lấy anh. Anh lại túm lấy vai cô và kéo cô lên.

“Em tưởng anh đã bảo thôi cái trò quân tử vớ vẩn ấy rồi kia mà.”

“Anh nói thế thật. Nhưng nếu em làm thế thì show sẽ ngắn lắm. Tin anh đi.” Anh hôn cô thật sâu, rồi, bằng một động tác khéo léo Flynn chưa từng được chứng kiến bao giờ, quần jeans của cô đã tuột ra và cô hoàn toàn trần truồng trước mặt anh.

“Wow!” cô nói.

“Cám ơn.” Đang quỳ trước mặt cô, anh đứng dậy và hôn môi cô nhẹ nhàng, rồi hạ dần xuống ngực. Flynn thở hào hển khi cảm giác rung động chạy rần rật dọc theo người như một sợi dây điện cháy đỏ, cô vỗ nhẹ vào vai anh.

“Anh, đó sẽ là ý rất tuyệt cho lần sau, nhưng em thực sự đã sẵn sàng rồi, thật, ngay bây giờ,” cô nói, không quan tâm đến sự tuyệt vọng lồ lộ trong giọng nói của mình.

“Em chắc chứ?” anh thì thầm ngất quãng.

Thay câu trả lời, cô đẩy nhẹ vai anh nằm xuống tấm thảm thô ráp trên sàn, rồi ngã lên người anh, chỉnh sửa lại tư thế thật nhanh, rồi đâm anh vào trong mình mạnh hết mức có thể mà không làm đau cả hai

người. cô buông một tiếng rên khi để anh lấp đầu mình, khi uốn trên người anh, liên tiếp cuốn anh vào cho đến khi tất cả sợ hãi và hoảng loạn biến mất, đến khi trong cô chẳng còn gì ngoài anh, đến khi hét lên và ngã lên người anh, toàn thân run rẩy qua cơn chấn động ban đầu và tất cả những dư chấn sau đó. Cô thở nặng nề, mặt kề sát ngực Tucker, và lần đầu tiên, tự hỏi mình đang làm cái quái gì thế này. Mơ hồ đâu đó ở trong đầu cô có cảm giác mình vừa làm cái gì đó sai rồi, nhưng cô vội vã đẩy ý nghĩ đó đi. Cô không muốn tỉnh táo lại mà chỉ muốn nằm đó mãi mãi, cảm nhận đôi tay anh ve vuốt trên lưng, đùa trên tóc, xua đi những góc cạnh gồ ghề đang cố tìm cách quay lại trong cô.

Anh vuốt tóc khỏi mặt cô và hôn nhẹ lên đó.

“Flynn,” anh thì thầm. “Em yêu, anh cần phải dậy.”

Cô nhắm mắt lại và ghì lấy anh chặt hơn. “Không. Chưa. Ta chưa xong mà.”

“Em cần một cái chặn,” anh nói. “Em đang run lên kia kìa.”

“Em không lạnh,” cô đẩy người lên để nhìn vào mắt anh. “Và ta vẫn chưa xong.”

Anh mỉm cười và vén tóc ra sau tai. « Không, ta xong rồi. »

Cô không sao kìm được sự ngạc nhiên. « Xong rồi ? Nhưng anh chưa... Đúng không ? »

Anh hôn chớp mũi cô, rồi nhẹ nhàng nâng cô lên khỏi mình.

Chưa. Chắc chắn là anh chưa.

« Chờ đã. » Cô ngồi hẳn dậy khi anh với lấy quần và loay hoay mặc lại. « Anh đang làm gì vậy ? »

« Anh sẽ lấy một cái chặn. » Trong ánh trắng mờ mờ tràn qua cửa sổ, cô nhìn anh đi sang bên kia căn phòng, mở ngăn kéo, chất chặn đầy tay rồi quay lại. Anh xỏ một chiếc ra và phủ nó lên vai cô. « Nào, anh đốt lò sưởi nhé ? »

Cô lắc đầu. « Sao anh không cởi cái quần kia ra ? Ta đã xong đâu. »

« Anh ồ, » anh nói. « Và em thì vẫn đang run. Anh nghĩ em đang bị sốc. »

Anh thả cái chặn còn lại xuống chân cô và ra chỗ lò sưởi, nơi củi đã được chất đống. Chỉ cần que diêm ngọn lửa đã bùng lên, và Tucker ngồi cạnh Flynn.

« Ta chưa xong, » cổ cô nghẹn lại, một giọt nước mắt chảy dài xuống má. « Chưa xong mà. »

« Về lâu về dài thì chưa, » anh nói và kéo cô vào lòng. « Chỉ hôm nay thôi. Chuyện vừa mới xảy ra thật đáng kinh ngạc, thật tuyệt vời, là thứ cả hai ta đều cần, và việc anh có ra hay không không thay đổi

điều đó tí nào. »

« Nhưng... »

« Suyt, » anh ôm cô chặt hơn. « Em đang hoảng loạn, và sợ hãi và cả hai đều không suy nghĩ được mạch lạc. Hãy cố bình tĩnh lại một chút được không ? »

Flynn dựa đầu vào ngực anh, nhưng những góc cạnh thô ráp đang dần trở lại trong cô. Giờ cô cảm thấy còn hơn cả hồi hộp. Cô thấy sai. Cô thấy mình hình như đã làm một việc gì đó rất sai và phải cố mà chữa lại cho đúng, chỉ có điều cô không biết phải làm thế nào. Cô ngược lên nhìn vào mắt anh.

« Em xin lỗi. Em không có ý... » Tim cô như đã nằm ở ngoài cơ thể, buốt, lạnh và vẫn vô thức đập. Cô run bần bật trong tay anh, và chợt nghĩ có thể anh nói đúng. Có thể cô đang thật sự sốc. Cảm xúc cuốn qua Flynn, dội vào mọi góc cạnh trong người cô, và cô thấy một giọt nước mắt lăn trên má khi nhận ra mình đã làm sai điều gì. « Không phải em lợi dụng anh đâu, Tucker. »

Anh kéo đầu cô dựa lại vào ngực mình, « Nào. Em không phải lo lắng gì cả, » và vuốt cánh tay cô, « Để yên rồi anh sưởi ấm cho em thôi, được chứ ? »

« Nhưng em không... » Răng cô va lập cập. « Em không hề lợi dụng anh. Anh thật sự có ý nghĩa với em. Anh... »

Anh quán chần chặt hơn quanh vai cô và cúi mặt xuống gần cô hơn. « Anh biết. giờ thì vì Chúa, ngậm miệng lại và để anh sưởi ấm cho em. »

Chỉ đến lúc đó Flynn mới nhận ra mình không phải là người duy nhất chệnh vênh ở đây. Trong ánh lửa, cô nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt anh, và cô hiểu. Anh chỉ muốn có một điều, đó là chăm sóc cô. Anh vẫn làm vậy cũng nhiều như cô cần anh trước đó.

Cô nhắm mắt và dựa vào anh, thả mình chìm vào vòng tay anh. Cô lắng nghe nhịp tim anh, vững vàng, mạnh mẽ và liên tục, nói với cô rằng chừng nào cô còn nghe thấy ó thì mọi thứ vẫn ổn. Người cô thả lỏng hơn, cơ run rẩy cũng ngừng, và chẳng mấy chốc sau, cô chìm vào giấc ngủ.

Điều đầu tiên Flynn nhận thấy khi dần tỉnh lại là trời đã tối ; cứ theo đồng hồ trên tường thì có lẽ cô đã ngủ khoảng một giờ. Rồi cô ngửi thấy mùi của ngọn lửa sưởi ; nồng, thơm mùi gỗ. Thật dễ chịu. Cô

chậm rãi tỉnh dậy, ngơ ngậy trên sofa, nằm dưới tấm chăn phủ trên mình và logf bàn tay cuộn dưới cằm. Và cuối cùng, khi mở mắt, cô nhìn thấy đầu tiên là tấm lưng của Tucker bên ngọn lửa. Cơ bắp của anh chuyển động nhẹ hẹ dưới làn áo sơ mi mỗi khi anh thêm củi vào lò, nhưng cô có thể đoán được rằng tâm trạng của anh không đặt nơi ngọn lửa đó. Cô nằm im quan sát, hài lòng được ngắm nhìn những chuyển động của anh, và sự tồn tại của anh trong cùng một không gian với mình.

Rồi, rất đột ngột, mọi sự kiện xảy ra trong buổi tối ủa về.

Bài học lái xe, rất ngọt ngào.

Bị bắn, không ngọt ngào.

Và dĩ nhiên phải kể đến màn yêu cuồng nộ, tuyệt vọng trên sàn cabin.

Ôi, Chúa ơi. Đến lượt nổi nhục nhã ào về, cô lần tay dưới chăn để xác định lại những ngò vực của mình ; chính xác, cô vẫn đang trần truồng. Cô lại lần tìm dưới chăn, cố gắng tạo ra thật ít tiếng động và trong đầu thì thầm cầu khẩn loại thánh thần là quần áo lót của mình cũng đang ở đâu đó quanh mình.

Không may là... có vẻ tình hình không phải thế. Cô nhấc đầu lên, cũng cố gắng hết sức thật khế khàng, thò một chân ra và bắt đầu ‘câu’ quần áo.

« Anh gấp để đầu kia của ghế, » Tucker nói làm cô bất ngờ. « anh sẽ nhìn vào lửa cho đến khi em xong. »

« Ồ, ok, » Flynn vừa giữ chăn trên người vừa ngồi dậy với lấy quần áo. « Nghĩa là ‘ok, em đang mặc đồ đây’ chứ không phải là ‘ok quay lại đi’ đâu nhé. Ý là, giờ thì cũng không quan trọng lắm đâu, em đoán vậy, sau khi... anh biết đấy. Cái đó. »

Một khoảng dúng ngắn, rồi anh nói, « Cái gì ? »

Cô cài áo lót. « Thôi đi. Anh biết cái gì mà. »

« À, cái đó ? » Anh cời lửa, đầu hơi ngoảnh lại, nhưng không đủ để nhìn thấy cô. « Đừng lo chuyện đó. Nó chưa bao giờ xảy ra. »

Cô kéo khóa quần. « Nào, Tucker, em thừa nhận là cũng lâu rồi không làm chuyện đó, nhưng em thường biết khi nào mình đã làm tỉnh. » Cô mặc áo và luồn tay gỡ những đám tóc bị mắc lại. Cô nhìn anh một lúc nữa, tận hưởng vài khoảng khắc được nhìn thấy anh mà anh không nhìn thấy cô. Rồi cô nói, « Anh quay lại được rồi đấy. »

Tucker đẩy người dậy khỏi sàn, phúi phúi gối quần jeans, rồi đút tay vào túi và đứng đối diện Flynn.

« Thôi, nói chuyện khác đi, » anh nói, một bên khóe miệng cong lên thành một nụ cười đáng yêu, « em thấy Mets🌟 thế nào ? »

Flynn khoanh tay, rồi lại buông ra, rồi đút một tay vào túi trước quần jeans, rồi lại rút ra. Chúa ơi ! cô thậm chí không biết phải đứng làm sao nữa. Đùi cô run lên, rồi bình tĩnh lại, rồi lại run, đây luôn là dấu hiệu của việc cô đang phải chịu đựng những cảm xúc mà kí trí của cô chưa sẵn sàng xử lý. Cô lại ngồi xuống ghế, kéo một cái ghế che trên chân.

« Mets chơi dở tệ, » cô nói.

Tucker gật đầu, vẫn nhìn cô. « Ừ. Đúng, dở tệ. »

Flynn dán mắt vào các ngón tay. Sơn móng tay của cô hổng hết rồi. dĩ nhiên, đây là vấn đề nhỏ nhất trong các vấn đề của cô hiện giờ.

“Flynn này?”

Cô ngược nhìn Tucker. Anh khẽ mỉm cười và tiến tới, ngồi xuống cạnh cô nhưng hết sức chú ý để không chạm vào cô, cô nhận thấy như vậy.

“Chuyện đó chưa bao giờ xảy ra.,” anh nói.

Cô bầu chặt hơn cái gối. “Tucker, chuyện đó có xảy ra, được chứ? Thế nê anh đừng có cố...”

“Nào.” Anh đặt một ngón tay dưới cằm cô, hướng cho cô nhìn thẳng vào anh, nhưng bỏ tay xuống ngay khi luồng mắt họ chạm nhau. Biểu hiện của anh thành thực đến đau đớn, và cô thấy vừa thích thú vừa kì

lạ trước anh Tucker nói, chân thành này. “Đáng lẽ nó đã không xảy ra. Nếu chúng ta không bị bắt, nếu em không bị kích động, nếu anh tát em thay vì...” Anh ra hiệu về phía tấm thảm nháp, rồi nghiêng người về phía cô, gần hơn, nói nhẹ nhàng, “Anh không nghĩ có ai trong chúng ta sẽ để chuyện đó xảy ra nếu tình huống không quá... cực đoan như vậy. Thế nên, em biết đấy, anh nghĩ ta xứng đáng được trong sạch. Không xấu hổ. Không tội lỗi. Em nghĩ sao?”

(*) Mets: New York Mets – tên đội bóng chày chuyên nghiệp của Flushing, Queen, thành phố New York.

“Em nghĩ anh rất điên,” Flynn nói, tập trung kéo một sợi chỉ sút trên gối trong khi chân cô trun rẫy bên dưới.

“Anh xin lỗi.” Giọng anh nhẹ đến nỗi cô không dám tin vào tai mình cho đến khi ngẩng lên và nhìn vào mặt anh.

“Ôi. Làm ơn đi mà,” cô nói. “Anh thì phải xin lỗi cái gì nào? Anh còn không...” Cô phác một cử chỉ với cả hai tay, nguệch ngoạc, thật sự không chỉ rõ cô đang nói cái gì, nhưng không quan trọng. dựa vào tiếng cười nhỏ nhẹ của anh, cô biết anh hiểu.

“Em nghĩ hơi nhiều quá về chuyện đó rồi đấy,” anh nói , cầm lấy tay cô và đặt lại chúng xuống gối. “Và anh có rất nhiều thứ phải xin lỗi. đáng lẽ anh phải dừng lại khi biết em đang suy nghĩ không rõ ràng. Vấn đề là, anh cũng không suy nghĩ rõ ràng được, và ngay cả nếu anh có được như vậy...” Anh ngừng lại, lắc đầu. “Anh cũng không dừng lại được.”

Flynn cố bật cười, nhưng sự khó chịu của cô đưa cái cười đi quá trớn thành một tiếng hừ mũi rất thiếu nữ tính. “Hừ, có ai trong tình huống đó mà dừng lại được...”

“Em không phải như mọi người, Flynn ạ,” anh nói, mắt nhìn vào ngọn lửa. “Em đã chinh phục anh ngay từ giây phút em bước ra khỏi con tàu đó. Em biết điều đó mà.”

“Thật sao?” Flynn thấy hơi thở mình nén lại khi nghe những lời nói đó. “Thật á?”

Tucker quay lại để nhìn cô, vẻ bất ngờ hiện trên khuôn mặt. anh vội lên chạm vào cổ cô, những ngón tay vươn vào tóc cô, trong khi mắt anh tìm kiếm ánh mắt cô. “Em không biết sao?”

“Không,” cô nói. “Em tưởng anh nghĩ em là một đứa con gái rượu hư hỏng của bố già ụa đến đây để đóng cửa nhà máy, để lừa mọi người về nhà với những bà vợ lừa dối và những đứa con chết đói.”

“Không.” Anh nhìn cô bằng cái vẻ chăm chú thành thực đó, và chân cô lại run. “Anh chưa bao giờ nghĩ thế.”

Cô mỉm cười, anh hướng về phía trước hôn cô nhẹ nhàng, ngọt ngào. Nụ hôn đầy nói, Không phải vội. Còn rất nhiều thứ từ nơi nụ hôn này bắt đầu. Flynn vươn vào đó, được an ủi từ nó, và khi họ rời nhau ra, chân cô không run nữa.

Làm sao anh làm được điều đó?

“VẬY...” cô nói sau một phút, “Chuyện đó chưa bao giờ xảy ra?”

Anh kéo cô vào vòng tay, cô áp mắt mình vào ngực anh, lắng nghe tiếng nhịp tim vững vàng từ đó.

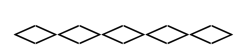
“Nào,” anh nói, “ta có thể làm một trong hai việc. Ta có thể bàn chuyện này từ giờ đến chết, thấy xấu hổ và tội lỗi dù chẳng thể làm gì để thay đổi tình thế được cả, để sự ngượng ngùng tung hoành phần nó và hy vọng rồi đây mọi thứ sẽ ổn thỏa; hoặc ta có thể nói chuyện chưa bao giờ xảy ra, thoải mái và kiếm cái gì để ăn.” Anh hôn trán cô. “Anh nghĩ em biết anh bỏ phiếu cho cái nào rồi đây.”

Flynn rúc sâu hơn vào ngực anh và nhìn ngọn lửa. Sự thật là, ngay bây giờ, cô chẳng cảm thấy xấu hổ hay ngượng ngùng gì cả. Cô thấy bình an, và thoải mái, và hạnh phúc. Bằng cách nào đó, Tucker đã hàn gắn được mọi thứ trước khi chúng vỡ tan ra.

Cô phải tìm xem làm sao anh làm được như vậy.

Cô ngẩng đầu và nhìn anh với một nụ cười.

“Anh có cái gì trong giỏ kia?”

“VẬY, anh lại định đột nhập vào đây để trả lại cái laptop và tập hồ sơ sao?”

“Kế hoạch là thế,” Jake nói. Khuôn mặt hoảng hồn của Flynn nhìn anh giữa hai ngọn nến đặt trên bàn. Tóc cô xỏa quanh vai như những cuộn sóng hoang dại, ánh nến lung linh trên mặt. mặc cú huyệt chết và màn làm tình vớ vẩn vừa qua, anh vẫn cảm thấy tỉnh lại và hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào khác trong kí ức dạo gần đây của mình.

Cô nhướng về phía trước. “Giải thích lại với em xem tại sao anh lại không đưa nó cho cảnh sát được?”

Jake đẩy đĩa sandwich cắt nhỏ về phía cô, mà thật ra đĩa cũng không còn nhiều lắm, hai giờ đồng hồ cập nhật cho Flynn về Chase đã ngốn hết giỏ thực phẩm. nhưng có một cái gì đó khiến việc ngắm Flynn nhẩn nha ăn sandwich lại có vẻ không bao giờ chán.

“Đồ vật chiếm đoạt một cách phi pháp,” anh nói, “không được chấp nhận trước tòa. Gerald Levy – ông ấy sẽ phải bước vào với một kênh khám xét thì những thứ tìm được mới có bất kì hiệu lực pháp luật nào. Chỉ hy vọng ông ấy không hỏi anh lòi đâu ra những bản in này.”

Flynn cắn môi và lắc đầu. “Có cái gì đó không ổn.”

“Thường khi người ta bắt em tức là có cái gì đó không ổn rồi.”

“Được rồi.” Cô đặt khăn ăn xuống bàn, và nhồm dậy trên ghế. “Em sẽ trình bày lại với anh tất cả mọi thứ theo cách hiểu của cá nhân em, bởi vì em chắc chắn là ta đang đang thiếu mất một điều gì đó.”

Jake ngồi lại xuống ghế, tay khoanh trước ngực. “Nói đi.”

Cô bắt đầu đi qua đi lại. “OK. Thế này nhé. Chase đứng đầu cái gì lịch sử nhĩ...”

“Chủ tịch Hội Bảo tồn Lịch sử của Scheintown, đúng.”

“Ok. Vậy, hội này có nguồn tài trợ rất dồi dào.”

“Khoảng một triệu đô một năm, nếu cộng cả tiền gây quỹ, các đóng góp cá nhân và hỗ trợ của chính phủ.”

“Rất nhiều tiền.”

Anh nhe răng cười. anh thích ngắm cô đi tới đi lui. “Tiền thuế của em đấy.”

“OK, vậy là Chase đã duyệt phí tư vấn cho gã sử gia nào đó để đến đây và đảm bảo là mọi thứ đều chính xác về mặt lịch sử.”

“Giáo sư Gavin P.Krunk, một chuyên gia về kiến thức thời hậu Thuộc địa ở bắc New York.”

“Chỉ có điều ông này đã chết từ... bao lâu nhỉ?”

“Mười lăm năm trước.”

“Điều này là rất dở vì trừ phi Chase có khả năng chuyển quỹ sang bên kia, còn không thì số tiền chi cho phần tư vấn của Krunk đã đi chỗ khác rồi.”

“Em học nhanh lắm, Châu Châu ạ?”

Flynn phớt lờ anh. Anh cũng thích cô làm thế nữa. “Và cái laptop có những đơn từ của một công ty tư vấn con mà Chase làm chủ?”

“Đúng. Với tài sản động khoảng bằng số tiền trả cho Krunk trong ba năm vừa rồi.”

“Hơn năm mươi nghìn đô,” Flynn nói.

“Chính xác. Không đủ nhiều để mọi người thấy thiếu, nhưng đủ để Chase có một khoảng co giãn thoải mái trong túi tiền của hắn ta.”

Flynn thờ dài, bước lại đến bàn, ngồi xuống, và cầm lấy cốc rượu của mình. “Chỉ có điều anh không nghĩ Chase lại chuyện đó.”

Jake ngồi lại xuống ghế và gập tay trước bụng. “Không. Năm mươi nghìn đô trong ba năm? Chỉ là mớ tiền lẻ đối với Chase. Hơn nữa, tại sao lại đi dùng một cái máy tính xách tay bị đánh cắp từ kho bằng chứng để giữ những chứng từ đó? Nếu hắn ta ăn cắp cái máy đó để ngăn cảnh sát lần theo cái kế hoạch bất động sản kia mà truy hắn thì hắn phải hủy nó đi rồi chứ. Ngay cả nếu bị xóa sạch, những số series vẫn lặn về phía hắn, làm hắn dính líu đến những vật chứng bị đánh cắp. Chase thông minh hơn thế.”

Flynn đặt cốc rượu xuống. “Vậy, kế hoạch B của Rhonda là nếu vụ biển thủ không tóm được Chase, thì hắn vẫn gặp rắc rối vì vụ đánh cắp chiếc laptop?”

“Đấy là lý thuyết của anh. Anh chỉ không biết vì sao.”

Flynn chớp mắt. “Cô ta đã nói cho anh lý do rồi đấy thôi.”

Jake nhướn mắt, gập ánh mắt cô. “Sao cơ? Chi tiết cô ta yêu hắn á? Em tin điều đó à?”

“Ừ, chứ sao nữa. anh chẳng nói cô ta thuộc loại người nhút nhát còn gì? Những gã như Chase thậm chí

không thèm nhìn những cô nàng loại ấy, và vả lại cô ta có lẽ không hề biết rằng mình hoàn toàn nằm ngoài danh sách của hắn ta, bởi vì phụ nữ vốn ngu xuẩn như vậy đấy. Thế là, cô ta nung nấu một kế hoạch đưa mình vào tầm quan sát của hắn bằng cách trở thành người bạn trung thành tận tụy lúc hắn ở trong tù. Có lý đấy chứ.”

Anh nhìn cô đã đắm một lúc, trở đi trở lại điều này trong đầu mình. Và quả thật là, Flynn nói đúng.

“Phụ nữ thật đáng sợ,” anh nói.

“Thì... ta biết cô ta đã làm chuyện đó mà. Cô ta có cuốn Thuật biến thủ dành cho bọn tay mơ dính dưới gầm bàn còn gì.”

Flynn làm hiệu về tập hồ sơ màu chuối nằm trên bàn, bao gồm những dòng hướng dẫn viết tay chỉ ra chính xác làm thế nào để biến thủ tiền từ hiệp hội lịch sử, có vẻ là chữ viết từ tay một phụ nữ. “Và nếu chỉ muốn Chase rục xương trong tù, cô ta có thể tự đi thẳng đến cảnh sát. Đây là điều duy nhất hợp lý.”

“Chẳng phải dễ hơn là kiếm một đôi kính sát tròng và mua ít quần áo mới nếu muốn thu hút sự chú ý của Chase hay sao?”

“Dĩ nhiên, nhưng đây ta đang đối mặt với một KCY.”

“KCY? Là cái quái gì thế?”

« KCY – kẻ cuồng yêu. Freya nghĩ ra cụm từ đó đó. Chị ấy có khuynh hướng thu hút những tên đàn ông có kèm KCY. Một câu chuyện dài, nhưng... ừ, Rhonda là một KCY điển hình. Cô ta không muốn tranh giành tình cảm của Chase khi mà cô ta có thể thua. Kế hoạch của cô ta là làm cho hắn không thể không yêu cô ta. » Flynn ngả ra sau, vẻ tự mãn hiện trên mặt. « Em chắc chắn đúng trong chuyện này. Tin em đi. » Sự tự mãn nhạt đi chuyển thành lo lắng. « Nhưng, vấn đề là, sao lại tìm cách giết chúng ta ? Rhonda là người duy nhất biết anh đang có lapiop trong tay, và anh đang dùng nó đúng vào mục đích có lợi cho cô ta, vậy động cơ của cô ta là gì ? »

Jake nhún vai. « Nếu cô ta biết anh còn có một tập hồ sơ đầy những thông tin cơ bản là ám chỉ cô ta có dính dáng vào vụ phạm tội, thì anh nghĩ đấy là động cơ của cô ta. »

« Ý hay. » Flynn lắc đầu. « Chỉ có điều, nếu cô ta muốn chúng ta phải chết, thì ta là những con vẹt ngồi một chỗ. Những con vẹt ngồi một chỗ không vũ khí tự vệ. Nhưng cô ta chỉ bắn và bỏ chạy. »

« Nếu đúng đấy là Rhonda đã nhắm bắn chúng ta. Giờ không phải lúc vội vã đưa ra kết luận. »

« Có thể là ai khác được nữa ? »

« Một tay bắn tòi có giết chúng ta rồi sợ hãi bỏ đi, » Jake nói, « hoặc một tay bắn cừ muốn gửi một thông điệp. »

« Thông điệp gì ? »

Jake nhún vai. « Tao không thích chúng mày. »

Flynn nhướn một bên chân mày về phía anh. “Anh nghĩ có phải cũng một người đã giết Elaine Placie không?”

“Eleen Dietz,” Jake sửa.

“Eleen. Elaine. Gì cũng được. người duy nhất có dính dáng đến Eleen-Elaine là Chase.”

Jake đứng dậy và bắt đầu dọn bàn. Giờ mới đến đoạn căng.

“À, anh ta không phải người duy nhất.”

Flynn im lặng một lúc. “Ý anh là gì?”

“Cô ta phá anh toi tả, em yêu ạ. Động cơ đây.”

Cô cười khuấy, nhìn anh xem liệu anh có đùa không. Một giây sau, mặt cô nghiêm lại. “Đúng, nhưng anh không giết cô ta.”

“Anh biết điều đó. Em biết điều đó. Nhưng cảnh sát?” Anh nhún vai. “Có thể họ không biết.”

Cô đẩy mình đứng dậy khỏi bàn. “Dĩ nhiên là họ biết điều đó. Họ biết anh!”

Anh thôi không dọn bàn nữa và nhìn cô. “Có một chuyện anh chưa nói với em, Flynn ạ. Cái chảo họ tìm thấy cùng với xác chết, cái chảo bị móp và rất có thể là hung khí giết người?”

Cô gật đầu. “Vâng?”

Anh cầm lấy cái đĩa và đưa ra cho cô. “Em ăn nốt không này?”

Cô chậm chậm lắc đầu, không rời mắt khỏi anh. “Anh cứ tự nhiên.”

Anh bỏ nó vào miệng. “Tóm lại là, cái chảo là từ bếp của Mercy. Anh không làm việc ở Arms lúc Eleen, Elaine hay E gì gì đó bị giết, nhưng anh ăn trưa ở đó mỗi ngày. Đây là phương tiện.”

Ngay trong ánh sáng từ lò sưởi và những ngọn nến, Tucker cũng có thể thấy tư thế của Flynn căng đi và cứng lại.

“Chính xác là anh đang nói gì vậy, Tucker?”

Anh chụp một cái khăn ăn và lau một cốc rượu. “Lần ra chính xác thời điểm tử vong sẽ rất khó sau sáu tháng ở cùng với lũ cá, nhưng họ có thể ước đoán một cái khung khá chính xác dựa vào lần cuối cùng ai đó nhìn thấy cô ta. Và, xét chuyện chỉ đến khoảng tháng Tư anh mới bắt đầu làm cho khách sạn, vậy là anh có ‘ba chết’.” anh nhét cái cốc vào trong giỏ. “Phương tiện. Động cơ. Cơ hội.”

Cô dồn anh. “Cảnh sát có khả năng bắt anh vì tội giết người, còn anh thì nói đùa hay sao?”

Jake nhét cái nút bàn vào rượu, rồi quay lại đối diện Flynn. “Nào, anh không làm chuyện đó, có nghĩa là cảnh sát có thể đã có chứng cứ gì đó mà ta không biết có thể chỉ dẫn đến gã nào làm chuyện đó. Khả năng 80-20 là anh sẽ bị hỏi cung, 50-50 là anh sẽ bị bắt, có thể là 10-90 là anh sẽ bị kết một cái tội giết người mà anh không phạm phải. đến trình cảnh sát thông tin này về Chase và Rhonda sẽ cho họ thêm nhiều thông tin để suy xét, và anh nghĩ sẽ cải thiện khả năng của anh. Vì thế, không, anh không thật sự lo lắng về chuyện đó và anh nghĩ em cũng không nên lo lắng làm gì.”

Flynn lắc đầu. “Làm sao anh lại có thể nhẹ nhàng như thế được nhỉ?”

Anh đi vòng qua bàn đến chỗ cô và với tay chạm vào vai cô, nhưng cô tránh anh ra.

“Điều tốt nhất anh có thể làm được là giữ cái đầu mình thật tỉnh táo, thế nên đây là điều anh đang làm đây. Gerard Levy là một người bạn cũ của gia đình anh. Vì thế, anh mới vào nghề cảnh sát ngay từ đầu, đó cũng là một điều nữa đứng về phía anh. Khả năng rất cao là anh sẽ bình an vô sự sau vụ này, thế nên không cần phải lo cuống lên làm gì cả.”

Flynn mềm người đi một chút, và anh nắm lấy tay cô. Lần này, cô không rút tay ra, nhưng cũng không chịu nhìn anh. Anh nhìn tay cô trong tay mình rồi nói.

“Anh muốn em biết là nếu em muốn rút lui, quay về Boston, để anh xử lý chuyện này một mình, anh cũng sẽ không nghĩ xấu về em đâu.”

Mắt cô rục lên vì tức giận. “Anh nghĩ em sẽ làm thế à?”

Anh phải mất một lúc trước khi trả lời cô. “Anh nghĩ sẽ thật điên rồ nên em không làm thế, Flynn ạ.”

Cô trông ngạc nhiên, rồi tổn thương. “À. Thế thì được rồi. vậy thì em sẽ xếp đồ và bỏ anh lại để xử lý mọi thứ một mình anh vậy.”

“Đừng hiểu lầm anh,” anh nói. Cô ngược lên gặp ánh mắt anh. “Anh không muốn em đi. Anh đưa vụ này qua cho Gerald và thế là xong. Thậm chí anh không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với Gordon Chase nữa. nhưng... em có thể đã bị thương rất nặng đêm nay, Flynn ạ.”

“Anh cũng...” cô mở miệng, nhưng anh đã giơ tay lên để ngăn cô.

“Chắc là anh đáng bị như vậy. anh đã quá chú tâm đến việc trả thù Chase đến nỗi nếu hôm nay anh bị bắn, cũng là xứng đáng. Nhưng còn emk... em không đáng bị liên lụy. và anh thật sự vui mừng là không phải đợi đến lúc em bị người ta giết chết để cho anh kịp nhận ra rằng có những thứ không quan trọng như anh tưởng.” Anh nuốt nước bọt, lấy làm ngạc nhiên là phần tiếp theo hóa ra lại khó đến thế. “Và những chuyện khác thì quan trọng hơn rất rất nhiều.”

Anh vọt tới cô, và kéo cô vào lòng mình. Nhìn vào mắt cô, anh biết chắc rằng mọi thứ rồi sẽ ổn. anh không biết thế nào, vì giả như anh có không bị kết oan tội giết người, thì rồi cô cũng sẽ ra đi. Nhưng anh không muốn phải lo lắng về việc làm sao mọi thứ có thể trở nên thuận chèo mái bây giờ. Điều đó không quan trọng. anh cúi xuống và hôn cô chậm chậm, đặt vào nụ hôn đó tất cả những điều anh không sao nói được, tất cả những nghi vấn anh không biết cách đặt câu hỏi.

Dựa vào phản ứng của cô, anh đoán câu trả lời là có. Chắc phải là một dấu hiệu tốt.

Khi họ rời nhau ra, có những giọt lệ trên mắt cô.

Dấu hiệu xấu rồi.

“Nào,” anh nói, quệt tay vào một giọt nước đi lạc. “Cái gì thế này?”

Cô đảo mắt. “Dị ứng.”

Anh không cười. “Flynn...”

Cô đẩy anh ra, quay lại, và tóm lấy cái túi thư.

“Dập lửa và thổi nến đi,” cô nói lúc đi ra cửa. “Còn một số vụ đào tường khoét gạch cần làm đây.”

Chương 12

Flynn ngồi trên chiếc ghế đôi Nazi của mình, trong bộ pajamas bằng vải bông, nhắm nháp cappuccino mà Herman mang cho từ dưới bếp lên và chợt nhận ra rằng đây là lần đầu tiên từ lúc đến Shiny, cô được ngủ một đêm trọn vẹn không bị Esther quấy rầy.

Wow. Bất ngờ chưa.

Cô ngẩng lên nhìn những con bò bằng sứ trên kệ, làm cử chỉ nâng ly với chúng, rồi lại quay sang cái điểm trên tường mà cô đã nhìn trân trân vào đó suốt buổi sáng, cố gắng sắp xếp lại đồng hồ trong đầu mình. Đầu danh sách là cái chết của Eleen, Elaine hay E gì gì đó, và thủ phạm thực sự là ai. Kế đến là vụ đe dọa mạng sống của cô, nó quá kỳ quái, đến nỗi một phần trong cô vẫn tin đó chỉ là tưởng tượng. rồi tiếp theo là Rhonda Bacon và Gordon Chase, cái tình yêu treo ngoe đến khó chịu mà không sao tránh được; tương lai của Goodhouse Arms; và tương lai của chính cô – một mắt xích trong cái guồng máy kinh doanh bất động sản của bố cô.

Nhưng lớn vồn trên tất cả, vẫn là Tucker.

Cô nhấp thêm một ngụm cà phê và thở dài. Đêm qua là một đêm tuyệt vời nhất, vừa tồi tệ nhất và cả lạ lùng nhất trong cuộc đời cô. Cô và Tucker gần như chẳng nói thêm với nhau tiếng nào khi đột nhập vào văn phòng của Chase để trả lại laptop và cái phong bì. Và trên đường về nhà, họ cũng chỉ nói với nhau đôi câu sáo rỗng. Anh không đề nghị ở lại qua đêm, cô thậm chí chẳng định mời anh vào nhà, nụ hôn tạm biệt trước nhà cũng rất rụt rè và kỳ quặc. Không phải là Chuyện-chưa-từng-quan-hệ-với-nhau, Flynn tin chắc họ đã làm thế rồi, dù rằng đã chấm dứt rất nhanh. Đó là...

Cô gục mặt vào tay, rên rỉ.

Đó là vì cô đã khóc.

Có hiểu Tucker muốn biết có chuyện gì, nhưng anh không hỏi và cô cũng không thể kể với anh. Ngay cả bây giờ, cô cũng không hoàn toàn chắc chắn. Cô chỉ biết rằng khi hai người hôn nhau, cô đã nghĩ về chuyện anh sẽ đi tù, còn cô thì sẽ cề Boston, và nhận ra rằng cái gì đó mà họ đang có với nhau đây đã bị tuyên án, đúng là đã bị tuyên án. Ngay cả nếu anh không phải đi tù thì cô cũng không thể ở lại một thị trấn như Shiny vì một người đàn ông chỉ vừa mới biết trong phút chốc. Và nếu chẳng có lý do nào khác níu cô lại thì có nghĩa là cô sẽ phải đi, và có thể hai người sẽ phải “yêu xa” một thời gian, mà tệ hơn các mối quan hệ yêu đương xa cách thì chỉ có thể là một cuộc hôn nhân kiểu Hollywood mà thôi. Cuối cùng thì Tucker sẽ phải tiếp tục sống hạnh phúc với ai đó như Annabelle, còn Flynn sẽ một mình sống nốt quãng đời còn lại trong một căn hộ vô trùng, rập khuôn của bố.

Cô liếc nhìn xuống chiếc tách trong tay và chợt cảm thấy hối tiếc vì đã lỡ quăng hết mấy chai rượu mạnh vị bạc hà của bà Esther. Đây đúng là một ngày chỉ có thể mặc-quần-áo-ngủ-mà-nhâm-nhi. Và không may là cô đang rất khát, quán bar thì đã đóng cửa, và không có một cửa hàng bán rượu nào gần đây mà cô có thể đi bộ tới mua.

Cô đã kiểm tra điều đó vào ngày đầu tiên đến đây.

Cô vừa nạng tách cà phê hóp thêm một ngụm nữa thì có tiếng gõ cửa tới tấp. cô ngả lưng ra chiếc ghế đôi và nhắm mắt lại.

“Hôn nay là thứ Bảy,” cô la lên. « Tôi không làm việc. »

« Flynn Daly, chị thề với Chúa là nếu em không mở cửa ra ngay lập tức, chị sẽ đá tung nó đấy. »

Flynn nhìn trừng trừng ra cửa, một niềm hạnh phúc nho nhỏ bỗng chớm lên trong lòng. Cô đứng dậy đi về phía cửa, mở nó ra và toét miệng cười khi thấy người ở bên ngoài.

« Chà, mình lại sắp ăn đòn rồi đấy, » Flynn nói.

Freya trả lời cô với một cái trừng mắt, rồi bước vào nhà, thả phịch xuống ba cái va li to đùng nãy giờ đang kéo lê.

Flynn đưa mắt nhìn quanh mà không biết bắt đầu câu trả lời từ đâu. Từ những con bò bằng sứ ? Từ những dải đăng ten ? Từ chuyện bị bắt ?

« Tôi qua chị từ Tucson về và đã thấy bố đợi ở sân bay từ lúc nào. » Freya bắt đầu nói và nằng nặc tách cappuccino khỏi tay Flynn, « Bố là người cả đời chưa từng đi đón ai ở sân bay, nên chị đoán chắc phải có chuyện gì đó rồi, kiểm toán thuế hay một thảm họa gì tương tự, nhưng không phải. » Freya ngồi xuống ghế và ngược lên nhìn Flynn. « Là chuyện của em. »

Flynn ngồi xuống cạnh cô chị, « Em ? Em đã làm gì ? »

« Làm quái nào chị biết được. Chị chỉ biết là bố đến đón và nói về những bản báo cáo tài chính và vụ thất thoát tiền bạc... »

« Thất thoát tiền bạc ? Tiền bạc nào thất thoát ? »

« ... và làm sao để chị bắt được chuyến tàu tiếp theo khởi hành lúc 7h sáng để có thể xuống đây giúp em giải quyết cái thảm họa bé xíu của mình. » Freya nhấp một ngụm cappuccino và nhướn mắt ra hiệu về phía đồng hành lý. « Chị thậm chí còn chưa lịp dỡ đồ ra. Cái va li kia vẫn còn cả mấy cái áo choàng ở Tucson. »

« Chị ăn trộm cả áo choàng ở khu an dưỡng hả ? »

Freya thở dài, « Trộm là trộm thế nào, họ tính tiền tôi hết đấy cô ạ, sau khi đã làm xong kiểm kê và thấy thiếu. Nhưng mấy cái áo choàng này aaos hả ? dù sao thì cũng hoàn toàn xứng đáng. » Chị vỗ vỗ đầu gối Flynn. « Vậy rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra ở đây hả, bí ngòi ? »

Flynn dụi mắt, « Chuyện thì khỏi, nhưng chẳng có gì dính dáng đến tài chính cả. Hôm qua dù cô kế toán chẳng đi làm, nhưng em cũng đã nộp báo cáo cho bố rồi. » Flynn cố gắng giữ cho giọng mình khỏi nghe cay đắng. « Em nộp thế rồi bố còn không vui sao ? »

« Vui ? Em đùa đấy à ? Bố phát cáu lên kia kìa. Rõ là thế, tiền thì mất hay sao đó, rồi khách hành thì lại ép phải đưa ra báo cáo tài chính quý ba mặc dù vẫn có đủ sổ sách giấy tờ để truy cứu lại quá trình

thu chi đầu tiên, và... » Freya bỗng dừng ngừng lại, nhìn đồng hồ và quay lại ngó Flynn, « Sao em vẫn chưa thay quần áo đi ? Một giờ rồi còn gì. »

Flynn thở dài, « Em nghĩ em bị suy nhược rồi. »

Freya không có vẻ gì là buồn cười trước câu nói của Flynn. « Em lại đùa đấy hả ? »

« Không. Bà Esther thì vẫn ám em suốt, còn em hoàn toàn không biết nên quản lý chỗ này như thế nào. Rồi hôm qua em đến chết vì mấy cái báo cáo nộp cho bố mà bố thì thậm chí chẳng thêm cảm kích chút nào. »

« Ôi, em gái. Bố đánh giá cao ấy chứ. Chỉ là bố sẽ chẳng bao giờ nói ra, vì bố là bố. Ta không phải giải thích lại điều này lần nữa chứ ? »

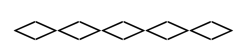
« Không. »

« Tốt. vậy giờ thì chuyện với anh chàng quây rượu của em sao rồi ? »

Flynn suy nghĩ một lát và quyết định rằng Freya chưa sẵn sàng để nghe toàn bộ câu chuyện. « Chị biết không, em nghĩ mình nên nói chuyện này sau. »

« Cũng được. Vậy thì đi tắm, thay quần áo, rồi đến văn phòng em, giải quyết hết mớ rắc rối này. » Freya cúi xuống hớp một ngụm cappuccino của Flynn, nhưng chưa kịp nuốt xuống thì đã dờ người vì trông thấy có cái gì đó ở trên tường. Flynn nhìn theo hướng mắt của cô chị và thở dài.

« Ôi Chúa ơi, » Freya chỉ vào những con bò. « Cái quái gì thế kia ? »

Jake gác chân trên bàn của Gerard Levy trong khi nhâm nhi thứ cà phê hạng bét đúng kiểu của đồn cảnh sát trong một cái cốc đầy bọt.

« Mọi chuyện là thế đó, » Jake nói, « Tất cả những rắc rối này giờ là của ông, tôi không còn kiên quan ũa. »

Gerard ngồi xuống chiếc ghế văn phòng bằng da rẻ tiền màu xanh lá cây, kiểu của những năm 70. nó kêu cọt kẹt như một con nhím đang bị hành hạ khủng khiếp.

Thấy chưa ? Jake tự nhủ. Chẳng có gì đáng để nhớ về nơi này cả.

« Thôi được rồi. Cố gắng đừng để bị giết nhé, tôi có thể sẽ cần anh ra toàn để làm chứng đấy. »

« Tôi sẽ cố gắng hết sức, » Jake bỏ chân xuống bàn, dẹp ly cà phê sang một bên và tì người về trước.
« Chỉ thêm một điều nữa thôi, trước khi chúng ta chính thức ghi âm lại. »

Gerard nhướn một bên mày, « Lại thêm vụ đập phá và đột nhập nữa sao ? Tôi là một cảnh sát, Jake chứ không phải cha xứ mà nghe anh xưng tội đâu nhé. »

Jake giơ một tay lên, « Chỉ đột nhập thôi. Không có đập phá. Cô ta đưa cho tôi chìa khóa mà, nhớ skhoong ? »

Gerard nhìn Jake chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng cũng vỡ ra được một nụ cười.

« chuyện thế nào ? »

« Ông có nhớ cái chảo đã giết Elaine không ? »

« Eleen ! »

« Sao cũng được. Mercy khẳng định cái chảo đó là từ bếp của chị ấy, và tôi không phải là người cái được chị ấy. »

Gerard cười, « Tôi đã từng tranh cãi với phụ nữ nhà anh rồi. Tôi hiểu mà. »

Jake nhip ngón tay trên bàn. « À, tôi nghĩ có lẽ ông nên chuyển hướng điều tra sáng khách sạn của nhà Arms. »

Gerard nhìn Jake một lúc lâu, « Không phải anh cũng đang theo hướng đó sau ? »

« Nói chung là có. Đó là lý do tại sao tôi tìm đến ông, ông Gerard ạ. Khi ông được gọi lên làm nhân chứng trước phiên tòa của tôi, tôi muốn trong biên bản thể hiện rằng tôi đã hoàn toan hợp tác, như bất cứ người đàn ông vô tội nào. »

Gerard lại nhướn một bên mày, « Và điều này thì ngoài biên bản, đúng không ? »

« Ừm, ngoại trừ đoạn tôi bị bắn. Tôi nghĩ nên giữ lại đoạn đó trong băng ghi âm. »

Gerard nhìn Jake một lúc, đi đến một quyết định và ngả người về phía trước.

« Báo cáo pháp lý sơ bộ ban đầu đã cho thấy rằng cu đánh được thực hiện bởi một người thuận tay phải. Anh thuận tay trái mà đúng không ? »

Jake gật đầu, rất ngạc nhiên vì một luồng cảm giác nhẹ nhõm chạy khắp người mình. Anh hoàn toàn không nghĩ một cách nghiêm túc rằng họ có thể gọi mình vào thẩm tra về vụ sát hại Eleen, nhưng rõ ràng vẫn có một phần trong anh không khỏi lo lắng hồi hộp.

Gerard nhìn anh. « Anh cũng cao hơn mét tám. Dựa trên góc độ của cú đánh chúng tôi cho rằng thủ phạm là ai đó thấp hơn anh từ 15-20 phân. Anh chưa bao giờ là nghi phạm của bọn tôi cả, nhưng được xem anh lúng túng một chút cũng vui. »

Jake vươn người tới trước, nhịp tay lên bàn của Gerard. « Ông là một người tốt, Levy ạ. Đừng để những năm tháng địa ngục này làm ông thay đổi nhé. »

Jake uống nốt chỗ cà phê còn lại và quẳng chiếc cốc chỉ còn lại bọt vào sọt rác cạnh bàn làm việc của Gerard. Gerard đứng dậy và chìa tay cho Jake.

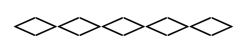
« Cảm ơn vì những thông tin mới này. Bọn tôi sẽ bắt đầu tiến hành xin lệnh khám xét và sẽ thông tin cho anh biết sau. »

Jake bắt tay Gerard. Gerard siết chặt tay Jake và nhìn thẳng vào mắt anh.

« Mặc dù vậy, tôi chính thức cảnh báo anh đừng rời khỏi thị trấn. »

Jake cười khùng khục, « Ông rất thích nói câu đó đúng không Gerard ? »

Gerard bật cười và thả tay Jake ra. « Đó là lý do vì sao tôi chọn nghề này ! »

« Số tiền bị thất thoát có thể là do lỗi kỹ thuật trong hệ thống đặt phòng trước. » Flynn tì vào vai Freya và nói khi hai chị em cùng nhìn chăm chú vào màn hình máy tính ở bàn tiếp tân. « Tucker nói với em rằng có lần anh ấy ra một lệnh đặt phòng và tự nhiên thấy mất 12000 đô. Đó là lý do vì sao chỉ có một mình Annabelle sử dụng hệ thống này, theo như em biết. Bất cứ ai khác đụng vào thì nó cũng loạn cả lên. »

Freya ngả lưng ra ghế. “Ok, vậy chúng ta có thể sẽ phải bắt đầu với hệ thống đặt phòng trước. nhưng cô Annabelle này đâu rồi?”

Flynn hít vào một hơi dài và đứng thẳng dậy. “Em không biết. từ hôm qua đến giờ chẳng thấy mặt đâu, điện thoại cũng chẳng nghe.”

Freya chậm chậm xoay ghế lại nhìn xoáy vào Flynn. “Đó là một thông tin rất liên quan đấy, em không nghĩ vậy sao?”

“em nghĩ đó chỉ là một lỗi kĩ thuật nhỏ thôi Fray à. Còn Annabelle...” Flynn ngừng lại một chút, cố gắng tìm một từ chính xác nhất để diễn tả Annabelle. “Cô ta thực sự rất ngạo mạn.”

“Người ngạo mạn là loại người nguy hiểm nhất. đừng bao giờ lơ đi những kẻ như thế. Em cần phải biết điều đó.” Freya buông một tiếng thở dài. “Trước tiên ta sẽ tìm lỗi kỹ thuật của máy, nhưng nếu đến mai vẫn không tìm thấy lời giải thích nào hợp lý thì sẽ phải gọi cảnh sát đến để điều tra cái cô Anna nhỏ nhắn, ngạo mạn này.”

Flynn mỉm cười, “Cảm ơn chị nhiều!”

“Đừng cảm ơn. Cút vẫn còn ngập đến ngang người đây này. Kể cả khi mọi chuyện có rõ ràng, chị cũng không lấy làm lạ vì sao chỗ này kinh doanh không có lợi nhuận. hầu hết các phòng đều trống, và nhân viên tiếp tân thì chỉ làm việc từ 8h sáng đến 5h chiều, từ thứ Hai đến thứ Sáu, thật nực cười, trong khi lương lại cao thế chứ.”

“Chị không thể thay đổi điều đó. Những người này làm việc tốt vì họ được trả tốt, nếu chị lấy đi ở họ điều đó...”

“Flynn, thế chúng ta còn lựa chọn nào nữa đâu?”

“Em không biết.” Flynn ngồi xuống đối diện chị mình. “Có thể là tạo một trang web. Lập hệ thống đặt phòng trực tuyến. Lắp đặt thêm nhiều tiện nghi khác nhau cho các phòng. Rồi quảng cáo. Ví dụ như Geogre Washington đã từng lưu trú nơi đây. Eleanor Roosevelt đã từng trồng cây tần bì ở ngoài sân. Mọi người thường vẫn thích những chuyện như vậy. » cô búng ngón tay tách một cái. « Và, à ! khi em còn làm ở tiệm bánh, bọn em còn nhận cũng cấp bánh cho các nhóm tiệc bên ngoài như là một dịch vụ cộng thêm. Đầu bếp của chúng ta hiện giờ giỏi cực, cũng có thể làm như vậy. Và chúng ta còn có thể phát triển thêm các dịch vụ phụ thêm khác. Ta có thể... » Flynn cắt hứng vì vẻ mặt của Freya. « sao ? »

Freya đứng dậy. « Em nên biết, phải mất nhiều tháng mới có thể giải quyết xong mới hỗn độn này, sắp đặt đâu ra đó để bán được giá nhất. mà trời thì đã huyền đông rồi, đó là mùa thấp điểm du lịch. Thế nên tốt lắm thì ta cũng sẽ không thấy được gì tiến triển cho tới hè năm sau. Chị sẽ phải tìm một ai đó đến đây quán xuyến mọi chuyện và đưa việc kinh doanh trở lại bình thường, ngay lập tức. »

Một cảm giác thất vọng ập đến Flynn. Cô đang bị thay thế. Đã bị thì đúng hơn.

Cô nhìn xuống chân mình. « Phải rồi. Rất có lý. »

Freya nhìn cô chờ đợi, « Và... »

Flynn chẳng còn sức đâu cho bài kiểm tra sự nhạy bén trong kinh doanh nữa, hoặc cũng chẳng có cái sự nhạy đó nữa, ngay tại khoảnh khắc này. « Và... cái gì ? Em không biết. Em chắc chắn chị và bố sẽ tìm được một người hoàn hảo và mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa. »

Freya với cái ví và lấy thuốc lá. « Chị muốn em đón chuyến tàu kế tiếp về nhà, có thể là vào khoảng sáng ngày mai. Chị sẽ dọn dẹp ở đây. »

« Ô, » Flynn nuốt nước bọt một cách khó khăn. « Vâng. Phải rồi. »

Freya gật đầu, « Em có thể nghỉ ngày thứ Hai nếu muốn nhưng đến thứ Ba thì nên đến văn phòng với bố và bắt đầu làm quen với mọi thứ đi. Đến thứ Tư chị về thì ta đã có thể bắt tay vào việc. »

« Tốt thôi. » Flynn hất đầu về phía máy tính. « Nhưng còn chuyện đó thì sao ? Vụ thất thoát tiền bạc ? »

« Đề chị lo, em gái ạ. Không có lý gì mà cả hai chị em ta cùng phải chịu trận ngay giữa cái xứ tự nhiên thân tiên dở dưng này, đúng không nào? Em đi dọn đồ đi. » Freya liếc nhìn Flynn với một ánh mắt dò xét. « Trừ khi em nghĩ có thể làm gì đó ở đây. »

Flynn chăm chú nhìn vào máy tính. Trên màn hình hiện lên hai bản báo cáo cạnh nhau, một đề là « Báo cáo thực chi Quý hai » và cái kia là « Báo cáo thực chi Quý ba. » Cứ như thể chúng được viết bằng tiếng Hy Lạp hay gì đó vì cô chẳng thể hiểu lấy một chữ, ngoại trừ cái tiêu đề.

« Không, » Flynn nói. « Em không nghĩ mình có thể làm gì được. »

« Được rồi. » Freya hất đầu về phía những cánh cửa liểu Pháp. « Ở đây có khu hút thuốc ngoài trời chứ hả ? »

Flynn cố giấu sự ngạc nhiên, « Có chứ. Ban công bên chái tây có gạt tàn đấy. »

« Tốt, » Freya nhìn Flynn như là thách thức. « Sao à ? Hút thuốc trong nhà sẽ làm giảm giá trị ngôi nhà. Chị chỉ làm thế đối với tài sản người khác thôi. » Chị đi về phía những cánh cửa, tiếng gót giày nện vào sàn gỗ thông lâu đời tạo nên những âm thanh dội vào tường.

Flynn nhìn theo cho đến khi cô chị đi khuất hẳn, rồi ngồi xuống bàn làm việc và không ngừng nhip những ngón tay lên mặt gỗ. Cô không hiểu tại sao mình lại buồn đến thế. Cô rời khỏi chỗ này là điều hợp lý duy nhất. tất nhiên, Freya không thể để cô ở ại và tiếp tục quản lý nơi này được nữa, cô sẽ chỉ làm cho mọi thứ rối tung lên mà thôi. Chết tiệt, khi bố nói về ‘quý’ thì cô lại nghĩ ông đang nói về những trận bóng ! Cô rời khỏi chỗ này là điều hợp lý quá rồi còn gì. Chỉ còn duy nhất một lý do để ở lại, nhưng cô lại chỉ mới biết Tucker chưa đầy...

Mất Flynn nhanh chóng ằng ạng nước, cô với lấy con chuột, lơ đãng rê đến bảng báo cáo quý hai, nhìn chằm chằm vào những cái tên chạy qua mà hầu như chẳng hề để ý đến chúng vì đang mãi nhớ cái cách Tucker đã nhìn cô, trong chiếc xe tải, đêm hôm trước.

« Ôi Chúa ơi ! mình thật là thảm hại, » cô thì thầm và với lấy tờ khăn giấy từ hộp đặt trên bàn. Cô lau mặt, và biết chắc rằng việc rời khỏi nơi này là điều hoàn toàn đúng đắn. Cô quen biết Tucker chưa đủ lâu để anh có thể chi phối được chuyện này. Thật là ngu ngốc, và thảm hại, và kỳ quặc, và...

Khoan đã. Cô cúi sát hơn vào màn hình và chớp chớp cho ráo những giọt nước mắt, cô không tin vào

những gì mình đang thấy. Nhưng có ở ngay đó, ngay trước mắt cô.

Gavin P.Krunk. cô nhấp đúp chuột vào bảng báo cáo và máy tính bắt đầu mở ra một biên bản. Cứ mỗi quý trong suốt ba năm qua, Goodhouse Arms đều trả cho Gavin P.Krunk gần mười ngàn đô phí tư vấn tu bổ lại tòa nhà.

Điều này chẳng hợp lý chút nào. Chẳng hề có dự án tu bổ nào ở đây, và nếu có đi chẳng nữa thì cũng chẳng thể kéo dài đến 3 năm mới hoàn thành xong.

Hơn nữa, ông ta đã chết. Lại thêm một manh mối nữa.

« Khôn kiếp. » Flynn nhấp chuột sang bảng báo cáo quý ba. Cô rê toeis rê lui con chuột trên màn hình trong một lúc, và phát hiện ra rằng nếu nhấp vào mũi tên trên đỉnh cột « Người nhận » thì nó sẽ được sắp xếp lại theo thứ tự ABC ; và cái tên Gavin P.Krunk không hề xuất hiện.

« Khôn kiếp ! »

« Cẩn thận cái ngôn ngữ thô tả của em đây, » Freya lên tiếng từ sau lưng cô. « Chúng ta phải làm gương ở đây. »

Flynn quay lại, mặt trắng bệch, « Chị nói mình bị thất thoát bao nhiêu tiền ? »

Freya khoanh tay lại và nhún vai, « Ừm, không biết, khoảng 10.000. »

Flynn liếc vào con số bên cạnh cái tên Krunk trong bảng chi, « Có thể là 9382 đô và 73 xu không ? »

Freya khẽ cười, « Nghe có vẻ đúng đấy. Em tìm thấy rồi hả ? »

Flynn nhấn lệnh in và cái máy in trong góc phòng bắt đầu rừ rừ chạy. Freya bước tới sau lưng cô và nhìn vào màn hình máy tính.

« Chuyện gì vậy ? »

« Chúng ta cần gọi cảnh sát thôi chị ạ. Em nghĩ chị nói đúng về mấy kẻ ngạo mạn. »

Freya đặt tay lên lưng ghế. « Dĩ nhiên là chị nói đúng. Chị thì lúc nào chả đúng. Con khôn ấy đã lấy cắp của mình bao nhiêu tiền ? »

« Khoảng 40000 đô mỗi năm, trong ba năm qua, » Flynn vừa nói vừa cố gắng kết nối mọi thứ lại với nhau. « Và, có thể là thêm 50.000 từ đâu đó nữa. »

« Chà, » Freya nhún vai, « Phải bắt ngay nó lại vì tội biến thủ. »

« Đúng vậy ! » Flynn vừa nghĩ vừa cắn môi, nhìn chăm chăm vào những trang in giấy đang chạy ra khỏi máy in.

Chính là Annabelle. Annabelle ngọt ngào, ngây thơ nhưng đích thực là một tên trộm. Và có khả năng a chính là tác giả chỉ đạo Rhonda Bacon biến thủ tiều. Câu hỏi lớn bây giờ là tại sao.

Freya đặt tay lên vai Flynn. « Đây, em. »

Flynn chợt nhảy dựng, trí óc cô quay trở lại thực tại. « Gì thế chị ? »

Freya gật đầu và nhìn quanh khu nhà. « Đi thu xếp hành lý đi nhé. Chị sẽ gọi cảnh sát, nhưng tất nhiên tối nay chúng ta sẽ phải đến khai báo này nọ đây. Nên tốt nhất là em chuẩn bị lên đường đi là vừa. »

« Ừ, » Flynn cảm thấy đau nhói như bị một nhát dao đâm trúng tim, cô đứng lên và cố nở nụ cười gượng gạo. « Tốt thôi. Lát nữa em sẽ gặp chị ở bên nhà nhé. »

« Ô không. » Freya nói nhưng mắt vẫn không rời khỏi máy tính và tay với lấy điện thoại. « Chị sẽ ở lại khách sạn. Ngôi nhà đó làm chị cảm thấy rất khó chịu. »

Flynn cố gắng nở nụ cười yếu ớt và đi ra qua những cánh cửa theo kiểu Pháp. Cô co người lại trước cái lạnh của tiết trời, và khi đi ngang qua cái sân vườn dẫn tới ngôi nhà đang ở, cô chợt cảm thấy trống trải một cách lạ lùng, dù cô cũng biết rằng tốt nhất mình nên trở lại Boston.

Cô nhìn bao quát khách sạn. Khi bước đến cổng vòm trong đầu cô lại vang lên văng vẳng tiếng của ông Richard.

Đừng gắn bó với nó, Flynn à.

Đó là một lời khuyên đúng đắn. Thật tệ là cô lại chưa bao giờ lưu tâm đến.

Chương 13

Jake ngồi trong hành lang đồn cảnh sát, đọc số báo People mới nhất và chờ Gerard ra giải thích vì sao lại triệu hồi anh chỉ chưa đầy hai tiếng đồng hồ sau khi anh đi. Anh hy vọng đó là vì một chuyện gì đó quan trọng, chứ không dính gì đến chuyện biến bộ quần áo của anh đang mặc thành bộ quần áo tù bằng vải dù màu cam.

Jake nhìn đồng hồ. 6h30. anh lấy điện thoại di động ra xem, không có tin nhắn nào.

Có gì không ổn rồi.

Ừm, có thể có gì không ổn.

Đêm trước đó với Flynn đúng là... không thể tin được. Không thể cưỡng lại. Lúng túng. Không may là nó lại kết thúc ở cái phần lúng túng đó và làm anh khó chịu cả ngày hôm nay. Anh đợi đến chiều mới gọi thì cô lại không trả lời, nên anh đã để lại một tin nhắn. Nhưng đến giờ Flynn vẫn chưa gọi lại. Chắc cô ấy mệt, chắc cô ấy bận quá.

Nhưng hôm nay là thứ Bảy.

Anh xoay xoay chiếc điện thoại trong tay. Anh sẽ không gọi nữa đâu. Phải đến lượt cô ấy chứ. Để lại một tin nhắn không được trả lời sau lần hẹn hò đầu tiên thì cũng có thể gọi là lịch thiệp và chấp nhận được đi, nhưng để tới hai tin thì qua là kì cục và đầy vẻ mong mỏi.

Anh mở điện thoại.

Kì cục... và ... mong mỏi.

Anh gấp điện thoại và nhét lại vào túi, đúng lúc đó cửa mở sau lưng anh. Jake ngoái lại nhìn thấy Flynn đang bước vào cùng với một phụ nữ tóc vàng. Anh nhòm dấy, rồi lại ngồi vội xuống và cố làm một cử chỉ tự nhiên khi Flynn quay đầu về phía anh.

“Chào,” anh nói.

Flynn đầu tiên có vẻ giật mình, nhưng rồi mỉm cười khi ánh mắt hai người gặp nhau. Cô có vẻ vui vì được gặp anh.

Mọi việc đều ổn cả.

Jake biết mà.

Jake bật người ra khỏi ghế, đặt tay lên khuỷu tay Flynn và hôn má cô. “Em khỏe chứ?”

“Em ổn.” Cô xoa cánh tay, nhìn tránh đi chỗ khác. “anh thế nào?”

Mọi việc không ổn rồi.

“Tốt lắm.” anh cười với cô. “Em không sao thật chứ?”

Flynn vừa định mở miệng nói gì đó thì một bàn tay mình khảm xen vào giữa họ, hướng về phía Jake.

Anh đưa mắt nhìn theo cánh tay áo doanh nhân sọc xanh đen, đến bờ vai cũng mảnh khảnh và cuối cùng chạm phải một nụ cười thật rộng trên một khuôn mặt xinh đẹp ẩn dưới những lọn tóc vàng.

“Tôi là Freya,” người phụ nữ lên tiếng. “Chị của Flynn.”

Flynn thở dài. “Freya, đây là anh Jake Tucker. Anh ấy từng làm nhân viên pha chế rượu ở chỗ chúng ta. Tucker, đây là Freya. Đừng nghe bất cứ điều gì chị ấy nói.”

Jake bắt tay Freya, “Rất vui được gặp chị, Freya.”

“Vậy ra là anh nhân viên quầy rượu đây à?” Freya giữ tay Jake một lúc lâu và Jake có một cảm giác mơ hồ là mình đang bị đem ra đo đếm. cuối cùng, Freya cũng thả tay anh ra và quay qua cười với Flynn. “Cũng được đấy.”

“Ok,” Jake quay sang Flynn. “Chuyện gì vậy? Anh bị gọi đến đây mà chả biết tại sao. Hai người chắc cũng không phải ngẫu nhiên tới đây phải không?”

Nụ cười của Flynn không lan lên được tới ánh mắt. “Không phải ngẫu nhiên đâu. Bọn em phát hiện thấy một số tiền bị mất, và...”

“Cô Flynn và cô Freya Daly?”

Jake ngược mắt và thấy Gerard đang tiến về phía mình, chìa bàn tay về phía Flynn.

“Tôi là Gerard Levy!” Gerard lần lượt bắt tay hai chị em. “Xin mời vào văn phòng tôi.” Rồi ông nhìn Jake. “Cả ba người. chúng tôi mới nhận được thêm vài thông tin mới, và chúng tôi cũng cần lấy thêm lời khai nữa.”

Gerard dẫn họ vào văn phòng làm việc. Ba người ngồi đối diện Gerard như học trò bị gọi lên phòng hiệu trưởng vì tội ném trứng vào xe người khác. Gerard thả một tấm ảnh chụp xuống bàn trước mặt Flynn và ngồi xuống. Jake nhìn qua vai Flynn khi cô cầm tấm ảnh lên xem.

“Ôi, lạy Chúa!” Flynn thở mạnh.

Jake nhìn chăm chăm vào tấm ảnh, rồi lại nhìn lên Gerard. “Ông có đùa không đấy?”

Anh bỏ lại tấm ảnh xuống bàn, Freya nhanh tay cầm lên.

“Gì thế? Ai...” Freya đọc dòng chữ trên đó, “Candace Bellamy?”

Flynn ngo nguậy trên ghế, rõ ràng là không thoải mái. “Người đó là, ừm, Annabelle.”

« Annabelle ? » Freya kêu lên, giọng nói trở nên gay gắt và đôi mắt nảy lửa. « Annabelle, con tiếp tân,

đúng không ? Con Annabelle đã cướp của mình một trăm ngàn, Annabelle đây hả ? »

Vậy là... hóa ra là thế. Có lẽ đó là điều làm Flynn khó chịu. Jake chạm tay cô. « Annabelle lấy cắp của em à ? »

Flynn quay lại nhưng vẫn không nhìn vào mắt anh, « Chuyện dài lắm. »

Không phải. Annabelle đánh cắp tiền của khách sạn thì đúng là chuyện lớn thật, nhưng không phải là chuyện đó. Anh quan sát Flynn đưa mắt khắp căn phòng nhưng vẫn không lần nào về phía anh. Ngay lúc anh sắp hỏi Flynn lại lần nữa xem cô có ổn không, thì Gerard lên tiếng.

« Tôi đã kiểm tra Annabelle khi hai người đây gọi điện trình báo về vụ biển thủ, » Gerard gật đầu với Flynn và Freya. Ông lấy lại tấm ảnh Freya đang cầm. « Bảy năm trước, Candace Bellamy bị bắt về tội lừa đảo chiếm đoạt tài sản, bị tù ba năm và được mãn hạn sớm vì có biểu hiện tốt. cô ta đổi tên hợp pháp và tới đây làm việc cho bà Esther. » Ông rút ra thêm một mảnh giấy, đặt trước mặt họ. « Đây là lá thư bà Esther gửi cho hội đồng giám sát của Candace Bellamy, giải thích rằng cô ta là cháu của một người bạn cũ, và bà muốn cho cô ta cơ hội bắt đầu một cuộc sống mới. »

« Ở ngay tại River City này, » Flynn lầm bầm.

Jake bật cười.

Cô vẫn không chịu nhìn anh.

Gerard hắng giọng. “Tôi muốn nói chuyện với mọi người trước khi lấy lời khai. Có quá nhiều chuyện rồi rắc mà tôi muốn làm rõ.” Ông nhìn xuống đồng giấy tờ trước mặt. “Ok, vậy là, Flynn, cô và Jake có liên quan đến một vụ điều tra kín về một người tên là Gordon Chase, đúng không?”

Freya giơ tay. “Hả! Điều tra kín cái gì? Gordon Chase là ai?”

“Vâng, đúng,” Flynn nhanh chóng đáp lời. “Tôi có hỗ trợ anh Tucker, anh ấy nhận được chỉ dẫn từ Rhonda Bacon nói rằng Chase đang mưu tính gì đó. Tôi đã sắp xếp hẹn với Gordon Chase để anh ấy đột nhập vào văn phòng của gã ta.”

Jake rướn về trước và gõ gõ ngón tay trở trên bàn của Gerard. “Không phá cửa đột nhập nhé. Tôi đi vào đằng hoàng bằng chiếc chìa khóa mà tôi có được một cách hợp pháp.”

“Tôi hiểu rồi.” Gerard quay lại phía Flynn. “Vậy sự tham gia của cô chỉ là đánh lạc hướng ông Chase để anh Jake kiểm tra bằng chứng thôi đúng không?” Gerard liếc nhìn vào sổ. “Ít ra thì, cho tới vụ bắn người tồi qua.”

Freya xoay hẳn người về phía Flynn và đập tay lên bàn của Gerard, “Tôi xin lỗi, nhưng vụ gì cơ?”

Flynn vỗ nhẹ lên đầu gối Freya, “Xin lỗi chị Fray. Em cũng đã định kể với chị chuyện đó. Tôi quá có người bạn em.”

“Định kể sao? Bị bắt mà cũng quên được sao?”

“Thì chỉ tại chị đến làm em ngạc nhiên quá, lại còn vụ mất tiền...”

Gerard hắng giọng. “Có vẻ như Annabelle – Candace Bellamy – đã đến làm việc cho bà Esther ngay sau khi hết thời gian cải tạo tại Trung tâm phục hồi nhân phẩm phụ nữ Tennessee, khoảng từ...” Gerard liếc nhìn sổ. “Bốn năm trước.”

“Khoan đã,” Flynn nói. “Tennessee. Không phải Eileen, Elaine hay E gì gì đó cũng ở đó sao?” Flynn nói.

Gerard liếc qua Jake và nhún vai. « Eileen Dietz từng là bạn cùng phòng với Candace Bellamy ít lâu. »

« Ôi, lạy Chúa, » Flynn nói. « Vậy ra cái cô Eileen đó tới đây vì Annabelle ? »

« Vô lý, » Jake lên tiếng. « Annabelle trở về, lấy trộm tiền của nhà Arms, rồi. Tôi hiểu. Nhưng tại sao lại kêu Eileen đó đến đây ? sao lại phải dính dáng đến Gordon Chase ? »

« Tại vì ả là một KCY, » Flynn lẩm bẩm.

Jake nhìn cô. « Cái gì ? »

Cuối cùng cô cũng nhìn vào mắt anh. « Annabelle là một KCY. »

« Ôi lạy Chúa tôi, » Freya lẩm bẩm. « Nói thế ai mà hiểu ! »

Gerard gõ bàn. « Annabelle là một gì cơ ? »

Jake cố gắng tập trung vào điều Flynn vừa nói. « Vậy... thì sao ? Annabelle cũng yêu Chase sao ? »

Flynn lắc đầu. « Không phải Chase. Là anh. Chase làm hại gia đình anh nên cô ta trả thù. »

« Chẳng có lý gì cả. Nếu cô ta muốn giúp anh... tại sao lại sai Elaine ăn cắp bằng chứng có thể buộc tội Chase ? »

« Có thể là để đưa vào những bằng chứng buộc tội nặng hơn nữa. » Flynn trả lời. « Có lẽ cô ta biết Rhonda Bacon đang yêu Chase nên dựa vào đó để giải bày gã ta thêm nữa. Rhonda cũng là một KCY, Annabelle có lẽ đã phát hiện ra điều đó ! »

Gerard chồm tới. « Tôi đang không theo kịp đây. »

« KCY. Kẻ Cuồng Yêu, » Freya trả lời. « Còn gì nguy hiểm và khó lường hơn một KCT. » Chị quay sang Flynn. « Vậy ra cả tuần nay em làm mấy trò này đấy hả ? Đột nhập vào văn phòng người khác và dính líu tới mấy kẻ tội phạm ? »

Flynn quay sang chị mình. Cô cảm thấy buồn và mệt mỏi quá. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?

“Em đâu có biết họ từng ở tù,” Flynn nói, “và Eileen bị giết trước khi em tới đây kia mà.”

Freya trợn mắt. “Bị giết? Lại còn có người bị giết nữa sao?”

Flynn hướng về phía Gerard. “Vậy các anh đã biết ai giết cô ta chưa?”

Freya nhip nhip ngón tay. “Chắc tôi phải kiểm chút rượu mạnh quá.”

“Vài phút nữa là xong thôi.” Gerard nhìn Flynn. « Chúng tôi vẫn chưa có gì nhiều, ngoại trừ việc nghi phạm cao khoảng 1m69 và thuận tay phải. »

« Nói chung là khoảng một nửa thị trấn có thể là nghi phạm, » Flynn nói, rồi bỗng nhiên mặt sáng bừng và quay sang nắm lấy tay Jake. « Ô, nhưng mà anh thuận tay trái ! Hoan hô ! »

Cuối cùng cô cũng chịu nhìn và cười với anh. Jake thấy tim mình nhẹ đi, anh chạm vào ngón tay Flynn.

Freya nhồm người dậy. « Khoan đã, em nghĩ bạn trai em giết cô ta ? »

« Không, em không có nghi Jake, họ nghi anh ấy đó chứ. » Cô chỉ tay về phía Gerard. “Và anh ấy đâu phải...” Cô rút tay về. “Tụi em chỉ là bạn thôi.”

Chậc! chắc chắn là phải có chuyện gì đó không ổn và chắc chắn là có dính dáng đến mình rồi. Jake ngồi xuống ghế và cố gắng lục trí nhớ lại xem anh đã làm gì đến nỗi làm cho Flynn trở nên xa cách thế. Đêm trước cũng có hơi kỳ quái nhưng... nhưng chắc chắn phải có gì nữa hơn chuyện đó. Kín đáo không để ai thấy, Jake khum tay lên mũi và kiểm tra mùi hơi thở của mình.

“Jake chưa hề bị coi là nghi phạm,” Gerard nói. “Nghe này, tôi gọi mọi người vào đây vì chúng ta cần che giấu một số chuyện. cụ thể hơn, một số người nào đó.” Ông nhìn Jake. “Anh chẳng hạn. tôi cần thu âm lại lời khai của anh về tất cả những chuyện này. Chúng tôi đã kiểm tra căn hộ của Annabelle và chẳng có gì ở đó cả. Rhonda Bacon cũng biến mất. tôi sẽ cần lời khai cụ thể và chi tiết để có thể đưa ra lệnh kiểm tra mạnh hơn. Cơ may cho vụ đột nhập của anh...”

“Không hề đột nhập.” Jake đưa hai tay lên trời. “Bộ tôi phải viết cái đó lên trán nữa hay sao?”

Gerard gật đầu. “Vụ đi vào cửa chính của anh có thể làm một số người chú ý. Có nghĩa là tôi lại phải giải quyết thêm giấy tờ hành chính và anh có thể bị kết tội, cả hai thứ đều làm chậm quá trình điều tra của tôi. Vậy nên sẽ thuận lợi hơn cho tôi nếu như trong lời khai chính thức, anh nói rằng anh đến trình bày ngay với tôi về thông tin Rhonda Bacon đưa cho anh, và tôi lấy lệnh khám xét nhà dựa trên thông tin của anh.”

Jake nhướn mày. “Ông muốn tôi nói dối trước tòa sao?”

“Cha anh là người tốt và cũng là bạn tốt của tôi. Nhưng lần tới mà anh còn làm không xong chuyện gì là đi tù đấy.”

Giờ có lẽ đã là lúc thích hợp để tôi rút lui rồi.” Jake đứng dậy bắt tay Gerard. Flynn và Freya cũng đứng dậy. Gerard nhìn đồng hồ.

“Cũng muộn rồi,” ông nói. “Nếu muốn thì mọi người có thể quay lại vào sáng mai và chúng ta sẽ làm thủ tục lấy lời khai.”

“Ô, nhưng mà Flynn không đến được,” Freya nói. “Mai nó về Boston rồi.”

« Sao cơ ? » Jake cảm thấy như bị điện giật, anh quay phắt sang nhìn Flynn, nhưng cô vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc đồ bấm hiệu Swingline của Gerard.

« Ok, » Gerard nói. « Vậy để tôi chuẩn bị phòng rồi lấy lời khai của cô, cô Flynn. » Ông nhìn từ Jake sang Freya. « Hẹn gặp hai người vào sáng mai. »

« Tuyệt, » Freya nói. Gerard đi ra ngoài. Freya vỗ vào cánh tay Flynn. “Để chị đi tìm xem có cửa hàng bán rượu nào gần đây không. Đi xe buýt ở đây chậm như rùa.”

“Ừm,” Jake hắng giọng, mắt vẫn nhìn Flynn nhưng cô vẫn không nhìn anh. “Có một tiệm cách đây khoảng nửa dặm trên đường số 9.”

Freya co chân lên để lộ chiếc giày bột với gót nhọn như một mũi giáo để sẵn thú dữ. Jake hất đầu về phía hành lang.

“Chút nữa tôi sẽ chờ chị đến đó,” anh nói

Freya liếc nhìn từ Flynn sang Jake, rồi gật đầu. “Vây nhé, cảm ơn cậu.”

Freya ra khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng lại. Flynn vẫn đứng im lặng tại chỗ, rõ ràng là bị ciếc kim bấm cuốn hút một cách kì lạ. Jake ngồi xuống đối diện bàn của Gerard.

“Vây,” anh nói, “sáng mai em đi à?”

Flynn nhướng mắt, ra vẻ chưa nghe thấy anh nói gì, rồi bất chợt gật đầu. « À vâng, Freya kéo em về. Nhưng tin tốt là bọn em chưa bán khách sạn đâu. Dù sao thì không phải lúc này. Chắc bọn em sẽ giữ lại nơi này ít nhất là đến hè năm sau. »

« Nghe hay đấy, » Jake nói, ngừng một chút, rồi tiếp, « sao em không ở đây tiếp quản tiếp ? »

Cô có vẻ ngạc nhiên với câu hỏi. « Thì tại vì... »

Jake chờ đợi cô đưa ra một lý do. Khi cô im lặng, anh nói, « Ừm, vậy giờ anh hiểu rồi. »

« Thôi đi, anh Tucker, » cô nói với chút gì đó tức giận. « Chứ em phải làm sao bây giờ ? em đâu có kinh nghiệm gì ? Em tới đây cơ mới năm ngày mà đã dính vào tội biển thủ và cả giết người. Bố và Freya lúc nào cũng biết phải làm gì, còn em, em... »

Anh mở to mắt nhìn cô. “Và em cũng không có lý do gì để ở lại luôn sao?”

Cô mở miệng định nói, nhưng lại chẳng thốt lên được lời nào. Jake chống tay đứng dậy. “Thôi được rồi. anh hiểu rồi.”

Cô nắm lấy tay anh và anh đứng im ngay chỗ vừa đứng lên, nhưng không hiểu sao không dám quay lại nhìn cô.

“Em mới ở đây có năm ngày,” cô nói. “em không thể...”

Giọng cô vỡ ra ở cuối câu, nó gần như đâm vào tim anh. Anh quay lại nhìn cô mỉm cười. anh đau thật đó đâu phải lý do để lại làm cô đau.

“Anh hiểu mà,” anh nói nhanh. “Dĩ nhiên! Làm sao em có thể...”

Nỗi ngạc nhiên tràn đầy khuôn mặt cô. “Ừ, ok, vậy... anh có thực sự hiểu em không?”

Anh hờ hững, cố gắng nói chuyện như bình thường. “Ừ thì cuộc sống của em là ở Boston rồi, còn anh thì ở đây. Mọi chuyện lúc nào chẳng vậy.”

“Vâng.” Cô thở mạnh ra, nhưng chẳng có vẻ nhẹ nhõm hơn chút nào. Jake cười tươi hơn và giả vờ như mình hoàn toàn bình thường.

“Tụi mình sẽ gọi điện thoại cho nhau, email nữa.”

“Vâng, tất nhiên rồi,” cô cười yếu ớt. “chắc chắn rồi.”

Anh ngừng lại. “Vẫn là bạn nhé.”

“Vâng.” Cô mỉm cười. “Là bạn tốt.”

Họ nhìn nhau thêm một lúc lâu, rồi Jake đưa mắt lên trên những lọn tóc hoang dại của cô. Chắc anh sẽ nhớ nó lắm. anh đưa tay kéo nhẹ vai cô.

“Em này,” anh nói nhẹ nhàng, nhìn cô và cố gắng không để sự thất vọng biểu lộ trên mặt mình. “Hôm trước anh vui lắm.”

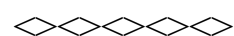
Nụ cười cô biến mất. “Em cũng vậy.”

Cánh cửa bật mở và Gerard thò đầu vào. “Flynn, chúng tôi sẵn sàng rồi. Còn Jake, biến khỏi văn phòng tôi ngay.”

Jake gật đầu, rồi nhìn Flynn. “Anh sẽ chờ em, rồi đưa hai chị em về luôn.”

Anh vẫn để tay trên chiếc ghế lưng nhỏ nhắn của Flynn khi theo cô ra ngoài, và buông ra lúc hai người chia tay tại sảnh. Anh nhìn theo dáng Flynn đi vào phòng lấy khẩu cung, rồi hy vọng cuối cùng cũng tan biến cùng với cánh cửa đóng sập sau lưng cô.

“OK,” một giọng nói vang lên ngay cạnh Jake. Anh quay sang và thấy Freya đang nhìn mình chờ đợi. “Cái tiệm ấy ở đâu nhỉ?”

Flynn kéo lê chiếc vali ra cạnh cửa trước và ngồi bệt xuống. cô đã tắm, khoác lên người bộ pajamas vải bông thoải mái của mình, và chuẩn bị sẵn đồ mặc vào sáng mai. Giờ chỉ còn điều duy nhất cần phải làm nữa là ngủ một giấc thật ngon đến sáng và thức dậy lúc 6h để đi thẳng ra ga, nghe có vẻ thật dễ dàng. Tucker đã hứa sẽ đến đón cô vào buổi sáng, nhưng lúc đưa cô và Freya về khách sạn, anh lại lấy lý do là có chút việc bận cần làm vào buổi tối.

Nổi ngạc nhiên tràn đầy khuôn mặt cô. “Ừ, ok, vậy... anh có thực sự hiểu em không?”

Anh hờ hững, cố gắng nói chuyện như bình thường. “Ừ thì cuộc sống của em là ở Boston rồi, còn anh thì ở đây. Mọi chuyện lúc nào chẳng vậy.”

“Vâng.” Cô thở mạnh ra, nhưng chẳng có vẻ nhẹ nhõm hơn chút nào. Jake cười tươi hơn và giả vờ như mình hoàn toàn bình thường.

“Tụi mình sẽ gọi điện thoại cho nhau, email nữa.”

“Vâng, tất nhiên rồi,” cô cười yếu ớt. “chắc chắn rồi.”

Anh ngừng lại. “Vẫn là bạn nhé.”

“Vâng.” Cô mỉm cười. “Là bạn tốt.”

Họ nhìn nhau thêm một lúc lâu, rồi Jake đưa mắt lên trên những lọn tóc hoang dại của cô. Chắc anh sẽ nhớ nó lắm. anh đưa tay kéo nhẹ vai cô.

“Em này,” anh nói nhẹ nhàng, nhìn cô và cố gắng không để sự thất vọng biểu lộ trên mặt mình. “Hôm trước anh vui lắm.”

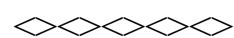
Nụ cười cô biến mất. “Em cũng vậy.”

Cánh cửa bật mở và Gerard thò đầu vào. “Flynn, chúng tôi sẵn sàng rồi. Còn Jake, biến khỏi văn phòng tôi ngay.”

Jake gật đầu, rồi nhìn Flynn. “Anh sẽ chờ em, rồi đưa hai chị em về luôn.”

Anh vẫn để tay trên chiếc ghế lưng nhỏ nhắn của Flynn khi theo cô ra ngoài, và buông ra lúc hai người chia tay tại sảnh. Anh nhìn theo dáng Flynn đi vào phòng lấy khẩu cung, rồi hy vọng cuối cùng cũng tan biến cùng với cánh cửa đóng sập sau lưng cô.

“OK,” một giọng nói vang lên ngay cạnh Jake. Anh quay sang và thấy Freya đang nhìn mình chờ đợi. “Cái tiệm ấy ở đâu nhỉ?”

Flynn kéo lê chiếc vali ra cạnh cửa trước và ngồi bệt xuống. cô đã tắm, khoác lên người bộ pajamas vải bông thoải mái của mình, và chuẩn bị sẵn đồ mặc vào sáng mai. Giờ chỉ còn điều duy nhất cần phải làm nữa là ngủ một giấc thật ngon đến sáng và thức dậy lúc 6h để đi thẳng ra ga, nghe có vẻ thật dễ dàng. Tucker đã hứa sẽ đến đón cô vào buổi sáng, nhưng lúc đưa cô và Freya về khách sạn, anh lại lấy lý do là có chút việc bận cần làm vào buổi tối.

Cô nhắm mắt và hồi tưởng lại cái đêm ở khách sạn, vẫn còn nhớ như in tim cô đã đập mạnh thế nào khi được anh vuốt ve, và những khoảnh khắc rạo rực, cháy rần trong cô mỗi khi được anh hôn.

Lại thêm một ngum nữa.

Nhưng tất cả đều không quan trọng. dù có nóng bỏng thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không phải là loại đàn bà có thể đánh đổi tất cả cuộc đời chỉ vì một người đàn ông mới chỉ biết trong chốc lát. Những người đàn bà như thế thật ngu ngốc và chắc chắn đến 9/10 rằng họ đều có một kết cục giống nhau: có bầu, bị bỏ rơi và sống nhờ vào phúc lợi xã hội. Ừ! Thì có thể cô không biết rõ về số lượng chính xác, nhưng cô khác chắc chắn về viễn cảnh chung đó.

Cô ngả đầu ra sau và chợt cảm thấy chóng mặt ngay lập tức. cô để chai rượu qua một bên và thở ra một hơi thật dài, thật sâu.

Gần như chắc chắn là cô sẽ hối hận về chuyện này khi ngồi trên chuyến xe lửa ngày mai.

Cô gượng đứng dậy nhưng lại không biết mình sẽ phải làm gì tiếp. cô cảm thấy rất căng thẳng và đồng thời cảm thấy nặng nề vì kiệt sức. căn phòng bao phủ trong một thứ ánh sáng vàng yếu ớt và...

Ồ. Chết tiệt

Cô liếc về phía sau, cả cơ thể của cô vẫn đang nằm trên chiếc sofa. Cô thở dài, quay lại và thấy bà Esther đang đứng cạnh mình.

“Vậy là cô chuẩn bị đi hả?” bà vừa nói vừa ra dấu về phía đồng hành lý.

Flynn chưa bao giờ thấy bà cô mình đứng thẳng cả. bà khá thấp, chỉ khoảng mét rưỡi. “Ma quỷ mà cũng bị teo ngò lại nữa à?” cô tự nhủ.

“Cô bị gì thế? Mèo ăn mất lưỡi rồi sao?” rồi Esther liếc về phía cơ thể Flynn, đang đánh một giấc ngon lành trên ghế, chai rượu kẹp vào hông. “Mà xem chừng là rượu lấy mất lưỡi thì đúng hơn.”

“Quả là một ngày dài, bà Esther ạ!” Flynn nói. “Bà có việc gì cần cháu giúp sao?”

Lần đầu tiên kể từ khi gặp nhau, Flynn thấy bà Esther mỉm cười một chút. Bà quay lưng và đi về phía bên kia căn phòng. Flynn không chắc bà muốn mình đi theo, nhưng cô lại thấy mình tự động di chuyển với bà.

Esther dừng lại trước dãy kệ, lướt những ngón tay trên mặt kệ, lướt qua lũ bò, khuôn mặt bà biểu lộ một sự thích thú nhẹ nhàng.

“Người đàn ông đầu tiên ta yêu đã cho ta những con bò này. Ông ấy là Harold Wilbur,” bà cười khúc khích. “Lúc đó chúng ta đang đi chơi ở hội chợ, ông ấy cố gắng thắng cho ta những món quà nho nhỏ này tại mấy quầy trò chơi. Ông ấy đã bỏ cả tiếng đồng hồ ném những cái vòng qua chai bia để thắng cho ta những con cá vàng đó.” Bà hạ tay xuống. “Rồi khi ta vào nhà vệ sinh cùng đám bạn, ông ấy chạy ra một quầy bán đồ mỹ nghệ và mua cho ta những con bò này.”

Trời, Flynn nghĩ. Ông này đúng là si mê quá mà.

“Vậy sau đó thế nào?” cô hỏi.

“Hử?” Esther quay đầu về phía Flynn nhưng vẫn nhìn mấy con bò.

“Ông Harold Wilbur. Chuyện gì xảy ra với ông ấy?”

“À, ừ,” bà Esther thở dài. « Vài tháng sau khi ông ấy gia nhập quân đội và đi chiến đấu. Rồi chết ở Pháp. »

Flynn im lặng, bất ngờ cảm thấy thông cảm và thương bà Esther, nhưng không biết nên biểu hiện cảm xúc của mình như thế nào. Cô không nghĩ là mình có thể đặt tay lên vai bà. Có thể không nhỉ ? Flynn thử giơ một ngón tay về phía vai bà Esther xem nó có xuyên qua người bà hay không. Nhưng cô chưa kịp chạm vào thì bà Esther đã quay lại nhìn chăm chăm vào cô.

« Cô đang làm gì thế ? »

Flynn rút tay lại. « Đâu có gì ! »

« Phải rồi. » Esther thở dài và chỉ tay vào lỗ bò. « Ta muốn cho cô chứng con bò này. »

« Hử ??? » Flynn liếc nhìn lỗ bò rồi quay sang nhìn bà Esther. « Bà muốn cho cháu luôn ? Có nghĩa là cháu phải cầm chúng đi luôn ấy hả? »

Mặc bà Esther đang lại. « Ta vừa mới kể với cô rằng người đàn ông ta yêu đã tặng ta những thứ này, mà cô làm như thể ta bắt cô lấy mấy cái chăn đầy rận không bằng ! »

‘Không. Không. Cháu xin lỗi. Cháu chỉ... ý cháu là, lỗ bò đó có ý nghĩa đặc biệt đối với bà mà, sao lại cho cháu ? »

« Gia đình cô định bán khu nhà này, đúng không ? »

Flynn gật đầu, cảm thấy hối hận vì đã không nghĩ bà Esther sẽ cảm thấy như thế nào về việc khu nhà bị bán đi. Dĩ nhiên, đối với Flynn, bà Esther là một con ma hoặc chỉ là một sản phẩm trong trí tưởng tượng của cô, nhưng mà vẫn...

Đôi mắt của bà Esther hướng về phía lỗ bò. « Khi nơi này bị bán đi, ai đó sẽ đến đây và lấy những con bò của ta đến cho tổ chức từ thiện của nhà thờ, và họ chắc chắn sẽ phải phân phát từng con một, chẳng còn ai có thể nhận ra ý nghĩa của chúng nữa. » Bà bắn một tia nhìn về phía Flynn. « Cô chẳng phải là một lựa chọn tuyệt vời gì cho lắm. Nhưng là lựa chọn duy nhất của ta. »

Flynn nhìn chăm chăm vào lỗ bò, ngạc nhiên vì cô họng mình bỗng trở nên khô rát. Có lẽ cô đã có chút cảm tình với bà lão này. Hoặc chỉ đơn giản là cô vẫn còn đang say.

Có thể trong câu chuyện của bà lão có một tình yêu vô vọng, lạc lõng mà cô cảm thấy đồng cảm một cách kỳ lạ.

Cô hắng giọng, « Cháu sẽ đem chúng theo. »

Esther quay sang nhìn cô và nhướn mày, « Chắc chứ ? »

Flynn mỉm cười, « Chắc. »

« Tốt. » Esther nhìn cơ thể vẫn còn nằm trên ghế của Flynn. « Nên tỉnh rượu trước khi đóng gói chúng nhé. Làm vỡ chúng là ta sẽ săn đuổi cô đến tận Boston, và cô sẽ không bao giờ thoát khỏi ta đâu. »

Chương 14

Tối chủ nhật, Jake chưa kịp gõ cửa nhà mẹ thì cánh cửa đã bật mở, để lộ bộ mặt âu sầu của Mercy.

« Chào cậu em yêu quý, » Mercy nói và kéo anh lại ôm một cái. Đúng lúc ấy bà chị cả Liv cũng xuất hiện, vẫn mái tóc đỏ, nhưng cao hơn Mercy để đến cả găng tay ; Liv lặng lẽ đón lấy bó hoa từ tay Jake rồi biến mất vào nhà.

« Chị rất tiếc, » Mercy nói rồi lùi lại, chạm tay lên mặt anh.

Jake giật mạnh cà vạt của mình, « Về chuyện gì ? »

« Về vụ đụng độ ở Dow hồi tuần rồi, » chi đập nhẹ vào vai anh, nói tiếp, « cả về Flynn nữa, cậu khỏe ạ. »

« cách để giúp em thấy khá hơn đây hả ? » Anh xoa xoa vai rồi mỉm cười, « Em không sao. Sáng nay em đã đưa cô ấy ra ga. Bọn em là bạn mà. »

Mercy nhăn mặt, « Ôi trời ! bạn sao ? Trời ạ. »

Jake nhún vai. Đã người hai tiếng rồi kể từ khi anh chờ Flynn đến ga, thế nhưng hình ảnh cô cứ quanh quẩn mãi trong đầu anh không thoát ra được. Anh đã nhắc điện thoại và định gọi cho cô hàng tá lần, nhưng cứ mỗi lần như thế là anh đều tự ngăn mình lại. Cứ trì hoãn cái điều không thể tránh được này để làm gì cơ chứ. Họ đã không phải là bạn. Họ cũng sẽ không bao giờ là bạn. Mọi khoảng lặng tĩnh sạch sẽ là thứ tốt nhất cho tất cả mọi người.

Mặc kệ việc ấy có khôn khổ đến thế nào.

« À, » anh nói, « Em sẽ từ bỏ vụ Gordon Chase. »

Mercy tròn mắt. « Không lẽ nào. Thật chứ ? »

« Em đã bàn giao mọi thứ em có cho Gerard Levy. Thật nực cười, hóa ra Gordon cũng là một nạn nhân nữa trong vụ này. Nếu có chuyện gì, em sẽ giúp hấn minh oan. »

« Chà hay lắm, Jake. Chị thì thích để thằng Chase rửa đời trong tù cho rồi, nhưng còn cậu, chị nghĩ đây là điều tốt nhất với cậu, cậu biết đấy. » Chị lại đắm yêu vào vai anh, « Chị rất tự hào về cậu. »

Khi Jake vừa mở miệng định đáp lời thì một tiếng hét vang lên từ bên trái, cắt lời anh : « Ôi, Trời ơi ! »

Jake ngẩng lên và nhìn thấy mẹ đang đưa tay lên ngực, ghì chặt chiếc tạp dề in chữ : Thuốc uống chết tiệt của tôi đâu rồi ?, bà dựa vào tường và giả vờ như lên cơn đau tim.

« Đừng chết, mẹ Penny, » anh bước đến bên, đỡ bà đứng thẳng dậy rồi đặt một nụ hôn lên má bà. « Mẹ sẽ mất cơ hội nghịch tóc con đây. »

Bà cười toe toét, nắm lấy tóc anh, vò vò giữa những ngón tay như thể muốn rút hết khỏi đầu anh.

« Xấu hổ quá đi, » bà nói. « Cái đám tóc dờ hơi này chẳng được việc gì cả. » Rồi bà giả vờ cau có, thoi vào ngực anh và nói. « Cũng không được gọi mẹ là Penny. Có thể bây giờ mẹ không hét mông con được nữa nhưng vẫn có thể thuê người đánh con bất cứ lúc nào mẹ muốn đấy, nghe chưa ! »

« Mùi bò nướng phải không nhỉ ? » anh hỏi rồi cùng mẹ và Mercy vào bếp. « Mà thứ thúc uống chết tiệt của con đâu rồi ? »

Ba người chị khác của Jake – Liv, bà chị cao kều ; Sheryl, bà chị ngọt ngào ; và PJ, bà chị liên tục mang bầu – lượn lờ trong gian bếp bé xíu, trong khi Mercy rót rượu và dúi cái ly vào tay anh.

Liv hôn má anh, « Mừng vì cậu tham gia cùng gia đình, cậu đàn. »

Jake nâng ly, « Em sẽ uống vì việc đó. »

« Ấy, dừng lại, » Sheryl chùi tay vào tạp dề và đánh một tia nhìn không đồng tình về Liv khi chị Liv tiến đến ôm Jake. « Bọn chị mừng cậu trở lại, và tất cả đều thề sẽ không bàn tới công việc hay bạn gái của cậu ! »

« Hay là chả có gì để bàn, » PJ buột miệng. Chị quay lại khuấy chiếc bình và gửi tặng Jake một nụ hôn gió. « Chị muốn sag ôm cậu lắm, em trai ạ, nhưng chị sợ nếu di chuyển thì sẽ sún tiểu mất. »

« Suốt sáu năm qua, cứ mười lăm phút thì lại thế mà, » Jake nói. « Em nghĩ em có thể xử lý được. »

« Rồi này, » mẹ lên tiếng. « Mọi người có đồng ý cho phép PJ dùng chút rượu không nào ? »

Căn phòng yên lặng một chút khi mọi người đi tới đi lui để rót rượu còn PJ thì với lấy một cốc nước đó. Khi tất cả mọi người đều im lặng với ly rượu trên tay, mẹ đăng hăng :

« Cùng nâng cốc vì ông Geogre, người không thể tham dự cùng gia đình tối nay bởi Chúa quá tàn nhẫn và những chiếc dương cầm thì quá nặng. »

Mọi người bật cười rồi uống, rồi Liv nâng ly.

« Vì bố, người luôn dạy chúng con phải biết tỉnh táo nhìn trước nhìn sau, nhưng buồn thay, lại chưa bao giờ học được cách nhìn lên. »

« Đúng thế ! »

« Nâng ly nào ! »

Jake cảm thấy cánh tay còn lại của Mercy đang ôm chặt lấy mình, và anh cũng siết lại.

« Vì bố, » Sheryl nói. « Người xem trọng sự hóm hỉnh, thông thái và những chiếc máy hát tự động. »

« Ôi dào, rên rỉ mấy chuyện đó mãi., » Mercy nói, cười khúc khích và nâng ly.

Sheryl nhún vai, « Ý chị thế là hay mà. »

« Vì bố, » PJ nói. « Người mà con biết là sẽ chẳng cho con nâng ly tối nay vì mắt cá chân con đang sưng lên như quả bóng chày kỳ dị. »

Các chị âm ừ cảm thông, rồi đến lượt Meercy.

« Vì bố, » Mercy nói, « Vì em biết rõ bố sẽ tự hào về tất cả chúng ta, mà nhất là về em. »

Jake bắt gặp một vài cái liếc trao đổi đầy lo lắng của các chị, và anh biết những cái liếc mắt ấy dành cho mình. Anh nâng ly, đám phụ nữ cười và làm theo.

« Uông vì bố, » Jake nói. « Người đã chứng minh rằng không phải chỉ có người béo mới được chôn trong vỏ đàn dương cầm. »

Không gian chúng xuống trong giây lát rồi vỡ ra những tràng cười. Mẹ hôn má anh, còn PJ thì lầm bầm.

« Liệ hôn, jake, » chị nói và nhanh nhẹ lách qua anh và mẹ. « Cậu làm tôi són cả ra rồi đây. »

« U... em xin lỗi nhé, » anh nói với theo.

Liv choang tay và thì thầm vào tai anh.

« Thai đến tháng mười một rồi, » Liv nói, « Gì mà chẳng làm nó són ra được. »

Mẹ vỗ tay nói, « Nào được rồi, chúng ta hãy dọn thức ăn lên bàn thôi. »

Mẹ anh, Sheryl và Liv, mỗi người đều cầm một cái đĩa vào phòng ăn, Jake chưa kịp lấy một cái thì

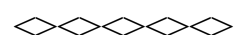
Mercy đã nắm lấy tay anh.

« Có lẽ nói thế này cũng chẳng giúp được gì, » Mercy. « Nhưng chị nghĩ rằng mọi người chắc sẽ quý Flynn. »

Jake mỉm cười gật đầu, « Ủ, em cũng nghĩ vậy ! »

Mercy lại nghiêng người ôm anh, « Có lẽ rồi cả nhà sẽ có được cơ hội đó. Đâu phải đã hết. bà béo vẫn chưa hát cơ mà🌟. »

Chị buông anh ra, rồi bẹo má anh. Jake cười, nhón lấy những miếng khoai tây rồi kéo theo Mercy vào trong. Anh đảm bảo rằng nếu bà béo vẫn chưa hát thì bà chắc chắn là đang thổi sáo.

Flynn cuộn mình trên giường, chẳng tài nào cảm thấy thoải mái cho được. Chưa bao giờ cô lại khó ngủ như lúc này. Đã 7h sáng thứ Hai, vậy mà cô vẫn không tài nào chợp mắt được. Cô đã lên kế hoạch giống như hôm qua là sẽ nằm dài cả ngày trên giường, rồi đi tắm và thưởng thức mán kem Ben & Jerry. Thế nhưng sáng nay đầu cô cứ quay cuồng vì vài lý do nào đó. Có thể đổ lỗi cho căn hộ mới trắng quá, quá thơm mát và quá sạch sẽ, dù trong đó có cả những món đồ giảm giá cũ kỹ, sờn rách, không cân xứng của cô.

(*) Từ câu thanh ngữ Bà béo chưa hát là còn chưa hết (It aint over til the fat lady sings)

Dù vậy, Flynn cũng tự biết là mình chẳng thể đổ lỗi cho môi trường xung quanh. Nếu cô đã có thể từng ngủ được tại nhà bà Esther thì còn nơi nào khiến cô không ngủ được cơ chứ. Không phải tại căn phòng mới, cũng chẳng phải việc quay lại Boston.

Chính là ở tâm trí cô, cô không thể ngưng suy nghĩ.

Cô ngồi dậy trên giường, nắm tay thụi vào chiếc chăn. Cô trông thấy mấy con bò sữa xếp thành hàng trên kệ bát.

Chúng đang phán xét cô !

Cô chớp mắt và nhìn chúng chằm chằm một lúc lâu. Chắc hẳn cô chỉ tưởng tượng. Chúng chỉ là những cái bình sứ đựng kem sữa thôi mà. Chúng hào nhoáng thì hào nhoáng thật, nhưng không có khả năng phán xét con người.

Hay chúng có thật.

Những con bò của Harold Wilbur đang phán xét cô.

« Thôi, im đi, » cô nói và tung chăn ra. « Tao phải làm gì đây ? Ý tao là tao thật sự có thể làm điều gì đây... ? »

Flynn im bật. cô biết mình có thể làm gì. Cô đã thức dậy với ý nghĩ này từ 3h sáng, và đó chính là lý do tại sao cô cứ trần trọc mãi từ ấy đến giờ. Bây giờ, tất cả những việc cô cần làm là lê mông ra khỏi giường, mở chiếc máy tính Freya mua cho và trở lại làm việc. Phải hành động thôi.

Nhưng cô vẫn cứ do dự. đầu tiên vì đó là một việc phi lý và cha cô sẽ chẳng đời nào ủng hộ. Thứ hai, cô đảm bảo là sẽ thất bại. Và thứ ba...

Điều thứ ba lại càng phức tạp hơn nữa. Điều thứ ba là lý do vì sao hôm qua cô đã bỏ cả ngày nằm trên giường mà khóc. Điều thứ ba là lý do vì sao cô không dám thử, vì nếu cô thử và thất bại và rồi lại cứ phải trải qua cái chuyện chia tay hết lần này tới lần khác thì cô sẽ bị tổn thương nhiều lắm, cô sẽ suy sụp rồi trở thành người đàn bà một mình trò chuyện cùng đám bò đựng sữa bằng sứ.

Điều thứ ba là Tucker.

Nước mắt đột ngột lăn dài trên má. Cô quyết chúng đi. Thấy chưa Flynn, đó chính là lý do khiến cho ý tưởng này thành ra điên rồ. Chưa gì mà đã quá xúc động như thế này. Không, chỉ có duy nhất một lựa chọn không liều lĩnh và hợp lý là chịu đựng, đi làm vào ngày mai để học cách mua bán bất động sản, hay học cách làm hồ sơ cho các vụ mua bán này. Làm gì cũng được bởi đó là sự lựa chọn hợp lý. Đó chính là thứ mà mày đã lựa chọn cơ mà.

Nhưng cô vẫn ngồi đó.

Và quét mắt trở lại những con bò. Chúng đang nhìn cô đầy bất bình, thất vọng, phán xét, bằng cái vẻ dờ hoi thường trực của chúng.

Chúng lại làm cô nhớ đến bà Esther.

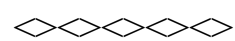
Flynn hts một hơi thật sâu và nhắm mắt lại. Có hai hướng đi trước mặt cô, và cô không biết phải chọn hướng nào.

Flynn không thể ngồi yên thêm giây nào nữa. Cô nhảy ra khỏi giường, và đi vào phòng tắm. Cô sẽ tắm. Đó là điều xô sẽ làm. Nước từ vòi sen ấm áp, chúng sẽ vỗ về cô.

Những giọt nước sẽ cho cô câu trả lời.

Và thậm chí nếu chẳng thể đến được gần hơn với một quyết định sáng suốt thì ít nhất cô cũng đã sạch sẽ thơm tho.

Thế chắc chắn là tốt hơn rồi.

Richard Daly ngồi trong văn phòng, nhìn chăm chăm xuống bản kế hoạch được soạn thảo chín chu mà cô con gái Flynn đã chuẩn bị sẵn. Ông phải thừa nhận nếu không phải Freya đang ngay giữa New York để lo vụ khủng hoảng Goodhouse Arms thì ông đã nghĩ chắc phải có Freya giúp Flynn một tay. Nhưng ông đoán chắc là Flynn đã tự làm bản kế hoạch này, bởi lẽ dù báo cáo được chuẩn bị tốt và trình bày đẹp, nhưng dường như Flynn vẫn chưa nắm bắt được khái niệm thế nào là một bản báo cáo tài chính quý.

Flynn thở dài và chồm về trước. « Vậy bố nghĩ sao ? »

Ông Richard dựa lưng vào ghế, mắt nhìn cô con gái. « Bố nghĩ đã gần 5h chiều thứ Hai rồi. Một tiếng nữa bố sẽ có hẹn ăn tối. mai bố sẽ nói cho con biết.

Ông dợm người khỏi ghế, giơ tay chỉ ra hướng cửa, nhưng Flynn vẫn ngồi đó.

« Không ! »

Richard không phia loại người dễ bị bất ngờ, nhưng làm này thì đúng là chuyện hiếm hoi. « Sao cơ ? »

« Không. Con muốn câu trả lời ngay bây giờ. Và con muốn câu trả lời đồng ý, bởi vì con còn phải đón tàu vào sáng mai. »

Ông Richard đứng ngây ra một lúc lâu. Nếu là một ai khác, thậm chí Freya, ông đã đuổi cô ra ngoài. Nhưng đây là Flynn. Có cái gì đó ở Flynn trong khoảnh khắc này... cô làm ông nhớ đến mẹ cô...

Ông hắng giọng và ngồi trở lại.

« Con có một phút. » Ông nói. « Thuyết phục bố đi. »

Flynn nhồm lên khỏi ghế và bắt đầu đi tới đi lui trước mặt ông.

« Vâng. Là thế này. Con không biết gì về kinh doanh cả. Con không biết sự khác biệt giữa kế toán tiềm ẩn và kế toán phát sinh. Con sẽ phát khóc mết nếu buộc phải sa thải một ai đó. Còn cái ý nghĩ buộc phải làm thân mới một ai đó trong một trận golf chỉ khiến con muốn quăng mình khỏi nóc nhà. »

Richard liếc nhanh đồng hồ. “45s”

Flynn ngừng lại, lấy tóc đô. “Con sẽ học. con sẽ học tất cả và sẽ học với nụ cười trên môi. Con không

biết loại lợi nhuận nào con cần đạt được để biến nó thành dự án kinh doanh khả thi cho bố. nhưng nếu bố cho con một con số, thì dù có phải xuống tận địa ngục hay ở nơi cao ngất ngưởng, con cũng sẽ tìm cách đạt được nó.”

Flynn ngừng lại, anh mắt long lanh nhìn bố như thể muốn kiểm tra phản ứng của ông. Nét mặt ông vẫn bình thản.

“Tiếp tục đi,” ông nói.

“Được thôi. Bố xem này, đây là lý do. Con yêu nơi này.”

Cô cười khi nói những từ này, mặt cô đỏ lựng. “Ý con là, bố biết đấy, con ở đây vón vện có 5 ngày, nhưng chính vì khu vườn hoa hồng này... và những con người này, họ...”

Ông nhìn Flynn trong khi cô hít một hơi dài, gồng mình lên và nhìn vào mắt ông đầy cố gắng và kiên định – thứ mà ông chưa bao giờ thấy được ở cô trước đó. Cô đã thay đổi, tự tin và đã biết đường đâu chứ không còn như một đứa trẻ bám váy mẹ. Richard ngạc nhiên khi nhận ra rằng cô con gái bé bỏng của ông giờ đã là một phụ nữ trưởng thành.

Chuyện này xảy ra lúc nào vậy?

Cô đứng trước mặt ông, thẳng người khi chạm ánh mắt ông. “Con yêu nơi ấy, bố ạ. Và con biết có vẻ hấp tấp khi vội vàng đưa ra một quyết định lớn dựa trên một trải nghiệm ở nơi mà con mới chỉ sống và làm việc trong có năm ngày, nhưng... chết tiệt thật. người ta còn đưa ra những quyết định điên rồ hơn mà chỉ dựa vào những cơ sở còn ít hơn thứ mà con cảm nhận được về nơi ấy, thế mà nhiều khi hóa ra lại đúng. Đôi khi con chỉ biết thế thôi, biết từ tận thâm tâm con về điều này...” Cô giơ tay ra, hướng về bản kế hoạch trên bàn. “Chính là nó đây, bố ạ. Con không thể giải thích tại sao nhưng con biết thế. Nếu bố cho con cơ hội và hóa ra nó không phải như con nghĩ thì bố cũng có mất gì đâu, đúng không nào? Dầu sao thì bố cũng dự định sẽ đầu tư vào nó để đạt được giá trị thị trường tốt nhất cơ mà. Nếu không hiệu quả, con sẽ tự dọn sạch đồng rác của mình. Nếu không làm ngay bây giờ, con sẽ không bao giờ biết chắc được liệu con suy nghĩ có đúng không. Và con thật sự nghĩ rằng con đang đúng!”

Richard cầm bản kế hoạch, nhìn chằm chằm vào bức ảnh Goodhouse Arms trên bìa, rồi lại đặt xuống bàn.

“Flynn,” ông nói. “Bố đánh giá cao đam mê của con. Thật sự đấy. nhưng khi con nói với một nhà kinh doanh về một quyết định kinh doanh, nó không thể hoàn toàn chỉ dựa trên sự đam mê. Nó cần có những con số, những hoạch định; và bố xin lỗi, nhưng một vài ý tưởng bên lề kinh doanh của con không có ý nghĩa nhiều đối với bố. con cần hiểu rằng khi nói về kinh doanh con cần phải...”

Flynn nghiêng người chống tay xuống cạnh bàn. “Con không biết phải thực hiện nó như thế nào. Và con không thể học điều ấy trong vòng 15s nữa. nhưng con chỉ muốn nói là con xứng đáng được cơ hội này và con sẽ làm thật tốt.”

Mắt Flynn rung rung.

“Con đã quyết định rồi,” cô tiếp tục. “Nếu bố nói không thì con sẽ xem đó là câu trả lời của số phận. Con sẽ chấp nhận rằng mình đã sai. Con sẽ đi làm và sẽ làm công việc tốt nhất mà con biết cách làm. Vì vậy, bố ạ, bố đang nói lời của số phận đấy. làm ơn hãy nghĩ câu trả lời ấy cho thật kĩ.”

Ông Richard gật đầu, tập trung nhìn vào bản kế hoạch. Ông nhớ lại khoảng thời gian khi mẹ Flynn cũng khẩn khoản van nài một điều hết sức vô lý về việc mở phòng khiêu vũ. Richard đã đầu hàng bởi ông không có khả năng nói không với Veronica, nhưng hóa ra việc ấy lại thành công. Không hề có bất cứ dấu hiệu nào đảm bảo được tính khả thi của kế hoạch đó, nhưng nó đã thành công và Veronica rất vui.

Và điều ấy thật đáng giá.

Ông suy nghĩ một lúc lâu, gõ tay lên bản kế hoạch, mắt vẫn không rời khỏi tấm hình.

“Bố muốn con đến đây ít nhất một lần mỗi tháng để nộp bản báo cáo đầy đủ về những việc đang diễn ra. Bố sẽ xem xét tiến triển của phần tài sản con có được trong sáu tháng, bố không hứa hẹn gì về quyết định mà bố sẽ đưa ra vào thời điểm đó!”

Ông nhồm dậy khỏi ghế, chưa kịp nhìn cô con gái của mình thì cô đã nhảy cô vào lòng ông.

‘Bố ơi, cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn,’ cô nói. “Con hứa là nó sẽ rất tuyệt. con biết thế mà ! »

Ông Richard ngượng ngịu đáp lại theo cách tốt nhất mà ông có thể làm được, rồi hắng giọng lùi lại.

“Bố mong con sẽ gọi cho bố nếu có thắc mắc gì, thậm chí khi con nghĩ rằng chúng ngốc nghếch. Đây là công việc đòi hỏi trách nhiệm, Flynn ạ. Sẽ không dễ dàng đâu.”

Flynn cười. “Con đủ khả năng giải quyết mà.”

Cô quay người và nhảy múa khi ra khỏi phòng; đúng là nhảy múa. Richard đứng ở cửa nhìn theo Flynn một lúc lâu.

Cô làm ông nhớ đến mẹ cô thật nhiều.

Một ngày nào đó ông sẽ nói cho cô biết điều đó.

Chương 15

Flynn vừa lao vào sảnh vừa cười khúc khích.

“Xin chào,” một giọng nói cất lên từ quầy tiếp tân. “Chào mừng đến với khách sạn Goodhouse Arms.”

Flynn chớp mắt. một cô gái tóc nâu mặc bộ vets xanh tề chỉnh đang mỉm cười nồng hậu đón chào cô sau quầy tiếp tân.

“Tôi là Cherise. Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Tôi là Flynn Daly,” cô nói. « Chị tôi có... »

« À, vâng. » Cherise nhấn một nút trên điện thoại, chờ một chút và nói vào đó. « Cô Daly ? có cô Daly đến gặp cô. »

Cherise cười và gật đầu với Flynn. « Cô vào đi. Tôi chỉ muốn nói là thật vui được gặp cô. Hy vọng được làm việc với cô. »

« Ừm, tôi cũng thế, » Flynn đáp, rồi lại đi vòng qua quầy và mở cửa văn phòng, cẩn thận khép chặt cánh cửa lại sau lưng.

« chị tìm thấy cô ấy ở đâu thế ? » Flynn hỏi.

Freya vẫn không rời mắt khỏi công việc đang làm trên laptop, nhưng bỏ cây bút chì ngậm trong miệng ra để có thể trả lời. « Chị sẵn được bên khách sạn Boston Harbor. Cô này giỏi lắm, biết mọi thứ cần biết về việc quản lý một cơ sở hiếu khách. Cũng phải trả kha khá, nhưng đúng là đáng đến từng xu. Lại thêm khoản là không ngạo mạn. »

« Ừ, cô ấy tuyệt đấy, » Flynn ngồi xuống ghế. « Nào, nói đi. Nói em nghe đi. Em giỏi không nói ? »

Freya ngược lên nhìn Flynn, ánh mắt cười. « Giỏi lắm ! chị vẫn không tin là em lại có thể qua được ải của bố như thế. Nhờ làm mất phụng phịu hả ? »

« Không. Em đã trình bày rất nhiều ý kiến hay, bố thậm chí còn để em tự thực hiện mấy cái nữa kia. Như là cung cấp thực phẩm, tổ chức đám cưới, và dịch vụ thám tử tư. »

Freya há hốc mồm. « Điên à ? »

« Em rất nghiêm túc. Tucker từng là cảnh sát, anh ấy làm vụ Gordon Chase rất giỏi. Cho nên chị biết đấy, em nghĩ rằng nếu ta dùng phòng ở đây và Tucker chịu quay lại quầy rượu rồi chị làm thám tử tư

theo hợp đồng thôi thì sẽ không bị chi phí phụ trội, và thế là bố đồng ý ! »

« Em vừa nói ‘chi phí phụ trội’ đấy hả ? » Freya giả vờ đưa tay gạt nước mắt, rồi toét miệng cười. « Em bé của tôi lớn thật rồi. »

« Rồi, nói sao kệ chị. Nhưng em vẫn chưa nói với Tucker. Em vẫn chưa gặp... Em... ừm... chị có thấy anh ấy đâu không ? »

Freya nhìn cô chăm chăm. « Tất cả chuyện này là vì một người đàn ông, và em thậm chí còn chưa gọi anh ta để báo là em quay về sao ? »

Flynn đứng dậy, kéo kéo lại áo mình. « em không làm vì anh ấy. Em thực sự thích nơi này. » cô ngừng lại một chút. « Và với cả bọn em chỉ là bạn thôi. »

Freya cười khùng khục. « Rồi. Phải rồi. »

Flynn thở dài cáu kỉnh. « Rồi sao ? Chị có thấy anh ấy đâu không ? »

Freya đóng laptop lại. « Không. Kể từ khi bọn này thả em xuống ga. »

« Ồ. Được rồi. Ok. » Flynn ngồi xuống chiếc ghế đối diện chị mình. « Thế mọi chuyện ở đây ổn hết chứ ? »

« Ngay lúc này thì không. » Freya đóng máy. « Cô Annabelle nhỏ bé đáng yêu của em quậy nơi này lên ghê quá đi, nhưng chị nghĩ nó sẽ phục hồi được. Chị gửi cho em mấy bản báo cáo. Em có thể giải quyết tiếp vào ngày mai. »

« Tốt. » Flynn vặn vẹo hai bàn tay đặt trên lòng. « Vậy... chị nghĩ em có nên gọi anh ấy không ? ý em là, chị biết đấy, em phải đề nghị anh ấy quay lại làm, rồi mọi thứ khác nữa, thế em nên gọi cho anh ấy chứ, hả ? »

Freya nhét cái laptop vào trong túi đựng. « Nếu em không gọi, chị sẽ buộc phải giết em. »

Flynn toét miệng cười. « OK. »

Freya ngả người tới trước như thể định bám lấy cái bàn mà đứng lên, thế rồi thờ dài và lại ngồi xuống.

« Vừa rồi chị bị một trận hết hồn, » Freya nói.

Flynn im lặng, không biết phải nói gì. Freya căng thẳng nhìn đăm đăm vào chiếc hộp khăn giấy ở góc xa trên bàn.

« Chị tưởng là một cơn đau tim, nhưng họ nói chị không sao. Trừ cái đầu, em biết đấy... » Freya buông

một tiếng cười yếu ớt, nhưng nụ cười lại pha đi nhanh chóng. « chị không muốn gọi bố, kéo bố lại nghĩ chị không lo liệu được mọi việc ; mà chị cũng không muốn gọi em vì lúc đó đã nửa đêm rồi, nội nghĩ chuyện em phải chạy từ Southie không thôi chị đã thấy tệ hơn. » Freya ngừng lại, đôi mắt nhìn một mối. « Và rồi chẳng có ao khác mà gọi vì chị làm việc 24 tiếng suốt 7 ngày cứ như là đang cố chứng minh cái gì đấy mà chính mình cũng chẳng biết là cái gì, em hiểu không ? »

« em xin lỗi, » Flynn nói. « Em không hiểu. Ý em là, bề ngoài chị có vẻ như luôn... »

« Chị biết, » Freya nói nhanh. « Đó là vấn đề của chị. » Chị ấy thở dài thật dài, rồi đứng lên và quàng túi đựng laptop qua vai. « Xin lỗi đã nói dối em chuyện về bố. »

Flynn đứng dậy kéo chị vào lòng mình. « Không sao. Em không để ý đâu. »

« Freya ghì chặt em gái, rồi khụt khịt và rời ra.

« Thôi, tào lao thế này đủ rồi. Đi gặp gã pha rượu của em đi, trước khi cả hai đưa làm chị phát điên. » Freya đảo tròn cặp mắt. « Phát điên hơn mới đúng. »

Flynn cười to. Một tiếng còi xe rống lên ở bên ngoài.

« Xe của chị đấy. » Freya đứng nguyên tại chỗ, nhìn Flynn chăm chăm mắt một lúc, rồi nói, « Ừm, đừng làm hỏng đấy nhé. »

Flynn mỉm cười. « Em cũng yêu chị. »

Freya nghiêng người hôn vào má Flynn trước khi quày quả bỏ đi. Flynn nhìn theo chị mình, rồi đóng cửa văn phòng lại.

Văn phòng của cô. Nhưng nó có thể chờ cô. Đầu tiên cô muốn về bên căn nhà nhỏ và tắm rửa một chút. Và rồi...

Tucker.

Tim cô đập rộn lên trước ý nghĩ được trông thấy lại anh, cô chộp lấy túi và vội vã đi về phía cánh cửa kiểu Pháp, băng qua sân trong, về phía căn nhà. Khi nhìn thấy một dáng người đang đứng ở ngoài hiên, đầu tiên Flynn nghĩ đó là Tucker đang đợi mình, nhưng khi người đó quay lại và đập vào mắt cô một nụ cười leng keng, sự thất vọng của cô bỗng thay đổi thành cái kinh.

« Ông ở đây làm gì ? » cô vừa hỏi vừa xoay nắm đấm cả.

« Là một cái là : tôi đang tìm cô đấy. »

« Sao ông biết tôi ở đây ? »

« Sáng nay tôi gọi cho bố cô. Đúng ra tôi có thể đón cô ở ga nhưng thế có hơi táo tợn quá. Tôi nói chuyện với cô một chút được không ? »

Flynn đẩy cửa mở ra và bước vào trong, ném phịch cái túi xuống và vớ tay bật đèn.

« Nói những gì ông phải nói rồi đi đi, Gordon, » Flynn nói. « Tôi còn có việc phải làm. »

« Ồ, điều tôi nói sẽ đáng để bỏ thời gian ra đây, » Gordon nói. « Tin tôi đi. »

« Có chuyện quái gì vậy Mercy ? » Jake hỏi khi chị Mercy lôi anh qua cái lối đi giữa bếp và quầy bar. « 2h sáng rồi đây. Nếu lại là chuyện mấy củ cải chết tiệt, em thề, em sẽ giết chị ngay. »

« Không phải chuyện củ cải, » chị nói. « Hay hơn chuyện củ cải nhiều. »

« Ôi chà. Hay hơn chuyện củ cải. Thật sự đã thu hẹp được... »

Họ xô cửa vào quầy bar và anh ngưng bật. máy hát tự động đang chơi nhưng trong quầy vắng tanh, trừ một cái bàn được bày ở giữa phòng, với thức ăn và nên.

Và Flynn.

Mercy cười khúc khích bên cạnh anh.

« Giờ, hai đứa không cần lo lắng gì hết, » chị nói. « Cứ thưởng thức bữa ăn đi, sáng mai nhân viên của chị sẽ đến và dọn dẹp sạch sẽ. Cứ thoải mái đi nhé. Và vui vẻ nữa. »

Chị quàng quả đèn ôm vội Flynn, rồi ấn một cái hôn lên má Jake trên đường rút đi.

« Đừng làm hỏng việc nhé, » Mercy thì thầm vào tai anh, rồi vỗ nhẹ vào vai anh một cái để nhấn mạnh thêm ý mình trước khi rời đi. Jake đút tay vào túi và mỉm cười.

« Chào, » anh nói.

« Chào. » Flynn từ sau bàn bước ra, bước vài bước tới chỗ anh đang đứng, nhưng dọn sóng trên tóc cô nhảy múa dưới ánh nến. « Em hy vọng là không sao. Ý em là, em hy vọng thế này không quá đáng. Em biết là muộn rồi, nhưng đây là ý của Mercy, và một khi chị ấy đã bắt đầu thì khó mà ngăn lại được. Ý em là, em muốn mời anh ăn tối, nhưng chị ấy nghĩ đây có thể... » Cô bật cười lo lắng. « Em xin lỗi. Nếu anh muốn về nhà và ngủ lại. Em thật... »

Anh lắc đầu. « Anh không muốn đi đâu hết. »

Cô im lặng, mắt họ gặp nhau và khóa vào nhau. Anh vươn đến nắm tay cô, lần những ngón tay cô ; cô thật dịu dàng và thanh tú.

Và đang ở ngay đây cùng anh.

« Em về khi nào thế ? » anh hỏi.

« Chiều nay, » cô đáp. « Lẽ ra em nên gọi nhưng... »

« Phải chi em gọi, » anh nói, anh đã quá mệt mỗi ngày qua để bây giờ còn có thể giấu diếm điều gì. « Anh nhọc hết cả người rồi. »

Mặt cô sáng bừng lên. « Ô, thế sao ? Em cũng thế. Ý em là, em không ngủ được, em... »

Anh kéo cô về phía mình và hôn cô, bàn tay anh đưa lên chạm vào mặt cô, tóc cô, để biết rằng cô thật ư ở đây, thật sự đã về. Còn về thế nào và tại sao thì để nói sau. Anh cần cảm thấy có cô ngay bây giờ, và dựa trên những gì cô đáp lại, anh biết cô cũng cần như thế.

Ồn Chúa.

« Anh xin lỗi, » ah nói khi cuối cùng cũng phải lui lại để thở. « Anh đã cắt ngang lời em. Em đang nói gì nhỉ ? »

« Đẳng nào em cũng nói quá nhiều rồi, » cô nói và kéo anh lại thêm một cái hôn nữa. Cô có mùi như vani và vị như quả mâm xôi, trong suốt cuộc đời mình anh chưa từng biết để thứ gì tuyệt như thế. Giờ tất cả những gì anh phải làm là không làm hỏng chuyện.

Việc đó có thể khó đến mức nào cơ chứ ?

« Nhạc ngừng rồi, » một lát sau anh nói. Cô lùi lại mắt hơi trĩu xuống.

« Em chỉ có 2 đồng 25 xu, » cô nói.

Jake mỉm cười và chạm nhẹ lên mặt cô. « Em chờ ở đây một phút nhé. » Anh bước về phía hộp nhạc, dốc hết túi và lựa chọn, rồi bước lại bên cô trong tiếng piano nhẹ nhàng chơi bài ‘Nothing Can Change This Love’ của Sam Cooke cất lên tràn ngập căn phòng.

« Ôi, » cô nói, siết tay lên ngực. « Em thích bài này. »

« Là Sam Cooke cơ mà, » anh nói, nắm lấy tay cô, đưa những ngón tay ấy lên môi và hôn nhẹ. « Nhảy cùng anh nhé ? »

Cô gật đầu. Anh kéo cô lại , vòng tay quanh eo cô.

« Anh đang nghĩ đến chuyện lên Boston, » anh nói khi họ cùng nhau lắc lư theo nhạc. « Anh đã nghĩ đến chuyện lên đây, nói điều gì đó hay làm điều gì đó để khiến em trở lại. Nhưng anh không thể nghĩ ra thứ gì đủ hay, vì thế anhngooif ở nhà, uống bia và nghe Wille Nelson. »

« Ôiii, » cô nói và mỉm cười. « Nghe buồn quá đây. »

« Em không biết được đâu, » anh nói. « Anh đã quýt có một con chó, mua một cái xe tải nhỏ và nuôi tóc kiểu cá dôi. Em đã cứu anh khỏi một số phận kinh khủng. »

Cô vớ lên chạm vào tóc anh. « anh trông sẽ đẹp trai trong kiểu tóc cá dôi. »

« Cảm ơn ạ, nhưng chẳng ai để tóc cá dôi mà lại đẹp đâu cô ! »

« Anh đẹp, » cô nói rồi phá lên cười. « Xin lỗi, em chỉ... Được gặp anh em thật sự rất mừng. Em nhớ anh, mặc dù, anh biết đấy, em biết thật là buồn cười vì có thể nhớ biết bao một người mà mình mới chỉ biết ... »

Anh đặt tay dưới cằm cô và bắt cô nhìn vào mắt mình. « Anh cũng nhớ em. »

Cô mỉm cười. « Tốt. »

Họ nhảy trong im lặng cho đến hết bài, nhìn vào mắt nhau và mỉm cười như một cặp thiếu niên ngây ngô. Jake không quan tâm. Anh sẵn sàng làm một cậu thiếu niên non nớt ngu ngốc vì người phụ nữ này, và coi đó như một món quá hơi. Bản nhạc kết thúc và họ ngừng nhảy.

« Anh đói không ? » cô hỏi, sau một lát. « em biết giờ này đang là nửa đêm, nhưng có rượu đây, cả súp bí ngô nữa, tất nhiên. Em nghĩ là Mercy còn làm thêm ít trứng chim cút. »

« Đi nào. » anh cầm tay và dẫn cô ra bàn, kéo ghế cho cô trước ki cầm chai rượu rót vào ly.

« em phải kể cho anh chuyện gì đã xảy ra, » cô nói khi cần ly lên.

« anh cũng đang mong là thế. » anh ngồi xuống, ngắm nhìn gương mặt hạnh phúc của Flynn sáng bừng trong ánh nến.

Chúa ơi, cô ấy đẹp quá.

« Em đã có những dự tính cho nơi này. Và có mấy chuyện em muốn hỏi anh trước. Em đã thuyết phục cả một bài ra trò cho bố nghe và bố cũng nghĩ là chúng rất hay. Bố cho em tiền để sắp xếp một hệ thống kế toán mới và đặt phòng mới... »

«Ồ,» Jake buồn buồn nói. “Thế là không còn con khi thuận nào nữa sao?”

Flynn nhe răng cười. “Ta còn có cả một trang web, một hệ thống đặt phòng trực tuyến, có nhân viên tiếp tân toàn thời gian và những thứ tương tự thế. Em còn nảy ra ý, anh biết không, kinh doanh thêm để tăng lợi nhuận đấy!”

Jake cười khùng khục, “Để tăng lợi nhuận! Anh thậm chí còn không hiểu thế nghĩa là gì.”

“em cũng thế. Nhưng Mercy và em đã bàn rồi, và bọn em sẽ bắt tay làm thêm dịch vụ cung cấp thực phẩm ngoại.”

Flynn cười rúc rích đầy hào hứng, và Jake thấy yêu từng khoảnh khắc đó.

“Tuyệt vời lắm, Flynn à. Chà! Mercy sẽ thích lắm cho mà xem.”

“Bọn em đã bàn bạc cả đêm. Chị ấy sẽ có thêm thù lao và cả cơ hội được mọi người biết mặt biết tên. Bọn em cũng nói chuyện về các cơ hội quảng bá, và nhiều thứ nữa. Sẽ rất tuyệt. em cũng nghĩ đến chuyện làm dịch vụ đám cưới, bởi vì cái nhà trong ở ngoài vườn hoa hồng kia... ý em là, anh mà không muốn làm đám cưới ở đó chứ, phải không?” Mắt cô hơi nheo lại. “Ý em là, với những người đã hẹn hò được lâu hơn mười lăm phút ấy.”

Jake vỗ nhẹ lên vai cô. “Được rồi, được rồi. anh biết đó không phải là em gợi ý đâu mà.”

Cô thở dài một cái nhẹ nhõm rồi cầm chiếc bánh mì. “Và, hay nhất là...” cô cắn môi, trông như sắp nổ tung lên vì phấn khích. “Một dịch vụ thám tử tư.”

Jake vẫn sững người lại vì ngạc nhiên. “Chà. Thật đấy chứ?”

“Em biết nghe có vẻ kỳ quặc, đúng không? Nhưng chuyện là thế này. Ta sẽ dùng những văn phòng có sẵn, ta sẽ nhận điều tra theo hợp đồng, và những khi không điều tra thì anh có thể làm quây rượu. anh chỉ cần lấy giấy phép là ta bắt tay vào việc luôn được rồi.”

Jake miết tay trên miệng ly. “Hỏi ý kiến anh có phải là một phần của kế hoạch không?”

“Ừm... nhưng... ý em...” Cô lúng búng. “Anh từng là cảnh sát. Và khi ta cùng nhau làm vụ Chase thì rất vui. Cho nên em nghĩ, ‘Này, gần như có tồn kém gì đâu chứ, sao lại không nhỉ?’” Cô nhìn anh, và theo những gì cô thể hiện ra thì có thể nói là cô đang đọc anh khá rõ. “Vậy nên... sao lại không chứ?”

Jake xếp nĩa thẳng thớm trên tấm khăn. “Không, vì đầu tiên là việc đó chẳng hề vui chút nào. Em từng bị bắn.”

“Em chắc chắn đó là một sự may mắn,” cô nói. “Ý em là, một người bình thường có thể bị bắn bao

nhiều lần trong đời cơ chứ? Có thể chỉ một lần trong cả đời. vậy nên em đã xong phần mình rồi.”

“Và hai là, anh chưa từng nói anh muốn quay lại làm ở quầy rượu,” anh nói. “Em hơi liều quá đấy.”

Cô bỏ bánh mỳ xuống lại đĩa. “Ừm, vâng, nhưng anh sẽ cần một công việc ổn định mà, phải không? Bỏ em nói để xây dựng được cơ sở thì phải mất kha khá thời gian, nhưng cũng chỉ là nghe người ta truyền tai nhau thế thôi, nên có thể chỉ một hoặc hai năm trước khi...”

“Em đã à ời với các anh chị của anh phải không? Anh có thể tự mình tìm việc, Flynn. Anh không cần em sửa chữa lại cuộc đời hộ anh.”

Flynn chăm chăm nhìn anh một lúc lâu. “Đó không phải là điều em đang cố làm. Em chỉ đang cố tìm ra cách để vực nơi này dậy.”

Tất nhiên điều cô ấy muốn là thế. Jake chạm tay cô. “Anh xin lỗi. anh vớ vẩn qua. Anh biết mục đích của em tốt, và ý anh cũng không phải là tui mình đừng nói về chuyện này. Chỉ là anh không muốn cam kết bất kỳ điều gì cho đến khi có thời gian nghĩ kĩ về nó.”

Tay Flynn ngo nguậy dưới tay anh, và anh có thể thấy, theo nét mặt cô, rằng có điều gì đó mà cô vẫn chưa nói cho anh biết.

“Flynn?” anh nói. “Em đã làm gì rồi?”

Cô với tay lấy cốc nước đá và uống một ngụm to, rồi đặt lại chiếc cốc lên bàn. “Em đã có khách hàng đầu tiên.”

Jake ngồi lùi lại phía sau, cố gắng nắm bắt vấn đề. “Nhưng anh đã có giấy phép đâu.”

“Ừ,” cô nói. “nhưng chuyện đó giải quyết dễ thôi mà, phải không?”

“flynn em cam kết với người ta rằng anh sẽ giải quyết một vụ mà không thềm hỏi qua anh trước sao?”

“chúng ta. Em cam kết chúng ta. Và em cũng đâu có đi tìm gì, vụ này nó tự động rơi vào tay em vậy thôi. Giống như là số phận vậy. như là nó phải xảy ra như thế. Ta sẽ thu được rất nhiều tiền, và em cần mọi hoạt động sinh lợi nhuận để bố không thể túm em về sau sáu tháng và...” cô ngừng lại, rồi thẳng người lên nói tiếp. “Ừ. Em đã cam kết với người ta rồi đây. và nếu anh không muốn làm thì cũng không sao. Em có thể tự làm một mình.”

“Em biết không,” Jake nói, “anh nghĩ em thuộc loại người phải bị bắn nhiều hơn một phát trong đời đấy. anh cảm thấy thế.”

Flynn đưa tay bưng trán, như thể ngăn lại một cơn đau đầu. “Em sẽ nói toạc luôn ra đây vì đảng nào anh cũng đã phá hỏng chuyện này rồi, và em lèm luyên cho xong.” Cô hạ tay xuống. “Khách hàng là

Gordon Chase.”

Jake nhìn cô chăm chăm, cảm giác như sàn nhà dưới chân mình vừa sụp xuống.

“Em muốn anh giúp Gordon Chase?”

“Hắn đã có mặt ở bên nhà khi em quay về hồi chiều nay. Ta ghét hắn, nhưng hóa ra Annabelle và Rhonda cũng đã lấy trộm tiền của hắn, chỉ khác ở chỗ chúng đã lấy hết sạch.”

Jake há miệng định nói gì đó, nhưng Flynn đã giơ tay lên. “Đúng là đáng kiếp hắn, hắn hoàn toàn đáng phải chịu như thế. Nhưng đó là ba triệu đô, Tucker ạ, và nếu ta lấy lại được cho hắn thì hắn sẽ trả cho ta mười phần trăm số đó. Tức là ba trăm ngàn đô. Nhiều tiền lắm đấy anh.”

Jake nhìn chăm chăm cái nĩa của mình, những chiếc răng của cái nĩa như chuyển động dưới ánh nền lập lòe. “anh làm tính được mà.”

“Em có thể bù lại số tiền Annabelle đã xoáy mất, mở được dịch vụ cung cấp thực phẩm cho Mercy, cả dịch vụ tổ chức đám cưới nữa.” Cô ngồi lúi lại, vừa nghịch mấy ngón tay mình vừa nhìn chăm chăm chúng. “Việc đó gần như sẽ đảm bảo cho thành công của em, cũng có nghĩa là em sẽ không bị giết khỏi đây sau 6 tháng. Vụ này là sự bảo đảm cho em, Tucker, anh hiểu không?”

Anh nhướng mắt nhìn cô và gật đầu. “Ừ. Anh hiểu.”

Cô khẽ mỉm cười. “Cảm ơn anh. Ta sẽ hẹn ăn sáng với hắn lúc 9h sáng mai.”

Jake cười và lắc đầu, dù anh chẳng có vẻ gì là thích thú. “Không, tụi mình không làm. Anh không nói rằng anh sẽ làm nhé. Anh chỉ nói rằng anh hiểu. hai chuyện đó không giống nhau, Flynn ạ.”

“Tốt thôi. Thế thì em có hẹn ăn sáng với hắn vào sáng mai.”

Jake cố thả lỏng mình và nói thật từ tốn. “Hủy đi, Flynn.”

“Anh không thể bảo em phải làm cái này làm cái kia,” cô nói.

“Ô, nhưng em thì có thể điều khiển cả cuộc đời anh hả? em có thể bắt anh giúp Gordon chase, đến ăn sáng với hắn và làm như thể hắn chẳng đáng bị cái điều mà hắn đang nhận sao?”

Cô hít sâu. Anh đang giận; và cô thì troogn đã hoàn toàn bực mình. Anh chưa bao giờ thấy một bữa tối nào lại xoay chiều anh đến vậy. dù chẳng ai trong số họ muốn làm ra như vậy.

“Này, em không chỉ quay về đây vì anh. Em cần nơi này hoạt động, Tucker ạ. Em cần nó.” Cô lắc đầu và lại hít một hơi sâu. “Em chỉ muốn nhờ anh đi ăn sáng. Có thể thôi. Ta không phải đưa ra một quyết định nào lúc nào, chỉ đến nghe hắn nói mà thôi.”

“Điều em nói đang bắt anh làm nhiều hơn một bữa sáng đây,” Jake nói. “Nhiều hơn nhiều, và em biết như thế. Anh sẵn sàng gác mọi chuyện sang một bên, nhưng anh sẽ không giúp thằng khốn đó lấy lại tiền. không. Anh sẽ không làm thế.”

“Tốt thôi. Anh không phải đi. Nhưng em sẽ đi.”

“Tất nhiên là thế rồi.”

Họ nhìn chăm chăm nhau, căn phòng chìm trong sự im lặng đáng sợ. Mắt cô ngấn nước. Cô khịt mũi. Jake thở dài.

« Flynn... »

« Em không đói, » cô nói và đứng dậy. « Bảo Mercy em xin lỗi vì không dùng bữa ngon lành mà chị ấy đã chuẩn bị. »

« Flynn. » Jake đứng dậy theo, nhưng chỉ khiến cô đi nhanh hơn, và anh dừng lại. Rõ ràng là cô không muốn anh đi theo, nên anh không đi theo. Anh có thể tôn trọng mong muốn của cô. Anh có thể nhìn nhận từ vị trí của cô. Anh có thể...

« Chết tiệt, » anh lầm bầm. Anh bước lại về bàn và cầm ly rượu lên, nhìn nó một hồi lâu trước khi lại nhìn về phía cánh cửa mà Flynn đã đi qua. Anh uống cạn ly, buông người xuống ghế và lại rót cho đầy. Anh biết cô sẽ không quay lại, nhưng chờ thì cũng có hại gì đâu.

Chờ vậy thôi.

Chương 16

Flynn ngồi trong chiếc ghế đôi và nhìn chăm chăm vào những con bò. Cô hy vọng Esther cảm kích việc cô mang mấy cái thứ rừng cả mình này trở lại. Flynn không biết, cô đã ngủ suốt năm phút đêm qua mà bà Esther chẳng hề hiện ra. Mỗi tiếng động khẽ nhất cũng làm cô nhào ra cửa trước, chắc chắn rằng đó là Tucker đến để xin lỗi hay chấp nhận lời xin lỗi của cô. Cô không quan tâm lắm đến chuyện đó. Mãi đến khi mặt trời mọc thì cô cuối cùng mới từ bỏ hy vọng, và đến đó thì cũng quá muộn để mà ngủ được, thế nên cô chui vào bồn tắm bọt và dần dần trong đó mãi một lúc lâu.

Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường. 8h45'. Nếu Tucker không xuất hiện trong vòng 15' tới để ngăn

cô lại, cô sẽ đi ăn sáng với Gordon. Cô có thể tìm ra cách để bù lại cho Tucker, nhưng ba trăm ngàn đâu phải dễ tìm. Phần khó khăn ở đây là tự thuyết phục mình rằng việc lấy tiền của gã đàn ông mà Tucker khinh miệt đến từng mô từng thớ trên con người gã không phải là một việc làm phản bội tệ hại nhất.

Mặc dù đúng là như vậy. Cô biết vậy.

Có tiếng gõ cửa, lay cô tỉnh khỏi những ý nghĩ. Cô nhìn đồng hồ và trái tim cô chùng xuống ; 8h51'. Những gã như Chase không bao giờ đến sớm như vậy. Đó hẳn là Tucker. Đột nhiên lựa chọn của cô dường như đã rõ ràng. Sau rốt thì vẫn còn nhiều cách khác để mà kiếm tiền mà.

Chỉ có thể là Tucker.

Cô nhảy khỏi cái ghế đôi và chạy ra mở cửa, vừa sắp xếp lại trong đầu mình lời xin lỗi vừa mở cửa ra.

Rồi cô trông thấy nụ cười leng keng của Chase và muốn nôn ngay lập tức.

« Tôi đến hơi sớm, » Chase nói. “Cô và Jake đã sẵn sàng đi chưa?”

“Chưa,” Flynn đáp. “Tucker không có ở đây, tôi vừa quyết định...”

Chase bước vào và nhìn quanh. “anh ta không có sao? Chà. Tôi khá hy vọng là có thể đưa cả hai người ra ngoài. Cả hai đã quen xử lý vụ Annabelle và Rhonda...”

Gã vụt im lặng, trông buồn và có vẻ như bị phản bội đến nỗi Flynn suýt nữa thì đã cảm thấy tội nghiệp, nhưng rồi cô nhận ra là hẳn là gã đang than vãn về 3 triệu đô bị mất hơn là vì Rhonda Bacon.

“Này, Gordon,” cô nói. “Tôi xin lỗi. Tôi đã nghĩ rồi, bọn tôi không thể làm gì được đâu. Ông thật sự nên để cảnh sát lo vụ này.”

“Tôi không thể báo cảnh sát được,” Gordon nói vội. Flynn khoanh tay trước ngực và nhìn gã chăm chăm. Chỉ vài giây sau gã đã phun ra.

“Được rồi, chuyện là...” gã thở dài. “Nói sao bây giờ đây? Tốt nhất là không nên mang những quỹ đặc biệt này ra thu hút sự chú ý của cảnh sát, không biết cô có hiểu không?”

Bụng dạ Flynn lộn nhào. “Ôi, trời, Gordon. Đó là tiền ăn cắp? Ông đang đùa đấy hả?”

Gã đặt một tay lên vai cô. “Không phải ăn cắp. chỉ là không phải có được theo cách hoàn toàn hợp pháp. Này, tôi thật sự cần sự giúp đỡ của cô. Tôi sẽ tăng thù lao gấp đôi. Sáu trăm ngàn đô. Cô không cần phải quyết định ngay bây giờ, để tôi đưa cô đi ăn sáng và chúng ta sẽ nói chuyện. chỉ nói chuyện thôi.”

Sáu.

Trăm

Ngàn

Đô-la

Flynn thở dài. Gã thì quá thảm, cô thì cũng quá quẫn, và đó chỉ là một bữa sáng. Một bữa sáng có thể là sự khác biệt giữa việc cô ở đây sai tháng với ở đây cả đời.

Với Tucker.

Cô nhắm mắt, cắn chặt răng và nói, “cũng được.”

“Tuyệt!” Chase túm lấy hay vai cô và hôn lên má cô. “Cảm ơn, cảm ơn cô.”

Cô giơ một ngón tay lên. “chỉ là bữa sáng thôi đấy nhé. Tôi không hứa hẹn gì đâu đấy.”

“Tất nhiên rồi mà,” gã nói khi mở cửa cho cô. Chase dẫn cô ra phó, nơi chiếc xe sang trọng của gã đang đậu. khi tới bên ghế ngồi bên, cô nhận thấy chỗ đó đã đầy những túi.

“Ông đang định đi đâu sao?”

Chase với tay mở cửa sau. “Ừ, tôi phải bắt một chuyến bay chiều nay.”

Cô nhìn gã, trong lòng bỗng nhói lên sự nghi ngờ khi gã dẫn cô vào băng ghế sau. “Sao không dùng vali?”

Gordon nhe răng cười. “Nó... đầy rồi.”

Gã đóng cửa, cô nhìn theo khi gã đi vòng sang bên chỗ tài xế. gã tra khóa và khởi động xe. Flynn nắm tay nắm cửa và kéo.

Không có gì xảy ra.

“Ừm,” cô nói khi Chase lái xe ra đường. “Mấy cái cửa sau này không mở được từ bên trong sao?”

Chase ngoái lại ném cho cô một cái nhìn tội lỗi. “vì lý do an toàn cho trẻ nhỏ mà.”

“Ông làm gì có con.”

Chase nhún vai và rẽ sang đường chính. “Không có.”

Nhẽ ra phải nghe Tucker. Nhẽ ra phải nghe Tucker. Nhẽ ra phải nghe Tucker. Đầu óc cô chạy đua và với lấy cái ví, lục tìm trong đó nhưng trống rỗng.

“Chúng ở ngay đây này,” Chase nói và giơ lên cả điện thoại lẫn bình xịt Mace của cô.

Flynn bàng hoàng nhìn lại vào trong túi. “Ông đã làm thế nào mà...?”

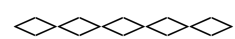
“Tôi là một thằng ăn trộm, và là một thằng nói dối,” gã nói. “Tôi phải có kỹ năng chứ.”

Kỹ năng sao, cô nghĩ khi vùng quê xinh đẹp lướt qua cửa sổ. À há.

“Ít nhất thì ông cũng sẽ nói cho tôi biết nơi ta đang đến chứ?” cuối cùng cô hỏi.

Gã bắt gặp ánh mắt của cô trong gương chiếu hậu. Cô đọc thấy ở đó chút gì mâu thuẫn.

“Cũng có vài người trên thế giới này chịu được cảnh nghèo khó, Flynn ạ,” gã nói khi xe lăn bánh ra đường cao tốc. “Nhưng tôi thì không thuộc số đó.”

“Chết tiệt,” Jake nói và gập điện thoại lại. flynn không trả lời điện thoại nhà, còn di động thì đã chuyển sang hộp thư tự động. Anh đã để lại mấy tin nhắn nhưng không cho cô biết chính xác mình đang làm gì. Anh đoán, sau chuyện anh đã gây với cô đêm qua, nói trực tiếp thì tốt hơn. Anh chồm người về phía trước từ băng ghế sau chiếc Suburban và vỗ vai Gerard Levy.

“Còn bao lâu nữa ta đến đó?” anh hỏi.

Gerard nhìn đồng hồ. “Có lẽ là 40’.”

“Ông chắc chắn là mình đã ở cả đây chứ?”

“Không thể chắc chắn điều gì hết. bọn tôi đã kích hoạt LoJack 🌟trên chiếc xe mà ta nghĩ là chúng đã ăn trộm. tôi có một cảm giác tốt về chuyện này, nhưng làm quái nào mà biết được?” Gerard nhìn Jake nghi ngờ. “Này, Jake, tôi nghĩ đã ưu ái cậu lắm rồi đấy. mang cậu theo thể này tôi bị đá đít đi như chơi.”

“Nói điều này để ông thấy dễ chịu hơn nhé,” Jake nói, “giờ tôi là một thám tử tư. Và đây là một vụ điều tra chính thức.”

Gerard hừ mũi. “ai là khách hàng?”

Jake lắc đầu. “Tôi nói ông cũng chẳng tin đâu.”

Gerard cười khùng khục. “Thôi được, tôi biết tôi đã nói điều này rồi, nhưng tôi sẽ nói lại lần nữa. SWAT sẽ vào trước trong trường hợp chúng có trang bị vũ khí, một khi họ đã kiểm soát được rồi thì tôi mới vào. Khi tôi đồng ý thì cậu sẽ 15’ để lấy thông tin mình cần, rồi đi như chưa hề có mặt tại đó, hiểu chưa?”

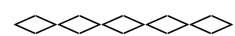
(*) Hệ thống phát tín hiệu giúp xác định vị trí chiếc xe.

Kỹ năng sao, cô nghĩ khi vùng quê xinh đẹp lướt qua cửa sổ. À há.

“Ít nhất thì ông cũng sẽ nói cho tôi biết nơi ta đang đến chứ?” cuối cùng cô hỏi.

Gã bắt gặp ánh mắt của cô trong gương chiếu hậu. Cô đọc thấy ở đó chút gì mâu thuẫn.

“Cũng có vài người trên thế giới này chịu được cảnh nghèo khó, Flynn ạ,” gã nói khi xe lăn bánh ra đường cao tốc. “Nhưng tôi thì không thuộc số đó.”

“Chết tiệt,” Jake nói và gấp điện thoại lại. Flynn không trả lời điện thoại nhà, còn di động thì đã chuyển sang hộp thư tự động. Anh đã để lại mấy tin nhắn nhưng không cho cô biết chính xác mình đang làm gì. Anh đoán, sau chuyện anh đã gây với cô đêm qua, nói trực tiếp thì tốt hơn. Anh chồm người về phía trước từ băng ghế sau chiếc Suburban và vỗ vai Gerard Levy.

“Còn bao lâu nữa ta đến đó?” anh hỏi.

Gerard nhìn đồng hồ. “Có lẽ là 40’.”

“Ông chắc chắn là mình đã ở cả đây chứ?”

“Không thể chắc chắn điều gì hết. bọn tôi đã kích hoạt LoJack (*) trên chiếc xe mà ta nghĩ là chúng đã ăn trộm. tôi có một cảm giác tốt về chuyện này, nhưng làm quái nào mà biết được?” Gerard nhìn Jake nghi ngờ. “Này, Jake, tôi nghĩ đã ưu ái cậu lắm rồi đấy. mang cậu theo thể này tôi bị đá đít đi như chơi.”

“Nói điều này để ông thấy dễ chịu hơn nhé,” Jake nói, “giờ tôi là một thám tử tư. Và đây là một vụ điều tra chính thức.”

Gerard hừ mũi. “ai là khách hàng?”

Jake lắc đầu. “Tôi nói ông cũng chẳng tin đâu.”

Gerard cười khùng khục. “Thôi được, tôi biết tôi đã nói điều này rồi, nhưng tôi sẽ nói lại lần nữa. SWAT sẽ vào trước trong trường hợp chúng có trang bị vũ khí, một khi họ đã kiểm soát được rồi thì tôi mới vào. Khi tôi đồng ý thì cậu sẽ 15’ để lấy thông tin mình cần, rồi đi như chưa hề có mặt tại đó, hiểu chưa?”

(*) Hệ thống phát tín hiệu giúp xác định vị trí chiếc xe.

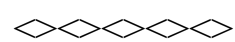
Jake gật đầu, bật điện thoại lên và bắt đầu bấm số.

“Tôi hiểu rồi.”

Anh áp điện thoại lên nghe và ngồi lui lại.

Chào. Bạn đã gọi đến Flynn Daly. Xin lỗi tôi không thể nhận điện thoại...

“Chết tiệt,” Jake nói rồi sập điện thoại lại.

Flynn chớp chớp mắt để dần thích nghi được với ánh sáng mờ mờ trong ngôi nhà nhỏ. Vai của Chase đang thúc vào bụng cô và cô ước sao mình đã ăn gì đó trước khi rời đi, để có thể ọc hết ra lưng gã.

“Đồ khốn iếp chết tiệt,” Flynn găm gừ và ngo nguậy giãy ra, nhưng khoongmay là Chase trông thế nhưng lại khỏe hơn nhiều. lúc lồi cô ra khỏi xe, Chase đã phải hứng một cú đá rất ác ý đúng vào chỗ hiểm – cô ngờ rằng gã rất khó mà có thể ngủ được với ả nào trong thời gian sắp tới – nhưng cuối cùng thì gã đập lại cho cô một cú vào đầu làm cô ngã sòng xoài, và khi cô lồm cồm dậy thì đã bị vắt qua vai gã, bị lôi đi suốt một con đường bụi bặm, chẳng trông thấy gì ngoài cây cối và cái phần sau chết tiệt của gã.

Flynn cố bắt vài đặc điểm định dạng của khung cảnh nơi đây nhưng không thể. Cô biết mình đang ở đâu đó vùng Catskill Mountains, những gã đang lôi cô đi len lỏi trong những con đường nhỏ làm cô hoàn toàn mất phương hướng. thậm chí có thoát được khỏi Chase và lấy lại được điện thoại – nếu có tìm được cách nào thoát về được, mà điều đó thật khó xảy ra – thì cô cũng chẳng biết phải kể gì với cảnh sát.

Hoặc với Tucker.

Cô nhắm mắt và cố xua đi mọi ý nghĩ về Tucker. Nếu nghĩ về anh, cô sẽ lại đầy tràn cảm xúc, trong khi cô lại đang cần duy trì cái vẻ khinh khỉnh này nếu còn muốn đấu lại được với Chase.

Chase đã đến một cái hành lang và Flynn nghe thấy tiếng cửa mở.

“Oái” cô nói khi Chase lảng cô ngã vật ra cái sàn gỗ cũ. Cô dợm người chạy ra cửa nhưng đã bị Chase túm lấy cả hai cánh tay mà giữ lại. cô xoay xở để có thể phỉ nhổ và thỉnh linh cho gã một cú đập bằng gót chiếc boots, nhưng không được hài lòng như cú đá vào bì mà cô đã thực hiện hồi sớm.

Vậy đó.

“Annabelle!” gã gọi. “Bọn tao đến rồi đây.”

“Hả, mày đang đùa đấy hả!” Flynn hét lên. “Mày mang tao đến cho Annabelle McCrazy?”

“Và rồi cô ta sẽ đem lại cho tôi McMonney, đúng vậy,” gã nói. “Xin lỗi nhé Flynn. Tôi cũng thích cô đấy, nhưng tôi không muốn nghèo.”

“Jake đâu?”

Chase xoay người lại, vác theo cả Flynn và cả hai cùng mặt đối mặt với Annabelle đang chĩa súng vào mình.

“Chiết tiết,” Flynn lầm bầm.

“Này, Flynn!” cô ả nói và cười rõ tươi. “Rất xin lỗi về tất cả chuyện này, chỉ là không còn cách nào khác. Nhưng tớ hứa chuyện này sẽ qua nhanh thôi, được chứ?”

Chase xô Flynn xuống ghế dài ở giữa gã và Annabelle, và chỉ một ngón tay vào cô.

“Cô ta điên, nhưng bắn giỏi lắm đấy. đừng có mà nhúc nhích.” Rồi gã quay sang Annabelle. “Rhonda đâu?”

“Nó đang chờ ở trong xe sau kia,” Annabelle nói. “Còn Jake?”

“Không thấy đâu,” Chase nói. “Giờ thì đưa tao tiền của tao.”

“Ôi, ông anh,” Annabelle nói. “Con này cần Jake.”

“Gọi cho nó. Nói rằng mày đang chĩa súng vào Flynn. Nó lại chẳng lao đến ngay lập tức ư.”

Annabelle ngẫm nghĩ một lát, rồi nhún vai. “Được rồi. Có lẽ thế cũng được.”

“Còn tiền của tao?” Chase.

“Thông tin thì Rhonda đã có đủ hết rồi.” Annabelle ném cho gã một chùm chìa khóa. “Không đem nó theo thì không có tiền. mày biết thủ tục rồi đấy.”

Chase ném cho ả một cái nhìn kinh tởm. “Hai đứa mày đúng là điên hết rồi.”

Annabelle mỉm cười với gã ta, nhưng nụ cười ấy không hiện lên mắt. “Tíc tắc, Gordon. Tao đổi ý bây giờ đây.”

Chase lầm bầm điều gì đó rồi lao ra cửa. annabelle cười rồi ngói phịch xuống đầu kia chiếc ghế cùng Flynn, súng vẫn chĩa vào cô.

“Rhonda tội nghiệp,” Annabelle nói. « Buồn thật đấy, ấy biết không ? cô ta đã có thể làm tốt hơn nhiều. Cắt tóc đẹp, thêm ít son môi vào thì đã có thể làm được gì đó rồi, ấy biết không ? »

Cái gì đó ngo ngoáy trong đầu Flynn. « Đã ? »

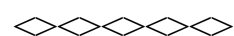
Nhưng lời đó vừa mới thoát khỏi miệng cô thì ở phía ngoài vang lên một tiếng nổ dữ dội, và tiếp đó là một tiếng nổ thứ hai nhỏ hơn. Annabelle dùng một tay vén rèm lên, rồi cười khinh khích.

« Ô, hoan hô ! » ả nói. « Được việc rồi ! » ả thả lại rèm xuống. « Tớ chòm kế hoạch từ trên internet đấy, ấy chẳng bao giờ biết được nhưng việc đó được thực hiện ra sao đâu. Hay một cái là chẳng có mống nào ở quanh đây trong vòng năm dặm, không thì cảnh sát đã bầu đầy đến rồi, mà thế thì chẳng hay ho chút nào. » ả hất đầu ra cửa sổ. « Muốn xem không ? »

Flynn lấy một ngón tay vén rèm, tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Bên ngoài kia, cô có thể thấy những vết mờ mờ hình dáng một chiếc xe bị nuốt trong lửa ở ngoài rìa con đường.

« Chết tiệt, » cô nói và rút lại bàn tay run rẩy.

« Gì cũng có giá của nó, » Annabelle nói, một cái nhìn buồn bã thoáng trên khuôn mặt. Rồi đột nhiên, vẻ mặt ả sáng lên, ả vỗ vỗ đầu gối Flynn bằng bàn tay rảnh rang còn lại. « Đây, gọi một cú điện thoại chứ ? »

Họ vừa lái khỏi đường cao tốc thì điện thoại của Jake đổ chuông. Anh rút nó khỏi túi mà chẳng thèm kiểm tra xem ai gọi.

« Flynn ? » anh hỏi. « Bây giờ em ở đâu ? »

« Em nghĩ nơi em đang ở bây giờ chắc quan trọng hơn. » Giọng cô đều đều và trống rỗng. Cô vẫn bực anh sao ? chắc vậy rồi. Và cô có quyền như thế. Anh chỉ hy vọng cô sẽ thôi khi anh kể cho cô nghe mình đang làm gì.

« Bữa sáng thế nào ? » anh hỏi.

« Không tốt. »

Jake cảm thấy những sợi dây báo động giằng giật khắp người mình. « Flynn ? Em không sao chứ ? »

Jake bấm điện thoại chặt trong tay. “Flynn? Đang có chuyện gì thế? Em ở đâu?”

Flynn đọc lên một địa chỉ và tìm jake chùng xuống. anh vỗ vai Gerard.

“Khôn kiếp,” anh nói.

“Sao thế?”

“Chúng bắt Flynn rồi!” anh hét lên. Gerard vỗ nhẹ anh lái xe và khẽ gạt đầu, còi báo động được bật lên.

“Flynn?” anh nói vào điện thoại.

“Cô ta nói không được có cảnh sát,” Flynn nói. “Chỉ anh thôi.”

“Được rồi,” Jake nói và đưa mắt nhìn Gerard. “Tối thôi. Không cảnh sát.”

Gerard ra hiệu tắt còi hụ.

“Flynn, chuyện gì xảy ra vậy?”

Cô thở dài. “Hóa ra em đã đúng về việc Annabelle yêu anh. Và anh hóa ra đúng về Chase.” Anh nghe tiếng cô cỡ ra. “Nhưng ta không phải lo gì về gã nữa, vì gã đã chết rồi.”

“Gã làm sao?”

“Gã chết rồi. Rhonda cũng thế.”

Anh lắc đầu, cố ghép các mảnh ghép lại với nhau trong đầu mình. “Ý em nói Annabelle bắt em?”

“Cô ta là một KCY có một khẩu súng. Loại tệ nhất.”

Một khẩu súng? Jake bóp gáy. “Flynn, anh sẽ đến, nhé? Anh đã đang trên đường rồi. Em cứ ở yên đây. Anh đang đến đây.”

“Em xin lỗi, Tucker, em...”

Điện thoại cắt cúp.

“Flynn? Flynn!”

Im lặng. Jake gập máy và gục mặt vào tay, cố lấy lại bình tĩnh. Annabelle muốn anh, nên ả sẽ không làm hại Flynn chừng nào anh còn chưa đến. và một khi anh ở đó, anh sẽ có thể bảo vệ Flynn. Vậy mọi chuyện sẽ ổn thôi. Sẽ ổn cả thôi.

“... số điện thoại? Jake!”

Anh ngẩng đầu để thấy Gerard đang hét lên gì đó với mình.

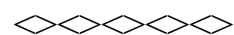
“Gì?”

“Cậu có số điện thoại không?”

Jake mở máy và dò danh sách cuộc gọi, rồi gật đầu.

“Tốt,” Gerard mở điện thoại mình và gọi điện. Jake nghe lồm bồm thấy nào “người đàm phán”, nào “tình huống bắt cóc con tin” nhưng hầu như tất cả những gì anh nghe được trong đầu chỉ là giọng nói của Flynn

Em xin lỗi, Tucker. Anh cuộc bằng cả mạng sống của mình, anh mới là người phải xin lỗi.

“Thờ vào đây,” Annabelle nói và đưa cho Flynn một cái túi giấy nhỏ. Flynn run rẩy cầm lấy và chậm chạp thờ vào đó trong khi Annabelle ngồi ngay cạnh. Cô chỉ có thể đeo cái vẻ khinh khỉnh của mình cho đến khi nghe thấy sự hốt hoảng trong giọng nói của Tucker, khi anh bảo rằng anh đang đến đây vì cô.

“Anh ấy yêu tớ, ấy biết chứ,” Annabelle vừa nói vừa xoa xoa lưng Flynn bằng một tay, trong khi tay còn lại vẫn lăm lăm khẩu súng. “Tớ vẫn luôn có mặt vì anh ấy. Eileen nhẽ ra không được làm anh ấy mất việc. Nó nhẽ ra chỉ có việc lấy chiếc laptop mà thôi. Nó cố tình làm thế. Theo đuổi anh ấy. nó lúc nào cũng ghen tị với tớ.”

Flynn kéo cái túi khỏi mặt. “Mày biết không, nếu mày muốn tao bình tĩnh lại thì có lẽ mày cũng nên bớt điên đi, được chứ?”

Annabelle bật dậy khỏi ghế. “Xin lỗi Flynn. Tớ biết ấy cũng mê anh ấy. và tớ không bao giờ muốn làm ấy bị thương trong vụ này đâu. Chase đã nhận được cái gã phải nhận vì đã làm hại Jake, và Rhonda... Rhonda tội nghiệp thì quá ngờ ngạc. Nhưng còn ấy... ấy vô tội. tớ biết điều đó, nhưng ấy phải hiểu là anh ấy yêu tớ, được chứ?”

Flynn cố không mở miệng, nhưng cú sốc khi biết rằng có hai xác chết đang cháy thành than ở ngoài đường kia đã đặt cô vào một tình huống rất ngu ngốc, rất kì dị.

“Vậy kế hoạch của mày là gì? Dí súng vào đầu tao và bắt anh ấy nói rằng yêu mày sao? Tất nhiên anh ấy sẽ làm thế. Nhưng điều đó không biến nó thành sự thật được.”

Cô lại đưa túi lên miệng, tập trung vào cái âm thanh xào xạo tạo ra khi cô hít thở vào đó để ngăn mình không ngất lả ra.

“Ồi bạn thân yêu,” annabelle nhìn cô chòng chọc. “Ấy chẳng là cái thá gì. Ấy chỉ là một cái đồng trên màn hình rada mà thôi. Trước khi ấy đến, mọi chuyện đều ổn thỏa. Anh ấy nhẽ ra đã hẹn hò với từ từ lâu rồi nếu như không bị bà già Esther ngăn cản.”

Flynn hớp hơi trong túi, rồi buông nó xuống. “Trời đất ơi. Chính mày đã giết bà Esther, đúng không?”

Đôi mày của Annabelle hơi cau lại một giây, nhưng rồi ả cười đầy thấu hiểu, “Ồi, đâu phải vì chuyện đó. Bà già chọc mũi vào sổ sách của tớ, chẳng chóng thì chầy rồi cũng phát hiện ra tớ đang làm gì. Để tớ nói ấy nghe, tớ không muốn quay lại nhà đá. ấy có biết lũ con gái ở trong đây thế nào không? Lũ con gái như Eileen Dietz ấy.” ả lại ngồi xuống cạnh Flynn và vỗ vỗ vào chân cô. “Nhưng mà nhân tiện nói luôn, tớ cũng sợ chết khiếp khi tưởng ấy nốc hết cái chai schnapps đó. Ấy mà chết, rồi bọn chúng sẽ làm khám nghiệm tử thi, và phát hiện ra quá liều thuốc trợ tim trong người ấy thì lợi hết cả chuyện.”

Flynn cảm thấy ngực mình thắt lại vì tức giận. “Mày đúng là một con khốn nạn điên khùng.”

Annabelle đứng bật dậy, tay áp trên ngực, mắt ngân ngấn nước.

“Tớ chỉ làm những điều phải làm thôi, Flynn. Ấy nghĩ tớ thích thế này sao? Ấy nghĩ rằng tớ yên ổn vì chuyện này sao? Không đâu. Tớ chỉ làm điều phải làm thôi. Với tớ cũng khó khăn lắm chứ.”

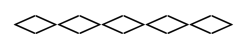
Flynn lại đưa túi lên và tập trung hít vào thở ra.

Hít vào thở ra.

Hít vào thở ra.

Annabelle đi tới đi lui trước mặt, lẩm bẩm điều gì đó về chính ả mà Flynn chẳng thể nghe thấy qua tiếng xào xào của cái túi giấy. Thế cũng tốt.

Bởi vì con khôn này bị điên mất rồi.

Jake phóng ra khỏi xe trước khi chiếc Suburban kịp dừng hẳn lại, và thật ngạc nhiên khi anh thấy Gerard đã kịp tóm mình lại.

“Người đàm phán vẫn chưa đến.” Gerard đặt cả hai tay lên vai Jake để giữ chặt anh lại. “Cậu chờ ở đây.”

“Đàm phán cái con khỉ.” Anh nhìn ra con đường đất. theo bản đồ thì ngôi nhà đó còn cách chưa đến nửa dặm. xuyên qua những thân cây khẳng khiu, anh có thể trông thấy đường nét của ngôi nhà màu trắng, và có một cột khói màu đen.

“Lạy Chúa,” anh lẩm bẩm.

“Tôi biết là khó khăn, nhưng đây không phải là chiến dịch của cậu, Jake ạ,” Gerard nói. “Những người biết cách xử lý tình huống này sẽ đến. trừ khi cậu muốn Flyn bị giết, không thì cậu phải đợi họ thôi.”

Jake thoát khỏi sự kìm kẹp của Gerard, nhưng anh không chạy xuống con đường kia. Thay vào đó, anh tập trung cơn giận của mình và đá một cú lồm cả một bên chiếc Suburban.

“Tôi sẽ trả tiền cho chỗ đó,” anh nói.

“Đừng lo về nói.” Gerard bước lại gần và đặt tay lên vai Jake. “Chúng ta sẽ tập hợp lại đây, gọi điện thoại và để cậu vào một khi nhận được bằng chứng của sự sống. Kế hoạch là như thế.”

Bằng chứng của sự sống. Những từ ấy cửa qua người anh, nhưng anh gạt đầu.

“Ừ,” anh nói. “Ừ. Ok.”

Điện thoại của Jake lại reo lên. Anh liếc mắt nhìn Gerard rồi kiểm tra người gọi đến. Anh giờ cho Gerard thấy và nghe máy sau cái gật đầu của ông sắp cũ.

“Flynn? Em không sao chứ?”

Giọng Annabelle dội lại qua đường dây.

“Jake! Được nghe lại giọng anh thật là vui.”

“Flynn có sao không?”

“Ồ, cô ta không sao, nhưng... anhyeeu, em đã nói là không cảnh sát cơ mà. Cô ta không bảo anh là không được có cảnh sát sao? Ta thực sự không thể nói chuyện được nếu có cảnh sát lớn vờn đâu anh. Em không thể tập trung được, mà em thì có những chuyện quan trọng muốn nói.”

Anh lắc đầu với Gerard, ông nhắm mắt và chửi thề. “Xin lỗi, Annabelle. Lúc cô gọi thì họ đã ở cùng tôi rồi.”

Annabelle thở dài. “thôi được rồi. không phải lỗi của anh. Nhưng họ biết là em đang có Flynn đây chứ? Và một khẩu súng nữa? Họ biết em sẽ giết cô ta, đúng không nào?”

“Annabelle,” anh vội nói, “đừng.”

« Em không muốn, » ả nói. “Nhưng em sẽ làm nếu buộc phải thế. Anh có thể bảo họ đi đi, rồi vào đây một mình chứ? Ta chẳng còn nhiều thời gian đâu.”

“Đề cô ấy đi đi, Annabelle. Anh sẽ đi ngay khi anh biết cô ấy đã an toàn.”

“Jake, nếu cô ta an toàn thì bọn cảnh sát đó sẽ ập vào bắt em, thì ta làm sao còn thời gian mà nói chuyện. em xin lỗi,nhưng không thể. Anh hiểu mà, phải không?”

Anh chống một tay trên chiếc Suburban và gục đầu, kẹp điện thoại vào tai. “Anh cần nói chuyện với cô ấy trước. Anh cần...”

“Ô, cái gì cơ? Bằng chứng của sự sống hả?” Annabelle cười khúc khích. “Rồi. Em xem thấy trên phim rồi mà. Đây.”

Có tiếng sốt soạt, rồi tiếng tanh tách lạ lùng, và cuối cùng, anh nghe thấy tiếng Flynn.

“Tucker?”

Tất cả các cơ trong người anh căng ra. “Anh đang trên đường đến. sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu, được chứ?”

“Chase chết rồi. em nói với anh chưa? Em đã nói với anh rồi mà, đúng không? Rhonda cùng thế. Còn Annabelle hả? Điên thật rồi.”

Tim Jake như vỡ ra khi nghe tiếng nói của cô. Giọng cô nghe sợ hãi quá. Anh cố vơ thêm sự bình tĩnh vào giọng nói của mình. “Ừ, em yêu, anh biết rồi. sẽ ổn cả thôi.”

“Chase nói rằng cô ta bắn rất tốt đây. em tin gã.”

Jake vụt nhớ lại cái đêm trong cabin.

Vậy, ai đã bắn chúng ta?

Một kẻ bắn tòi cố giết chúng ta, rồi hoảng sợ bỏ đi, hay một kẻ bắn giỏi muốn gửi cho chúng ta một thông điệp.

“Em nghĩ lẽ ra em nên ở lại Boston,” cô nói.

“Anh sẽ đưa em ra khỏi chuyện này,” anh nói. “Sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu.”

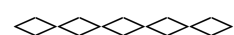
“Xin chào! Lại là em đây!” Giọng Annabelle lại vang lên. « Jake, anh thật tình là phải bảo mấy ông cảnh sát đó về đi thôi. Em rất xin lỗi. Em sẽ cho anh một phút, được chưa. Bắt đầu từ... bây giờ ! »

Jake gấp điện thoại lại. « Đi đi. Ngay bây giờ. »

« Jake... »

« Trò chơi kết thúc rồi, Gerard. Nếu ông còn ở đây thì Flynn sẽ chết. chỉ có duy nhất một cách ông ngăn tôi đến đó là tự mình bắn chết tôi đi. Đó là chiến dịch của ông. Ông gọi đi. »

Jake đi được nửa đường về phía ngôi nhà thì nghe thấy tiếng chiếc Suburban rời đi.

Flynn gấp chiếc túi giấy lại vuông vắn và để ở bên cạnh. Hơi thở của cô đã trở lại bình thường. Cô cảm thấy mình có thể quên mùi chiếc xe cháy bên ngoài bằng cách tập trung vào hình dáng vết nước thấm ở trên trần.

Một trong số chúng trông như Vladimir Putin.

Annabelle bỏ ông nhòm và buông màn xuống, căn phòng lại chìm vào bóng tối.

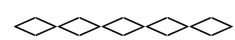
“Ô hoan hô! Chúng đi hết rồi,” Annabelle nói. “Ồn Trời. nhé ra có thể phiền hơn nhiều đây, ấy biết không?”

Flynn gật đầu. cuối cùng thì thôi thúc bật lại ả cũng rời bỏ cô. Cô biết rằng chỉ chốc lát nữa thôi Jake sẽ bước qua cánh cửa kia chỉ trong chốc lát nữa thôi, và anh sẽ cứu cô, rồi bạn trẻ con nhà máy ông bác sĩ trị liệu sẽ sượng tĩ tê với đám bánh được trả từ hóa đơn hàng tháng của Flynn.

Thấy chưa? Cô nghĩ thầm. Mọi người đều có phần mà.

Có tiếng gõ cửa. Annabelle vuốt tay trên mái tóc dài vàng óng của mình và cười to như một cô thiếu nữ.

“Mời vào!” ả nói, và đứng bên cạnh Flynn.

Điều đầu tiên Jake thấy là Flynn đang ngồi trên ghế, tay cô khép chặt trên đùi. Anh bước lại chỗ cô, nhưng dừng lại khi nhìn thấy khẩu súng mà Annabelle đã giơ lên và nhắm thẳng vào đầu Flynn.

“Em xin lỗi Jake,” Annabelle nói, “nhưng ta gần hết thời gian rồi, nên em cần anh nói với cô ta.”

Jake nhìn Annabelle chăm chăm. “Nói gì với cô ấy?”

Annabelle cười, nhưng nụ cười tắt phụt. “Rằng anh không yêu cô ta. Rằng anh yêu em. Rồi em sẽ phải giết cô ta, thật xấu hổ, nhưng rồi ta có thể trốn thoát và em thì có hàng núi tiền. em đã mua vé đến Buenos Aires, chuyến bay sẽ cất cánh lúc...” ả kiểm tra đồng hồ và nhăn mặt. “Ôi. Ba tiếng nữa. gấp lắm rồi. Nhanh ... nhanh lên.”

“Chờ đã,” Jake nói và giơ tay ra. “Annabelle, tôi sẽ không để cô giết cô ấy.”

“em biết. nghe ghê quá, em biết. Nhưng những kẻ này, chúng đáng bị như thế. Esther định tống em vào tù, thế là không tốt. Eileen làm anh mất việc. Gordon đúng là thằng chết tiệt. Rhonda thì làm mọi cách, kể cả những cách ngu ngốc nhất, để khiến gã đàn ông của chính mình yêu lại mình, ừm, phải nói đó là lời khuyên của em, nhưng chính ả đã chọn làm như thế. Và Flynn...” Annabelle nhìn Flynn và thở dài. “Em cũng quý cô ta, nhưng cô ta cố cướp anh của em, nên cũng đáng phải chịu kết cục như vậy.”

Annabelle lên còi súng, mắt vẫn nhìn Jake. Anh giơ tay lên.

“Dừng, Annabelle.,” anh nói. “Tôi sẽ đi với cô. Tốt thôi. Nhưng đừng bắn.”

Annabelle ngoẻo đầu sang một bên, trong như một con chó không biết phải làm gì để được thưởng. “Nhưng anh không yêu cô ta, đúng không? Anh luôn yêu em, đúng không? Lý do duy nhất anh và em không được ở bên nhau là vì bà già Esther bảo anh không được đi với em, đúng không?”

“Cô đang nói chuyện gì vậy?” Jake nói. “Bà Esther và tôi chưa bao giờ nói chuyện về cô.”

“Nhưng anh thì có. Bà ta bảo em vậy. Bà ta bảo anh thích em, nhưng bà ta không cho anh hẹn hò với em vì không muốn có chuyện tình cảm giữa những người làm của mình. »

Jake lắc đầu. « Annabelle, bà ấy chưa bao giờ nói rằng tôi không được đi chơi với cô. »

Annabelle nhăn nhó bối rối. « Cái gì ? Ừm... thế... tại sao ? »

Flynn thở dài. « Bà Esther quá tốt. bà ấy hẳn biết Jake không bao giờ hẹn hò với cô, bà ấy cảm thấy tội nghiệp cô thôi, đồ ngu. »

« Flynn, » Jake nói. « Sao không để anh lo vụ này ? »

Flynn thông tay xuống. « Em sắp chết. em phải ăn lưỡi của mình trước hay sao/ »

Mắt Annabelle ngấn đầy nước, khẩu súng run rẩy trong tay ả. « Không đúng, Jake. Không đúng. Anh yêu em. Anh chỉ... Esther... »

« Chúa ơi, Annabelle, » anh nói, cố giữ giọng nói của mình thật ôn hòa. « em không phải giết Flynn. Anh mới biết cô ta có một tuần. Anh biết em lâu hơn thế và anh quan tâm đến em. Nhưng ta cần nó chuyện, và anh không thể nói nếu có một khẩu súng đang lên còi như thế. Em bỏ xuống đi. »

« Thấy chưa ? » Annabelle nói, tay vẫn giữ nguyên khẩu súng nhắm vào Flynn. « Đã bảo là anh ấy không yêu mày đâu mà. »

Jake liếc nhìn Flynn, cô bắt gặp ánh mắt ấy và khẽ mỉm cười thấu hiểu.

Cho ả thứ mà ả muốn nhất, hoặc cho ả thấy thứ ả sợ nhất.

« Không, » anh nói, nhưng Flynn đã đứng dậy.

« Nếu định bắn thì còn chần chừ gì nữa mà không bắn luôn đi, » cô nói. « Nhưng nếu có một phút nào đó nghĩ rằng Jake sẽ luôn yêu mày thì mày đúng là một đứa ngốc điên rồi. »

« Đừng nghe cô ta, Annabelle. Nhìn anh đây, » Jake nói và tiến đến gần hơn. Annabelle vẫn tập trung vào Flynn. Nếu anh có thể đến giữa Flynn và khẩu súng...

« Mày quá bị ám ảnh anh ấy có yêu tao hay không. Ai quan tâm chứ ? Quan trọng gì chứ ? Tao không phải vấn đề của mày, Annabelle. Vấn đề của mày chính là mày đấy. Anh ấy sẽ không bao giờ yêu mày đâu, dù tao có hay không. Chuyện đó sẽ không bao giờ có đâu. »

Jake quan sát Annabelle đặt ngón tay run rẩy lên cò súng.

« Nằm xuống ! »

Flynn vội nhào xuống sàn khi Jake khụy xuống và lao vào Annabelle. Khẩu súng vọt ra và một viên đạn lạc lên trần nhà.

« Flynn ! Chạy đi ! » anh hét lên và túm chặt lấy tay của Annabelle. Khẩu súng lại bị cướp cò. Anh nghe thấy một tiếng nổ và một tiếng thét sau lưng mình.

« Flynn ? » anh cố tìm Flynn nhưng Annabelle gần như đã thoát được khỏi anh.

« anh ấy yêu tao ! » ả hét lên, ánh mắt hoang dại. ả đánh vào đầu anh bằng khẩu súng nhưng anh đã lại túm lấy tay ả mà đập xuống sàn mạnh hết sức có thể. Anh nghe thấy tiếng xương vỡ và Annabelle hét lên. Khẩu súng tuột ra. Anh đá nó ra khỏi tầm với.

Anh chống tay trên sàn đứng dậy. Nhưng đã có những bàn tay kịp túm lấy vào kéo anh lên trước khi anh kịp đứng dậy. Chúng buông anh ra, và anh nhận ra đó là cảnh sát. Anh không biết họ vào lúc nào nhưng trong phòng giờ đã đầy người mặc đồng phục. Anh tìm quanh phòng.

« Flynn ! »

Anh cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình. Anh quay lại và trông thấy Flynn ở đằng sau. Anh kéo cô vào mình, một tay đỡ sau đầu cô, ôm cô thật chặt để biết chắc cô còn sống.

« Ổn Chúa là em không sao. » anh lui lại, giữ lấy vai cô, nhìn khắp người cô. « em không sao chứ ? »

Cô mỉm cười, rồi chậm chậm lắc đầu. « Em không nghĩ thế. »

Cô gục xuống trong vòng tay anh. Đó cũng là lúc anh cảm thấy có gì trơn trơn trên tay trái mình. Anh vòng tay qua eo Flynn để giữ lấy cô.

“Gọi cấp cứu đi!” anh hét lên khi dìu cô lại ghế.”

“Họ đang trên đường tới!” ai đó hét lại.

“Em bị trúng đạn,” Flynn nói, giọng cô cao và bình tĩnh. “Em chắc chắn là em bị trúng đạn rồi.”

Anh chồm tới, cố nhìn cho rõ trong thứ ánh sáng mờ mịt này. Anh chỉ thấy một mảng màu sậm đang lớn

dần trên tay áo cô.

“Flynn...” anh ngoái lại và hét lên. “Cấp cứu! Ngay!”

Anh cuộn tay áo cô lên và dùng nó để cầm máu ở cánh tay cô. Mồm cô há hốc vì đau đớn. máu thấm ra dưới cánh tay anh, nhỏ thành một vũng nhỏ trên ghế. Nhiều máu quá, và máu chảy nhanh quá. Annabelle đã bắn trúng động mạch rồi.

“Anh trông không ổn lắm, Tucker,” cô nói.

“anh ổn mà.” Anh ngược mắt nhìn cô và cô nở một nụ cười. “em cũng sẽ ổn thôi. Anh đã từng thấy rất nhiều người bị giấy cửa đất tay còn ghê hơn thế này nhiều.”

“Ồ, ra thế đấy.” Giọng cô lả đi. “Tucker. Anh muốn nghe chuyện gì buồn cười không?”

“Có.” Anh giữ chặt tay cô, cổ trông ra vẻ bình thường. “Gì thế em?”

“Em yêu anh.”

Anh nhìn cô, không biết phải đáp lại thế nào, thậm chí còn không chắc mình nghe có đúng không.

Cô cười. “Anh đừng lo. Em không định bắn ai vì điều đó đâu.”

“Flynn...”

Một nụ cười thoáng trên khuôn mặt cô. “Em biết là mới chỉ có một tuần, nhưng người ta đã cháy thành than trong xe ở ngoài kia, và em thì đang được cầm máu, em chợt nghĩ rằng đời này đúng là ngắn một cách khốn nạn thật, anh nhỉ? Em yêu anh, em chỉ muốn ah biết thế thôi.”

Tucker cắn bên trong má và cố sức tập trung dò mạch ở vết thương của Flynn. “Để sau đi em, em còn nhiều thời gian để nói với anh những điều cần nói cơ mà.”

Cô giơ cánh tay lành lặn của mình đặt lên cổ anh.

“Em muốn anh biết ngay bây giờ. Nhớ chẳng may...”

“Phỉ phui cái mồm em, Flynn.” Anh nhìn vào mắt cô. “Em sẽ ổn cả thôi.”

Anh chạm lên má cô. “Khi em tỉnh dậy, sau tất cả những chuyện này, anh sẽ nói với em rằng anh cũng yêu em.”

“Anh không cần phải nói thế,” cô nói. “Không sao mà.”

“Flynn...” giọng anh run run khi nhắc đến tên cô, anh phải ngừng lại một lát để trấn tĩnh lại. “Flynn, nếu anh là cái loại đàn ông nói những điều mà trong đầu không hề nghĩ đến thì anh đã có thể nói như vậy với Annabelle rồi.”

Cô nghĩ một lát, rồi nở một nụ cười yếu ớt. “Có lý.”

Cả trong ánh sáng mờ như thế này, anh vẫn có thể thấy mặt cô tái đi đến mức nào, và điều đó làm anh sợ đến mất hồn. Anh vén những sợi tóc xòa trên mặt cô, nhìn vào mắt cô, neo mình trong đấy. “Không phải anh chỉ nói suông thế đâu Flynn. Anh yêu em.”

“Ừ,” cô nói và mỉm cười. “Ai mà chẳng thế chứ?”

Rồi cô nhắm mắt lại. Jake hướng ra cửa mà hét. “Cái xe cấp cứu chết tiệt của tôi đâu rồi?”

Chương 17

Flynn liếc nhìn lại thân hình mình, ở phía sau, vẫn đang nằm trên giường bệnh viện. Rồi anh mắt cô đưa sang Tucker, đang nằm bên cạnh giường, một tay nắm lấy cửa cô để sẽ biết ngay nếu cô có cử động. ngoài trời đã tối, phải mất hàng tiếng đồng hồ mới về được đến nhà nhưng anh vẫn ở đó. Cô mỉm cười. Người ta vẫn nói cái chuyện những người bị hôn mê nhưng vẫn biết người họ yêu thương đang ở bên họ ư? Đúng là thế thật mà.

Flynn cảm thấy có ai đó dưới chân giường mình, cô dời sự chú ý khỏi Tucker và trông thấy bà Esther đang đứng cạnh giường.

Chà. Người phụ nữ này khá thấp.

Nhưng có điều gì đó khác lạ ở bà. Trông bà trẻ hơn. Hạnh phúc hơn. Và không giống như những lần viếng thăm trước, ánh sáng theo bà bây giờ có màu trắng.

Flynn mỉm cười. “Bà đến à.”

“Tất nhiên ta đến.” Bà hát đầu về phía Flynn say ngủ. “Cô nghĩ ta để lỡ mất chuyện này sao?”

“Chắc là không rồi.” Cô nhìn khuôn mặt tươi cười của bà Esther một lát.

Hôm nay là một ngày đúng là đầy những bất ngờ.

“Vây,” cô nói, cảm thấy một cục nghẹn trong cổ họng, dấu cho sự thật là ngay lúc này cô đang bị hôn mê, “Cháu cho rằng việc bà đang ở đây chứ không phải trong ngôi nhà đó chứng tỏ bà đã tự do?”

Bà Esther gật đầu. “Đúng thế.”

“Bởi vì cháu đã tìm ra kẻ giết bà, đúng không? Cháu đã giải thoát cho bà, đúng không? Giờ bà đã cảm kích cháu đến mức nào rồi?”

“Càng lúc càng giảm,” bà Esther nói, nhưng rồi mỉm cười và ra hiệu về phía Tucker. “Cô nên dậy đi. Giải thoát cho anh chàng tội nghiệp kia khỏi đau khổ đi chứ.”

“Cháu đã cố,” Flynn nói. “Cháu không thể. Chắc là tại thuốc.”

“Ok. Vì ta còn một phút...” bà Esther ngừng lời, duyên dáng vuốt lại chiếc váy ma của mình. “Ta muốn nói điều này... dù cô đúng là một đứa thô lỗ, nhưng ta sắp đi rồi, và ta để lại cho cô một thứ.”

Flynn nhảy tung tung. “Ô! Là một con ngựa ma ạ? Cháu vẫn luôn muốn có một con. »

« Không, » Esther bĩu môi.

« Thế ? nó đâu rồi ? Cháu muốn quà của mình. »

« Cô sẽ nhận được nó sớm thôi, và khi đó, cô sẽ biết đó là từ ta. »

Trước khi kịp nhớ là cả hai đều đang hôn lìa khỏi xác, Flynn với tay chạm tay bà Esther, và ngạc nhiên khi cô chạm được vào tay bà. Tay bà ấm, và khi bà Esther siết chặt tay Flynn, tay cô được bao bọc một lớp ánh sáng trắng rực rỡ.

« Chà, thuốc này đúng là mạnh thật. bà đi rồi cháu cùng hơi buồn đấy. »

Mắt bà hơi nhúu lại, « cô chắc rồi lại khỏe ngay ấy mà. »

Flynn cười, siết nhẹ tay bà Esther thêm một lần nữa rồi buông ra. « Cho cháu gửi lời chào ông Harold Willbur nhé. »

Bà Esther gật đầu, rồi quay bước đi.

Bà cô già điên khùng ơi, Flynn nghĩ khi cô vẫy những ngón tay về phía bức tường mà Esther mới bước qua. Cháu sẽ nhớ bà.

Ta nghe rồi đấy, giọng bà Esther vang lại.

Tầm nhìn của Flynn tối đi, và cơ thể cô đột nhiên nặng nề. Cô hít một hơi sâu rồi mở mắt ra.

Cô đang ở trong phòng bệnh viện. Đã tỉnh. Còn sống.

Tucker cựa người trên chiếc ghế bên cạnh, như thể cảm nhận được là cô đã tỉnh. Anh nhấc đầu dậy và mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt cô.

« Chào, » anh nói, giọng thật dịu dàng.

« Chào anh, » Flynn nói giọng khàn khàn, rồi một cơn ho kéo tới. Tucker vội rót cho cô một ly nước, rồi ngồi xuống cạnh giường, giữ cho cô uống từ từ. Xong xuôi, anh đặt lại nó vào khay và nhìn cô.

« Em sao rồi ? » anh hỏi.

“Em không biết. em thế nào?”

“Em sẽ khỏe thôi.” Anh mỉm cười yếu ớt. “Viêm, ừm, viên đạn trúng vào động mạch, em bị mất máu. Thật ra là khá nhiều máu. Họ đã phẫu thuật, và ừm, chữa cho em rồi. tay của em sẽ bị đau nhức và sẽ phải mất một thời gian thì em mới có thể chơi golf lại được.”

“Em ghét golf.”

“Chà, thế thì coi như có ảnh hưởng gì đâu.”

Flynn hít một hơi. “Anh thế nào? Anh có sao không?”

Tucker ngược mắt nhìn cô, và cô có thể thấy câu trả lời trong đó.

“Tucker...”

“Ừm,” anh nói và lại cụp mắt xuống. “Nói em nghe, anh không biết mình đã làm gì nữa. đầu tiên anh khiến em bị đe dọa, rồi làm em bị trúng đạn. Anh thật sự không hình dung được cuộc hẹn tiếp theo của chúng ta sẽ thế nào. Em nghĩ sao về việc phẫu thuật rơi tự do không đeo dù?”

“Em thích cái phẫu thuật ấy đấy.” Cô vờ tay chạm vào anh. “anh biết đấy không phải là lỗi của anh mà.”

Anh khịt mũi. “Thế thì là lỗi của ai bây giờ?”

“Của Annabelle,” Flynn nói. “Nhân nói đến, họ bắt được cô ta rồi đúng không?”

“Ừ. Giờ thì cô đã vào nhà đá rồi.”

Flynn mỉm cười, nhưng mặt Tucker chẳng tươi lên chút nào.

“Này,” cô nói. “anh thôi cái vẻ ủ rũ ấy đi, được chứ?”

“Em chỉ nhờ anh đi ăn sáng. Nếu anh đi...”

“Này,” cô nghiêm nghị. Anh ngược mắt nhìn cô, và khi cô biết đang có sự chú ý của anh, cô mỉm cười. “Chuyện ấy chưa bao giờ xảy ra.”

“Cái gì?” giọng anh thì thào hoài nghi.

Cô nói chậm rãi, để anh hiểu cô rằng cô thật sự có ý là như thế. “Chuyện ấy... chưa bao giờ... xảy ra.”

“Flynn câu đó không hợp vào đây đâu. Đáng ra em đã có thể...”

“Anh,” cô nói, “sao ta lại có thể ngồi ở đây mà tự hành hạ mình về chuyện nhỉ. Em thì cảm thấy tội tệ rằng em đã khiến anh phải đối mặt với cái chết dễ như thế nào, và anh cảm thấy tệ hại vì em bị một nhát giấy cửa ra trò, ta có thể nói về chuyện đó cho đến chết sao...”

Tucker khẽ mỉm cười, và Flynn khẽ cựa ngón tay mình trong tay anh.

“... hoặc ta có thể thống nhất là nó chưa bao giờ xảy ra, anh có thể hôn em, và ta có thể cùng sống tiếp.”

Tucker nhìn cô một lúc lâu, anh mắt anh sáng lên trong ánh trăng dịu dịu.

“Flynn...”

“Em nghĩ anh đã biết em bỏ phiếu cho cái nào rồi đấy.”

Cuối cùng, Tucker mỉm cười, nghiêng người tới và hôn phớt lên môi cô.

“Tốt. vậy là ta đã thống nhất,” cô nói.

“Ừ.” Anh dụi tay lên mắt, rõ ràng là anh mệt. “Ừm, Freya và bố em đến đây, nhưng anh đã bảo họ về khách sạn nghỉ một chút.”

“Bố em đến đây?”

Tucker gật đầu. “Ông bay đến ngay khi hay tin.”

“Chao,” Flynn nói. “Hay thế.”

“Ừ,” Tucker nói và mỉm cười. “Anh bảo với mấy cô y tá anh là anh của em nên họ cho anh ở lại.”

Flynn cười. “Thế nhờ họ bước vào mà ta lại đang hôn hít nhau thì trông sẽ thế nào đây?”

Tucker cười toe. Flynn với cánh tay lành của mình túm lấy áo sơ mi của anh, kéo anh lại trong một nụ hôn thật dài và dễ chịu. một lúc sau anh lùi lại và mỉm cười với cô, cuối cùng bóng tối đã kéo khỏi mắt anh, và nụ cười thường trực đã hiện trên môi anh, anh đã bắt đầu giống với Tucker của cô.

Tucker của mình, cô nghĩ thầm, và khẽ run lên vì những cảm xúc trong mình.

“Em lạnh à?” anh nhảy khỏi giường và lôi ra một cái túi ở dưới gầm giường.

“Em không sao. Anh lên đây đi.”

Anh nhắc chiếc túi lên và đặt dưới chân cô và lục lọi trong đó. “Không, khi bố em và Freya ở đây với em thì anh được nghỉ một chút, thế nên anh đã lái xe về Arms và mang cho em mấy thứ. Em biết đấy, kiểu như có những thứ thân thuộc để được an ủi và mau lành vết thương, đại loại thế. A, đây rồi.”

Anh lôi ra chiếc chăn tím. Chiếc chăn của bà Esther. Flynn đã trông thấy nó biết bao nhiêu lần, chưa bao giờ cô nghĩ nó có thật.

Nhưng nó có thật.

Cô phá lên cười và nhận lấy từ tay anh, ngạc nhiên là nó lại mềm mại đến thế dưới những ngón tay mình. “Ôi Chúa ơi. Anh lấy ở đâu thế?”

Anh liếc nhìn nó, bối rối, rồi nhìn lại cô. “Nó ở ngăn dưới trong tủ áo mà. Nó là của em mà, phải không?”

Flynn nhìn nó một lúc, rồi với ra nắm lấy tay Tucker.

“Ừ,” cô nói, và chớp mắt để gạt đi giọt nước mắt hạnh phúc. “Là của em.”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

